

Giới thiệu Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê

Truyện Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê với những tổn thương mà hắn gây ra cho nàng và con bọn họ quá nhiều không cách nào bù đắp được. Con hắn oán hận hắn, đến khi hắn chết đi vẫn không chịu tha thứ cho hắn.

Ngọc Nhi nếu có thể bắt đầu một lần nữa, xin nàng cho ta một cơ hội! Để có thể một lần nữa yêu nàng! Dù là mơ thôi cũng được! Xin nàng!

Về kiếp trước vì sai lầm mà hắn làm tổn thương nàng, tàn nhẫn lợi dụng nàng như một quân cờ, làm nàng bị thương từ trong tâm đến thể xác. Rõ ràng biết nàng yêu hắn nhưng xem như không thấy hoàn toàn xem nàng là thể xác!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Trong tấm cung rộng lớn đầy sự uy nghiêm, từng bức tường đến ngói gạch đều mạ vàng xa hoa, đến những cây cột cũng đều khắc hình rồng vàng bay lượn trong thật sống động.

Những bức tượng hoa văn điêu bạc treo tường xếp thành một đường dài một cách tỉ mỉ xinh đẹp.

Trong đại sảnh rộng lớn

từng người một xếp thành hàng dài, cung nữ có có mà thái giám cũng có. Chỉ là vẻ mặt mỗi người đều tỏ ra bi thương.

Trong không gian im lặng gần như chỉ nghe được tiếng thở nhẹ của từng người một thì từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân đi vào.

Ánh vàng hoàng hôn chiếu xuống vào hình bóng cao lớn màu đen, toàn thân nam tử mặc hắc bào bước vào.

Hàn khí trên người hắn tỏ ra bao trùm cả đại sảnh, khiến tất cả mọi người đều run rẩy cúi thấp đầu.

Đây chính là Thái tử điện hạ trong truyền thuyết, băng sơn lãnh ngạo!

Lãnh huyết vô tình, tàn nhẫn vô tâm.

Đây chính là từ ngữ mọi người đều hình dung về hắn.

Một người đáng sợ.

Nam Cung Ngạo bước tới, mỗi bước chân của hắn giống như một ngọn núi sắp di chuyển đều khiến người khác sợ hãi.

"Điện Hạ. Ngài đã tới rồi..." Trần Đồng thân vận cẩm lam y thái giám nhẹ nhàng bước về phía trước, giọng nói vừa nức nở vừa kích động. Cả khuôn mặt tràn ngập bi thương, mắt cũng đã đỏ hoe.

Những nô tài xung quanh nhìn thấy tổng quản thái giám thường ngày tỏ ra nghiêm túc mà bây giờ lại có biểu cảm thương tâm như vậy đều đau lòng rơi lệ.

"Hoàng Thượng...Ngài ấy...đang đợi ngài..." Trần Đồng mím chặt môi, lời nói ra lại không nói thành lời, chỉ có thể đứt đoạn từng câu một.

Mâu ung lạnh lùng nhìn thẳng vào Trần Đồng, ánh mắt tràn đầy sự vô cảm, một chút cảm xúc cũng không có, hoàn toàn là bộ dáng vô tâm vô phách.

Trần Đồng lặng lẽ nhìn nam tử trước mặt, trong lòng không biết là tư vị gì! Thương tâm có, bất đắc dĩ cũng có....

Trần Đồng đứng im tại đó đang đợi người trước mặt lên tiếng, dù trong lòng biết người này cũng chẳng nói được lời quan tâm gì.

"Ông ta chưa chết?" Lúc này giọng nói lãnh lẽo vang lên, không có sự quan tâm chỉ có sự lạnh nhạt.

Đôi mắt hổ phách Nam Cung Ngạo khẽ lóe lên sự trêu cợt. Khí lạnh trên người hắn càng tỏ ra mạnh hơn, khiến Trần Đồng cũng bị dọa sợ mà run rẩy hai vai lùi lại vài bước.

"Điện Hạ..." Toàn thân Trần Đồng run rẩy có chút kinh sợ nhìn nam tử trước mặt.

"Ta không nghĩ ông ta sống lâu như vậy?" Nam Cung Ngạo nhếch miệng cười lạnh, trong đôi mắt ẩn hiện sự hận ý.

Trần Đồng nhắm chặt mắt lại khiến nếp nhăn khóe mắt càng hiện rõ ràng, trong thâm tâm đầy khổ sở.

Đến bây giờ ngài ấy vẫn không chịu tha thứ...

Nam Cung Ngạo thu lại nụ cười, đi lướt qua Trần Đồng mà bước về phía tấm phòng lòng sản.

Trần Đồng nhìn bóng dáng biến mất sau tấm màn bình phong, chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Ân oán thù hận đến bao giờ mới chấm dứt đây?

Quay sang nhìn bọn nô tài khoát tay ra lệnh.

"Các người lui ra ngoài đi"

"Dạ!"

Sau khi chúng nô tài thành lễ ra ngoài, trong đại sảnh rộng lớn chỉ còn mình hắn.

Trần Đồng nhìn về bên trong, mắt đỏ hoe lần nữa rơi lệ, mái tóc bạc trắng khẽ bay vài cọng, trên diện mạo là sự bi ai đáng thương, trong lòng hắn không khỏi tự hỏi.

Hoàng Thượng! đây có phải là lần cuối cùng nô tài hầu hạ người hay không?

Nam Cung Ngạo vén màn đi vào, trước mắt hắn là vị Hoàng Đế cao cao tại thượng đang nằm trên giường lớn, trong thật gầy yếu đến đáng thương.

Hắn bước thêm vài bước về phía giường nhìn người nam nhân tóc bạc trắng, cả khuôn mặt gầy gò nổi lên cả gân xanh đang yên giấc ngủ, hơi thở mỏng manh như có thể sẽ hoàn toàn tắt đi.

Lòng chợt nhói đau...

Ánh mắt khẽ động bị ai, đây chính là Nam Cung Hàn mạnh mẽ uy nghiêm không bao giờ bị đánh bại đây sao?

Người luôn luôn cao ngạo tự tin, dám nghĩ dám làm, hô phong hoán vũ khiến người khác phải kính sợ, người trên giường đây chính là hắn?

Nam Cung Ngạo hít sâu một hơi, cố gắng loại bỏ cảm giác lạ trong tim mình.

Hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên hắn đau lòng vì người này...

Người nằm trên giường khẽ "Ừm" một tiếng, mắt khẽ động mà mở ra, đôi mắt màu hổ phách sắc bén hoàn toàn bất đồng với vẻ gầy yếu trước mắt.

Nam Cung Hàn nhìn thấy bóng hình quen thuộc đang đứng trước giường, trong mắt tràn ngập vui mừng.

"Ngạo nhi...Con...đến thăm...ta sao...?" Giọng trầm thấp khàn khàn, giống như đã lâu rồi không nói chuyện. Toàn thân hắn yếu đuối tới mức gần như nói bằng hơi thở.

"Ta không tới thăm ông" Nam Cung Ngạo nhanh chóng che lấp cảm xúc dao động trong lòng. Chỉ có thể dùng giọng điệu lạnh lùng để giấu đi.

Sự vui mừng trong mắt của Nam Cung Hàn chợt nhạt đi, ánh mắt thoáng xẹt qua tia đau đớn.

"Ngạo Nhi. Con...vẫn hận...Ta sao?" Tâm hắn rất đau...Rất đau...Thật sự rất đau.

"Hận? Hận ông, mẫu thân ta có thể sống lại sao?" Khóe môi Nam Cung Ngạo lạnh lùng cười lạnh, nụ cười đầy mỉa mai. Như một con dao đâm xuyên qua tim Nam Cung Hàn.

Ngực đau như bị ai đó cắt ra...

Hắn biết nỗi đau hắn đang chịu không bằng những gì nàng...Và Ngạo nhi, Uyển Nhi phải chịu.

"Ta biết...Ta không đủ tư cách...Xin con tha thứ...Càng không có tư cách...Nhắc đến mẫu thân con..."

"Nếu như ông đã biết, ông không đủ tư cách nhắc đến mẫu thân ta thế còn nhắc lại làm gì?" Giọng nói Nam Cung Ngạo đầy bi thương, khi nhìn về phía người nằm trên giường, lại gọi lên những chuyện trong quá khứ trong đầu hắn.

Hắn đã từng mong có cha...Đã từng rất ngưỡng mộ người cha đáng kính này. Đã rất nhiều lần mong ước được hắn ôm vào lòng, được yêu thương, như những đôi phụ tử bình thường khác.

Nhưng đáng tiếc, mộng chỉ là mộng, không bao giờ có thể thành hiện thật.

Nam Cung Hàn người nam nhân đã từng tàn nhẫn làm mẫu thân hắn rơi lệ biết bao nhiêu lần, đã bao lần hắn thấy mẫu thân vì người nam nhân này khóc đến thương tâm đau nhói.

Nam Cung Hàn người đã làm khiến muội muội hắn từ khi sinh ra đã trở thành đứa bé dị tật bị người đời trêu cợt, mỉa mai, sỉ nhục. Cả tuổi thơ chưa từng được vui vẻ. Tất cả cũng đều do hắn ban cho.

Mẫu thân cũng vì hắn mà quy ẩn cửa Phật, thoát khỏi chuyện thế gian, sống những ngày tháng đạm bạc cô độc, đến khi chết đi vẫn không có ai bên cạnh.

Còn bản thân hắn ngay từ khi còn nhỏ cũng đã bị hắn làm cho chết tâm.

Nói hắn không hận là gạt người. Hắn rất hận người nam nhân này. Cực kỳ oán hận!

Hận hắn chà đạp tình yêu của mẫu thân, khiến người chịu biết bao nhiêu thương tâm.

Hận hắn xem mẫu thân là vật thay thế, thành công cụ cho hắn lợi dụng. Càng hận hắn hơn khi làm một người cha vô trách nhiệm.

Khiến tuổi thơ của bản thân mình cùng muội muội không được trải qua cái gọi hạnh phúc!

Đối với Nam Cung Hàn, chữ hận có quá nhiều, cả đời này hắn chỉ có thể sống mà bị chính con mình hận.

"Ngao nhi...Cả đời ta sống trong ân hận quá nhiều...Cũng đã đau khổ hết nửa đời...Dùng cách hành hạ bệnh tật để tra tấn bản thân mình...Chính là mong có thể khiến bản thân trả giá...Những gì mình đã làm sai..." Khi nói ra những lời này Nam Cung Hàn tốn không ít sức lực khiến cả khuôn mặt càng thêm tái nhợt.

Trước ngực truyền đến trận đau nhói khiến hắn đau đến không khỏi nhăn mày.

Bệnh của hắn lại tái phát rồi...

Những vẫn cố gắng chống chọi cơn đau mà nói tiếp "Ngao nhi...Lúc này ta chỉ xin con một chuyện...Đó là khi ta chết...Con có thể hay không...Đem ta chôn để cạnh mộ mẫu thân con"

Giọng nói Nam Cung Hàn tràn ngập đầy sự tha thiết, tựa đầy cầu xin đối đứa con trai này.

Thật sự khó tin Nam Cung Hàn, một Hoàng Đế chí tôn cao quý lại cầu khẩn một người như vậy. Cả cuộc đời này của hắn có thể đây là lần thứ hai cầu xin một người.

Còn lần thứ nhất chính là lúc cầu xin nàng...

Khi Trần Đồng bước vào đứng vào lúc nghe đến đoạn đối thoại này, tâm chợt chấn động.

Lại nhìn sang Nam Cung Ngao vẫn đứng vững như một ngọn núi cao lớn, vẫn là đôi mắt vô cảm, sắc mặt không biến đổi, chỉ là...Khi nhìn xuống, đôi tay đã nắm chặt thành quyền, hiện cả gân xanh trên mu bàn tay.

Hắn lặng lẽ cúi đầu quay người lại nhìn hai người đứng sau lưng.

"Công Chúa. Phò Mã gia, mời hai người vào"

"Uyển nhi. Chúng ta vào thôi" Nam tử mặc tử y bào, thắt lưng bạc mạ ngọc, chân mang giày trắng thêu đường bạc xanh, khí chất cao quý thanh nhã càng tôn lên dung mạo tuấn tú, ôn nhu. Đỡ lấy tay người bên cạnh, đôi mắt nhu tình dịu dàng nhìn về phía cô gái đang đứng bên cạnh mình đầy sự chăm sóc.

"Được..." Nam Cung Uyển Nhi gật đầu nở nụ cười dịu dàng.

Khi hai người bước vào thì lúc này bên trong Nam Cung Hàn đang khấn khiết nhìn Nam Cung Ngao.

"Ca"

Từ phía sau lưng truyền đến giọng nói ngọt ngào của thiếu nữ. Nam Cung Ngao quay đầu lại nhìn tiểu cô nương mặc bạch y trắng thuần đang đi tới. Trong nháy mắt sự lạnh lùng thu lại thành yêu chiều sùng nịnh.

"Uyển Nhi, sau muội lại tới đây?"

"Ca tới được, chẳng lẽ muội tới không được sao?" Khuôn mặt xinh đẹp của Nam Cung Uyển Nhi nhăn lại, ánh mắt to tròn nhẹ chuyển động đầy nghịch ngợm.

Nam tử Phò Mã gia nhìn nàng đầy bất đắc yêu chiều. Lại nhìn sang Nam Cung Ngao chỉ có thể lắc đầu.

"Uyển Nhi..." Ánh mắt Nam Cung Hàn mở thật to, ni non thì thầm, nhìn cô gái trước mắt, đây là nữ nhi mà hắn nợ rất nhiều. Nghĩ lại những chuyện trong

quá khứ hần đã từng làm, tâm không khỏi nhẩn nháy ân hận.

Nữ nhi Uyển Nhi của hần vốn dĩ có thể giống như người bình thường, nhưng tất cả cũng đều tại hần. Nếu có thể hần mong người bị dị tật tay chân là mình.

Nụ cười Nam Cung Uyển Nhi chợt cứng đờ, khi nhìn vào đôi mắt đầy dịu dàng của Nam Cung Hàn, lại nhìn cơ thể gầy yếu, lòng chợt khẽ đau.

"Ông...Đã thấy khỏe hơn chưa?" Nàng e dè quan tâm nhưng lại tạo ra xa cách. Có thể trong lòng vẫn còn bài xích.

"Ta đã khỏe hơn rồi...Uyển Nhi con đang lo lắng cho ta sao?" Hần không có nghe nhầm. Uyển Nhi đang quan tâm hần. Hần rất vui, thật sự rất vui.

Nhìn sự vui vẻ trên mặt Nam Cung Hàn. Nam Cung Uyển Nhi mím chặt môi, ánh mắt đầy hơi nước nhìn sang nam nhân từ y bào bên cạnh. Nước mắt như có thể chảy ra bất cứ lúc nào.

Nam tử nhìn nàng sắp khóc, đau lòng không thôi, nhẹ nhàng nắm bàn tay không có ngón tay như những người bình thường khác, nhưng đối với hần lại xem như trân bảo mà bảo vệ.

Lúc này Nam Cung Ngạo ngược lên nhìn Nam Cung Hàn, giọng nói phát ra từ kẽ răng đầy lạnh lùng "Ta sẽ không bao giờ để ông tới gần mẫu thân. Ông đừng quên mẫu thân đã từng thề là không bao muốn gặp ông. Nên ông hãy từ bỏ ý định đó đi"

Nam Cung Hàn nhắm mắt lại, lòng đầy khổ sở. Ngọc Nhi không bao giờ muốn gặp hần ư?

Ha ha ha.

Hần nở nụ cười đầy chua xót. Thoảng nhìn thấy lại chuyện năm xưa, nàng đứng trước chùa Am Ni Cô như một chiếc lá héo khô trong gió, ánh mắt lạnh nhạt trống rỗng nhìn hần, từng câu nói của nàng hần đều nhớ rõ.

"Nam Cung Hàn, kiếp này ta chưa từng hối hận khi yêu chàng. Nhưng nếu có thể ta muốn mãi mãi cũng không bao giờ gặp lại chàng, bất kể là kiếp này hay kiếp sau đều không muốn gặp lại chàng nữa"

Hần mãi mãi cũng sẽ không bao giờ gặp nàng được ư?

Vậy nếu hần chết đi hần sẽ gặp được nàng đúng không?

Gặp được Ngọc Nhi của hần.

Nam Cung Ngạo nhìn Nam Cung Hàn bị lời nói của mình làm cho khổ sở vốn dĩ nên vui hơn ai hết. Nhưng sao lòng hần lại khó chịu như vậy?

Nam Cung Uyển Nhi cả khuôn mặt tràn ngập nước mắt nhìn người trước mắt cười đầy đau lòng bi ai. Lòng cũng rất đau.

Ông ấy rất yêu mẫu thân, dù ông đã làm sai nhiều điều nhưng ông ấy đã tra tấn bản thân mình nhiều năm nay, không phải là đang chuộc lỗi sao?

"Khụ...Khụ...Khụ..." Con ho kịch liệt truyền tới từ cổ họng. Nam Cung Hàn ôm lấy ngực mình, cố gắng kìm lại cơn đau đớn mà nhìn về phía Nam Cung Uyển Nhi.

"Khụ...Hãy chăm sóc tốt cho Uyển Nhi"

Nam Tử mặc từ bào nhìn hần, ánh mắt đầy sự kiên định "Ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nàng, mãi mãi cũng sẽ như vậy" Nhìn người con gái trong lòng, phượng mẫu yêu thương nhìn không rời khỏi.

Cả đời này của hần sẽ không giống như Nam Cung Hàn, hần sẽ luôn nắm chặt tay nàng không bao giờ buông ra.

"Tốt...Tốt...Ta tin người..." Nam Cung Hàn khuôn mặt trắng bệch hài lòng gật đầu. Thật tốt quá, nếu vậy hần rất yên tâm. Ít ra nam nhân này cũng sẽ không như hần, làm tổn thương người mình yêu. Có hần bên cạnh Uyển Nhi nhất định sẽ hạnh phúc.

Còn hần đã không còn gì lo lắng nữa, có thể điều hần còn hối tiếc là không thể nghe được Ngạo nhi với Uyển Nhi gọi một tiếng phụ thân.

Hần biết hần vốn không có tư cách để nghe...

"Ngạo nhi. Sau khi ta đi...Giang sơn Đại Tàn ta, ta giao lại cho con. Muốn xử lý thế nào...tùy con"

"Ông không sợ ta sẽ hủy diệt giang sơn của ông sao?"

Nam Cung Hàn lắc đầu cười khổ "Ta trước đây từng lợi dụng Ngọc nhi để có ngôi vị Hoàng Đế. Cũng đã từng vì giang sơn làm tổn thương nàng. Nhưng đến cuối cùng thứ ta nhận được chỉ là hậu quả ngày hôm nay, nên bất kể con muốn giữ nó lại hay phá hủy nó. Đều tùy con"

Giang sơn gì đó, Hoàng Đế gì đó đối với hần mà nói không còn ý nghĩa gì nữa. Nếu như có thể hần thà chọn vứt bỏ những thứ này để được bên cạnh nàng...

Chỉ là không còn kịp nữa...

Nam Cung Hàn cảm thấy con đau bắt đầu tái phát, toàn thân tê dại đầy đau đớn, mọi thứ trước mắt bắt đầu trở nên mờ đi.

Có phải hay không hấn sắp đi...Có thể được gặp nàng...

Hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp khó khăn, chỉ cảm thấy con đau trở nên dài hơn.

Khóe môi Nam Cung Hàn nở nụ cười giải thoát, hấn nhìn thấy nàng, thấy nàng đang xuất hiện trước mặt hấn.

Nàng đang cười, nụ cười xinh đẹp ấy đã lâu rồi hấn chưa nhìn thấy...

Tay gơ lên, muốn sờ lấy hình bóng trước mắt, muốn nói cho nàng biết. Hấn rất nhớ nàng, rất nhớ...

"Ngọc Nhi...Ngọc Nhi...Nếu ta...Có thể...Sống...Một lần nữa...Ta sẽ...Không làm...Nàng bị thương...Nữa..." Nam Cung Hàn thì thầm gọi tên nàng, ánh mắt chột từ từ nhắm lại...

Ngọc nhi, ta tới tìm nàng đây, nàng có bằng lòng tha thứ cho ta hay không? Ta muốn gặp nàng, rất muốn gặp nàng.

Ta biết ta sai rồi...Thật sự đã biết sai rồi!

Ta rất hối hận...

Nếu có thể sống lại một lần nữa, ta bằng lòng dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho nàng...Ngọc Nhi có thể cho ta cơ hội hay không?

"Hoàng...Thượng..." Trần Đồng quỳ trên mặt đất, đầu đón gào hét.

Ngài ấy thật sự đã đi rồi...

Đi tới bên cạnh người đó rồi.

Nam Cung Ngạo hai tay nhắm chặt thành quyền, nhắm chặt hai mắt lại.

Ông ta đã đi rồi sao?

Đã rồi khỏi thế gian này thật rồi.

Nam Cung Uyển Nhi trong lòng phu quân khóc nức nở. Ông ta đã đi tìm mẫu thân...

Hấn vừa dỗ vừa ôm, cảm tựa trên đầu nàng, mắt nhìn Nam Cung Ngạo vẫn đứng ở đó, vẫn là sự lạnh nhạt trên mặt. Hấn biết Nam Cung Ngạo cũng rất đau đớn trong lòng.

Đó là người cha hấn vừa hận vừa oán cũng vừa thương...

Chỉ là trong tâm hấn mang quá nhiều bi thương với khúc mắc mãi mãi không cách nào gỡ bỏ được...

Buổi chiều hôm đó, ánh hoàng hôn vàng chiếu rọi khắp cả căn phòng. Một mảnh bi ai bao trùm cả không gian. Hoàng hôn tuy đẹp nhưng cũng u buồn...

Năm Tàn Vũ Đế qua đời, hưởng thọ năm mươi tuổi được lễ tang tại Am Ni Cô.

Khắp cả Đại Tàn đều treo vải trắng cả thành, ai nấy cũng khóc thương tâm.

Bởi vì khi sống Tàn Vũ Đế không có hậu cung phi tần lại chỉ có hai người con là Nam Cung Ngạo Thái Tử với Nam Cung Uyển Nhi Công Chúa. Nên không có phi tử theo hầu hạ hoàng lăng. Chỉ chôn ở chùa theo di nguyện của Tàn Vũ Đế.

Tại chùa sau núi Am Ni Cô.

Ngôi mộ có khắc tên "Tôn Ngọc Nhi" Nam Cung Ngạo thân hắc bào đứng ở đó, nhìn sang ngôi mộ đá bên cạnh cũng khắc tên "Tàn Vũ Đế" Trong mâu thuẫn là sự tĩnh lặng.

"Mẫu thân, người có trách con đã tự ý cho ông ta bên cạnh người không?"

"Ông ta từng nói, nếu có thể sống lại nhất định sẽ không làm mẫu thân tổn thương nữa"

"Nếu có thể một lần nữa bắt đầu, mẫu thân người nhất định phải hạnh phúc"

Mắt nhìn hướng về phía bầu trời xanh tươi, trong tâm xẹt qua tia ấm áp.

Nam Cung Hàn, ông phải làm mẫu thân ta hạnh phúc...Đừng để ta hận ông một lần nữa.

Năm sau Thái Tử Nam Cung Ngao để lại di thư truyền ngôi lại cho Dương Kim Phò Mã Đại Tàn, bản thân từ đó biến mất một cách bí ẩn.

Tân đế lên ngôi, lấy danh hiệu Tần Chu Đế trở thành một vị minh quân, cai trị Đại Tần một cách tài giỏi, khiến dân chúng Đại Tần sống ấm no hòa bình suốt trong quá trình Tần Chu Đế lên ngôi.

Tần Chu Đế không lập hậu cung chỉ độc sủng Nam Cung Hoàng Hậu. Phu thê tình thâm lưu truyền sử sách.

Còn về vị Thái Tử của Tiên Đế Nam Cung Ngao từ đó không rõ tung tích, cũng chưa từng xuất hiện ở Đại Tần...

Hiện đại...

Tại viện dưỡng lão.

Một bà lão tóc trắng mặc đồ bệnh viện, đang ngồi trên ghế sau hoa viên.

Mặt lão đầy nếp nhăn theo tuổi tác, đôi mắt u buồn nhìn lên bầu trời trước mắt.

Không biết Ngao nhi với Uyển Nhi sống có tốt không?

Ánh mắt bà lão hiện sự thương tâm, như nghĩ tới ai đó lòng bà một lần nữa đau...

Còn người đó...không biết như thế nào rồi...

Nam Cung Hàn...

Cái tên đã khiến bà yêu cũng từng khiến bà oán.

Chuyện của quá khứ một lần nữa lại hiện lên. Khiến tâm bà một lần nữa lại đau đớn.

Bà đã từng yêu, từng vui vẻ, cũng đã tình u mê. Cũng đã từng đau khổ...

"Thưa bà đã đến giờ uống thuốc rồi" Giọng nói cô y tá vang lên từ đằng sau, khiến bà tỉnh lại từ trong suy nghĩ.

Bỗng chốc bầu trời bắt đầu thay đổi, vốn dĩ là trưa nắng tự nhiên lại biến thành ánh vàng bình minh, rồi lại chuyển thành màu đen của ban đêm.

Bà lão hoảng hốt nhìn cô y tá tay cầm khay thuốc không ngừng lùi bước lại, đến khi không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Rồi lại nhìn bầu trời đang không ngừng thay đổi.

Thời gian đang quay ngược!

Đây là điều duy nhất trong đầu bà khi bước chân bà lùi lại phía sau, càng lùi càng xa...

Ngày...Tháng...Năm...

Trên đường lộ một nữ sinh tay ôm cặp nhanh chạy qua đường.

Bỗng một chiếc xe tải chạy vượt đèn đỏ đâm tới...

"Két!"

Tiếng va chạm thật mạnh vang lên, đến khi tài xế giật mình nhìn qua cửa kính xe, thì đã thấy một nữ sinh toàn thân nằm trong đăm máu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đau quá! Nam Cung Hàn chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, không chỗ nào là không đau.

Kì quái...Sau hấn lại cảm thấy...Hình như là rất...đau?Không đúng...Hấn làm sao có cảm giác đau?

Hắn đã chết rồi không phải sao? Nam Cung Hàn khó khăn mở mắt ra, trước mắt hắn là thứ ánh sáng kì lạ?

Đến khi nhìn lại, chỉ thấy xung quanh tường là vải nâu. Hắn đang nằm trên giường tấm da hổ...Đầu thì rất khó chịu...

Bàn ghế gỗ...Vội chỗ đựng vũ khí...Giấy sách bàn đồ...Áo giáp bảo được đặt một bên...

Nam Cung Hàn nhìn những thứ mình đang thấy thì không khỏi kinh ngạc.

Đây rõ ràng là lều trại?

Sao hắn lại ở lều trại? Đây là chuyện gì?

Trần Đồng đâu? Ngao nhi cả Uyển Nhi nữa?

Nam Cung Hàn chỉ thấy đầu óc mơ hồ, những điều này hoàn toàn xa lạ với hắn.

"Vương Gia? Ngài đã tỉnh?" Từ bên ngoài một bóng dáng mặc giáp bạc đi vào, tuổi chỉ chừng hai mươi, khuôn mặt cương nghị đầy phiền não nhưng khi thấy Nam Cung Hàn thì mắt phát sáng lên.

Khi Hàn Cung Hàn nhìn thấy người trước mắt thì không khỏi sững sờ.

"Lư Bằng?" Sao có thể là hắn?

"Đúng là là thần đây!" Lư Bằng nhú mày, có chút khó hiểu nhìn Nam Cung Hàn: "Vương Gia. Ngài không sao chứ?"

"Lư Bằng? Làm sao có thể?" Nam Cung thì thầm trong miệng, ánh mắt khó tin nhìn vào người đứng trước mắt.

Lư Bằng rõ ràng đã tử trận trên sa trường, sao lại ở chỗ này?

"Vương Gia. Ngài ngất đi đã được hai ngày rồi. Thật sự khiến binh lính rất lo lắng"

Lư Bằng đi về phía trước, thoáng lo lắng nhìn vết thương trước ngực Nam Cung Hàn.

"Có cần thần kêu đại phu tới hay không?"

"Bị thương?" Hắn bị thương khi nào sao hắn không biết?

"Đúng vậy" Lư Bằng gật đầu nói tiếp: "Hai ngày trước Vương Gia bị thích khách ám sát, sau đó bị trúng tên mà hôn mê"

Vương Gia võ công cao cường vốn dĩ tên thích khách đó không thể nào ám sát thành công được, nếu không phải vì chuyện của Lương Mỹ Giai...Khiến Vương Gia u phiền, làm hại người mất tập trung thì tên thích khách đó làm sao có thể làm ngài bị thương được.

Đến bây giờ Nam Cung vẫn chưa tin chuyện trước mắt. Một lần nữa nhìn Lư Bằng.

Thích khách ám sát? Đây rõ ràng là chuyện xảy ra cách đây rất lâu...

Hắn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Nhìn Lư Bằng bây giờ rất trẻ? Nhớ năm đó Lư Bằng là tâm phúc của hắn cũng là đại tướng quân Đại Tần. Sau đó hắn phái Lư Bằng dẫn binh đánh trận ở Tây Ương, vì bất cẩn bị tướng địch bắn lên mà chết ở quân địch. Điều quan trọng là khi đó Lư Bằng hắn đã bốn mươi tuổi!

Nhưng bây giờ...Người đang đứng trước mắt hắn tuổi tác rõ ràng là lúc Lư Bằng khi còn trẻ!

Nghĩ tới khả năng nào đó Nam Cung Hàn kích động nhìn Lư Bằng.

"Lư Bằng! Ta hỏi ngươi, bây giờ là năm nào trong Đại Tần?"

"Vương Gia?" Lư Bằng nghi hoặc nhìn Nam Cung Hàn, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Đây là năm Tần Khanh Đế"

Vương Gia khi tỉnh dậy sao lại kì quái như vậy? Lại hỏi chuyện năm đây là năm gì?

"Tần Khanh Đế? Không phải là Tần Vũ Đế?" Nam Cung Hàn thấy đầu như nổ tung, không thể nào? Hắn cảm thấy trái tim như đập thật mạnh, cảm giác không nói thành lời.

Nếu như đây là Năm Tần Khanh Đế vậy có nghĩa là...Tần Vũ Đế chưa từng xuất hiện ở đây?

Tay sờ mặt mình, không có nếp nhăn, thân thể cũng không còn gầy yếu như lúc trước.

Hắn thật quay về hai mươi hai năm về trước! Lúc đó hắn vẫn là một vị Vương Gia?

Nam Cung Hàn chưa từng cảm thấy kích động như vậy bây giờ!

Cảm giác của hắn bây giờ, vui sướng có, kinh ngạc có, còn có một chút khó tin.

Hắn thật không dám tin đây là thật. Hắn thật sự sống lại một lần nữa! Vào đúng thời điểm hắn vẫn chưa quen Ngọc Nhi...

Ngọc Nhi...

Nghĩ tới cái tên ấy tim hắn một lần nữa nhói đau. Ngọc Nhi của hắn, người con gái kiếp trước Nam Cung Hàn hắn làm tổn thương quá nhiều!

Đây là ông trời thương hại hắn nên mới cho hắn một cơ hội thay đổi những chuyện sai lầm trước đây sao?

Hắn có thể bắt đầu lại mọi chuyện, sửa lại mọi thứ của kiếp trước mà hắn đã gây ra!

Nghĩ tới có khả năng có thể gặp lại được nàng hắn không khỏi vui mừng. Hắn cuối cùng cũng có thể gặp lại Ngọc Nhi.

Gặp lại người mà hắn yêu nhất cũng là người mà hắn nợ nhiều nhất.

Ngọc Nhi, nàng đây là cho ta một cơ hội ư?

Tay đặt trước ngực cảm giác máu đang chảy ra ngoài miếng vải băng vết thương, nhuộm đỏ một phần nhưng hắn không hề cảm thấy đau đớn, ngược lại còn có sự vui mừng chua xót.

Lưu Bằng kinh ngạc nhìn biểu cảm đau thương trên khuôn mặt của Nam Cung Hàn. Đây là Vương Gia lạnh lùng vô tình của hắn ư? Sao lại có sự thể lương thương tâm như vậy?

Trong trí nhớ của hắn. Vương Gia là người lạnh lùng vô cảm, chưa từng biểu lộ tình cảm thân thiết với ai, ngoại trừ Lương Mỹ Giai...

Ngay cả khi Lương Mỹ Giai đi cầu thân qua Tây Kỳ Quốc cũng không khiến Vương Gia có vẻ mặt đau khổ như vậy!

Điều gì có thể khiến Vương Gia Nam Cung Hàn cao ngạo tại thượng như hắn đau lòng thương xót thế này?

Nghĩ tới chuyện Lương Mỹ Giai, Lưu Bằng ôm quyền bẩm báo.

"Vương Gia. Thích khách tới giết ngài. Thần nghi ngờ là Tây Kỳ Quốc ra lệnh, từ khi Lương Mỹ Giai Quận Chúa tới Tây Kỳ Quốc cầu thân, khiến hai nước kết ký hiệp hòa bình, nhưng theo tình hình điều tra Vương Tử Ô Nhã Thiêm Vương Tử hắn không hề có ý định đình chiến tranh lại"

"Còn về phần Mỹ Giai Quận Chúa..."

"Đừng nhắc tên đó trước mặt ta!" Lưu Bằng còn chưa nói hết câu thì đã bị tiếng hét của Nam Cung Hàn làm cho giật mình mà im miệng.

Ánh mắt màu hổ phách của Nam Cung Hàn lóe lên tia sắc bén lạnh lẽo, bắn chiếu vào Lưu Bằng khiến hắn không khỏi sợ hãi.

Vương Gia sao lại dùng ánh mắt này nhìn hắn chứ? Thật đáng sợ!

Đi theo Vương Gia lâu như vậy đây là lần đầu tiên thấy ngài ấy dùng ánh mắt này nhìn người khác. Thường ngày Vương Gia cũng lạnh lùng nhưng có cái nhìn này thì chưa bao giờ.

Phượng mâu hổ phách ngập đầy hận ý với sự lạnh lẽo cuồng nộ, thật sự rất đáng sợ! Giống như muốn giết người vậy!

"Đừng bao giờ lặp lại cái tên này lần nữa" khốc môi Nam Cung nói ra những lời lạnh như băng, khốc mắt nhắm lại cố gắng xóa đi cảm giác tức giận lúc này.

Lương Mỹ Giai...

Cái tên khiến hắn suốt đời không bao giờ quên được.

Cái tên này chính là sự căm kị của hắn...

Là sự sai lầm không thể tha thứ của hắn ở kiếp trước, hắn mãi mãi không bao giờ quên.

Hắn mở mắt ra, lần này trong mắt là sự chết chóc đáng sợ.

Lương Mỹ Giai. Kiếp trước những gì ngươi nợ ta! Kiếp này ta bắt ngươi phải trả hết!

Lưu Bằng cũng bị khí chết tỏ ra từ trong mắt của Nam Cung Hàn dọa cho sợ mồ hôi rơi không ngừng.

Nếu như không phải cần chuyện báo cáo hấn thật sự muốn trốn.

Vương Gia! Thật kinh khủng!!

Lương Mỹ Giai rõ ràng là tri kỷ của Vương Gia, cũng là người duy nhất được Vương Gia để trong tim, nâng niu trong lòng bàn tay, yêu thương bảo vệ không thôi. Nếu không phải tại chuyện cầu thân của Tây Kỳ Quốc thì...Có lẽ bây giờ hai người họ đã thành thân rồi.

Nhưng mà nhìn thái độ của Vương Gia lại giống như là kẻ thù không đội trời chung vậy?

"Luu Băng!"

"Có thuộc hạ"

"Truyền lệnh! Thu xếp, ta sẽ trở về kinh thành"

"Sao? Trở về?" Về kinh thành Vương Gia không đùa chứ? Họ lĩnh chỉ tới biên cương đánh trận mà giờ lại quay về kinh thành, không phải là kháng chi sao?

"Đúng! Về kinh thành. Chuyện biên cương ta sẽ tự có chủ ý"

Hắn bây giờ thật không thể chờ thêm được nữa! Hắn phải nhanh chóng gấp nằng.

Hắn muốn gấp nằng!

Muốn gấp Ngọc Nhi của hắn. Không muốn chậm trễ dù chỉ là một chút!

Kinh Thành...

Tại Tôn Phủ.

Hậu viện lạnh lẽo phía tây trong phủ tràn ngập ánh nắng của màu thu, chiếu khắp cả khu vườn đủ màu sắc, hồ điệp đủ màu bay lượn khắp nơi, tạo ra khung cảnh xinh đẹp như một bức tranh.

Trên chiếc xích đu màu trắng trong vườn, một thân ảnh màu hồng y đang ngồi đung đưa.

Nàng có mái tóc dài đến tận eo, trăm cái đơn giản màu gỗ được cài gọn trên búi tóc.

Ngũ quan trắng trẻo nhỏ nhắn xinh đẹp, mắt phượng linh hoạt hiếu động, mày liễu như tranh điền vẽ, môi đào hồng tươi sáng.

Cả khuôn mặt đầy nét đơn thuần hoạt bát.

Đôi chân nàng mang giày hoa đào di chuyển giẫm trên đất, mắt nhìn hướng trên trời, không biết đang suy nghĩ gì mà thờ dài.

Hazz! Chán chết đi được!

Người ta xuyên không điều là thông minh tuyệt đỉnh, tài giỏi hơn người hoặc quốc sắc thiên hương...

Còn nàng! Không phải tuyệt đỉnh thông minh cũng không phải thiên tài bẩm sinh. Sắc đẹp cũng không phải dạng hại nước hại dân.

Thế thì tại sao lại để nàng xuyên không? Ở hiện đại Tôn Ngọc Nhi nàng là nữ sinh đúng chuẩn, ngoan, hiền, lễ nghĩa.

Tương lai đang tươi sáng rực rỡ, ước mơ nàng cũng đã định sẵn hết rồi! Chỉ cần dám ước mơ dám thực hiện là xong!

Thì xui xẻo không cẩn thận bị cái xe từ đâu chui ra đâm một cái, xuyên về cái nơi mà không biết là chỗ nào.

Ông trời để nàng xuyên không thì cũng nên xuyên giống như mấy nữ anh hùng trong truyện, không phải sao?

Thế mà nàng lại xuyên vào nhà xí!

Được rồi, coi như nàng xuyên hơi khác người khác một chút, chuyện này cũng không có gì đáng sợ.

Cái thứ đáng sợ là lúc nàng xuyên vào xác của "Tôn Ngọc Nhi" là lúc nàng ta đi gặp quyết...sau đó nàng ta chết! tư thế lúc đó là đang ngồi giải quyết...

Nếu nàng ta không chết thì nàng làm sao mà xuyên vào được, nên chỉ có khả năng là nàng ta đã quy tiên khi đang đi nhà xí!

Nàng thật rất tò mò nàng "Tôn Ngọc Nhi" đó làm cách nào mà đi ị mà cũng chết được nhỉ?

Chắc sẽ không gần được mà ghen chết chứ?

Trong lúc nàng còn đang suy nghĩ rớt cuộc là đi nhà xí mà cũng chết thì từ bên ngoài đã có vài a hoàn trốn đằng sau cái cây lớn.

"Người đi đi"

"Sao người lại không đi! Ta thấy người tới đó đi"

"Ta thấy đề A Thủy tới thì tốt hơn"

"Cái gì? Ta tới đó? Đừng có hòng. Ta không muốn chết sớm đâu"

"..."

"..."

Một nhóm người, kẻ đẩy trước, kẻ đẩy sau, cứ như vậy bị ai đó phát hiện ra.

"Nè các người làm gì mà đứng ở đó vậy?"

"Tiểu thư..." Nhóm a hoàn run rẩy bước ra, ai nấy thần thái đều lo lắng, hoảng hốt.

"Có chuyện gì?" Tôn Ngọc Nhi thoáng nhú mày nhìn bọn họ, những người này hình như là bên cạnh... Lão thái bà?

Một a hoàn trong có vẻ thanh tú bước ra, thoáng run rẩy lên tiếng: "Là... Là lão... phu nhân... Kêu nô tỳ tới... Nói với tiểu thư, là lão gia sắp về"

"Rồi sao?" Tôn Ngọc Nhi ngược đôi mắt trong veo vô tội, khiến ai nấy nhìn không khỏi rời mắt.

Tiểu nha hoàn nhìn vào mắt nàng không khỏi gan tị, đôi mắt của nàng ta thật rất đẹp.

"Đó là lão phu nhân nói, lần này lão gia về bên cạnh có biểu tiểu thư với Dương công tử của Dương đại nhân... Tôi đề bàn chuyện thành thân, nên dặn tiểu thư ở yên trong hậu viện"

Ý tứ rất rõ ràng, là kêu đừng có xuất hiện trước mặt mọi người, chính là đuổi sang một bên.

Nhưng phải xem đối tượng nghe có hiểu không đã, nhất là đối với vài người không có suy nghĩ đỉnh cao như vậy.

Tôn Ngọc Nhi hiểu như không hiểu gật đầu: "Ta luôn an ổn ở trong viện không phải sao? Nên vốn dĩ không cần cần dặn ta cũng sẽ ngoan ngoan ở trong phòng"

Nàng là đứa trẻ cực kì nghe lời, nên sẽ ngoan ngoãn làm theo.

A hoàn bị nàng nói cho á khẩu, thật giận tới mức muốn giẫm chân hét thật lớn.

Làm ơn đi, nàng ta nghe thật không hiểu hay là đang giả bộ vậy! Nếu an ổn ở trong viện thì cần gì nàng tới thông báo!

Cái chính là nàng tiểu thư này chưa từng an ổn trong phòng cả, cả Tôn phủ này ai không biết, Ngọc Nhi tiểu thư từ khi qua sinh thân thì hoàn toàn thay đổi.

Thay đổi một cách quá đáng! Trở nên kì lạ, nói những lời khó hiểu, hành động thì kì quái, theo người trong phủ nhận xét thì chính là đầu óc có vấn đề!

Nhớ có nô tài từng thấy nàng nói chuyện một mình trong phòng, cái gì mà a la xì... A la xa... gì đó! Nói chung là vừa nói vừa cười rất đáng sợ, dọa lão nô tài tới mất ngủ tại chỗ.

Nếu đề Tôn Ngọc Nhi nghe những lời này nhất định sẽ kịch liệt phản ứng, lúc đó nàng vì muốn trở về hiện đại nên mới kiếm vài quyển kinh để đọc, biết đâu nhờ đọc phật kinh thì có thể giúp nàng quay về nhà.

Nhưng không nghĩ tới kinh phật ở nơi này khó đọc như vậy, nghiền cứu cả một ngày mà vẫn đọc không được, chỉ có thể đọc được vài từ... như a xa... A li...!

Có thể từ ngữ quá kì lạ nên khiến nàng đọc xong không nhận được cười như điên.

Nàng làm sao biết được cũng vì vậy mà bị hiểu lầm là đầu óc có vấn đề?

Nhưng bây giờ nàng không biết những điều này.

"Biểu muội sẽ tới?" Khóe môi Tôn Ngọc Nhi cong lên thành đường cong xinh đẹp, nha đầu nào làm bằng từ đậu hủ đó sắp thành thân? Đây đúng là tin chấn động! Rớt cuộc là ai xui tận mạng như vậy? Nhắm ai không nhắm lại chọn trúng con nha đầu ngốc đó!

Không đi xem thì thật đúng là có lỗi với bản thân mình, dù sao lão bà bà chỉ nói là không được gặp trực tiếp chứ đâu có nói là không được gặp riêng nha đầu đó đâu chứ!

Ai đó vui mừng vạch ra kế hoạch, hoàn toàn quên đi chính bản thân đã tự nói mình là cô bé ngoan.

Đi trên hành lang tới chỗ biểu muội ngọc, Tôn Ngọc Nhi không ngừng cười thích thú, xuyên thành thiên kim tiểu thư cũng có cái lợi của nó đó chứ! Không lo chuyện áo cơm, cũng không cần phải lo chuyện tiền bạc.

Nhớ hai tháng trước khi xuyên tới đây, lúc đó thật sự rất sợ hãi, mọi thứ đều xa lạ với nàng.

Nàng thật sự phát điên, đập đồ đạc trong phòng không ngừng gào hét đòi về nhà, dọa khắp người trong phủ gà bay chó sủa!

Nhiều người dè nàng ra, một đám đại phu, tóc trắng, tóc đen bu lại, khám tới khám lui, y như là nàng là một cái thi thể bị người ta đem ra nghiên cứu vậy!

Giờ nghĩ tới còn thấy sợ...

Cái thể xác của "Tôn Ngọc Nhi" này cũng thật phức tạp, rõ ràng vẫn là diện mạo giống nàng khi ở hiện đại, chỉ khác là "Tôn Ngọc Nhi" này chỉ mới mười ba tuổi... Trong khi đó tuổi thật của nàng là mười chín!

Gần một năm nữa thôi là đủ hai mươi rồi!

Thế mà giờ phải sống lại ở tuổi cấp hai... đúng là rất xui.

Còn đang vừa vừa suy nghĩ thì nàng đứng trước cửa phòng.

Nhìn cánh cửa trước mặt, mắt Tôn Ngọc Nhi phát sáng, theo lễ phép gõ cửa.

Cánh cửa mở ra, một tiểu cô nương chừng mười ba tuổi đang đứng, tóc búi thắt bím hai bên, trong thật ngây ngô, dung nhan xinh đẹp thanh tú rung động lòng người, đôi mắt trong suốt như hạt sương đầy nước trong thật đáng thương, khóe môi hồng mím chặt hiện vẻ như đang kìm nén điều gì đó.

"Biểu tỷ..." Tôn Hiểu Thanh mở to mắt đỏ hoe nhìn cô gái trước mắt mà nước nở.

"Biểu tỷ... Tỷ phải giúp muội!"

Nhìn tiểu nha đầu sắp khóc tới nơi. Tôn Ngọc Nhi cũng bị dọa cho hoảng sợ: "Sao muội lại khóc! Có chuyện gì từ từ nói"

Bước vào trong phòng, Tôn Ngọc Nhi cầm tay kéo Tôn Hiểu Thanh còn đang đứng đó khóc vào trong phòng.

Nắm tay Tôn Hiểu Thanh ngồi xuống ghế, nhìn tiểu nha đầu con chưa hết khóc mà không khỏi thở dài: "Được rồi, bây giờ mau nói tại sao muội lại khóc"

"Ủm... Để tỷ đoán... Chắc là chuyện của muội với chuyện Dương công tử"

Tôn Hiểu Thanh vốn muốn nói thì bị đành lời, khiến lời muốn nói nghẹn ở cổ họng.

"Biểu tỷ đã biết mà còn hỏi muội" Tôn Hiểu Thanh âm ức nhìn Tôn Ngọc Nhi, nàng cũng vì chuyện này mà khổ sở suốt mấy ngày nay.

"Vậy lý do gì mà muội lại buồn chuyện thành thân này?" Rót cho mình một ly trà nóng, vừa uống vừa hỏi. Chuyện thành thân này nhìn như thể cũng đều giống như ép buộc.

Tính nha đầu ngọc này làm sao biết được chuyện tình cảm phong tình chứ!

"Phụ thân muội vì muốn kết thân với Dương đại nhân nên đã hứa sẽ đợi đến khi muội tuổi cập kê thì sẽ gả muội cho con trai ông ta, nhưng muội không muốn, tên Dương Hàn Kiều đó tính tình phong lưu, lại tỏ ra kiêu ngạo ta đây! Thật sự rất đáng ghét! Muội không muốn lấy hắn"

Nghe xong Tôn Ngọc Nhi tay chống má nhìn Tôn Hiểu Thanh đầy thương tiếc.

"Ủm... Cha muội đúng là quá đáng, lại ép muội lấy người mà muội không yêu, còn lấy một tên như vậy"

Tôn Ngọc Nhi không khỏi cảm thán lắc đầu. Vị thúc thúc này rõ là bán con gái mà! Nhưng mà thúc ấy có rất nhiều con gái, còn đẹp hơn, thông minh hơn so với nha đầu này nhiều.

Sao lại chọn nha đầu này? Nàng thật tò mò.

Vị Dương công tử gì đó được cha của Tôn Hiểu Thanh coi trọng thì chắc chắn gia thế đằng sau rất lớn, để chắc chắn thành công vụ mai mối lớn này thì phải chọn một cô gái xinh đẹp thông minh, cùng một phe với ông ấy.

Những điều này... Ngược nhìn Tôn Hiểu Thanh nặt ngờ ngạc ngây ngô, trong lòng thở dài mà lắc đầu.

Tiểu nha đầu nhìn như thế nào chứ những điều điều trên rõ ràng là một chút cũng không đạt yêu cầu!

Nếu vậy tại sao lại là con nha đầu ngốc này?

Quan trọng là Tôn Tử Lang này vốn không có yêu thương Tôn Hiểu Thanh gì cả, đem so sánh với cô con gái Tôn Bảo Cầm, học vấn cao thâm, lễ nghĩa thanh cao, dung mạo xinh đẹp hơn người, là miếng ngọc được ông ta hết sức yêu thương. So với Tôn Hiểu Thanh thì rõ ràng là một trời một vực.

Có vụ gả con vào hào môn được lợi như vậy. Tôn Tử Lang phải ưu tiên cho con gái cưng của ông ta mới đúng? Sao đến lượt Tôn Hiểu Thanh chứ?

Chẳng lẽ là do Dương Hàn Kiều nhất kiến chung tình với biểu muội nhà nàng, nên mới ngoài trừ Tôn Hiểu Thanh sẽ không lấy ai hết?

Khả năng này rất lớn à!

Người ta nói ngốc có phúc của người ngốc mà.

Tôn Hiểu Thanh kích động cầm tay Tôn Ngọc Nhi, biểu tình năn nỉ:

"Biểu tỷ hay tỷ nói giúp muội với đại bá, kêu bá nói với phụ thân muội là đừng gả muội đi. Trong nhà có nhiều tỷ muội như vậy, chọn một người cũng tốt hơn muội nhiều lần"

Nàng mới không muốn gả cho cái tên đáng sợ kia.

"Muội cũng biết địa vị của ta trong Tôn phủ rồi mà! Lời nói của ta có trọng lượng sao? Ngay cả một hạ nhân bên cạnh còn xem thường, không coi ta ra gì. Thì làm sao có thể giúp muội đây?"

Tôn Ngọc Nhi ở trong phủ này chỉ có trên danh nghĩa là thiên kim Tôn phủ nhưng mà thật ra một chút quyền hành cũng không có. Cuộc sống đơn bạc tới mức chỉ hơn người làm trong phủ một chút mà thôi.

Lại nghĩ tới thân phận của *Tôn Ngọc Nhi* trước đây lòng nàng không khỏi nặng nề.

Mẹ của Tôn Ngọc Nhi là thiên kim của một nhà thương nhân ở Thái Châu, là một tài nữ xinh đẹp có tiếng ở thành, sau đó đem lòng yêu thương, hẹn ước với Tôn Sử Bình, một đại quan trẻ tuổi tài cao được nhận chức quan ở Thái Châu.

Khoản lâu sau đó mẹ Tôn Ngọc Nhi mang thai, sợ chuyện bại lộ ảnh hưởng đến danh dự của cả nhà nàng, nên đợi Tôn Sử Bình mang sính lễ tới hỏi cưới, không ngờ trong lúc vô tình phát hiện Tôn Sử Bình hẳn lại đã có chính thê, con cũng đã có.

Sau khi biết chuyện này mẹ của Tôn Ngọc Nhi không ngừng thương tâm, cả nhà Hạ gia biết được chuyện này rất tức giận vì si diện chuyện con gái chưa chồng đã có con nên không tới Tôn gia để đòi chịu trách nhiệm, mà dẫn con gái dọn tới nơi khác mà sống.

Cứ như vậy nàng đơn thân sinh con, sau khi sinh xong mẹ Tôn Ngọc Nhi vì mất máu quá nhiều mà qua đời, để lại thai song sinh là hai cô con gái.

Người tỷ đặt tên là Hạ Thanh Vũ.

còn người muội muội cũng là nàng bây giờ.

Hạ Ngọc Nhi!

Sau này khi dọn vào Tôn gia mới đổi họ thành họ Tôn.

Hai tỷ muội song sinh Hạ gia từ lúc sinh ra đã rất khác biệt.

Hạ Thanh Vũ từ nhỏ đã rất thông minh, lại hiểu chuyện, lễ phép, nên rất được bà ngoại và mọi người trong nhà yêu thương. Sau này lớn lên lại giống mẹ mình trở thành một tài nữ có danh tiếng.

Còn Tôn Ngọc Nhi vì sinh sau, nên sức khỏe rất yếu, gần như là không xuất môn ra khỏi nhà, từ hồi nhỏ thể chất kém người khác nên không thể học hành nhiều như Hạ Thanh Vũ, thơ văn từ nghĩa cũng không biết được bao nhiêu. Đối với gia đình trọng danh tiếng như Hạ gia nàng hoàn toàn là phế vật. Chỉ được người khác biết đến với cái gọi là muội muội song sinh của tài nữ Hạ Thanh Vũ.

Nếu nói Hạ Thanh Vũ là viên ngọc quý ở Hạ gia, được tất cả mọi người yêu thương xem trọng, thì Tôn Ngọc Nhi là cái bóng sau lưng tỷ tỷ, mãi mãi bị người ta bỏ sang một bên, không được đáng nhắc tới.

Ngay khi sau mười hai năm sau. Tôn Sử Bình tìm tới tận cửa Hạ gia để đòi bù đắp cho nữ nhi. Mới đầu người nhà họ Hạ không chấp nhận nhưng Lão phu nhân Hạ gia lại hòa giải, chấp nhận Tôn Sử Bình.

Cứ thế Tôn Sử Bình dẫn hai nữ nhi về Tôn gia ở kinh thành, thái độ mọi người Tôn gia đối với Hạ Thanh Vũ hết sức xem trọng, ngay cả vợ cả của Tôn Sử Bình cũng hòa nhã chấp nhận, đối tốt với nàng. Tôn Sử Bình thì lại hết sức cho nàng những thứ tốt nhất, muôn vàng sủng ái, biến nàng thành phượng hoàng trên cao.

Còn đối với Tôn Ngọc Nhi lại chỉ lấy thái độ có cho lệ, sắp xếp ở một hậu viện cho ở, thế là coi như là xong, hoàn toàn xem nàng là không tồn tại. Thế là hai tỷ muội ở Tôn gia được một năm. Tỷ tỷ nàng thành nhân vật nổi tiếng ở kinh thành, còn nàng mãi vẫn chỉ là cái bóng bị cô lập sau hậu viện. Cho đến khi nàng xuyên qua...

Đang suy nghĩ chuyện trước đây thì Tôn Hiểu Thanh bên cạnh không ngừng khêu nàng.

"Nè. Tỷ đang nghĩ gì mà nhập thần quá vậy?"

"Há? À không có gì!"

Tôn Hiểu Thanh nhìn nàng một lúc, rồi lại buồn bã cúi đầu: "Ngày mai cha muội với cha tỷ sẽ tới tiếp đón Hàn Lăng Vương từ biên cương trở về, đến lúc đó nhất định sẽ rất bận rộn, lúc phụ thân không để ý, muội sẽ tranh thủ nói chuyện Dương Hàn Kiều... Để xem hắn có thể hay không hủy bỏ hôn sự này"

Đây có thể là cơ hội duy nhất của nàng...

"Hàn Lăng Vương?" Nghe tên hình như là nhân vật rất lợi hại.

"Ừm...Đúng vậy. Hàn Lăng Vương là Vương Gia nổi danh của Đại Tần ta, lần này ngài ấy phụng chỉ ra biên cương đánh lãnh thổ của Vệ Quốc, nhưng không hiểu sao mấy ngày trước trong triều nhận được tin từ biên cương nói, Hàn Lăng Vương đang trên đường về kinh, không biết là có chuyện gì nữa?"

"Muội còn nghe nói. Hoàng Thượng hạ lệnh giao việc tiếp đón Hàn Lăng Vương cho Ngự Sử là cha muội, nên ngày mai sẽ tới cửa thành để nghênh đón ngài ấy"

"Vậy sao!"

Ngày mai ư?

Nàng nghiêng đầu suy tư.

Không biết lão gia Tôn gia có cho nàng đi xem thử không đây?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Tại đại sảnh Tôn gia.

Trên ghế chủ một nam nhân cỡ năm mươi tuổi, râu quai nón, thân bạc y gấm thượng hạng, mắt híp lại đầy ý cười nhìn nhi nữ đang đứng trước mặt mình.

"Thanh Vũ. Ta đã sắp xếp cho con tới Phủ Học Sĩ của Thảm thừa tướng, con phải tranh cơ hội để làm quen với Thảm Tề, đến lúc hai nhà đã thân thì cha sẽ nói với Thảm thừa tướng, chuẩn bị ngày lành tháng tốt. Dù sao đợi thêm hai năm nữa con cũng đã đến tuổi cập kê rồi"

"Cứ theo ý của phụ thân" Nữ tử y phục màu tím thêu hoa lan chi diềm trắng, thân váy sa mỏng tím đường hoa bạc, càng khiến vẻ đẹp lung linh của nàng ẩn hiện. Đôi mắt như ánh trăng hiện ý cười e thẹn, đôi má trắng nõn chột ửng hồng.

Nàng chính là tỷ tỷ song sinh của Tôn Ngọc Nhi.

Tôn Thanh Vũ!

Dung mạo giống hệt Tôn Ngọc Nhi nhưng về khí chất của nàng lại hoàn toàn khác.

Bản thân Tôn Ngọc Nhi xinh đẹp, hoạt bát hiếu động như hồ điệp bay khắp nơi thì Tôn Thanh Vũ chính là con thiên nga trắng cao quý thanh nhã, xinh đẹp.

Tôn Thanh Vũ đúng tiêu chuẩn tri thức của một khuê các danh giá, vẻ kiêu diễm dịu dàng của nàng không biết làm run động biết bao nhiêu người.

Tôn Sử Bình vuốt râu trên cằm, khóe môi nở nụ cười vui vẻ.

"Nhi nữ của Tôn Sử Bình ta gả là phải gả cho danh môn thế gia, quyền cao chức trọng thì mới xứng chứ"

"Đúng vậy. Thanh Vũ xinh đẹp như vậy lại nổi danh khắp kinh thành, ai lại không biết? Chắc chắn là sẽ được nhiều công tử thế gia tranh giành" Bên cạnh Tôn Sử Bình là một vị phu nhân, tuổi trên bốn mươi, mặt nhân từ đầy dịu dàng cười lên tiếng.

Tôn phu nhân, chính thất của Tôn Sử Bình, tuổi dù đã lớn nhưng vì sống không chịu khổ lại được chăm sóc tỉ mỉ nên nhìn vẫn rất xinh đẹp, làn da trắng nõn như thiếu nữ, không có một tí già nua của người lớn tuổi.

"Là Đại nương quá khen. Thanh Vũ không dám nhận, nào so được với Từ Liên tỷ tỷ" Tôn Thanh nở nụ cười khiêm tốn càng khiến những người trong đại sảnh hài lòng.

Ai không biết đại phu nhân sinh ra ba người con, trong đó có hai con trai ưu tú của Tôn gia, con trai trưởng là Tôn Thanh Hạo hiện giờ giữ chức trạng nguyên quan văn, là học trò của Thâm thừa tướng đương triều được nâng đỡ, con đường làm quan đầy hào quang, còn có hôn ước với con gái Băng thái sư. Băng Nguyệt Dao, là miếng ngọc quý của kinh thành, có thể xứng với câu "Thiên hạ đệ nhất tài nữ" Sáu tuổi biết xuất khẩu thành bài thơ "Kim Lan Hoa" nổi danh một đời Thanh Quốc, ngay cả thư sinh tài tử cũng chưa chắc làm được, cùng với Tôn Thanh Hạo, văn chương hơn người, lại tuần tú tài giỏi, chính là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Còn con trai thứ Tôn Thanh Liêm, tuổi còn trẻ nhưng lại đi theo con đường thương nhân, mới mười lăm tuổi đã ra ngoài làm ăn, được hai năm thì đã trở thành một ông chủ có tiếng tại một thành châu.

Bây giờ đã có thể coi là một kim tài có ngàn cửa hàng kinh doanh đủ loại, trải rộng cả kinh thành cùng với huyện lớn nhỏ khác nhau ở Đại Tần.

Còn lại là Tôn Từ Liên hiện giờ đang theo hầu hạ Đường Kim Hoàng Hậu, có thể coi là tâm phúc của Hoàng Hậu nương nương, được người đặc cách nhận làm nghĩa nữ.

Nghe nói Hoàng Hậu nương nương rất yêu thích Tôn Từ Liên, có tâm tư muốn gả nàng cho con trai người là Nam Thành Vương. Nam Cung Ly Thiên, tương lai lại có khả năng làm Hoàng Đế nên nếu Tôn Từ Liên gả cho Nam Thành Vương thì sẽ làm Hoàng Hậu...

Thân phận tôn quý như vậy, có thể đem Tôn gia từ một gia tộc làm quan trong triều thành người trong hoàng thất. Chính là một bước lên mây, nên người trong Tôn gia xem Tôn Từ Liên là bảo vật vô giá mà đối đãi.

Nhắc đến con gái Tôn Từ Liên trong mắt của Tôn phu nhân hiện lên vẻ kiêu ngạo nhưng ngoài miệng vẫn nói lời khách sáo.

"Từ Liên nó chỉ là may mắn mà thôi, được Hoàng Hậu nương nương để ý xem trọng một chút, cũng chưa chắc gì gả cho Nam Thành Vương thật"

"Sao lại không thật? Ai cũng biết năm ngoái vào ngày thọ của nương nương, người đã nói Từ Liên tỷ tỷ dung mạo xinh đẹp lại hiểu chuyện, rất hợp với Nam Thành Vương, còn nói nếu Từ Liên tỷ tỷ buồn chán có thể làm bạn cùng Nam Thành Vương, ý tứ rõ ràng như vậy, ai lại không hiểu"

Tôn Thanh Vũ hí hửng kể lại, vừa nói vừa cười, lời nói vừa có hàm ý khen ngợi lại vừa cho đại phu nhân mặt mũi tốt, cực kì khéo léo.

Chỉ là nàng lại siết chặt khăn trong tay, mắt thoáng tia âm trầm, nhưng rất nhanh che giấu lại.

Tôn Từ Liên đúng là may mắn, gả cho Nam Thành Vương? Chuyện tốt như vậy lại rơi vào tay Tôn Từ Liên...

"Từ Liên vào cung cũng được hai năm rồi, sắp tới lễ tết chắc nương nương sẽ để nó về, đến lúc đó cả nhà lại được đoàn tụ"

Mắt Tôn Sử Bình hiện lên vẻ tính toán, chỉ còn ba tháng nữa Từ Liên mười bảy tuổi rồi cũng nên đề cập chuyện thành hôn...Hôn sự của Thanh Vũ cũng đã định với Thâm thừa tướng, nên không cần lo, còn về phần Thanh Hạo cũng đã chuẩn bị xong chỉ còn đợi vào ngày lành thôi.

Lần này Tôn gia địa vị sắp lên cao gấp mười lần rồi!

Như nghĩ tới điều gì đó, mắt ông thoáng qua tia sáng.

"Ngày mai Hàn Lăng Vương từ biên cương trở về. Hoàng Thượng đã hạ lệnh cho Tôn gia ta tiếp đón, chúng ta nhất định phải chuẩn bị thật chu đáo, tuyệt đối không thể để chuyện gì không hay xảy ra"

"Mai sau khi nghênh đón Hàn Lăng Vương. Ta sẽ mời ngài ấy tới Tôn gia làm khách" Ông quay sang nhìn Tôn phu nhân, mắt ra ám hiệu: "Phu nhân phải chuẩn bị mọi chuyện thật tốt để Hàn Lăng Vương tới làm khách chỗ ta phải thật chu toàn"

"Lão gia yên tâm. Thiếp biết mình phải làm gì mà" Tôn phu nhân khẽ nở nụ cười, lòng thoáng suy tư.

Hàn Lăng Vương! Nếu như không phải con gái bà được Hoàng Hậu đánh chủ ý làm mai lên Nam Thành Vương thì...Có lẽ Hàn Lăng Vương mới là chỗ dựa tốt hơn...

Dù không phải là con trai do Hoàng Hậu sinh ra nhưng thế lực của Hàn Lăng Vương thật sự rất mạnh, quyền hành trong triều hơn phân nửa là do ngài ấy nắm trong tay, so với Nam Cung Ly Thiên, Nam Thành Vương không hề có thực quyền gì trong tay, cũng không tham gia việc triều chính. Là một vị Vương Gia nhân hạ không có tài, thì đứng là trên trời với đất, nếu không phải có mẹ làm chính cung ở đằng sau...Thì sợ đã không thể sinh tồn rồi.

Chỉ có chỗ dựa là bên nhà mẹ đẻ thì không thể nào giành được ngôi vị Hoàng Đế.

Huống chi Hoàng Hậu nương nương, tâm cơ khó đoán, chưa chắc gì người thật sự muốn Từ Liên lấy Nam Thành Vương. Không biết là đang cố ý muốn đánh kể gì lên Tôn gia.

Bà có phải hay không nên tính toán lại..

Hàn Lăng Vương này nếu kéo về được bên phe mình, thì vốn không cần phải lo lắng việc đấu tranh trong triều. Lòng toán tính tâm cơ hoàn toàn khác với vẻ dịu dàng hiền thực lúc này...

Bên này Tôn Thanh Vũ thì đang cũng âm thầm suy nghĩ.

Hàn Lăng Vương, nghe lời đồn là vị Vương Gia rất có quyền thế, rất được Hoàng Thượng trọng dụng, lại có binh quyền nữa giang sơn Đại Tần...Nếu như...

Nàng mìn chặt môi, mắt nhẹ di chuyển suy tính, hôn sự của nàng với Thẩm Tề chỉ là lời hứa của hai bên gia phụ vốn còn phải thêm hai năm nữa mới có thể hoàn hành, lỡ trong hai năm này xảy ra chuyện ảnh hưởng thì làm sao đây? Dù sao đối tượng muốn kết thân với Thẩm gia không ít...Thẩm thừa tướng lại là người coi trọng lợi ít...Gần đây người trong Tôn gia đang tranh đấu gay gắt, bên đại bá gần như là chèn ép phụ thân đến không thở được.

Chức quan phụ thân không cao bằng của đại bá, muốn trở mình lên cao hơn thì phải cần người khác giúp sức. Đại phu nhân tình cảm với phụ thân không tốt như bề ngoài, nên ông ấy không thể nhờ bên nhà mẹ vợ được.

Đại huynh Tôn Thanh Hạo dù làm quan nhưng cũng là do Thẩm thừa tướng giúp, đối với phụ thân chưa chắc thật lòng, tình cảm cha con lại không tốt, thường xảy ra xung đột, mỗi ngày lễ cũng ít thấy huynh ấy trở về...Hôn sự của huynh ấy với Bằng tiểu thư của Bằng thái sư luôn chậm trễ không ổn...Bằng Nguyệt Dao đối với huynh ấy lại lạnh nhạt tình cảm không rõ, còn nghe nói Bằng Nguyệt Dao nàng ta có cảm tình với Hàn Lăng Vương, nên hôn sự này khả năng thành không cao.

Có thể phụ thân không để ý lắm mấy chuyện này, nói đúng hơn là không quan tâm, cái ông ấy muốn là sự liên minh của Bằng thái sư, chỉ cần vụ thành hôn này thành công có được sự trợ giúp của Bằng gia, ông ấy có thể vươn lên cao, nên đối với ông ấy mà nói thì tình cảm Bằng Nguyệt Dao đối với Tôn Thanh Hạo thích hay không thích, đó hoàn toàn là vô nghĩa. Chỉ cần ông ấy là được lợi ích, những thứ khác không quan trọng.

Còn về phần Tôn Thanh Liêm lại là một thương nhân, đối với việc trong triều hoàn toàn không hiểu, bản thân hẳn không thể giúp đỡ được gì cả. Người còn lại cũng là người duy nhất giúp Tôn Sư Bình ông ta thực hiện được tham vọng của bản thân mình.

Đó là vị trí Hoàng Hậu!

Đúng! Chỉ cần Tôn Từ Liên lên làm Hoàng Hậu thì những gì mà ông ta muốn sẽ thành hiện thật. Một người mà trên vạn người!

Tham vọng của người Tôn gia, bất kể là ai đều là cái động tham sâu không đáy.

Nàng không có thế lực như Tôn Từ Liên, dù hôn sự này xảy ra sự cố thì Tôn Sư Bình cũng sẽ không gả nàng mà đối đầu với Thẩm thừa tướng.

Nếu chọn một mối hôn sự khác, chỉ sợ là chỉ là một nhà quan tằm thương, nhưng Tôn Sư Bình tuyệt đối sẽ không gả nàng vào những nơi như vậy, thứ ông cần là lợi ích có thể lực, nên dù muốn gả cũng phải là nơi có thể khiến ông ta được lợi.

Ở trong triều bây giờ, ngoại trừ Thẩm thừa tướng thì cũng chỉ có Bằng thái sư là chịu để ý ông ta, nên sẽ không có đối tượng nào cho ông ta được quyền lợi cao.

Nên ông ta nhất định sẽ cho nàng hai sự lựa chọn.

Là gả vào hoàng thất, lấy một trong số các vị Vương Gia, hoặc là làm thiếp thất.

Cái còn lại là vào cung làm phi tần của Hoàng Đế!

Nghĩ tới điều này, Tôn Thanh Vũ chỉ cảm thấy sợ hãi, ngược nhìn người đang ngồi trên ghế trước mắt, đang tươi cười nhìn nàng.

Tôn Thanh Vũ chỉ cảm thấy nụ cười này trong thật đáng sợ, nàng biết nếu là ông ta thì sẽ làm được.

Người này là kẻ vì tham có thể bất chấp thủ đoạn.

Nàng muốn có tương lai thì phải có hai con đường để đi.

Một là cố gắng giữ lấy Thẩm Tề, nhất định phải gả vào cửa của Thẩm gia thành Thẩm thiếu phu nhân, tương lai không cần phải lo lắng.

Con đường còn lại là phải dành lấy tình cảm từ vị Vương Gia có quyền có thế, như vậy mới cam đoan được địa vị của nàng ở Tôn gia.

Đôi mắt sắc bén quét tới trên người Tôn Thanh Vũ, khóe môi Tôn Sư Bình khẽ nở nụ cười hài lòng, ngày mai...Hắn thật rất chờ mong...

Tôn phu nhân nhìn Tôn Sư Bình rồi lại Tôn Thanh Vũ, mặt không cảm xúc...

Trong căn phòng nhỏ, hoa tường lan trắng được đặt trên cửa sổ, cành lá xanh nhạt khẽ lay động theo gió, hương thơm hoa lan tỏa khắp cả phòng.

Mùi hương vừa thanh đậm lại có chút thoảng nhẹ dịu, khiến tâm người ngửi vào đều thanh thản.

Tấm màn sa mỏng trắng được vén một bên, bên trong là hình bóng hồng y đang nằm trên giường, mái tóc dài đen như thác nước xõa dài trên gối thêu hoa nằm, tựa như bức tranh suối nước thanh mát xinh đẹp.

Trên tay cầm quyển sách, mắt Tôn Ngọc Nhi khẽ di chuyển theo từng chữ một trên sách, rất là tập trung để đọc, đôi mắt xinh đẹp lâu lâu lại chớp vài cái.

Đọc xong quyển sách, không khỏi trầm tán thưởng.

Đúng là sách hay! Kỹ thuật vẽ bằng tranh ở cổ đại này đúng là giỏi, coi đi coi lại mà vẫn thấy đẹp! Nội dung cũng đọc rất hấp dẫn.

Hôm nay đi dạo trong viện, lúc vô tình gặp mấy a hoàn đang xi xầm to nhỏ với nhau, tò mò nàng lại xem thật không ngờ lại phát hiện bọn họ đang cầm sách mà thảo luận cực kì nháo nhột, đến gần nhìn mới biết thì ra là đang xem "Nam Cung Đồ" loại sách cực nhạy cảm.

Nàng tranh thủ cơ hội bất quả tang, đám nha hoàn sợ nàng sẽ nói với tổng quản trong phủ mà khóc cầu xin, nàng nhìn mà rất đau lòng..

Cho nên hứa sẽ không nói ra, rồi cầm quyển "Nam Cung Đồ" đem về!

Ở trong phủ chán như vậy nếu không kiếm cái gì làm nàng nhất định sẽ chán chết! Sách thơ ở thời này, đọc chi chi giả giả...Thật rất phiền! hơn nữa ở trong. Tôn phủ này rất có quy tắc, nhất là lão thái bà bà đó, nàng làm gì cũng có ý kiến.

Đọc thơ thì phải ngâm, không ngâm thì học văn ngu dốt.

Đọc Tiểu thuyết bản thì là hạ đẳng dân thường.

Đọc chuyện thời cổ xưa thì là kém hiểu biết.

Đọc kịch tuồng thì tầm thường không phẩm chất, sách tuồng kịch là phải coi tuồng lớn do tri cổ thức học sĩ viết ra, mới gọi là đọc tuồng hay.

Còn đọc sách hài thì nói không tiền đồ, tương lai mù mịt, khí chất kém cỏi, đầu óc khờ khạo, tư duy tầm thường, không làm được chuyện lớn...Nói chung bà ta đem nàng mắng từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, y như niệm kinh.

Còn nàng chỉ gạt đầu, rồi gạt, gạt và gạt, đến khi bà ta mắng xong thì về phòng lấy sách đọc tiếp.

Không cho nàng đọc thì nàng càng muốn đọc! Hừm.

Dù sao nàng cũng đã quen bị bà ta mắng, lão phu nhân đó vốn không ưa gì nàng, lâu lâu không có gì làm là đem nàng ra hành hạ.

Nếu bà ta biết được nàng đọc "Nam Cung Đồ" nhất định sẽ giận tới mất ngủ tại chỗ.

Đang chống cằm suy nghĩ thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Tôn Ngọc Nhi khẽ nhíu mày, ai lại tới đây? Chắc lại không phải là Tôn Hiểu Thanh, nha đầu ngốc đó chứ?

Nàng bước xuống giường mang giày vào, đi ra mở cửa.

Nhìn Tôn Thanh Vũ đứng trước mặt mình, nàng không khỏi kinh ngạc.

"Tỷ tỷ!"

"Sao vậy? Không muốn mời ta vào trong sao?" Tôn Thanh Vũ khẽ nhướn môi cười, đôi mắt long lanh tràn ngập đầy dịu dàng nhìn Tôn Ngọc Nhi.

"Tỷ vào đi"

Tôn Ngọc Nhi đứng sang một bên để Tôn Thanh Vũ đi vào.

Nhìn bóng lưng Tôn Thanh Vũ đi vào trong nàng khỏi nghi ngờ.

Sao hôm nay vị tỷ tỷ này tới thăm nàng đây? Đúng là chuyện lạ! Người này mấy tháng nàng cũng chỉ gặp được vài lần, tình cảm cũng không thân thiết.

"Muội còn đứng đó làm gì mau ngồi xuống" Tôn Thanh Vũ thân thiết kéo tay nàng ngồi xuống.

"Lâu lắm rồi tỷ không tới thăm muội, nhìn muội sống tốt như vậy tỷ cũng yên tâm"

Tôn Ngọc Nhi nhìn đôi tay trắng nõn đang nắm lấy tay mình mà cố gắng gượng cười, nàng thật sự muốn hỏi, nhìn nàng sống tốt chỗ nào? Khắp cả căn phòng này, nơi nào cũng đơn bạc ngay cả một người quét dọn cũng không có, tất cả đều một tay nàng lo lấy.

Nhưng lại nhìn khuôn mặt giống mình nàng lại im lặng.

Nói thật mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt mình trên người Tôn Thanh Vũ nàng cảm thấy rất kì lạ! Nhìn người giống mình cười dịu dàng như vậy cảm giác không thật!

Như phát hiện lời mình nói sai Tôn Thanh Vũ khẽ cười trừ, nói sang chuyện khác: "Đúng rồi ngày mai nhà ta sẽ có khách. Vị khách này rất đặc biệt nên...để tránh xảy ra chuyện, muội nên ở yên trong phòng"

Đây mới là mục đích của nàng tới đây, ngày mai Hàn Lăng Vương tới đến lúc đó nếu có hai người giống nhau xuất hiện, thì nhất định sẽ ảnh hưởng tới nàng, muội muội này của nàng tâm thường như vậy, đứng bên cạnh nàng chính là chim sẽ với thiên nga, thật không xứng, tốt nhất là nên ở nơi hợp với muội ấy.

"Muội biết rồi" Kì lạ, nhà có khách, nàng đâu có giết người phóng hỏa gì đó đâu? Sao ai cũng muốn nàng không ra ngoài nhỉ?

Tôn Ngọc Nhi bĩu môi không vui nhìn Tôn Thanh Vũ: "Không ra ngoài là được chứ gì!" Đối với vị tỷ tỷ không thân này, nàng thật cảm thấy không hợp.

"Tỷ cũng không có ý gì khác, muội nghỉ ngơi sớm đi. Tỷ còn có chuyện phải đi trước, lần tới sẽ tới thăm muội" Tôn Thanh Vũ đứng dậy đi ra khỏi cửa, mắt thoáng liếc trên giường, trước khi đi không khỏi nhìn Tôn Ngọc Nhi một cái.

Kể từ mấy tháng trước muội muội này thay đổi kì lạ, vốn dĩ là bộ dáng bệnh tật yếu đuối, cá tính lạnh nhạt ít nói luôn nhốt mình trong phòng, không hiểu sao lại trở nên khỏe mạnh y như trâu, không ngừng hiếu động chạy nhảy!

Chỉ là dù thay đổi như thế nào thì vẫn là tâm thường ngu ngốc!

Chỉ cần ngoan ngoãn không gây phiền phức gì cho nàng là được.

Khỏe môi Tôn Thanh Vũ cong thành nụ cười mỉa mai.

Đồ phế vật thì mãi là phế vật.

Sáng hôm sau tại cổng thành một đoàn người đứng thành một hàng dài, người đứng đầu hàng là một nam tử trung niên thân triều phục trắng tinh, đầu đội mũ quan, trên mặt là vẻ nghiêm túc trầm tĩnh, phía sau ông là một đội ngũ mặc quan phục đang đứng ngay hàng.

Tôn Tử Lang hí hóp đôi mắt hồ ly lại, ý cười tràn ngập trong mắt, kẻ bên ông ta là Tôn Sử Bình, cũng là thân quan phục, mũ đội đầu, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy lo lắng không thanh thản như Tôn Tử Lang.

Hàn Lăng Vương trở về kinh là việc rất quan trọng, ngay cả Hoàng Thượng cũng rất xem trọng, lần này người được chọn để tiếp đón Vương Gia lại là Tôn Tử Lang, bản thân hắn vì mang họ Tôn nên mới được phép tham gia vào đội ngũ nghênh đón.

Nên người tiếp đón Hàn Lăng Vương chính là Tôn Tử Lang còn Tôn Sử Bình hắn chỉ là đi theo sau hầu.

Hắn thật không cam tâm!

Điều là huynh đệ cùng mẹ cha sinh ra sao lại khác biệt như vậy?

Đại ca hắn lại được làm Ngự Sử đại nhân, quyền hành cao lớn, phía sau còn có thế lực giúp đỡ. Có con trai, con gái đều tài giỏi, có nhà thông gia thế lực mạnh chống đỡ cho.

Ông trời đúng là không công bằng!

Lần này Hàn Lăng Vương trở về từ biên cương là một cơ hội tốt! Nếu hắn có thể lôi kéo người này về bên phe hắn, đến lúc đó không phải Tôn Tử Lang, Thẩm thừa tướng, Bằng thái sư gì đó đều không phải cầu cạnh hắn sao?

Nghĩ tới tương lai sáng lạn trước mắt, Tôn Sử Bình không khỏi vui sướng.

Cơ hội lớn lần này hắn không thể bỏ qua!

Nhưng lại lúc này có điều khiến hắn lo lắng. Tôn Tử Lang này chính là một con cáo già, lúc nào cũng tìm cách đẩy hắn xuống, sao lại tốt bụng cho hắn tham gia nghênh đón Hàn Lăng Vương?

Chắc chắn có điều mờ ám!

Lúc này phía trước vang lên tiếng ngựa chạy, còn có cả tiếng bước chân liên tục.

Mắt Tôn Tử Lang với Tôn Sử Bình đều phát sáng, nhanh chóng đi về phía trước, nhìn theo hướng tiếng ngựa phát ra.

Đằng trước là một đoàn binh lính đang dẫn đầu, mặc áo giáp, tay cầm vũ khí, còn có người cầm lá cờ có kí hiệu Đại Tàn trong khí thế cực kì uy nghiêm, đằng sau họ nữa là vài vị tướng thân giáp bào đang cười ngửa.

Đoàn người đang đi về phía này, chỉ còn cách một đoạn đường, đám người Tôn Tử Lang cũng nhanh chóng ra nghênh đón.

"Dừng lại!" Lưu Bằng tay cầm dây cương, giơ tay ra lệnh cho binh lính dừng bước lại, nhìn một đám quan lại trước mắt không khỏi nhủu mày trầm giọng.

"Các vị là?"

Tôn Sử Bình vốn muốn lên tiếng trước thì đã bị Tôn Tử Lang nhanh tay hơn giành lời.

"Bốn quan là Ngự Sử đại nhân. Tôn Tử Lang, phụng mệnh Hoàng Thượng tới để nghênh đón Hàn Lăng Vương"

Tôn Sử Bình mắt tức giận trừng Tôn Tử Lang nhưng nghĩ tới có Hàn Lăng Vương ở đây, bèn kìm chế lại, cố nở nụ cười ôn nhu: "Đúng vậy, là làm theo ý chỉ của Hoàng Thượng tới để nghênh đón Hàn Lăng Vương trở về kinh"

Lưu Bằng nhìn bọn họ một lúc rồi quay đầu ngựa lại cười tới chỗ xe ngựa đằng sau, khẽ nói qua cửa màn.

"Vương Gia. Hoàng Thượng phái người tới để đón ngài!"

"Ừm...Bổn Vương biết, truyền lời của ta rằng, ta sẽ ra gặp họ"

"Vâng"

Lưu Bằng quay lại chỗ cũ, nhìn Tôn Tử Lang rồi trầm giọng lên tiếng: "Vương Gia nói sẽ ra mặt gặp các người"

Đằng sau, xe ngựa chạy về phía trước đến gần Lưu Bằng thì dừng lại, màn xe được vén lên, một một bóng dáng cao lớn bước ra.

Toàn thân hấn phủ áo choàng đen lông thú, thân đi giày đen điển văn chỉ trắng.

Ngũ quan điêu khắc như một bức tranh, mắt hổ phách trầm tĩnh, nhưng lạnh lùng đầy hàn khí, mày rậm thanh nhọn tỏ ra cổ tã khí uy nghiêm. Tóc dài đen tuyền xõa trên vai, vài cọng tóc dính trên trán khẽ bay theo gió.

Trên người làn khí u ám bao trùm, sự lạnh lẽo cũng giống như con người này, là núi tuyết muôn đông cứng người khác.

Phượng mâu hổ phách khẽ liếc về phía Tôn Sử Bình, tia sáng lóe lên nhưng rất nhanh biến mất.

Tôn Tử Lang tiến về phía trước, tay ôm quyền hành lễ: "Thần Ngự Sử Tôn Tử Lang tham kiến Hàn Lăng Vương"

Trong lòng Tôn Tử Lang âm thầm nhận xét người trước mắt.

Quả nhiên như trong lời đồn. Hàn Lăng Vương này quả thật khác bất đồng với người khác, không nói đến diện mạo chỉ nói đến khí thế này trên người cũng đủ làm người khác phải sợ hãi.

Những quan viên xung quanh đều đang chuẩn bị nịnh nọt thì cũng bị vị Hàn Lăng Vương làm cho sợ mà không ai dám lên tiếng.

Tôn Sử Bình đứng bên cạnh, lòng không khỏi run lên. Hàn Lăng Vương này thật đáng sợ! Nhìn vào ánh mắt của hắn mà giống như là cái giếng sâu không thấy đáy. Cảm giác như bị hút vào trong đôi mắt ấy thì sẽ không bao giờ thoát ra được...Ngay cả một người sống trong quan trường nhiều năm như hắn cũng không tránh khỏi run rẩy.

Hàn Lăng Vương Gia này là một người không dễ chọc!

"Vương gia, thần phụng mệnh tới đón ngài về kinh, nếu ngài không chê thì tới Tôn gia để nghỉ ngơi"

Tôn Tử Lang không hổ danh là con hồ ly gian xảo, dù cũng bị Hàn Lăng Vương này dọa cho sợ nhưng vẫn rất nhanh che giấu lại, ăn nói lại khách sáo chu đáo, rất biết cách lôi kéo đối phương.

Lời mời còn kèm theo ý chỉ của Hoàng Thượng, ả ý muốn nói, nếu Hàn Lăng Vương này không nhận lời là không nể mặt mũi Tôn gia, dù Tôn gia không phải gia thế lớn nhưng lần này là chính do Hoàng Đế ban chỉ cho Tôn Ngự Sử tiếp đón Hàn Lăng Vương hấn, nếu không đồng ý thì chính là không xem người Hoàng Thượng phái tới ra gì!

Là không xem trọng lời nói của Hoàng Thượng!

Là trọng tội!

Dù là Hàn Lăng Vương, binh quyền chức trọng cao quý đi nữa thì vẫn không khỏi dính phải lời đồn, không nể mặt vua! Bất kính với cha mình, mang tội bất hiếu.

Rất dễ mất lòng dân, đến lúc đó địa vị trong lòng dân chúng bị lung lay thì sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh một vị tướng lãnh lão biên cương đánh giặc bảo vệ nước nhà mà hần cố gắng gây dựng lên sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Hậu quả cực kì nghiêm trọng!

Nam Cung Hàn hai tay để sau lưng, khẽ nhướn mày, dò xét nhìn Tôn Tử Lang.

"Nếu Tôn Ngừ Sứ đại nhân đã mời Bồn Vương tới Tôn gia làm khách, thì Bồn Vương làm sao từ chối, làm phiền đại nhân rồi!"

"Đó là vinh hạnh của Tôn gia, Vương Gia quá khách khí rồi!" Tôn Tử Lang làm tư thế mời, lén liếc nhìn Tôn Sứ Bình còn đang sợ hãi đứng bên cạnh mà vẫn im lặng không nói gì thì không khỏi khinh bỉ trong lòng.

Đúng là hèn nhát! Vậy mà đòi tiến xa hơn, mới như vậy đã bị dọa cho sợ.

Tôn Sứ Bình nhìn bóng dáng hai người đã đi xa thì bắt đầu suy nghĩ lại việc kéo Hàn Lăng Vương Vương này về bên hần giúp đỡ.

Vị Vương Gia này rất khó tiếp cận, nếu không cẩn thận chọc giận hần, hậu quả... Thật không dám nghĩ tới...

Chỉ là hiện giờ không ai biết trong lòng Nam Cung Hàn hần đang không ngừng kích động, khẩn trương, hồi hộp tới mức nào!

Kiếp trước lần đầu tiên hần gặp nàng cũng là tình hình như bây giờ! Là ở Tôn gia.

Ánh mắt hần ngập tràn sự thương nhớ đầy đau đớn.

Tâm lại một lần nữa đau vì nàng.

Ngọc Nhi...Một lần nữa gặp nàng...Hần phải nói gì đây?

Thật sự rất muốn nói. Hần rất nhớ nàng, hai mươi hai năm qua không lúc nào là hần không nhớ nàng cả!

Nhớ tới mức tim đau mà người cũng đau...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nhìn tám bảng Tôn phủ, Nam Cung Hàn không khỏi ngẩn ngơ. Nhớ kiếp trước cũng đã từng tới nơi này, lúc đó trong lòng hần chỉ nghĩ cách lợi dụng người của Tôn gia để tranh đoạt đấu trong triều. Hoàn toàn không xem trọng khi gặp Ngọc Nhi.

Nhưng bây giờ hần lại xem những việc đấu tranh ấy là thứ vô nghĩa, chỉ mong chờ được gặp người mà kiếp trước hần xem là không khí. Sự đời thật sự rất khó đoán.

Có những thứ khi mất đi rồi mới biết nó quan trọng như thế nào với mình. Trước đây Nam Cung Hàn hần đã không nhận ra điều ấy, để rồi phải sống trong đau khổ ân hận tới lúc chết.

Sự kiên định trong mắt hiện lên đầy kiên quyết. Kiếp này sống lại, hần tuyệt đối sẽ không ngu ngốc đánh mất lấy hạnh phúc nữa, một lần mù quáng sai lầm đã khiến hần hối tiếc suốt đời rồi.

Lúc này trong đại sảnh đã có vài người chờ đợi. Người ngồi ghế chủ là một lão bà lớn tuổi, tóc bạc trắng búi cao cài trâm ngọc, thân là y phục vải sam y đỏ thắm thêu cảnh sen vàng tươi, khỏe mắt nếp nhăn già nua như ẩn hiện, nhưng vẫn không che dấu được sự uy nghiêm của một chủ mẫu đứng đầu. Đứng kế Tôn lão phu nhân là Đại phu nhân Lâm Thị, hôm nay bà ăn diện cực kì xinh đẹp, dung mạo trang điểm thanh nhã, cao quý, xiêm y hình hoa sen dưới thân vẩy tím, áo thân dài bạch kim y tới chân. Tóc đen tuyền được búi làm thành kiểu phu nhân có chồng, trâm phượng vàng đính trên châu được khắc hình hoa văn mai đỏ trên thân được, trong thật đẹp, cắm vào bên búi tóc, càng khiến bà nổi bật hơn người.

Xung quanh nữa là những cô con gái của Tôn Sứ Bình với Tôn Tử Lang, trong đó có Tôn Thanh Vũ xinh đẹp kiều diễm, còn có cả Tôn Bảo Cầm tài hoa hơn người, phong tình yêu kiều...Tôn lão phu nhân nhìn một lượt những đứa cháu gái ưu tú đang ở đây thì hài lòng híp mắt lại. Những cô gái ở đây đều đẹp muôn vàng muôn vẻ, mỗi người có sự xinh đẹp riêng. Đều là những đóa hoa đẹp của Tôn gia.

Đến khi nhìn Đại phu nhân bên cạnh thì thu lại nụ cười lại, giọng nói vài phần khó chịu vang lên.

"Con dâu à! Ta thấy hôm nay là ngày Hàn Lăng Vương tới làm khách, vậy mà Thanh Hạo, Thanh Liêm cũng không thấy đâu cả? Từ Liên thì không nói

gi, vì con bé đang ở bên cạnh Hoàng Hậu nương nương nên không thể về, vậy còn hai đứa nó? Đây là không xem trọng mặt Hàn Lăng Vương rồi? Nếu lỡ như ngài ấy hỏi tới, đến lúc đó làm sao? Vương Gia mà trách tội xuống con có thể gánh được hay không?" Lâm Thị bị bà nói đến mắt cả mặt đều trắng bệch, tay siết chặt, ngón tay còn đâm cả vào thịt, muốn phản bác nhưng lại không nói ra được, chỉ biết cúi đầu hạ giọng.

"Là con không tốt, Thanh Hạo hiện đang bận việc do Thảm thừa tướng giao cho nên ít về nhà, con cũng lâu lắm rồi chưa gặp nó, nên không thông báo kịp chuyện của Hàn Lăng Vương... Nhưng mà hôm qua con đã gửi thư báo cho Hạo nhi biết, chắc giờ nó đang trên đường về, còn Thanh Liêm thì nó đang ở Tô Châu, không thể về được"

"Đang trên đường về?" Tôn lão phu nhân cười lạnh thành tiếng, mắt liếc xéo Lâm Thị.

"Ngài ấy cũng đã sắp tới rồi, đợi nó về tới đây thì Hàn Lăng Vương đã đi mất rồi" Lâm Thị im lặng mắt nhìn xuống đất, bàn tay siết chặt cũng buông ra, khóe mắt lóe lên tia không cam tâm.

Tôn lão phu nhân không thấy Lâm Thị trả lời thì tức giận khề trùng mắt một tiếng quay đầu đi. Đứa con dâu này này, sinh ra đúng là để đối nghịch với bà mà! Năm xưa đúng là không nên cưới à ta cho Sử Bình.

Tôn Thanh Vũ ngồi một góc nhìn Tôn lão phu nhân với đại phu nhân Lâm Thị đang tức giận như nhau, thì chỉ xem một lúc rồi rời mắt đi, coi như là không thấy. Vuốt lại tóc mình, Tay thì sửa lại vạt áo, nhìn một lượt y phục mặc trên người, thấy đều ổn thì mới an tâm.

Chút nữa Hàn Lăng Vương sẽ đến, nàng phải xuất hiện một cách nổi bật nhất. Nàng không muốn bị thua trên tay Tôn Bảo Cầm. Âm thầm liếc nhìn nữ tử ngồi đối diện trước mặt, mắt nàng âm thầm cụp xuống.

Tôn Bảo Cầm thật sự rất đẹp, vẻ đẹp của nàng chính là sự sắc sảo yêu mị đầy câu hồn, khí chất tự tin thanh cao ấy đúng là người bình thường muốn có là có được. Nàng ta chỉ ngồi một chỗ thôi nhưng lại nổi bật hơn rất nhiều nữ tử ở đây, hoàn toàn chèn ép nhiều người. Đúng là con gái của đại bá Tôn Từ Lang được dạy dỗ có khác.

Ngồi đối diện Tôn Thanh Vũ là Tôn Bảo Cầm, y phục nàng mặc trên người là thân áo màu tím điện văn trắng, tay áo rộng bao phủ lấy đôi tay trắng như tuyết đang cầm bánh, váy tím hoa lan bạc được mặc thêm vài sa mỏng trong suốt. Kết hợp lại với dung mạo đầy gợi cảm xinh đẹp của nàng đúng là sự hoàn hảo phong tình vạn chủng. Đôi mắt như hạt châu đỏ được nổi bật giữa màn đêm khề chớp vài cái, lông mi dài cong vuốt cũng lay động theo. Đôi môi đỏ như cánh phượng nhàn hạ ăn từng miếng bánh, từng động tác đều hiện lên sự quý tộc tao nhã đẹp mắt.

Trong lúc mọi người trong đại sảnh đang không ngừng nói chuyện, thì từ bên ngoài một tên nô tài chạy vào thông báo.

"Lão phu nhân, nhị lão gia với đại lão gia đã trở về rồi ạ" Vừa nói xong. Tôn lão phu nhân ngồi trên ghế, biểu tình kích động đứng dậy đi ra cửa.

"Thật tốt quá! Rốt cuộc cũng về rồi" Quay lại nhìn một đám người sau lưng đang thì thầm với nhau, thì lớn tiếng quát: "Còn đứng ngay cái gì nữa? Còn không mau tới để nghênh đón Hàn Lăng Vương" Bị tiếng quát của Tôn lão phu nhân làm cho sợ hãi, mọi người ai nấy cũng đều nhanh chân đi tới chỗ lão phu nhân.

Từ xa vang lên tiếng bước chân nhiều người, một đoàn người đang đi về phía Tôn lão phu nhân, dẫn đầu là Tôn Từ Lang, đang không ngừng cười tươi nói chuyện với người đang đi bên cạnh. Phía sau là Tôn Sử Bình với vẻ mặt khó chịu không cam lòng. Những quan viên đi cùng khi ở cửa thành đều đã trở về nhà, chỉ còn lại hần với Tôn Từ Lang. Nhìn đại ca mình đang vui vẻ trò chuyện với Nam Cung Hàn thì tức giận khề "Hừm" một tiếng trong lòng.

Đúng là tên nịnh bợ!

Khi đoàn người tới cửa thì mọi thứ như đông cứng lại, người đang đứng được bao phủ một màu đen, sự lạnh lùng cao ngạo như được dành riêng cho hần. Khiến những thiếu nữ ở đây nhìn vào đều tim đập liên hồi. Tôn lão phu nhân bình tĩnh đầu tiên, tay cầm cây trượng gỗ, đi tới hành lễ: "Lão chủ mẫu Tôn gia, tham kiến Hàn Lăng Vương Gia"

"Tôn lão phu nhân quá đa lễ rồi. Hôm nay bốn vương tới Tôn phủ làm khách, đã làm phiền nhiều" Dù nói lời khách sáo nhưng Nam Cung Hàn vẫn mang bộ dạng xa cách, lạnh nhạt. Đối với vị lão phu nhân này hần không hề có ấn tượng tốt.

Tôn lão phu nhân cười đầy hiền từ.

"Vương Gia đừng nói như vậy, ngài tới đây làm khách đó là vinh dự của Tôn gia, là phước ba đời tổ tông để lại mới được như vậy" Bên cạnh Tôn Từ Lang cũng phụ họa theo, hoàn toàn không cho Tôn Sử Bình xen lời.

"Đúng vậy, là phước ba đời tổ tông ba đời để lại, nên mới được Vương Gia đến làm khách" Không hề là mẹ con, ngay cả lời nói, thái độ cũng như nhau. Có thể nhìn thấy được lão nhân gia này cũng không đơn giản như bề ngoài hiền từ trước mặt.

Đồng tử sắc bén Nam Cung Hàn quét tới trên người Tôn lão phu nhân, khóe môi cong lên cười trừ, không nói gì.

Lòng Tôn lão phu nhân chợt giật mình, khi nhìn vào vị Hàn Lăng Vương này, không khỏi nhui mày thận trọng. Vị Vương Gia này, đúng là người không dễ suy đoán. Bà cảm nhận được người này, tâm cơ khó đoán, lòng dạ thâm trầm, thủ đoạn chỉ sợ cũng không tầm thường. Đứng bên cạnh hần, giống như là đang đứng chung với một tử thần đoạt mạng vậy. Hần chưa bước vào, vậy mà đã làm mọi người cảm giác được khí lạnh toả ra khắp nơi. Một người dù không làm gì, vẫn làm người khác sợ như vậy, thì có thể nhìn thấy được người không đơn giản.

Tôn lão phu nhân trong lòng không khỏi tiếc nuối. Nếu như hần là người của Tôn gia, thì tốt biết mấy. Tôn gia rất cần những người như vậy...

"Được rồi, mau mời Vương Gia vào trong" Tôn Sử Bình lên tiếng thúc giục. Hắn thật không muốn để Tôn Tử Lang giành hết sự chú ý của Nam Cung Hàn.

"Đừng vậy! Vương Gia mời" Tôn lão phu nhân đứng sang một bên, mời Nam Cung Hàn vào, mắt liếc nhìn đám cháy gái đang thất thần bên cạnh mà ra ám hiệu.

Tôn Bảo Cầm nhận được cái nhìn của Tôn lão phu nhân, giật mình từ trong suy nghĩ.

Hàn Lăng Vương! Thật sự rất tuần tú, lúc này khi nàng nhìn vào người đó, lần đầu chợt động tâm... Trên đời này thật có nam nhân hoàn hảo như vậy sao?

Khí thế uy nghiêm đầy trầm tĩnh, sắc sảo, sự lạnh lùng, như bao trùm lấy hắn, làm người khác sợ hãi. Nhưng lại có sức hút làm người khác muốn tới gần hơn, như con thêu thân lao vào lửa. Nàng cũng không ngoại lệ!

Một đám nữ nhi đang suy tính, cái nhìn chưa từng rời khỏi bóng dáng Nam Cung Hàn, nhìn vào cũng biết đang tính kế gì. Rõ ràng là một đám mê hư vinh, muốn bay cao làm phượng hoàng.

Tôn Bảo Cầm thầm liếc nhìn xem thường, cười lạnh một tiếng. Đúng là tư tưởng muốn trèo cao, làm Hàn Lăng Vương Phi đâu phải dễ!

Vào đại sảnh, Nam Cung Hàn lại nhớ tới lần đầu bước vào đây, vẫn y như trong trí nhớ hắn, như cũ mọi thứ chưa từng thay đổi. Chỉ có hắn là đã thay đổi...

"Mời Vương Gia ngồi" Tôn Sử Bình xoa tay, cười nói.

Nam Cung Hàn khẽ gật đầu, bởi vì ở đây hắn là người có địa vị cao nhất nên ngồi ghế gia chủ.

Tôn lão phu nhân cũng ngồi xuống cái ghế gần đó, Tôn Tử Lang với Tôn Sử Bình cũng kiếm chỗ ngồi chỗ. Tiếp theo là nhóm nữ nhi Tôn gia bước vào hành lễ thỉnh an.

"Đây là con gái của Tử Lang và Sử Bình, cũng là cháu của ta" Tôn lão phu nhân cười giới thiệu, lạnh lẽo quan sát biểu cảm trên mặt Nam Cung Hàn. Thấy hắn không có biểu cảm gì thì thất vọng trong lòng. Xem ra Hàn Lăng Vương này không rung động trước sắc đẹp...

Đám nữ nhi thiên kim đang đứng, ai cũng đều ra dáng lễ nghĩa quy cũ, cố gắng để lại ấn tượng tốt trong lòng Hàn Lăng Vương tôn quý đang ngồi trước mặt.

Tôn Bảo Cầm tay thành lễ, hiện vẻ thanh nhàn, bình tĩnh, không hề hồi hộp hay khẩn trương. Trên mặt là vẻ tự tin, mắt đảo phượng, ý cười xinh đẹp lan tràn.

Tôn Tử Lang vuốt râu, đầy hài lòng nhìn con gái của mình. Bảo Cầm là nữ nhi nổi bật nhất trong đám con gái của hắn, là nữ nhi làm hắn tự hào nhất, so sánh với một đám con vô dụng của Tôn Sử Bình, thì giỏi hơn nhiều.

Nam Cung Hàn nhìn những mỹ nữ xinh đẹp như hoa hương sắc trước mắt, vẫn lạnh lùng như trước, một chút liếc mắt cũng không hề có.

Tôn Sử Bình muốn lên tiếng bắt chuyện, nhưng khi nhìn vẻ lạnh lẽo của Nam Cung Hàn thì e ngại không dám nói. Hắn thăng chức làm quan cao, được vào trong triều mới được vài năm. Nam Cung Hàn lại ở biên cương, nên hắn chưa từng tiếp xúc qua với Nam Cung Hàn.

"Đáng tiếc hai đứa con trai lớn của Tôn gia hiện không ở trong phủ, không thể tiếp đón được Vương Gia, mong ngài sẽ trách" Nhắc đến hai đứa cháu. Tôn lão phu nhân khẽ liếc nhìn Lâm Thị.

Đại phu nhân Lâm Thị bị bà nhìn, chỉ có thể u phiền mà cúi đầu xuống.

"Không sao, nếu lệnh công tử có việc bận thì Bôn Vương cũng không oán trách gì!" Đối với hai vị thiếu gia này, hắn chỉ có ấn tượng tốt với một người, còn người còn lại thì...

Tôn lão phu nhân định nói điều gì đó, thì không thấy Tôn Thanh Vũ đâu thì nhú mày, hỏi a hoàn bên cạnh.

"Thanh Vũ đâu? Sao thấy nó?"

"Dạ, thưa lão phu nhân. Tiểu thư nói là đi pha trà rồi ạ"

"Vậy ư?" Tôn lão phu nhân cười hài lòng gật đầu "Thanh Vũ đúng là khéo hiểu chuyện"

Từ bên trong gian phòng, tấm màn được đôi tay trắng ngọc vén lên, cầm khay trà trên tay, nhẹ nhàng bước ra, đi đến trước chỗ Nam Cung Hàn mà nhẹ nhàng cúi người hành lễ.

"Tham kiến Hàn Lăng Vương, chúc Vương Gia sức khỏe tề an. Hôm nay Vương Gia tới Tôn phủ làm khách, tiểu nữ đã pha trà Long Tĩnh Hương cho ngài thưởng thức. Mong Vương Gia sẽ thích" Tôn Thanh Vũ dịu dàng cười, hôm nay nàng mặc bạch y trắng tinh, tóc xõa dài trên vai, tóc mái vén sang

bên má, long mày hình là liễu dưới mi mắt là đôi mắt sáng trong veo, trong nàg thật dịu dàng đơn thuần.

Nhìn khuôn mặt trước mắt mình, Nam Cung Hàn chợt kích động, nhưng khi nhìn vào đôi mắt của Tôn Thanh Vũ thì lòng thất vọng. Đây không phải là Ngọc Nhi! Dù có khuôn mặt giống nàg nhưng ánh mắt lại không phải.

Người này có đôi mắt dịu dàng, che giấu giới cảm xúc của mình. Còn Ngọc Nhi của hã, nàg sẽ không đối xử dịu dàng thâm thiết như vậy với người lần đầu gặp mặt. Nàg sẽ dùng sự xa cách, thận trọng, đề phòng đề nguy trang mình, khi tiếp xúc với họ, Nhưng sau khi làm thân với một ai đó, nàg sẽ trở nên hiếu động, vui vẻ, thẳng thắn, sẽ hiện lên con người thật của nàg. Nghĩ tới nàg, tim hã lại không khỏi ảm áp.

Điều quan trọng là Ngọc Nhi có đôi mắt hoạt bát, nghịch ngợm, nàg dù có che đi thì hã vẫn có thể nhận ra. Còn người này thì lại không có...

Nhìn thêm Tôn Thanh Vũ một lần nữa, hã nhớ thì đây là tỷ tỷ sinh đôi của Ngọc Nhi. Trước khi hã sống lại, lần đầu gặp nàg ta vẫn y như hôm nay.

Tôn Thanh Vũ! Nữ nhân lòng dạ tham lam đầy tham vọng! Thủ đoạn độc ác, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng lại cách đối phó người khác rất cao thâm. Kiếp trước đã từng vô số lần làm hại Ngọc Nhi.

Nghĩ tới chuyện trước đây đã xảy ra, hã không khỏi đau lòng ân hận tự trách mình.

Hã trước đây vì không chịu thừa nhận tình cảm của mình dành cho nàg, bèn vô tâm để Tôn Thanh Vũ làm tổn thương nàg. Để nàg chịu bao nhiêu sự đau đớn! Hã còn đem Tôn Thanh giữ bên cạnh mình, để nàg ta hành hạ Ngọc Nhi...

Lúc đó hã chỉ muốn chứng minh, là không phải chỉ có Tôn Ngọc Nhi làm cho hã có cảm giác kì lạ mà người khác có dung mạo giống nàg cũng có thể làm được. Nhưng hã đã sai, giữ Tôn Thanh Vũ bên cạnh lại càng khiến hã trống vắng, đến khi hoàn toàn mất đi nàg.

Nam Cung Hàn mới biết, thì ra hã đã sai! Ngay từ lúc bắt đầu thì đã sai! Tay nắm chặt thành nắm đấm, hã thề hã sẽ không để bị kịch của kiếp trước tái diễn thêm một lần nữa!

Tôn Thanh Vũ đặt ly trà xuống, định lên tiếng, nhưng khi cảm nhận được hàn khí trên người Nam Cung Hàn, thì sợ hãi im lặng, quay lại đứng bên cạnh Tôn lão phu nhân đầy lo lắng. Tôn lão phu nhìn nàg không nói gì, chỉ cười nhẹ, cầm tay nàg, ân ý gật đầu.

Tôn Thanh Vũ ngượng ngập cười, trong như đang xấu hổ.

Tôn Sử Bình nhìn việc từ hồi nãy giờ, tâm bắt đầu suy xét.

Tôn Bảo Cầm thoáng nhìn Tôn Thanh Vũ đầy khinh bỉ.

Tôn Thanh Vũ ngấm nhìn Nam Cung Hàn, tim một lần nữa lại đập mạnh. Không hiểu sao khi nhìn vào người nam nhân này, nàg lại cảm thấy mọi thứ trước mắt trở nên hư không, giống như chỉ nhìn thấy người này là duy nhất. Cảm giác ngượng ngùng, tim đập ấy chưa từng xuất hiện bao giờ.

Hàn Lăng Vương Nam Cung Hàn, quả như người ta nói, tuấn tú phi phàm, mạnh mẽ uy phong. Là vị Vương Gia nổi bật nhất trong các vị Vương Gia. Hỏi thử có nữ nhân nào không động tâm?

Chỉ nói đến địa vị của hã, cũng đủ làm người khác tranh giành nhau rồi. Lại nghĩ tới Thẩm Tề, đem so bộ dáng thư sinh của hã với Hàn Lăng Vương thì đúng là khác xa. Nàg bắt đầu có sự so sánh hai người...

Nam Cung cầm ly trà lên, nhìn một hồi lại đặt xuống bàn. Hã chỉ quen uống trà do Ngọc Nhi pha.

Tôn Thanh Vũ thấy Nam Cung Hàn không uống trà do mình làm, thì lòng không khỏi không vui.

Tôn Bảo Cầm thoáng nhìn động tác của Nam Cung Hàn, chỉ cong môi cười, không nói gì, nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy, khóe dưới mí mắt là sự trêu cợt thích thú, được giấu đi.

Tôn Tử Lang vẫn im lặng, thì bỗng đứng dậy chấp tay lên tiếng.

"Vương Gia! Hay ngài ở lại dùng bữa đi. Dù sao ngài cũng đã đi đường rất mệt, cũng nên ăn uống lấy lại sức"

Tôn lão phu nhân cũng gật đầu nói theo: "Đúng thế, đã kêu người chuẩn bị đồ ăn. Ngài hãy ở lại dùng bữa đi"

Những nữ nhi của Tôn gia, mắt phát sáng, đầy chờ mong nhìn Nam Cung Hàn. Chỉ mong sao hã đồng ý.

"Nếu Tôn lão phu nhân đã nói vậy thì Bổng Vương sẽ ở lại"

Nam Cung Hàn cũng đứng lên, theo lễ nghĩa mà nói vài lời với gia chủ. Nghĩ gặp lại Ngọc Nhi, hã lại thấy lo lắng, sợ hãi khi đối mặt với nàg sẽ nói những gì?

Hã thật rất khẩn trương!

"Có phải hay không nên mời Ngọc Nhi biểu tỳ?" Trong một góc, nhóm người khuê các đang ngồi, một bóng hình đứng lên.

Nàng có khuôn mặt trẻ con đáng yêu, tóc bím hai bên, ăn mặc đơn giản, đang lên tiếng nói chuyện, khiến mọi người ở đây chú ý.

Tôn Sử Bình tức giận trừng mắt Tôn Hiểu Thanh, đưa con gái ngu ngốc này! Tự nhiên lại đòi kêu cái đồ phế vật kia ra làm gì? Muốn làm Tôn gia mất mặt sao? Đúng là thành sự thì ít, thất bại thì nhiều.

Tôn lão phu nhân, tay cầm chặt cây trượng trên tay, không vui nhìn Tôn Hiểu Thanh.

Đại phu nhân Lâm Thị chỉ im lặng xem kịch vui một bên.

Tôn Bảo Cầm lắc đầu thở dài, lại nhìn sắc mặt tái nhợt của Tôn Thanh Vũ, hải lòng nở nụ cười.

Tôn Sử Bình sừng sốt, lại nhìn đại ca Tôn Tử Lang, như hiểu được chuyện gì mà tức giận run cả hàm râu.

Hừm! Hẳn biết mà. Tôn Tử Lang làm sao tốt bụng như vậy? cho hẳn cùng đón Hàn Lăng Vương? Thì ra là đã chuẩn bị cái bẫy này! Chắc chắn Tôn Tử Lang đã kêu Tôn Hiểu Thanh nhắc đến Tôn Ngọc Nhi, rõ ràng là lấy mặt mũi của hẳn ra mà sỉ nhục. Muốn trước mặt Hàn Lăng Vương, làm hẳn xấu hổ, khiến ngài có ấn tượng không tốt về hẳn! Chiêu này đúng là âm hiểm độc ác mà!

Nam Cung Hàn nhìn theo chỗ phát ra tiếng nói, khi thấy Tôn Hiểu Thanh đứng đó, không khỏi ngạc nhiên.

Tôn Hiểu Thanh!

Kiếp trước dù yếu đuối nhất gan, nhưng dám vì Ngọc Nhi mà đánh hẳn, nhớ khi đó người này là hảo tử muội của Ngọc nhi. Ngạo nhi với Uyển Nhi đối với vị biểu cô này cũng hết sức kính trọng, còn thân thiết hơn so với người cha là hẳn. Nếu như không nhờ cô gái này, thì Ngạo Nhi đã không trở về bên hẳn...

Có thể do nghĩ lại chuyện trước đây, nên khi nhìn Tôn Hiểu Thanh thì trong mắt hòa nhã hơn.

Tôn Tử Lang nhảy bèn quan sát, phát hiện Nam Cung Hàn khi thấy Tôn Hiểu Thanh, bắt đầu khi nhìn người khác, không nhìn được nghi hoặc. Nhìn phản ứng của Hàn Lăng Vương, hình như là quen với Hiểu Thanh? Thái độ dễ gần này, cũng không thấy ngài ấy nhìn Bảo Cầm như vậy? Chẳng lẽ Hiểu Thanh quen biết Hàn Lăng Vương, nhưng lại giấu hẳn? Không thể nào, nhi nữ này hẳn rất hiểu rõ, là một nha đầu ngoan, không có tâm cơ. Nếu vậy tại sao Hàn Lăng Vương, lẽ nào...Nghĩ tới khả năng nào đó Tôn Tử mở to hai mắt.

Hàn Lăng Vương thích Hiểu Thanh!

Tôn Hiểu Thanh dù sợ hãi, nhưng lại nghĩ tới biểu tỷ đáng thương, phải ở trong phòng một mình, trong khi mọi người lại được ăn uống náo nhiệt, thì đau lòng không thôi. Nàng thật không thích cách làm thiên vị Thanh Vũ biểu tỷ của thúc thúc, đều là con gái song sinh như nhau, sao lại đối đãi bất công như vậy!

Thật không công bằng! Nghĩ tới biểu tỷ thường đối tốt với mình. Tôn Hiểu Thanh mạnh mẽ nói tiếp.

"Mọi người cùng dùng bữa, sao có thể thiếu Ngọc Nhi tỷ ấy được? Tỷ ấy dù sao cũng là con cháu của Tôn gia mà" Vừa dứt lời thì đã cảm nhận được tất cả người Tôn gia đang trừng mắt nhìn nàng, thì hoảng hốt ngồi xuống.

Ai trong Tôn phủ mà không biết, Tôn Ngọc Nhi là là thứ không đáng nhắc tới chứ? Bây giờ Tôn Hiểu Thanh bây giờ lại nói đến, chẳng khác nào đem Tôn gia ra cho người khác chỉ nói xấu!

Tôn Sử Bình khó xử nhìn Nam Cung Hàn, nếu hẳn không kêu Tôn Ngọc Nhi ra, chỉ sợ khiến Hàn Lăng Vương nghĩ hẳn là người xấu...Thì không phải đã mắc bẫy Tôn Tử Lang rồi sao. Nhưng nếu kêu nha đầu đó ra, thật rất mất mặt, phải làm sao đây?

"Người đâu, mau mời Ngọc Nhi tiểu thư ra dùng bữa" Hiện giờ quan trọng là phải để Vương Gia có ấn tượng tốt về hẳn, còn về chuyện của Tôn Ngọc Nhi thì...Để tính sau vậy.

Tôn Thanh Vũ nhìn Tôn Sử Bình, bực bội mà cắn chặt môi.

Nam Cung Hàn như đứng ngồi không yên, một chút nữa có thể gặp nàng rồi! Nhưng hẳn chợt giật mình phát hiện, bản thân hẳn chỉ mong chờ gặp nàng, mà hoàn toàn không chuẩn bị muốn nói gì! Gặp nàng xong hẳn phải nói gì đây? Nam Cung Hàn bây giờ chỉ thấy thật rối loạn, hẳn không thể đứng trước mặt nhiều người như vậy, nói quen nàng được. Vậy phải nói gì đây? Chẳng lẽ chỉ nhìn xong rồi trở về?

Hẳn thật không biết phải làm sao cả! Trong lúc vị Vương Gia đang bức bối suy nghĩ, thì nàng Tôn Ngọc Nhi đang rất nhàn hạ mà phơi nắng trong vườn.

Nằm trên cái ghế bằng gỗ, hai tay chống bên thành ghế, mắt mơ màng thưởng thức những con bướm bay khắp vườn.

Thật thoải mái! Vào buổi sáng mà hóng mát thì còn gì bằng?

Không có ai tới gây khó dễ, như vậy thật tuyệt!

Trong lúc Tôn Ngọc Nhi đang đắm chìm trong cảnh đẹp, bỗng thấy có cái bóng màu đen, che đi tầm nhìn của nàng.

Cau mày ngẩng đầu lên, đứng trước mắt nàng là tên y phục nô tài trong phủ, nhưng lại không hề có sự cung kính với chủ nhân.

Hắn liếc nhìn Tôn Ngọc Nhi đầy ngạo mạn, giống như hắn mới là chủ nhân thật sự!

Tôn Ngọc Nhi không vui mở miệng.

"Có chuyện gì?"

Từ Cầu hai tay chống nạnh, trong cực kì kiêu ngạo: "Nhị lão gia nói tiểu thư đến cùng dùng bữa với mọi người" Dù là kêu một tiếng "tiểu thư" nhưng giọng nói lại đầy khinh miệt.

Tôn Ngọc Nhi sợ bản thân nghe nhầm, người phụ thân vô tâm đó lại muốn nàng dùng bữa chung với người trong Tôn gia? Đúng là chuyện lạ! Không biết lại có chuyện gì đây?

"Được rồi, ta sẽ tới ngay"

Tôn Ngọc Nhi đứng dậy, trước khi ra khỏi cửa, quay người lại, nhìn Từ Cầu: "Có ai nói với ngươi chưa, ngươi rất giống hồ ly đó" Nói xong cũng không hèm nhìn về mặt khó hiểu của hắn mà đi mất.

Từ Cầu đứng ngây ngốc một chỗ, đầy mơ hồ. Là ý gì? Nói giống hắn giống hồ ly?

Hồ ly trong thời xưa còn được hí vục giống như một con cáo, ý muốn nói là cáo mượn quai hùm, nghĩa là người dựa vào người khác mà tỏ ra ta đây, là chửi một người nhưng lại dùng văn thơ đồ chữ bằng miệng

Nam Cung Hàn sắc mặt đầy lo lắng nhìn về hướng cửa, không ỏn! Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ làm hư mọi chuyện mất!

Hắn không muốn làm Ngọc Nhi sợ.

"Bồn Vương nhớ còn có chuyện cần làm, lần sau sẽ tới dùng bữa, cáo từ" Dứt lời Nam Cung Hàn đã đi mất, để lại một đám người còn đang ngơ ngác nhìn nhau.

"Đây là ý gì? Ngài ấy..." Tôn Sứ Bình mở to mắt, miệng mở to, vẻ đầy khó tin.

"Ta làm biết được ngài ấy đang nghĩ gì!" Tôn Từ Lang cũng đang rất tức giận, còn một chút nữa thôi thành công, tiến thêm một bước tiếp cận Hàn Lăng Vương rồi! Thế mà...

Người trong đại sảnh đều tỏ ra sự mất mát như nhau. Khi Tôn Ngọc Nhi bước vào thì đã cảnh tượng trầm lặng một cách lạ thường.

"Phụ thân, con tới rồi"

Giọng nói Tôn Ngọc Nhi vang lên giữa đại sảnh lặng ngắt.

Tôn Sứ Bình tức giận quát lớn: "Đúng là đồ xui xẻo" Nam Cung Hàn đi mất, làm kế hoạch hắn thất bại, không có chỗ phát tiết, bây giờ Tôn Ngọc Nhi lại xuất hiện. Hắn bèn lấy làm chỗ chửi cho hả giận.

Tôn Ngọc Nhi bị hắn la làm cho giật mình im lặng. Sao nàng có cảm giác như, là đến không đúng lúc?

Tôn Sứ Bình sau khi mắng xong thì phát tay áo bỏ đi.

Tôn Từ Lang cũng rời khỏi, cũng chẳng hèm liếc nhìn Tôn Ngọc Nhi một cái.

Tôn lão phu nhân được đại phu nhân Lâm Thị đỡ đi, cùng với những người trong đại sảnh rời khỏi. Cũng như Tôn Từ Lang, cũng xem nàng là không khí.

Chỉ có Tôn Bảo Cầm trước khi rời khỏi, là gật đầu với Tôn Ngọc Nhi, xem như là chào hỏi.

Đến khi chỉ còn nàng là người duy nhất, thì lắc đầu nghi ngờ.

Mấy người này bị bệnh à?

Nam Cung Hàn sau khi trở về dịch quán, thì không ngừng đi qua đi lại. Mặt thoáng vẻ rối rắm.

Hắn phải tìm cách...Phải tìm cách, để có thể gặp Ngọc Nhi một cách tốt đẹp.

Trước đây vì muốn Tôn Sứ Bình trợ giúp hắn, nên bèn cưới Ngọc Nhi làm Vương Phi, lúc đó phụ hoàng cũng vì chuyện hôn sự của hắn mà gây áp lực, vì muốn giải quyết mọi chuyện, hắn đành chọn một cô gái không có chỗ dựa để dễ kiểm soát. Nên hắn chọn Ngọc Nhi...

Sau khi Ngọc Nhi lấy hắn thì trở nên rất xa cách, hắn vì muốn hoàn toàn khiến Tôn Sứ Bình trung thành nên đối đãi dịu dàng với nàng, khiến nàng yêu

hắn.

Nhưng bây giờ hắn không muốn dùng cách của kiếp trước, để tiếp cận nàng nữa. Không muốn dùng thân phận Hàn Lăng Vương.

Hắn muốn dùng với thân phận là Nam Cung Hàn để yêu nàng.

"Luru Bằng!" Nam Cung Hàn hướng về bên ngoài kêu lớn. Luru Bằng nghe tiếng gọi, nhanh chóng chạy vào.

"Vương Gia! Người gọi thần"

Nam Cung Hàn nhìn Luru Bằng đầy vẻ nghiêm nghị: "Bổn Vương hỏi ngươi một chuyện"

"Vương Gia cứ hỏi"

Nam Cung Hàn xoay người ngồi trên ghế, ngón tay nhẹ gõ mặt bàn: "Nếu một nam nhân muốn gặp người mình yêu, nhưng lại e ngại không biết thì phải làm sao?"

"Cái này?" Luru Bằng nhíu mày suy nghĩ một lúc, rồi trả lời: "Vậy thì nam nhân đó phải phải là người tuần tú, thì nữ nhân mới thích, còn về phần gặp gỡ, có thể cố ý xuất hiện trước mặt cô gái đó"

"Thần chỉ biết nhiều đó thôi" Hắn là một tướng sĩ, đối với tình cảm nam nữ, vốn không hiểu gì nhiều.

Nam nhân tuần tú? Nhưng Ngọc Nhi không thích nhìn nam nhân khôi ngô. Nàng chỉ thích...Mắt Nam Cung Hàn sáng lên: "Luru Bằng, ngươi kêu Chung Từ tới đây"

"Vâng"

Chung Từ là một trong những ám vệ của Nam Cung Hàn. Hắn là người rất giỏi trong việc dịch dung.

Khi trong phòng chỉ còn mình Nam Cung Hàn, hắn vẫn ngồi đó, chỉ là sự vui vẻ trên mặt hiện một cách rõ ràng.

Hắn biết, hắn phải làm gì rồi!

Sáng hôm sau...

Luru Bằng nhìn nữ nhân ăn mặc xinh đẹp đang đứng đối diện, diện mạo có thể nói là "Chim sa cá lặn, nghiêng nước, nghiêng thành"

Chỉ là khi nhìn vào đôi mắt hồ phách quen thuộc. Hắn không nhận được mà giật khốc môi.

Vương Gia! Ngài đây là muốn làm gì à?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trên đường phố rộng lớn náo nhiệt, hai bên đầy người, xa hoa thứ gì cũng có. Tiều lâu lớn, quán trọ nổi tiếng, những cửa hàng lớn nhỏ, điều người ra vào đông nghịt. Đây chính là kinh thành Đại Tần, rộng lớn đi mãi không hết.

Giữa một quầy hàng bán đầy trang sức đủ kiểu, trong thật rục rịch. Ông chủ đứng ở đó, mắt kiên nhẫn nhìn người đang không ngừng cầm cái này xem, cầm cái kia coi, chọn cả một buổi mà vẫn chưa mua cái nào.

"Nè cô nương, cô đã chọn được cái nào chưa?"

Cô gái ngược lên nhìn ông chủ, trên tay vẫn cầm cây trầm bằng gỗ, nhìn cây trầm bản thân đang cầm rồi lại nhìn cây trầm khác mới để xuống, lộ vẻ đầy rối rắm.

"Ủm chưa, để ta xem lại một lần nữa" Nói xong, cô gái tiếp tục cúi đầu xem xét những thứ khác.

Lông mày ông chủ thoáng giật vài cái. Lại chọn nữa! Cô nương à, cô đã xem cả buổi rồi! Ông già đây mới mở hàng, sao lại đụng trúng vị khách khó khăn như vậy chứ?

Tôn Ngọc Nhi nhìn một lượt những thứ mình thích, phân vân một hồi, quyết định lấy một cái vòng ngọc đưa cho ông chủ.

Mấy nha đình ở đằng sau thấy vậy, vẻ mặt đều cùng lúc hiện vẻ mặt kiên nhẫn. Đừng chọn trăm cái lâu như vậy, tới cuối cùng lại mua vòng ngọc, Vị tiểu thư này đúng là rảnh rỗi.

Chỉ khổ cho bọn họ, đi theo suốt cả ngày không nghỉ, mà Tôn tiểu thư trước mắt lại y như là thân đồng da sắt, gần như là đi hết khắp ngã đường, chỗ nào cũng không bỏ qua, mà không hề biết mệt.

Đi nhiều vậy mà lại không mua được thứ gì, ngắm cái này, nhìn cái kia, lại xem thứ khác, cửa hàng khắp đường phố đều sắp bị đi thăm hết rồi.

Đúng là làm nô tài cũng không phải dễ!

"Ông chủ tổng cộng là bao nhiêu?"

"mười lượng bạc" Ông chủ cửa hàng khoát tay nói giá ra, thật ra vốn chỉ có hai lượng bạc, nhưng lại nghĩ cả buổi hôm nay bị làm phiền ít khách đến như vậy, đều là lỗi của cô gái này. Tăng giá lên cũng chẳng có gì sai.

"Cái gì? Mười lượng bạc?" Tôn Ngọc Nhi bị làm cho kinh ngạc mà hét lớn: "Sao ông không đi ăn cướp đi"

Mười lượng! Số tiền đó có thể mua đến mấy chục cái bánh bao để ăn đó!

"Hừm. Mười lượng, không đổi giá, muốn mua hay không? Không muốn thì đi chỗ khác, đừng làm ảnh hưởng đến việc buôn bán của ta" Hấn chịu đứng đây cả ngày lâu như vậy, giới thiệu biết bao nhiêu đồ đẹp, vậy mà tiểu nha đầu này lại không chịu để ý. Cứ kéo cò đủ thứ.

Hấn thật hết chịu nổi rồi!

Nhưng Tôn Ngọc Nhi nàng, cũng không phải là người dễ đuổi đi như vậy, khó khăn chọn lâu như vậy, mới vừa ý một món, sao có thể bỏ đi tay không được chứ.

Tuyệt đối không được!

Giật lấy cái vòng trên tay ông chủ quầy, quan sát một lúc, bữu môi trả lại cái vòng cho ông ta: "Ta thấy cái vòng ngọc này, giá cao nhất cũng chỉ có hai, ba lượng, sao có thể bán đến mười lượng. Ta thấy là ông cố tình ra giá cao lừa khách" Nàng mới không tin, một chiếc vòng bán ngoài đường mà lại bán đến mười lượng.

Hấn bị Tôn Ngọc Nhi nói đến mặt tức đến mặt xanh cả lên, cảm thấy như đang bị sỉ nhục nhân cách.

"Ta không cần biết, mười lượng là mười lượng, không thay đổi, đừng có ở đây nói nhiều" Quát lên một tiếng thật lớn, mặt hấn trừng thật to, như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

Nhìn hấn bây giờ giống như là thổ phi chứ người dân bán buôn gì!

Tôn Ngọc Nhi hai tay chống nạnh cũng không chịu yếu thế: "Ta nói này ông chủ, ông đừng có mà quá đáng, giá cao như vậy bộ đồ ông bán làm bằng từ vàng à?"

"Dù đồ của ta không phải vàng thì cũng là giá mười lượng, không muốn mua thì biến" Đúng là con nha đầu miệng còn vắt sữa mà muốn đấu với hấn ư? Đúng là nằm mơ.

Nếu như người mua hàng của hấn là một thiên kim nhà nào đó, thì hấn nhất định sẽ cung kính tiếp đãi, dù bất hấn đứng cả buổi, thì cũng cam tâm mà làm.

Nhưng con tiểu oa nhi này ăn mặc này hết sức tầm thường không hề đáng giá, ăn nói lại thô lỗ có chỗ nào giống tiểu thư lễ nghĩa? Máy tên theo hầu đằng sau, thái độ rất vô tâm, nhìn như thế nào cũng không giống theo hầu chủ tử mà ngược lại, giống như là đi theo cho có lệ.

Hấn cần gì phải sợ một con bé còn chưa lớn chứ!

"Ông!" Tôn Ngọc Nhi tức giận, đang muốn cãi lại thì lại có một đôi tay trắng nõn đưa ra, cầm khối bạc đến trước mặt ông chủ.

"Ta sẽ mua cái vòng thay vị cô nương này" Tiếng nói êm dịu vang lên, như tiếng chuông bạc đêm khuya, ngọt dịu như dòng nước không gợn sóng chảy vào lòng người khác. Có thể thấy được người phát ra được giọng điệu nghe rung động như thế này, thì phải là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Tôn Ngọc Nhi cũng bị thu hút bèn quay đầu lại nhìn, khi thấy người vừa lên tiếng thì không khỏi kinh động tâm phách. Mắt nàng không kim ché mà phát sáng.

Người này thật đẹp! Trên thế gian có cô gái xinh đẹp như vậy sao? Có thể đem so với tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc đó!

Tứ đại mỹ nhân Trung Quốc là nói đến bốn vị mỹ nhân có sắc đẹp hơn người ở mỗi thời vương triều khác nhau, trong đó có. Tây thi của nước nước Ngô, Vương Chiêu Quân của nhà Hán, Chiêu Thuyền của thời Tam Quốc là nhân vật của cuốn sách Tam Quốc diễn nghĩa được lưu truyền thời xưa, và cuối cùng là Dương quý phi nhà Đường.

Ngắm nhìn người có thể nói là tiên nữ giáng trần. Tôn Ngọc Nhi kích động không thôi. Nàng sống đến mười chín năm nay mà chưa từng thấy người nào đẹp như vậy!

Ánh mắt đen tuyền trong suốt như gương hồ, có thể thấy được bản thân mình trong đó, gương mặt cân đối trắng hồng mềm mại, mày liễu cong, môi hồng nhạt đang khẽ mở như cánh hoa sen khiến người khác muốn sờ thử. Bạch y trên người bay theo gió, làn váy trắng tinh như đám mây, trong phiêu dật vô cùng. Tóc dài lại như thác nước, mượt mà trơn bóng. Nàng như là vị thần từ trên trời, khí chất cao ngạo mà lạnh lùng lại có chút thần bí, giống như chỉ có thể nhìn từ xa, như thế nào cũng không vớ tới. Còn dung mạo như được vẽ từ tranh ra trong thật hư ảo, như chỉ cần một chút sợ ý là sẽ làm cái đẹp trước mắt đây mà biến mất.

Đây rõ là một tuyệt sắc giai nhân, làm kinh động lòng người!

Ngay cả ông chủ bán hàng với đám nha dịch đều đứng hình tại chỗ, miệng mở to gần như là có thể nhét một quả trứng gà vào.

Người đi đường xung quanh lâu lâu cũng đứng một hồi mà xem, mỹ nhân đẹp như vậy xuất hiện, làm sao không làm người khác tò mò đây?

"Tiểu thư muốn thay vị cô nương này mua cái vòng này sao?" Ông chủ khó khăn lắm mới mở miệng được, vẫn nhìn chăm chú vào "Tiên nữ" mà không chớp mắt.

Tôn Ngọc Nhi sau khi ngắm người đẹp xong, nghe ông chủ nói vậy mà bức mình bĩu môi. Lúc này thì gọi nàng là cô nương, bây giờ gặp người khác lại xưng hô là tiểu thư, đúng cái đồ ba phải.

Tôn Ngọc Nhi đang suy nghĩ mà không hề hay biết, những biểu cảm của nàng đều bị người bên cạnh thu vào trong mắt. Khóe môi ẩn hiện tia cười...

"Nữ tử" nhẹ nhàng lên tiếng, lấy ra thêm bạc nữa: "Đúng vậy, mười lượng ta trả, ông có bán hay không?"

Ồ...Tôn Ngọc Nhi kinh ngạc nhìn "Nữ tử" xa lạ mà không hề quen, tự nhiên lại giúp trả tiền. Nàng hình như là không quen với người đẹp này!

Muốn ngăn cản, còn chưa kịp nói thì ông chủ đã nhanh tay hơn, lấy bạc trên tay "Nữ tử" mà bỏ vào tay áo của mình, sau khi lấy tiền xong thì xoa tay, cười đầy nịnh bợ:

"Bán đương nhiên là bán! Tiểu thư đây đúng là tinh mắt, cái vòng đây chính là cẩm thạch mài khắc tinh tế, do thủ công nổi tiếng ở kinh thành làm, rất là quý hiếm..."

"Nữ tử" hoàn toàn làm lơ ông chủ đang nói liên tục không nghỉ, chỉ có nhìn ngắm ai đó.

"Khoan đã!" Tôn Ngọc Nhi cầm tay "Nữ tử" ngăn lại, vẻ mặt nghi ngờ: "Chúng ta không thân, cũng không quen, sao lại giúp ta trả tiền?"

"Ta chỉ là muốn giúp cô nương mua cái vòng này thôi, không có ý gì khác" "Nữ tử" vội vàng giải thích, như sợ sẽ làm cô gái này hiểu lầm.

"Muốn giúp?" Tốt vậy sao? Nàng gần như là chưa tin, xưa nay nàng là người hay đa nghi, đối với bất cứ ai cũng rất đề phòng.

"Nữ tử" gật đầu như đinh đóng cột: "Phải, ta từ xa thấy cô nương chọn rất lâu, mới chọn được được thứ dễ mua, nhưng lại vì giá cả mà tranh cãi với ông chủ. Ta vừa mới nhìn lấy thấy cô nương đây rất đáng thương, nên muốn mua thay để tặng cô" Giọng nói hiện đầy sự tha thiết chân thành. Mắt còn chớp to vô tội nhìn nàng. Tôn Ngọc Nhi nghe xong chỉ thấy lòng nhột đi, như có một chiếc lông vũ đang khêu nàng ngứa vậy.

Đứng trước một đóa hoa vô tội đây thật thà muốn giúp nàng. Tôn Ngọc Nhi không đành lòng nói tiếp. Chỉ có thể gật đầu, xem như là đồng ý.

"Nếu vậy cô nương đồng ý cho ta mua tặng cô?" "Nữ tử" dò xét cẩn thận hỏi, vẫn chưa chắc chắn lắm liệu người ta có đồng ý hay không. Nhưng lại không ai phát hiện "Nữ tử" đang rất khẩn trương khi nhìn Tôn Ngọc Nhi...

"Ừm" Lại một lần nữa gật đầu, nàng còn cách nào khác nữa chứ! Làm sao có thể đành lòng từ chối.

Ánh mắt "Nữ Tử" sáng lên, vui sướng kích động đều hiện rõ trong mắt.

"Thật..." "Nữ tử" đang còn muốn nói tiếp thì từ sau lưng lại có tiếng nói lớn, kèm theo là tiếng động bước chân lớn do người khác tránh đường. Ngay cả Tôn Ngọc Nhi cũng tò mò xem thử.

"Tránh ra! Mau tránh ra! Đừng có cản đường thiếu gia nhà ta" Tiếng quát thật lớn, tiếp theo là tiếng xô đẩy. Đến khi Tôn Ngọc nhìn rõ, thì thấy một tên cao to mặc như là nô tài, đang hùng hổ đi đến mà lớn tiếng với người xung quanh, trong cực kì kiêu căng.

"Ta nói cho các người biết! Các người mà còn không tránh ra, thì công tử nhà ta sẽ cho các người biết tay" Xắn tay áo lên, tên nô tài hung hăng dọa nạt. Thấy tất cả mọi người e dè hoảng sợ, thì hần hài lòng mỉm cười.

Đằng sau hắn là một hàng người đi theo, ai nấy cũng đều uy mãnh to con, khí thế đáng sợ như vậy thật sự làm người kinh sợ.

Trong lúc này người đi đường, đã có vài người hiếu kỳ tới coi, để xem ai lại có khí thế lớn như vậy!

Giữa hàng người được coi là nô tài, một bóng hình nam nhân xuất hiện, hần mặc trên người lam y cẩm bào, trên tay áo là đường văn hoa đỏ tươi, đại

lưng bạch ngọc khảm kim tuyến phía trên, tóc được búi cao thành hình tròn bằng miếng vải trắng trên đầu, ngũ quan tuấn tú cao quý, mày kiếm thanh nhon khê nhếch lên, đôi mắt dài u hẹp tỏ ra sự ngạo mạn. Hần tiêu sái mà đi tới, đến trước mặt "Nữ tử" thì dừng bước, khoe môi nở nụ cười như gió xuân.

"Không biết vị cô nương xinh đẹp này, tên là gì?"

Ánh mắt "Nữ tử" tỏ ra sự lạnh nhạt, chẳng lười nhìn người trước mắt: "Tại sao ta phải trả lời ngươi?"

"Nói rất hay! Người đẹp đúng là có cá tính!" Lam y tử ngược lại không tức giận mà còn thích thú vỗ tay, vừa cười khen ngợi.

Mở cây quạt phiến trên tay ra, hần nhẹ nhàng quạt, động tác vừa phong lưu lại đẹp mắt, làm các cô gái xung quanh đều mặt đỏ e thẹn.

Nhưng "Nữ tử" lại chẳng hèm nhìn hần, dù chỉ một cái. Tôn Ngọc Nhi nhìn quan sát tên công tử đang không ngừng quạt thì cau mày khó hiểu.

Hần quạt cái gì? Thời tiết lạnh như vậy mà còn quạt, không sợ chết công à?

Lam y tử đương nhiên không biết trong lòng Tôn Ngọc Nhi đang nghĩ gì. Hần chỉ lo chăm chú mà nháy mắt đưa tình với "Nữ tử"

"Cô nương, nàng chỉ cần đi theo ta, bốn đại gia đây nhất định sẽ yêu thương nàng"

"Nữ tử" nhú mày, nhìn lam y tử, miệng mở ra rồi lại đóng, chỉ dùng vẻ vô cảm nhìn hần.

Lam y tử thấy "Nữ tử" không trả lời, mặt kiên nhẫn không vui: "Nè ta hỏi nàng đấy, sao không trả lời, xem thường lời nói của ta à?" Gấp cây phiến trong tay, lạnh lùng nói tiếp: "Ta nói cho nàng hay, ta ở kinh thành này, người gặp người sợ, mà gặp cũng phải chạy, ta chính là, người người đều kính nể"

Mấy tên nô tài đi theo sau hần, nghe vậy đều đỏ mặt mồ hôi trên trán, công tử à! Người giới thiệu có phải hơi quá không!

Môi Tôn Ngọc Nhi giật giật không ngừng, mà gặp cũng phải sợ? nghe sao giống như hần là quý vậy?

Khoe mặt "Nữ tử" cũng không nhịn được mà co giật vài cái.

"Thế nào sợ chưa?" Lam y tử vui vẻ hiện đầy mặt, trong rất tự hào về hần.

"Đúng rất sợ! Là sợ lắm luôn" Tôn Ngọc Nhi đi về phía Lam y tử, liếc mắt xem thường nhìn hần: "Nên ngài mới ức hiếp một cô nương yếu đuối mỏng manh như vậy?"

Lam y tử đang vui vẻ nghe Tôn Ngọc Nhi nói vậy, bước chân lao đảo, thiếu chút nữa là đã té ngã, hần run rẩy khoe môi.

Yếu đuối mỏng manh?

"Nữ tử" nhìn Tôn Ngọc Nhi, yêu thương tràn ngập mà ngấm nhìn.

Lam y tử đứng vững lại, khê ho vào cái, rồi đánh giá Tôn Ngọc Nhi từ trên xuống dưới, sau khi xem xong thì ra vẻ tức giận: "Ồ đâu ra tiểu nha đầu chưa lớn thế này? Sao dám xen vào việc của ta, còn không mau tránh ra!"

Tôn Ngọc Nhi bị hần mắng, lại nhìn bọn nha dịch đi theo nàng, kẻ thì nhìn trên trời, kẻ lại nhìn sang chỗ khác, chính là bộ dáng không muốn giúp đỡ.

Không khỏi lắc đầu thờ dài, mấy người này rõ là đi theo giám sát nàng, làm sao có thể ra tay giúp đây?

Nàng cũng không muốn tham gia vào chuyện của người khác, nhưng...thoáng liếc vị "Nữ tử" nàng lại không kìm nén được mà muốn giúp lấy, dù sao vị tỷ xinh đẹp này đã giúp nàng mua cái vòng, không phải hay sao?

"Ta cũng nói cho ngươi biết, ta cũng rất lợi hại" Tôn Ngọc Nhi hất cằm tự tin nhìn về phía lam y tử.

Hừm. Nàng có đủ cách đối phó với tên này!

"Ngươi cũng rất lợi hại?" Lam y tử cũng đầy tò mò nhìn Tôn Ngọc Nhi.

Tiểu nha đầu này...Chẳng lẽ là nhân vật lớn nào?

Ngay cả "Nữ tử" cũng phải quay sang chờ mong nhìn Tôn Ngọc Nhi.

"Thế ngươi có biết ai là Dương Quá không?"

"Dương Quá? Là ai?" Lam y tử mày nhăn lại nghi ngờ. cái tên này hần chưa từng nghe qua?

"Ngài ấy chính là người, xứng danh với chức danh cao thủ võ lâm, dù bị mất cánh tay nhưng võ công lại có thể địch cả trăm người!"

"Lợi hại vậy sao?" Lam y tử có vẻ rất hiếu kỳ với người này, không nhịn được mà hỏi.

"Đương nhiên, thế ngươi có biết ai là Triển Chiêu không?"

Đến phiên lam tử y ngây ngốc lắc đầu.

Tôn Ngọc hải lòng tiếp tục nói: "Hắn chính là miêu hiệp mặc đồ y lừng danh khắp cả thiên hạ, được biệt danh là con mèo!" Không thể trách nàng nói bậy được, nàng không có coi Bao Thanh Thiên nhiều, đối với Triển hộ vệ chỉ biết hắn bị người ta gọi là mèo thôi.

"Ta chỉ cần nói một tiếng, là họ sẽ thay ta cho người bài học"

Lam tử y ngơ ngác một lúc, rồi bình tĩnh tức giận: "Chắc chắn là ngươi gạt ta"

"Ngươi không tin?" Tôn Ngọc Nhi cười như không cười nhìn hắn.

"Vậy nếu ta làm ngươi tin thì sao?" Nói rồi, ánh mắt có tia sáng chột hiện ra. Lam tử y còn đang nghi hoặc thì từ đâu ra thứ gì đó bắn tới, tốc độ nhanh như một con gió.

Ngân quang trong mắt "Nữ tử" chột lóe lên.

Lam y tử nhảy bèn phản ứng nhanh, cầm lấy chiếc phiến mở ra, chặn thứ đang bay tới.

"Phốc"

Âm thanh xuyên thấu vang lên, trên cây phiến đã có lỗ tròn to trên thân.

Lam tử y nhìn cây đuũa còn đang cầm chặt vào cây quạt trên tay, mắt thoáng trầm xuống, nội lực thật thâm hậu...

Hắn ngược lên nhìn, thì hai người lúc trước đã không thấy đâu cả. Chỉ còn ông chủ đang trốn dưới gầm quầy hàng, còn lại là bọn nha đinh đang ngơ ngác nhìn nhau.

"Để bọn họ chạy mất rồi" Hắn tức giận quăng đi cây quạt, xoa người bỏ đi.

Đám nô tài cũng chạy theo sau, mọi người cũng giải tán đi, trên con đường lại trở nên bình yên như trước.

Tại một góc hiểm tối tăm, lam y tử hắn chấp tay sau lưng, vẻ mặt hắn bây giờ không còn là ngạo mạn háo sắc như lúc nãy nữa mà là sự trầm tĩnh nghiêm túc, bên cạnh hắn là tên nô tài quát người khác hồi nãy, cũng trở nên thay đổi thành vẻ cung kính nhưng đầy khí phách của người lính sa trường.

"Tướng quân, lúc nãy bọn nô tài đóng kịch như vậy, có làm tốt hay không?"

"Các người làm rất tốt" Lưu Bằng gật đầu, tỏ ý như khen ngợi.

Ân Hữu được khen thì ngại ngừng gãi đầu, lại nghĩ điều gì, hắn bèn ngược lên hỏi.

"Chỉ là Vương Gia tại sao muốn chúng ta làm như vậy?"

"Ta cũng rất muốn biết là tại sao!" Lại nghĩ tới chuyện này, hắn không khỏi đau đầu. Vương Gia từ sau khi tỉnh lại trở nên rất kì lạ, hành động càng kì quái hơn.

Hắn thật sự không hiểu sao Vương Gia lại tỉ mỉ sắp xếp kế hoạch này như vậy, chỉ là tiếp cận một tiểu nha đầu?

Nhớ tới chuyện lúc nãy, Lưu Bằng lại lo lắng, nhìn tiểu nha đầu đó còn nhỏ như vậy, lại có cao thủ bên cạnh thì tuyệt đối không tầm thường. Chẳng lẽ vì vậy nên Vương Gia mới muốn tiếp cận nha đầu đó?

Nhưng mà muốn tiếp cận thiếu gì cách, sao lại chọn cách này chứ! Ngài ấy còn hy sinh lớn như vậy... Lại nhớ tới lúc nãy khinh bạc Vương Gia của hắn. Về mặt không khỏi...

"..."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Trên đường một thân ảnh nhỏ bé màu hồng đang nắm chặt tay người đằng sau mà không ngừng chạy, còn người phía sau, điềm tĩnh nhìn bóng hình đang nắm tay mình...thoảng kích động vui sướng. Chỉ hận không không thể khiến khoan khắc này dừng lại.

Chạy được một đoạn, Tôn Ngọc Nhi dừng lại, toàn thân đã đổ đầy mồ hôi, thở gấp liên tục. Lâu quá không vận động, chỉ chạy thôi thì đã mệt muốn chết! Lại nhớ tới ngoài bản thân ra còn có vị "Nữ tử" đang ở sau lưng, bèn quay sang, thấy vị tỷ tỷ xinh đẹp không có bị sao thì mới an tâm.

"Tỷ tỷ, lúc nãy chạy, tỷ có làm sao không?" Tôn Ngọc Nhi vẫn chưa hoàn toàn yên tâm mà hỏi lại. Chạy xa như vậy, nàng thật lo tỷ tỷ này không chịu nổi.

"Không sao!" "Nữ tử" lắc đầu, thấy trên trán Tôn Ngọc Nhi đầy mồ hôi, ánh mắt đau lòng lo lắng.

Tôn Ngọc Nhi kinh ngạc nhìn tỷ tỷ xinh đẹp đang dùng tay áo lau trán cho nàng. Động tác hết sức nhẹ nhàng cẩn thận, giống như đang lau một vật nào đó rất trân quý. Khoảng cách hai người cũng vì vậy mà càng gần nhau hơn.

Híp hai mắt lại đầy vẻ hưởng thụ, nàng còn ngửi được trên ống tay áo có mùi gỗ tùng hương, rất là dễ chịu, cảm giác rất ấm áp...Không nghĩ tới trên người tỷ tỷ xinh đẹp lại có mùi hương thơm như vậy, giống như là...Không đúng? Tôn Ngọc Nhi mở hai mắt ra, ý nghĩ ngờ xẹt qua trong mắt. Kì lạ? Sao tìm nàng lại cả thấy đau? Giống như đã từng ngửi qua mùi hương này...

Tôn Ngọc Nhi cau chặt mày, lén nhìn "Nữ tử" vẫn còn đang tỉ mỉ tiếp tục lau mồ hôi trên trán nàng, lúc này mới để ý đến chiều cao của cả hai, biểu tình "..."

Chiều cao của cả hai thật rất bất đồng, "Nữ tử" cao tới mắt có thể ngang hàng với nam nhân, còn nàng chỉ cao tới thắt lưng, lông mày không khỏi giật liên tục.

Quả thật rất chênh lệch rồi! Bây giờ nàng đã hiểu tại lúc nãy khi chạy lại mệt như vậy. Kéo một người cao hơn mình đến hai cái đầu mà cầm đầu chạy, không mệt mới lạ.

Thấy vị "Nữ tử" cứ lau mà không nghỉ, Tôn Ngọc Nhi không nhịn được né sang một bên: "Tỷ tỷ, muối hết mệt rồi, tỷ đừng lau nữa"

"Vậy sao..." "Nữ tử" không nỡ thu tay lại, ánh mắt hiện lên tia mất mát.

"Nếu vậy tỷ về nhà đi, muối phải về rồi!" Nghĩ đến khi nãy cùng với tỷ tỷ này chạy, nàng lại bỏ mặc bọn nha đinh kia, chắc giờ mấy tên đó đã trở về phủ rồi, không biết bọn họ có nói thêm dặm thêm muối, cho vị phụ thân tôn kính kia của nàng không đây?

Trong đầu lại xuất hiện khuôn mặt tức giận của Tôn nhị lão gia, nàng lại thấy mệt mỏi, còn phải trở về để tìm cách đối phó ông ta chứ!

Thấy Tôn Ngọc Nhi muốn xoay người rời đi, bèn giữ tay nàng: "Khoan đã, muối đừng đi về sớm như vậy"

"Tại sao?" Tôn Ngọc Nhi vốn muốn đi thì bị "Nữ tử" giữ lấy, khó hiểu nhún mày.

"Nữ tử" bị hỏi thì ngập ngừng rồi rầm, suy nghĩ một lúc thì mới tìm lý do giữ nàng lại:

"Là vì ta muốn cảm ơn muối đã cứu ta, ta muốn mời muối dùng cơm" Như sợ đối phương sẽ không đồng ý, "Nàng" nắm lấy hai tay của Tôn Ngọc Nhi, mắt tha thiết cầu xin: "Coi như ta xin muối, cho ta mời muối một lần đi!"

Tôn Ngọc Nhi mở to mắt, sững sờ nhìn khuôn mặt đang gần sát mình chỉ cách một li, lại nhìn mắt người đối diện, như có tia sáng lấp lóe, đang khẩn thiết chờ mong nhìn nàng, giống như nếu nàng không đồng ý thì bản thân đã làm chuyện gì đó rất độc ác.

"Thôi được, nhưng tỷ buông tay ra cái đã" Cup mắt nhìn xuống đôi tay vẫn đang nắm chặt không buông, mắt nàng chợt lạnh: "Ta không thích cùng người khác quá thân mật"

"Nữ tử" cũng phát hiện ra nàng không vui, đành buông tay ra: "Xin lỗi, ta quá thất kính rồi!" Lúc nãy trong nàng thật lạnh lùng...Sao lại quên nàng không thích để người lạ đụng vào chứ.

"Không sao" Tôn Ngọc Nhi quay đầu sang chỗ khác, cố hít một hơi thật sâu, sau khi quay lại đối mặt với "Nữ tử" lại nở nụ cười tươi tắn: "Không phải tỷ nói muốn mời muối đi ăn sao? Chúng ta đi thôi" Được mời cơm mà không cần trả tiền, chuyện có lời như vậy, sao lại không nhận? Tôn Ngọc Nhi nàng cũng chẳng phải là người khách sáo khiếm tốn.

mẫu phương "Nữ tử" dùng trên mặt nàng, quan sát thấy nàng trở lại như bình thường, thì thoáng yên tâm thở ra, Còn nghe nàng lên tiếng muốn cùng "Nàng" đi ăn thì vui vẻ ra mặt: "Được, chúng ta đi thôi, tỷ biết có một tửu lầu rất nổi tiếng về món chay"

"Ừm"

Tôn Ngọc Nhi nhìn bóng dáng đang đi cùng nàng, không nói gì thêm nữa, chỉ là trong lòng lại hiện lên sự nghi ngờ. Người này biết nàng thích ăn món chay...

"Nữ tử" lại không hề biết Tôn Ngọc Nhi đang nghĩ gì, chỉ lo cho mau đến tửu lầu, không phát giác ra bản thân đã lỡ lời.

Hai người đến trước một tủ lầu lớn có tấm bảng ghi "Hoa Phuong Tủ Lầu Kim Châu" đây là tủ lầu lớn có một không hai ở kinh thành, buôn bán rất đông, ngày nào cũng có nhiều người tới ăn, đông tới mức gần như là kín chỗ.

Tôn Ngọc Nhi nhìn tủ lầu này, thấy người ra vào rất nhiều, chắc là rất nổi tiếng. Nàng chưa từng đến những nơi như thế này, không tránh khỏi có chút tò mò.

"Thì ra là chỗ này, nhìn rất đẹp!"

"Nữ tử" bên cạnh thấy nàng có vẻ hài lòng thì thoải mái an tâm. Còn sợ nàng sẽ không thích.

"Muội thấy nơi này thế nào? Thích chứ? Nếu không thích thì chúng ta đến chỗ khác"

"Không cần, ăn ở đây là được rồi" Tôn Ngọc Nhi bước vào trong tủ lầu, "Nữ tử" cũng đi theo sau, chưa từng rời nàng dù chỉ một bước, kiểu như nàng đi đâu thì đi theo đó.

Tôn Ngọc Nhi đi đằng trước, lại nhìn không được liếc nhìn cô gái sau lưng, cảm giác kì lạ lại nổi lên, sao nàng cảm thấy vị tỷ tỷ này luôn muốn đi theo nàng? Là nàng nghĩ quá nhiều chăng?

"Nữ tử" nhận ra Tôn Ngọc Nhi đang nhìn "Nàng" mà cười lên khiến dung mạo xinh đẹp nổi lên sự ôn hòa dễ gần. Tôn Ngọc Nhi liền nhìn sang chỗ khác tiếp tục đi tiếp.

Bên trong không gian rất lớn, cách trang trí cũng rất đẹp mắt, từng tấm màn đỏ được treo trên gian lầu phía trên, phủ xuống đại sảnh, tạo nên khung cảnh tráng lệ mà mới lạ. Xung quanh mấy tiểu nhị bận rộn chạy tới lui chỗ khách, tạo nên âm thanh ồn ào náo nhiệt.

Tôn Ngọc Nhi xem vòng một lượt, thì không thấy chỗ nào bàn trống để ngồi.

"Không có chỗ ngồi, phải làm sao đây?"

"Nữ tử" tới đứng bên Tôn Ngọc Nhi, cũng nhìn khắp nơi, đúng là không còn chỗ để bọn họ ngồi, nơi đây thật sự quá nhiều khách, gần như cả tủ lầu đều nhét đầy người.

Một tên tiểu nhị đứng một bên, đưa mắt tới bên người bạch y nữ tử, mắt không khỏi phát sáng, mà nhanh chân chạy tới: "Chào tiểu thư, người đến để ăn uống sao? Ở tủ lầu Kim Châu này, cái gì cũng có, chỉ cần yêu cầu, hạ nhân ở đây sẽ phục vụ chu đáo hết mình"

"Ồ chỗ này còn chỗ trống không?" "Nữ tử" lạnh nhạt nhìn tiểu nhị: "Cho bọn ta một nơi yên tĩnh" Hàn khí bắn tới trên tên tiểu nhị, ánh mắt đen tuyền híp lại đầy uy hiếp, như muốn nói "Tốt nhất là nên còn phòng trống nếu không..." Dù là lời cảnh cáo từ xa nhưng lại khiến tiểu nhị sợ tới mức, hàm răng va vào nhau, tạo ra âm thanh "Kẹt kẹt"

"Được...được chứ! Ở gian lầu trên có rất nhiều phòng riêng, rất yên tĩnh, không bị ai làm phiền cả. Hai vị tiểu thư đây muốn đặt phòng cỡ như thế nào?" Tiểu nhị nhìn vào đôi mắt vẫn đang nhìn hẩn, sợ hãi mà thu lại vẻ nịnh nọt lại, vị tiểu thư này xinh đẹp như thế, sao lại khiến người khác thấy sợ khi đối mặt như vậy?

Tôn Ngọc Nhi vốn im lặng lại mở lời: "Cứ chọn phòng nào cũng được, không cần cầu kì" Dù sao cũng là chỉ là một bữa cơm, Không cần quá khoa trương.

"Cứ làm theo ý muội" "Nữ tử" như biến đổi thành người khác, quay ra cười hết sức dịu dàng, thái độ với lúc này là bất đồng hoàn toàn, giống như là hai người khác nhau. Tên tiểu nhị mắt mở trừng to, không dám tin, người khi này còn nhìn hẩn với vẻ lạnh lùng đáng sợ, mà giờ lại đối với người kẻ bên ra vẻ ôn nhu như vậy, đúng là kì lạ!

Ánh mắt sâu lắng nhìn Tôn Ngọc Nhi, chứa đầy tình cảm mãnh liệt như muốn khắc sâu nàng vào mạng, tha thiết thương nhớ như ngọn lửa đỏ rực bốc cháy khiến Tôn Ngọc Nhi không được tự nhiên né tránh. Bất kể là ai, khi bị một cô gái nhìn bằng ánh mắt như vậy, đều sẽ không thoải mái, nàng cũng như vậy. Rất không thoải mái!

Cái nhìn này là ý gì? Sao lại khiến nàng thấy trong tâm như có sự bài xích xa lạ, với thứ tình cảm không tên xuất hiện, nhưng đồng thời cũng khiến nàng muốn biết rõ là thứ cảm xúc lạ lẫm này là cái gì. Lắc đầu, cố gắng loại bỏ sự khó chịu trong lòng, vội thúc giục tên tiểu nhị: "Vậy người dẫn chúng ta lên phòng đi" Lại liếc "Nữ tử" thăm dò, phát hiện nàng ta vẫn còn đang nhìn nàng với vẻ tình cảm không rõ. Khiến Tôn Ngọc Nhi khiếp đảm rời mắt, nhanh đi theo tiểu nhị lên lầu. "Nữ tử" luôn chưa rời khỏi bóng hình của Tôn Ngọc Nhi, nhìn nàng trốn tránh rồi khỏi, chỉ biết lắc đầu cười khổ. Sao lại không nhìn thấy nàng đang né tránh chứ! Kết quả hôm nay đều là tự chuốc lấy, có thể trách ai?

Thân hình "Nữ tử" đứng ở đó, những tiếng nói ồn ào không cách nào ảnh hưởng đến "Nàng" đang suy nghĩ, nhìn từ xa trong "Nàng" thật cô độc đầy thê lương.

Ngay từ đầu lúc "Nữ tử" bước vào, mắt của tất cả mọi người đều không cùng hẹn mà chuyển nhìn "Nàng". Vẻ đẹp từ xa của "Nàng" như tiên nữ hạ phàm, đầy khí chất bí ẩn, dù là ngắm từ xa nhưng lại khiến người khác vẫn cảm nhận được hào quang sắc lạnh đang tỏa ra trên người "Nàng" Tất cả nam nhân trong sảnh, chỉ có thể dùng mấy từ để hình dung mỹ nhân trước mắt. Đó là "Quốc sắc thiên hương Tuyệt sắc kiều diễm" Là *Tây Thi* tái thế. Là hồng nhan họa thủy!

Tây Thi, xem lại trích dẫn chương 5

Như cảm nhận được đang có người nhìn "Nữ tử" quay lại, thấy một đám người chăm chăm chiếu thẳng vào "Nàng" lại còn có kẻ miệng chảy nước miếng không ngừng, u hân trong mắt đầy sát khí nổi lên, u ám bắn ra bốn phía, làm tất cả mọi người run rẩy hoảng hốt lạnh cả sống lưng, vội vàng đi nhìn chỗ khác, chứ không dám nhìn vào người đang tỏ ra hân khí đáng sợ kia. Nếu lúc này "Nữ tử" mà biết bản thân được người khác nhận xét như vậy, lại còn dùng câu hồng nhan họa thủy để nói về "Nàng" Thì sẽ không chỉ bắn ra sát khí, có khi không nói hai câu mà một cước đá bay mấy người trong đấy.

Thu lại hàn ý, "Nữ tử" bình thân đi về về phía gian lâu, để lại đám người ngu ngơ còn đang khiếp sợ. Không nghĩ tới người đẹp như tiên mà trên người lại có sát khí lãnh lẽo như vậy, thật đáng tiếc cho một mỹ sắc tuyệt đẹp a!

Trên gian lâu so dưới sảnh đúng như lời tiểu nhị nói, rất là yên tĩnh không ồn ào quá mức như ở dưới, mỗi gian phòng đều có được ngăn cách với phòng khác, từ trang trí đến nội thất trong phòng đều hiện lên sự đơn giản nhưng lại không tầm thường, vừa quý phái mà trang nghiêm. Bất cứ ai vào đây đều sẽ không nhìn được mà khen ngợi. Đây đúng là nơi thích hợp để bàn chuyện bí mật, sẽ không bị làm phiền. Lần sau có cơ hội, có thể dẫn người đó tới đây...

Tôn Ngọc Nhi đánh giá căn phòng một lúc, rồi chọn cái ghế gần cửa sổ ngồi xuống chờ. "Nữ tử" kia vẫn chưa vô, nàng lại không thể gọi đồ ăn trước được, nên chỉ có thể đợi, ai kêu người trả tiền không phải là nàng chứ!

Ánh nắng buổi chiều từ cửa sổ trong phòng chiếu xuống người Tôn Ngọc Nhi, từ xa nàng như giai nhân ngồi trong hoàng hôn, ánh tà màu vàng đầy sáng chói, vừa mong lung, lại hư ảo như một bức tranh vẽ đầy sương mù. Cảnh tượng đẹp biết bao nhiêu, sâu động đi vào lòng người.

Khi "Nữ tử" đẩy cửa bước vào, đúng lúc được nhìn thấy được khung cảnh như thế này, chợt dừng bước ngắm nhìn. Ánh sáng dịu dàng chứa đựng tình cảm che giấu thoáng hiện lên trong mắt. Nồng nàn hàm chứa yêu thương, nhớ nhung lẫn đau thương, cả sự hối tiếc... cũng đều hiện ra.

Trước mắt lại hiện ra hình ảnh lúc xưa, trước đây cũng đã từng như vậy, nàng ngồi ngồi đọc sách trước bàn cửa sổ, ánh nắng chiếu vào nàng, cũng tạo ra bức tranh mỹ lệ như bây giờ. Bản thân lúc đó chỉ có thể nhìn từ xa, bây giờ cũng như vậy...

Chậm rãi đi về phía Tôn Ngọc Nhi, sợ sẽ làm nàng phát hiện, mà phá đi cảnh đẹp này. Cứ thế đứng bên cạnh, lặng im nhìn Tôn Ngọc Nhi, từng đường nét trên dung mạo của nàng, đã khắc tạc vào trí nhớ, bao lần vì nhớ nàng mà rơi lệ? Cũng chẳng còn có thể nhớ nổi. Chỉ biết tâm lúc nào mà không đau, nỗi nhớ ấy mãi mãi vẫn không thể quên. Vì nàng sống, cũng có thể vì nàng chết, chính là lý do để sống lại!

Không gian trầm lặng một cách bình yên, nữ tử bạch y phiêu dật đứng ở đó, cùng mỹ nhân hồng y đang ngồi hòa hợp một cách kì lạ, tạo ra bức tranh giai nhân hồng lệ tuyệt đẹp.

Tôn Ngọc Nhi tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn chưa biết có người đã vào, hơn nữa còn đang nhìn nàng bằng thứ tình cảm mạnh mẽ khó kìm chế, có thể do thứ ánh mắt ấy quá mức mãnh liệt, làm Tôn Ngọc Nhi dù không muốn cảm nhận cũng không làm được. Nàng quay sang thì đã thấy bạch y tỷ tỷ đã vào từ lúc nào, còn đứng ngay kế bên, không khỏi kinh ngạc: "Tỷ vào lúc nào vậy? Lại còn không lên tiếng" Biết nàng đã phát hiện ra, "Nữ tử" hơi mất tự nhiên ngồi xuống ghế: "Tỷ chỉ mới vào thôi! Thấy muội đang bận suy nghĩ, tỷ không muốn làm phiền"

"Có gì để suy nghĩ chứ!" Tôn Ngọc Nhi cười như không cười, cũng là tự nói với chính bản thân nàng "Bản thân muội sống không lo không nghĩ, vốn không cần bận suy tư" Dù suy nghĩ nhiều như thế nào, thì nàng vẫn không thể trở về hiện đại được...

Nét cười trên mặt Tôn Ngọc Nhi có vài đường u phiền, làm "Nữ tử" đau lòng đến thắt cả lòng, chỉ hận không thể thay nàng giải quyết buồn phiền. Nàng phải luôn vui vẻ mới đúng, chứ không phải buồn bã như thế!

"Thức ăn đã đến rồi" Từ bên ngoài tiểu nhị lúc này đang cầm khay thức ăn đi vào, theo sau hẳn nữa là vài người cũng cầm trên tay khay đựng đồ ăn nóng hổi. Nhìn cách ăn mặc giống nhau, chắc là người làm của tửu lâu.

Tiểu nhị cẩn thận đặt từng đĩa thức ăn xuống bàn, màu sắc đủ loại trên mỗi đĩa đều rất sinh động, lại trang trí trên mặt đồ ăn rất đẹp mắt, hương thơm ngào ngạt tỏa ra cả khắp phòng, làm ai nhìn cũng đều muốn ăn thử.

Tôn Ngọc Nhi nhìn từng món một, lúc này nàng không thấy đói, nhưng giờ trước mắt lại là sơn hào hải vị ngon như vậy, khiến nàng giờ lại thấy đói cực kì. Ở Tôn phủ, nàng đâu được ăn những món như thế này, mỗi bữa đạm bạc gần như chỉ có cơm trắng với rau khô.

Sau khi tiểu nhị ra ngoài, "Nữ tử" cầm đũa lên, ân cần gấp miếng đậu hũ xào cải trắng vào bát Tôn Ngọc Nhi "Đây muội ăn đi, tỷ thấy muội rất ốm, nên ăn nhiều một chút!" Tôn Ngọc Nhi nhìn miếng đậu hũ trong bát, gấp lên nếm thử, ừm...rất ngon, mềm tan ngay trong miệng, hèn gì ở đây lại nhiều người tới ăn như vậy, ở đây đúng là nấu ăn rất ngon, thanh đạm mà không ngán.

"Thế nào ngon không?" "Nữ tử" vẫn tiếp tục gấp thức ăn cho Tôn Ngọc Nhi, gấp nhiều gần đầy cả bát: "Đồ ăn còn rất nhiều, muội phải ăn hết đấy" Bát cơm đã đầy rất nhiều, Tôn Ngọc Nhi lại không muốn phụ tâm ý của người khác đối với nàng, nên cố ăn hết.

Nhìn thân hình nhỏ bé gầy yếu của Tôn Ngọc Nhi, tia mắt hiện rõ sự lo lắng cùng với đau lòng, nàng thật gầy, rõ ràng là không được ăn uống đầy đủ.

"Muội phải giữ gìn sức khỏe, tuổi muội còn nhỏ phải biết bảo thân thể của mình thật tốt, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của muội, còn nữa nếu rảnh muội nên uống nhiều thuốc bổ một chút, sẽ rất tốt cho muội" Nghe "Nữ tử" không ngừng dặn dò liên tục, khiến Tôn Ngọc Nhi có cảm giác là hai người quen biết nhau, nếu không sao lại quan tâm thân thiết như thế? Không giống một người mới quen biết. Tôn Ngọc Nhi kỹ lưỡng chăm chú nhìn "Nữ tử" trên mặt nàng ta không có một chút giả tạo nào, những lời lúc này đều là thật lòng quan tâm, trong lòng lại không biết là tự vị gì, từ khi tới nơi này, chưa được ai chăm sóc như vậy...

"Tỷ cũng đừng nài gấp cho muội, tỷ cũng ăn đi" Đến phiên Tôn Ngọc Nhi gấp lại đồ ăn qua bát của "Nữ tử"

"Món rau luộc củ sen này rất ngon, tỷ ăn thử đi" mẫu phượng biểu tình kích động nhìn vào bát, chỉ thấy mắt đỏ hoe, lại vui mừng cầm đũa gấp miếng rau bỏ vào miệng, cũng không biết hương vị như thế nào, nhưng trong tâm lại vui sướng ngập tràn, đã rất lâu rồi, rất lâu lắm rồi...Không được nằng nặc gấp thức ăn cho...

"Rất ngon, thật sự rất là ngon, cả đời này của tỷ chưa bao giờ được ăn ngon như vậy!" Tôn Ngọc Nhi tràn đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm vào "Nữ tử" đang cầm củi ăn không ngừng, kiểu như đã nhịn đói rất lâu.

"Tỷ ăn từ từ thôi, sẽ bị nghẹn đó!" Rót ly trà Tôn Ngọc Nhi cầm đưa cho vị đang ăn như chết đói kia: "Trà đây, tỷ uống đi"

tay cầm đũa ăn cơm thoáng dừng lại, cái nhìn dừng lại trên ly trà trên tay Tôn Ngọc Nhi, lại càng kích động run rẩy cầm lấy ly trà. Lệ thủy nổi trong mắt, như sẽ chảy ra bất cứ lúc nào, ha ha ha, Ngọc Nhi rót trà... Thật sự là rót trà...

Tôn Ngọc Nhi nhìn "Nữ tử" kì lạ vừa cười vừa khóc mà cầm ly trà uống hết rồi vui vẻ" Cả đời này đây là ly trà ngon nhất tỷ uống!"

Về mặt Tôn Ngọc Nhi không nhìn được co rút, tỷ tỷ này rốt cuộc là sống ở đâu? chỉ ăn rau uống trà thôi, mà lại như bắt được vàng vậy! Thế mà lại tới nơi sang trọng này để ăn cơm.

Thế là buổi cơm diễn ra hết sức kì lạ, chỉ cần Tôn Ngọc Nhi gấp thức ăn hay rót cho một ly trà, "Nữ tử" đều ra vẻ rất kích động quái lạ, có lúc lại mắt đỏ muốn khóc, lại run rẩy liên tục, còn cười ngơ ngác nhìn đồ ăn nằng nặc, như nhìn vật rất quý báu, không chịu ăn. Tôn Ngọc Nhi thúc giục kêu nằng ta ăn, thì lại ra vẻ không đành lòng, cứ tiếc nuối nhai không chịu nuốt. Tôn Ngọc Nhi hoàn toàn chịu thua, chỉ bắt đắc dĩ thờ dài. tỷ tỷ này hình như có vấn đề.

Buổi cơm của cả hai cuối cùng cũng kết thúc, lúc đi ra khỏi tửu lầu, tâm trạng Tôn Ngọc Nhi rất thoải mái, cười thích thú vô cùng, thật may là đã xong, nếu còn tiếp tục ăn nữa, nằng sẽ bị hành hạ đến chết mất.

Thấy Tôn Ngọc Nhi vui vẻ như vậy, "Nữ tử" cũng vui theo: "Tỷ cảm thấy rất vui! Chưa từng được vui như ngày hôm nay" Dù chỉ là thời gian rất ngắn ở cùng nhau, nhưng lại rất hạnh phúc.

"Ừm, muội cũng rất vui" Tôn Ngọc Nhi thoáng cười nhìn "Nữ tử": "Mà tỷ tên gì?"

"Tên... Tỷ tên là...Hàn...Là Hàn Nương!"

Tôn Ngọc Nhi nghe xong, dừng chân lại: "Hàn Nương? Cái tên rất đẹp!"

"Vậy sao?" Hàn Nương tâm tình tốt khi được khen, chột bước về phía trước, nắm lấy tay Tôn Ngọc Nhi, đầy lưu luyến không muốn rời: "Vậy là muội phải về ư?"

"Đúng, muội phải về, cũng trễ rồi" Nhìn sắc trời đã gần tối, cũng nên về phủ.

Liếc đôi tay đang nắm lấy tay nàng, Tôn Ngọc Nhi hình như không còn vẻ khó chịu như trước, làm Hàn Nương tâm tình tốt không thôi.

"Vậy chúng ta có thể gặp nhau lại hay không?"

"Được"

Rút tay ra khỏi, Tôn Ngọc Nhi cười khê: "Nếu có duyên sẽ gặp lại"

"Có duyên sẽ gặp lại?" Hàn Nương lặp lại câu nói của Tôn Ngọc Nhi, xúc động thoáng qua mắt, bọn họ vốn rất có duyên! Nhất định sẽ gặp lại.

"Nếu không còn chuyện gì nữa, muội về đây" Tôn Ngọc Nhi xoay người rời khỏi, đi được vài bước thì nằng dừng lại, quay đầu nhìn Hàn Nương đang ở phía sau, khóe môi nhếch lên: "Hàn Nương tỷ tỷ, muội tên Tôn Ngọc Nhi, phải nhớ kỹ đấy"

Hàn Nương theo dõi bóng lưng nằng đã đi xa, miệng lẩm bẩm nỉ non: Ngọc Nhi, cả đời này tên nằng, ta không bao giờ quên"

Đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không quên, vì đã khắc cốt ghi tâm vào tận trong tim, không cách nào có thể quên được...

Trên đường đi về Tôn Phủ, Tôn Ngọc Nhi hí hửng nhảy liên tục, hôm nay đúng là chơi rất vui, bị nhốt trong phủ lâu như vậy, khó khăn lắm mới có thể ra khỏi phủ, lại còn được ăn ngon.

Con đường Tôn Ngọc Nhi đang đi là một màu đen hoang vắng, không có một bóng người, vắng lặng đến u ám. Nhưng Tôn Ngọc Nhi lại chẳng quan tâm đến điều này. Một chút sợ hãi cũng không có.

Từ xa lại nghe tiếng xe ngựa chạy phát ra âm thanh "Cộc cộc" từ đoạn đường phía trước, một chiếc xe ngựa lớn đang chạy tới. Tôn Ngọc Nhi vốn không để ý, nhưng cái xe ngựa ấy lại dừng trước mặt nằng, không muốn để ý cũng không thể nào.

Màn xe ngựa được vén lên, một thân hắc y đi ra, trên mặt che đi bằng mặt nạ sắc bạc, không nhìn rõ diện mạo, mâu quang u ám nổi lên trong mắt, hắc điểm nhẹ mũi chân đã đứng ngay đối mặt với Tôn Ngọc Nhi, chấp tay cung kính.

"Thuộc hạ hộ tống muộn, xin được trừng phạt"

Bình tĩnh nhìn hắc y nhân, Tôn Ngọc Nhi vuốt ve ngón tay của nàng, thái độ hồ hững vô cùng: "Cho người điều tra về nam nhân ở trên đường lúc trưa"

"Tuân lệnh"

Hắc y nhân nhanh như chớp biến mất, hòa vào màn đêm đen tối, như lúc này khi hắn xuất hiện chỉ là ảo giác. Tôn Ngọc Nhi vén màn vào trong xe ngựa, chiếc xe khẽ chuyển động, bắt đầu lăn bánh.

Trong xe Tôn Ngọc Nhi dựa vào vách tường, mắt nhắm lại an thần. Nghĩ tới câu mà nàng đã nói, khóe môi nở nụ cười không rõ.

Có duyên sẽ gặp lại? Nếu đối phương đã có ý muốn tiếp cận, dù không có duyên cũng sẽ gặp lại...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lúc trở về phủ thì trời đã tối khuya, đèn lồng được treo trên cửa, phát ra ánh sáng nhỏ từ xa. Tôn Ngọc Nhi đứng trước cửa lớn, xung quanh gió lớn thổi không ngừng, tạo ra âm thanh "vù vù" bên tai nàng, khóe môi Tôn Ngọc Nhi cong lên, nhẹ nhàng tiến về phía cửa vài bước, tay đẩy cửa thân nhiên đi vào.

Quả nhiên bên trong phủ đã có nhiều người đứng ở đó, Tôn Ngọc Nhi nheo mắt lại, quan sát mấy tên nô tài làm trong phủ, mỗi tên đều cầm cây đuốc lửa trên tay, mắt đều bắn chiếu thẳng vào nàng với vẻ không hề thiện ý. Nàng Không khỏi cảm thán, quả thật rất long trọng à!

"Cuối cùng cũng biết đường về rồi à?" Từ bên trong, mấy tên nô tài nhẹ di chuyển tách ra, để một đường trống ở giữa. Tôn lão phu nhân tay cầm trượng gỗ, uy nghiêm mà đi tới, bên cạnh là đám tiểu thư của Tôn gia, đều vui vẻ chờ xem kịch vui. Tôn Ngọc Nhi lạnh nhạt rời mắt, xem như không nhìn thấy mấy người họ, cũng như im lặng không lên tiếng.

"Đúng vậy đó, tổ mẫu người nhìn đi, nó đúng là cái đồ làm mất gia phong mà"

Người vừa mới nói ra những lời nhắm vào Tôn Ngọc Nhi là Tôn Tiết Nhu, con gái của Tôn Sứ Bình, lớn hơn Tôn Ngọc Nhi đến hai tuổi, nàng ta mất hạnh liếc xéo Tôn Ngọc Nhi, cái liếc này đầy ghét bỏ lẫn xem thường: "Muội à, muội đi tới khuya về như vậy là đi đâu đây? Gặp nam nhân? Hay là làm chuyện xấu!" Đòi môi đỏ mọng nhếch lên đầy chế nhạo: Thật không ngờ nha, Ngọc Nhi muội đây, nhìn có vẻ ngây thơ ngoan ngoãn, vậy mà lại làm chuyện không biết xấu hổ như vậy, lại còn không biết thẹn mà dám trở về"

Tôn Tiết Nhu từ nhỏ đã được chiều chuộng quá mức, lại ý mẫu thân được Tôn Sứ Bình sủng ái, mà kiêu ngạo chẳng khác nào xem mình là trung tâm mọi thứ, ức hiếp người làm trong phủ một cách dã man, trước đây khi còn Tôn Tử Liên ở trong phủ, thì còn tiết chế lại, e ngại với con gái chính thất là Tôn Tử Liên, mà không dám làm chuyện quá mức giới hạn.

Nhưng từ sau khi Tôn Tử Liên vào cung thì Tôn Tiết Nhu không còn biết gì gọi là giới hạn, ngày nào trong phủ, cũng đều đem người khác ra mà hành hạ trêu chọc, ngay cả những đứa con gái khác của Tôn Sứ Bình cũng bị nàng ta chinh đến thê thảm. Lại đối với Tôn Ngọc Nhi xưa nay vốn rất chú trọng, mọi lúc rảnh rỗi là thường gây phiền phức cho Tôn Ngọc Nhi.

Đối với Tôn Tiết Nhu gây sự với nàng, Tôn Ngọc Nhi chỉ cười nhẹ: "Tiết Nhu tỷ tỷ, con có thể ăn vậy, nhưng lời thì tuyệt đối không thể nói vậy! Tỷ chưa nghe qua sao? Tỷ nói lời nhục mạ muội như vậy, không cảm thấy hạ thấp tỷ sao? Mắng người ta đi tìm nam nhân bên ngoài, tỷ là tiểu thư có học, lại nói ra những lời thô tục như vậy, thật làm mất mặt Tôn gia nha"

"Người...!" Tôn Tiết Nhu bị Tôn Ngọc Nhi nói đến, mặt đỏ bừng cả lên, ngón tay run lên chỉ vào mặt Tôn Ngọc Nhi, không ngừng mắng: "Tiện nhân...Người đúng là không biết xấu hổ! Đúng là cái đồ kỹ nữ thấp hèn!"

"Im miệng! Tiết Nhu con học những lời thô tục như vậy ở đâu? Sao có thể mắng chửi người khác không có gia giáo như vậy?" Tôn lão phu nhân nghe Tôn Tiết Nhu miệng phát những lời chửi Tôn Ngọc Nhi đầy thô tục, thì tức giận không thôi. Đứa cháu gái này, thường ngày gây chuyện, bà có thể nhắm mắt cho qua, nhưng không ngờ nó lại dám nói ra những câu như thế, lại trước mặt nhiều người, làm mất hết cả sĩ diện Tôn gia.

"Tổ mẫu! Con...Sao người lại mắng con!" Tôn Tiết Nhu giậm chân, oai oán nhìn Tôn lão phu nhân: "Tất cả cũng đều tại nó! Tổ mẫu, là nó không đứng trước, không biết đã đi đâu giờ mới về! Lại quay sang nói con như vậy, nó đúng là mặt dày!" Tôn Tiết Nhu mắt đầy lửa giận hướng về Tôn Ngọc Nhi trừng đầy oán hận. Nàng từ nhỏ, chưa từng bị nói đến xấu hổ như thế này, Tôn Ngọc Nhi! người giỏi lắm!

"Được rồi, chuyện này để ta giải quyết, con đó chỉ biết nghịch ngợm" Vừa dỗ dành Tôn Tiết Nhu dịu dàng, lại không hề che giấu sự yêu thương sủng nịch

trong lời nói. Vào trong mắt Tôn Ngọc Nhi lại là sự xem thường trong mắt.

Bà ta đối với Tôn Tiết Nhu ôn nhu bao che, thế còn đối với nàng? Tôn Ngọc Nhi âm thầm châm chọc, bất công thiên vị, đúng là tác phong của người Tôn gia.

Đến khi quay sang đối mặt với Tôn Ngọc Nhi, Tôn lão phu nhân trở lại bộ dạng nghiêm túc tra hỏi: "Ta hỏi ngươi, cả ngày hôm nay ngươi đã đi đâu? Bọn nha đinh đi theo ngươi, sau khi trở về đều nói ngươi ra ngoài đường, gây sự khắp nơi, ăn nói thô lỗ với kẻ bán hàng, trả giá kẻo cò với người ta, còn chọc ghẹo nam nhân đã có thê tử, bị người của họ đuổi bắt. Ngươi giận quá liền bắt lấy thê tử người ta mà uy hiếp, rồi bỏ trốn! Ngươi đúng như Tiết Nhu nói, làm bại gia phong cả gia tộc này!"

Thì ra là vậy! Mọi người xung quanh sau khi nghe Tôn lão phu nhân nói ra sự việc, thì hiểu ra, đã không còn thương tiếc Tôn Ngọc Nhi như lúc đầu, mà lại khinh thường满眼 trong lòng, đúng là không biết vô liêm sỉ, tuổi còn nhỏ vậy mà đã biết chọc ghẹo nam nhân, sau này lớn lên nhất định sẽ trở thành nữ nhân dâm đảng, bị người đời phi nhổ.

Ăn nói thô lỗ? Chọc ghẹo nam nhân đã có thê tử? Lại còn bắt cóc vợ người ta bỏ trốn? Khóe mắt Tôn Ngọc giật liên tục không ngừng, lần đầu tiên trong đời có cảm giác muốn đánh người như vậy!

Mấy nha đinh kia rốt cuộc là đã nói gì trước mặt lão bà bà này đây? Nói Tôn Ngọc Nhi nàng chẳng khác nào lưu manh ngoài đường, báo đạo ức hiếp dân chúng hiền lành, lại còn giống tên háo sắc, giữa thanh thiên bạch nhật mà giở trò với nam nhân, còn như thổ phi bắt lấy thê tử của người khác, uy hiếp rồi chạy trốn!

Tôn Ngọc Nhi chỉ muốn cười lên thật to, trí tưởng tượng của mấy tên đó đúng là phong phú, có thể trong thời gian ngắn, bịa được câu chuyện đặc sắc hấp dẫn như thế!

Tôn lão phu nhân vốn đợi xem Tôn Ngọc Nhi sẽ biểu hiện thái độ sợ hãi rồi quỳ xuống cầu xin bà, nhưng lại không bao giờ nghĩ tới, Tôn Ngọc Nhi lại bình tĩnh đáp lại: "Tổ mẫu, bọn họ nói như vậy, mà người tin ư? Vậy nếu họ nói con ra ngoài cưỡng bức thái giám, hay là đi cướp quốc khố trong cung người cũng tin sao?"

Thấy mọi người đều bị nàng nói cho cứng họng, không thốt ra được lời nào, Tôn Ngọc Nhi vẫn nói tiếp: "Các người chỉ nghe chứ không hề nhìn thấy, hay tự mình chứng kiến, thì sao lại chắc chắn là đúng như lời bọn họ kể? Làm sao biết được có phải hay không bọn họ muốn vu oan, hãm hại ta?"

"Tại sao bọn họ muốn bịa đặt hãm hại ngươi? Tôn Ngọc Nhi ngươi đừng có đặt điều chứ!" Tôn Tiết Nhu cười trêu chọc thành tiếng. Ngay cả đám tiểu thư nhà Tôn gia, cũng cười theo đây về chê cười. Tôn lão phu nhân dù nhìn thấy, nhưng vẫn mặc kệ, chính là muốn xem Tôn Ngọc Nhi phải xấu hổ.

"Hừm! Ngươi nghĩ, ngươi nói như vậy, ta sẽ tin sao? Bọn nha đinh trong phủ, chẳng lý do gì phải vu cáo ngươi, ta thấy là ngươi sợ chuyện xấu bại lộ, mới tìm cách thoát tội!"

Âm thanh của Tôn lão phu nhân đầy ác ý rõ ràng, chính là không để Tôn Ngọc Nhi giải thích, là muốn kết tội trắng trợn, bất kể là Tôn Ngọc Nhi có làm hay không!

Cảm nhận được ánh mắt dò xét của người khác, đang nhìn về phía nàng, Tôn Ngọc Nhi vẫn to vẻ vô lo, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tôn Tiết Nhu, trên dung mạo xinh đẹp khẽ nở nụ cười như hoa nở, xinh đẹp khiến người nhìn phải u mê như lạc vào sương mù.

Tôn Tiết Nhu nhìn vào nụ cười của Tôn Ngọc Nhi, lại thấy nó ảm đạm đến kỳ lạ, khiến nàng ta hoảng hốt không tự chủ lùi bước về phía sau lại: "Ngươi...! Cười gì chứ!"

"Tỷ tỷ, ta cười thì liên quan gì tới tỷ chứ?" Tôn Tiết Nhu càng lùi về phía sau, Tôn Ngọc Nhi lại càng tiến lên, màu mắt đen khê di chuyển nhìn vào Tôn Tiết Nhu: "Tỷ hỏi làm sao bọn nha đinh đó muốn hại muội? Cái này thì khó nói lắm! Hí dụ như có kẻ ở đằng sau ra lệnh chẳng hạn?" Nhấn mạnh từ "Kẻ đằng sau", quả nhiên thấy Tôn Tiết Nhu khiếp đảm càng lùi lại, trên mặt hiện lên vẻ chột dạ trốn tránh.

Tôn Ngọc Nhi nhạy bén nhìn thấy bàn tay Tôn Tiết Nhu đã nắm chặt lại, ngón tay dài đâm sâu vào da, hiện dấu đỏ mờ mờ trên trên tay. Nàng nhanh chóng rời mắt đi, khóe mắt ẩn hiện ý cười mơ hồ.

Tôn lão phu nhân thoáng nghi ngờ quan sát Tôn Tiết Nhu, lòng bắt đầu suy xét lại mọi chuyện.

"Tổ mẫu, người cũng nên điều tra lại mọi chuyện đi chứ? Ngọc Nhi thật rất oan uổng!"

Tôn lão phu nhân định mở miệng trách vài câu, nhưng khi nhìn vào đôi mắt lạnh nhạt của Tôn Ngọc Nhi, lời muốn nói lại không thể phát ra. Con tức ở trước ngực, khiến Tôn lão phu nhân giận mặt xanh cả lên.

"Ngươi đừng có mà giả vờ, dù bọn hạ nhân nói sai, vậy ngươi nói đi, ngươi đã đi đâu cả ngày? Ngươi đúng là không được dạy dỗ mà, làm sao có tư cách làm tiểu thư nhà có gia giáo?"

Tiểu thư nhà gia giáo? Như nghe chuyện gì đó rất buồn cười, Tôn Ngọc Nhi không nhịn được mà phát một tràng cười lạnh: "Tổ mẫu à! Người đang kể chuyện cười sao? Không phải người hiểu rõ hơn ai hết, Tôn Ngọc Nhi ta ở trong phủ này, mà có thể làm tiểu thư như người nói sao?"

Câu nói đầy ám chỉ, nhắm vào Tôn lão phu nhân, ai nghe mà không hiểu, quả thật ở Tôn gia này, thân phận Tôn Ngọc Nhi thật không xứng với từ "Tiểu thư" Thấp kém ngang hàng với bọn hạ nhân trong phủ.

Tôn lão phu nhân bị lời nói của Tôn Ngọc Nhi làm cho tức giận đến toàn thân phát run, mắt trừng lớn hung hăng nhìn Tôn Ngọc Nhi, môi trắng bệch gần từng tiếng đầy uy hiếp: "Tôn Ngọc Nhi! Ngươi dám cãi lại ta, ngươi không sợ ta sẽ kêu người đem ra ngoài ra lấy gia pháp ra mà trừng phạt sao?"

Tất cả mọi người ở đây, khi nghe nói đến hai từ "Gia pháp" thì đều hoảng hốt khiếp sợ, ai trong Tôn phủ không biết, gia pháp trừng phạt của Tôn gia đáng sợ tới mức nào! Đó là thứ có thể làm một người bình thường, biến thành còn nữa cái mạng. Không nghĩ tới hôm nay vậy mà Tôn lão phu nhân lại muốn dùng nó, rõ ràng là muốn ép Tôn Ngọc Nhi đến đường chết.

mắt mọi người nhìn Tôn Ngọc Nhi đầy thương tiếc, hôm nay Tôn Ngọc Nhi đúng là chệch mạng quá dài, nên mới chuốc họa vào thân, lại dám lớn tiếng cãi lời người đứng đầu Tôn gia. Ngay cả Tôn Tử Lang, Tôn Sư Bình còn phải kính trọng Tôn lão phu nhân này, ai mà dám bắt kính với bà ta.

Tôn Ngọc Nhi vẫn là vẻ bình thản như trước, đối với lời uy hiếp trừng phạt của Tôn lão phu nhân, như không hề lay động đến sắc mặt của nàng. Tôn Ngọc Nhi chỉ nhìn từng người một đang có mặt ở đây, ai cũng đều tỏ vẻ không liên quan đến mình, ngoại trừ sự thương hại trên mặt ra thì không còn thứ gì khác. Cũng chẳng ai vì Tôn Ngọc Nhi mà ra mặt nói giúp.

Thật đáng thương làm sao! Tôn Ngọc Nhi cảm thấy thật tội nghiệp cho thể xác *Tôn Ngọc Nhi* này, từ lúc được sinh ra, đã không ai thương, ngay cả khi được phụ thân nhận lại, cũng là đối đãi bất công, chẳng khác gì khi chưa nhận phụ thân, đến cuối cùng vẫn là không ai thật lòng quan tâm. Ngay cả người tỷ tỷ cùng mẹ sinh ra, cũng làm ra vẻ không biết người muội muội này.

Nhắc đến Tôn Thanh Vũ, nàng ta đang đứng chung với đám cháu gái được nuông chiều của Tôn lão phu nhân, đầu cúi thấp xuống, ra vẻ nàng không liên quan đến việc này, ngay cả khi nghe Tôn Ngọc Nhi sẽ bị trừng phạt bởi gia pháp của Tôn gia, cũng không lo lắng hay nói giúp, chỉ đứng ngay đó, tự nhiên mà xem, như đang theo dõi một màn kịch để bản thân được vui vẻ.

Lắc đầu cười nhạt, Tôn Ngọc Nhi tự giễu cợt trong lòng, đã sớm biết vị tỷ tỷ này sẽ chẳng vì nàng mà ra mặt, hay quan tâm dù chỉ một chút, nàng cần gì phải chờ mong, người ta sẽ còn chút tình người mà ra tay giúp nàng? Chỉ có thể dựa vào bản thân thôi.

"Tổ mẫu, nếu người đã nói thẳng như vậy, thì hôm nay con cũng sẽ thẳng thắn với người!" Mắt trầm tĩnh đầy kiên định nhìn thẳng vào con người của Tôn lão phu nhân, từng lời một nói ra bằng giọng nói lạnh lùng vô cảm.

"Tôn Ngọc Nhi ta là con người, không phải là súc sinh để các người muốn mắng thì mắng, muốn đuổi thì đuổi, các người cũng đã nói ta là con cháu của Tôn gia, nhưng các người hãy xem lại lương tâm của mình đi! Có bao giờ các người xem ta là người nhà hay chưa?"

Tôn lão phu nhân kinh ngạc, không dám tin, đứa cháu gái thường ngày an phận nhu nhược, lại có một ngày dám lớn tiếng cãi lại, thật là khó tin! Không chỉ Tôn lão phu nhân mà ngay cả tất cả người đang đứng ở đây, đều tỏ vẻ không dám tin vào tai mình. Vị tiểu thư vô dụng thường ngày, vậy mà lại có gan lớn, trách cứ Tôn lão phu nhân, đúng là chuyện lạ.

Tôn Thanh Vũ cũng bị lời Tôn Ngọc Nhi nói ra làm cho ngây người, hai tay đan vào nhau, khăn trương cần môi dưới. Tôn Ngọc Nhi vậy mà dám nói ra như vậy với tổ mẫu, đúng là chán sống rồi, ngay cả nàng còn không dám.

"Nghịch nữ!" Tôn Sư Bình không biết từ đâu xuất hiện, toàn thân đầy khí lạnh đi tới tới chỗ Tôn Ngọc Nhi. Mắt phát ra lửa giận: "Ngươi giỏi lắm! Dám nói ra lời bất hiếu như vậy! Hôm nay ta phải dạy dỗ lại đứa nghịch nữ như ngươi!" Dứt lời Tôn Sư Bình giơ tay lên, hướng tới mặt Tôn Ngọc Nhi... Mọi người phía sau thấy thế, đều thích thú chờ mong.

"Nếu ngươi dám đánh nàng, thì không cần phải sống nữa!"

Tôn Sư Bình còn chưa kịp đánh, thì giọng nói đầy lạnh lẽo vang lên, khiến tay hắn dừng lại giữa không trung.

Thân trường bào đen, tóc xõa bay theo gió, mâu ưng hổ phách đầy sát khí, cổ hàn u ám bắn tới trên người Tôn Sư Bình, khiến hắn sợ mức, té ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8

Giọng nói đầy lạnh lẽo, với khí âm hàn trên người, khi ai nhìn đều làm mọi người sợ đến không nói đến thành lời, chỉ biết lo sợ nhìn nam nhân như thần chết trước mắt, cái nhìn của hắn như đầy ý uy nghiêm cảnh cáo. Cả người nhà Tôn gia khi nhìn đều biểu tình thất kinh. Thật không dám nghĩ tới, vậy mà người này lại xuất hiện ở đây?

Tôn Ngọc Nhi mở to mắt, ý kinh ngạc xẹt qua trong đầu, bên tai còn vọng lại lời nói mới phát ra, hình như là có người tới giúp nàng?

Tôn Ngọc Nhi liếc Tôn Sư Bình đang ngồi trên đất, sợ đến trắng cả mặt, nàng chưa từng nhìn thấy hình ảnh Tôn Sư Bình sợ một ai như vậy! Thật không khỏi khâm phục người mới tới.

Theo cảm giác quay đầu lại, nhìn ra hướng cửa. Khi bóng dáng người đó đập vào mắt, vẻ mặt Tôn Ngọc Nhi tràn ngập sự sợ hãi, lẫn phức tạp khó hiểu.

Người nam nhân đứng ở trước cửa, thân hắc bào hòa vào màn đêm tối, dưới ánh trăng chiếu xuống, ngũ quan sắc bén uy mãnh được bao phủ tầng sương lạnh lẽo, đôi mắt như có ánh lửa tỏ ra, đầy cuồng nộ khát máu. Tay áo đen bay theo tiếng gió lạnh, Hắc đứng ở đó, lại như vị thần trên cao, tỏ ra khí thế như đêm tối hôm nay, không ai có thể tìm ra ánh sáng mà thoát khỏi hắn.

Tôn Ngọc Nhi vốn muốn cho đối phương nụ cười cảm tạ, có thể khiến Tôn Sư Bình sợ chết khiếp như vậy, nhưng khi quay lại xem, nụ cười chợt cứng ngắt.

Người này... ? Vừa quen thuộc lại xa lạ, Tôn Ngọc Nhi chỉ thấy mắt nàng nóng lên, như có nước sắp rơi ra, tim đập mạnh dữ dội, không cách nào không chê, đầu óc trống rỗng như tờ giấy trắng, mọi thứ trước mắt nàng như mờ ảo đi, không nhìn rõ được phương hướng, tâm khó chịu kì lạ... Tôn Ngọc Nhi cúi thấp đầu xuống, cô muốn tránh khỏi đôi mắt nóng rực đang nhìn nàng, người này từ lúc mới lên tiếng, thì vẫn luôn chưa rời mắt khỏi nàng. Tôn Ngọc Nhi không biết tại sao bản thân lại trốn tránh. Nhưng nàng biết một điều, đối với tên nam nhân này, nàng rất bài xích!

Bầu không khí gần như là ngột thở đến âm u, không ai dám lên tiếng, chỉ có thể nghe tiếng hít thở khó khăn của từng người một ở đây, trầm lắng đến đáng sợ! Chân ai cũng đều như bị rễ dính chặt, không cách nào di chuyển được. Chỉ biết đứng ngay đó, ngơ ngác kinh hoàng nhìn vào nam nhân như muốn tới đòi mạng đang ở trước cửa kia.

Nam Cung Hàn từng bước một đi vào, mỗi bước chân của hắn, như đi giẫm vào tim của mỗi người, khiến họ cảm thấy, mình chỉ là cái xác để hắn giẫm đạp.

"Vương... Gia... !" Âm thanh yếu ớt run rẩy vang lên, cũng là thứ phá vỡ bầu không khí đáng sợ đang diễn ra. Tôn Sư Bình khó khăn từ dưới đất đứng dậy, cũng đầy khó khăn mà mở miệng. Hắn không dám ngăn đầu lên, lòng đang sợ hãi vô cùng. Hôm nay Hàn Lăng Vương tới, vốn là chuyện vui, nhưng mà nhìn bộ dạng của vị Vương Gia này, một chút thiện ý tới làm khách cũng không hề có. Nhất là ánh mắt khi nhìn vào hắn, nhớ lại làm Tôn Sư Bình sợ tới mức, tay chân run liên tục, nhưng hắn thật không hiểu. Hắn chỉ dạy dỗ con gái mà thôi! Đầu có làm gì đắc tội với Hàn Lăng Vương này?

"Các người đang làm gì?" Mâu ưng sắc bén thanh nhọn nhìn thẳng vào Tôn Sư Bình, như là thanh kiếm muốn xuyên thấu qua người Tôn Sư Bình. Mọi nhạ lạnh như băng phát âm thanh trầm thấp nhưng vô cảm.

Tôn Sư Bình bị Nam Cung Hàn hỏi, mặt lộ vẻ khó xử, hắn theo cảm tính quay đầu lên nhìn Tôn lão phu nhân. Mắt ra hiệu cầu cứu với mẫu thân hắn, chính là đem trách nhiệm đem chuyện qua trên người Tôn lão phu nhân để giải quyết.

Thấy Tôn Sư Bình không trả lời, mà còn trao đổi ánh mắt với Tôn lão phu nhân. Biểu cảm trên mặt Nam Cung Hàn càng lúc càng lạnh u ám.

"Bỏ Vương hỏi các người đang làm gì!" Một tiếng quát thật lớn, làm chấn động cả hậu sân, sát khí nồng đậm tỏ ra xung quanh, lạnh đến thấu xương. Tôn Sư Bình bị dọa mặt xanh biến thành trắng, chân run không ngừng, như có thể té xuống bất cứ lúc nào! Nhìn hắn bây giờ, còn đâu giống dáng vẻ cao ngạo thường ngày!

"Là do tiểu muội không phép tắc, lại đi tới khuya mới về, khiến tất cả mọi người lo lắng, nên tổ mẫu mới tức giận, trách mắng vài câu" Không biết Tôn Thanh Vũ đi ra từ khi nào, nàng e lệ đi tới, thoáng nhìn Nam Cung Hàn, mắt đỏ ửng rơi đầy lệ: "Ngọc Nhi tuổi muội ấy còn nhỏ, ham chơi một chút cũng không có gì lạ, nhưng khiến người nhà lo lắng là không đúng!" Lời Tôn Thanh Vũ đầy ý bao che cho Tôn Ngọc Nhi, tỏ vẻ của một người tỷ tỷ vì muội muội mà đau lòng, bất cứ ai cũng đều sẽ thông cảm.

Tôn Thanh Vũ về vô tư nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Hàn: "Đây là chuyện của Tôn gia, mong Vương Gia sẽ không xen vào" Mắt phượng đầy kiên cường không một chút lo lắng, không chịu khuất phục trước khí thế đáng sợ, làm ai cũng phải khâm phục tiểu cô nương dù yếu đuối nhưng lại mạnh mẽ.

Tôn Ngọc Nhi đứng cách đó không xa, nghe xong lời Tôn Thanh Vũ, thật muốn ngắt đi, làm ơn đi, vị tỷ tỷ lúc này mặc kệ sống chết của nàng đi đâu rồi? Về hiện tại là sao đây? Thâm tình tỷ muội này đúng là quá giả tạo rồi!

Tôn Thanh Vũ cũng chưa từng nhắc đến chuyện Tôn lão phu nhân muốn đem gia pháp ra mà phạt Tôn Ngọc Nhi, hoàn toàn giấu đi. Nàng lại nghĩ chuyện này vốn không quan trọng, Tôn Thanh Vũ về lại đây tự tin, lúc này nàng đã cố ra vẻ kiên cường bất đồng với nữ nhân khác, nàng tin Hàn Lăng Vương sẽ để ý tới nàng, có nam nhân nào mà không thích nữ nhân khác lạ đặc biệt chứ? Chỉ là Tôn Thanh Vũ không ngờ câu Nam Cung Hàn nói với nàng lại khiến nàng đứng hình tại chỗ.

"Chuyện của Bỏ Vương không cần người quan tâm!"

Mấy câu đơn giản lại làm Tôn Thanh Vũ trắng bệch cả mặt, môi gần như là cắn nát, lại không thể làm gì, vẻ mặt u buồn lui lại chỗ cũ.

"Vương... Gia!" Tôn lão phu nhân tay nắm cây trượng trên tay, bước chân khó khăn đi tới gần Nam Cung Hàn, vẻ đồng ý với lời Tôn Thanh Vũ, lại liếc thấy con trai bà bị dọa đến sợ như thế này, định muốn nói giúp vài câu, lời còn chưa ra khỏi miệng, thì Nam Cung Hàn quét mắt tới, ý cảnh cáo đe dọa hiện rõ ràng. khiến Tôn lão phu nhân thường tỏ ra uy nghiêm khắc khe, cũng phải sợ mà lùi về phía sau lại.

Nam Cung Hàn thu hồi lại cái nhìn vào Tôn lão phu nhân, lại đến lượt uy nghiêm tra tội kẻ đang sợ hãi kia.

"Tôn Sư Bình, người làm cha lại không biết cách yêu thương con gái mình, lại chỉ biết dùng bạo lực để dạy dỗ, đúng là làm mất mặt người làm phụ thân trong thiên hạ!"

"Vương Gia! Tha tội!... Thân chỉ là dạy dỗ nghịch nữ không nghe lời, làm sao mà... " Lời hắn nói còn chưa dứt, thì nam nhân trước mặt đã hung hăng trừng mắt: "Im ngay!" Khi nghe hai từ "Nghịch nữ" Nam Cung Hàn lại giận dữ muốn giết người, lòng lại ảm đạm. Ngọc Nhi của hắn là cô gái lương thiện nhất trên đời này, cũng là người có hiếu nhất thiên hạ! Thế mà lại bị tên súc sinh Tôn Sử Bình này mắng là nghịch nữ, đám con gái ông ta mới là nghịch nữ!

"Vương Gia... !" Tôn Sử Bình bị dọa không nhẹ, mắt đã trừng to, bản thân hắn muốn giải thích, nhưng miệng không thể nào điều khiển theo ý hắn, chỉ biết nói ra câu "Vương Gia" không ngừng, giọng lại từ từ nhỏ như muỗi kêu, hoàn toàn mất đi khí phách của một nam nhân.

Mấy người ở đây đều không dám tin nhìn Tôn Sử Bình, luôn tỏ ra khí thế gia chủ, vậy mà giờ lại nhát gan một câu cũng không thể nói ra, vẻ cầu xin thấp hèn như một tên nô tài. Thật sự không cách nào nhìn tiếp được nữa! Thật là quá mất mặt!

Tôn lão phu nhân nhìn con trai không có tiền đồ, một chút mạnh mẽ nói chuyện cũng không có, không khỏi lắc đầu thất vọng. Tôn Sử Bình đúng là không thể nào bằng Tôn Tử Lang, nếu con trai lớn ở đây, thì chắc chắn mọi chuyện sẽ được giải quyết.

"Vương Gia, cả nhà ta đang dạy dỗ gia nữ, không biết ngài có ý kiến gì?" Âm thanh Tôn lão phu nhân vừa trầm tĩnh lại cẩn thận dò xét, Tôn lão phu nhân không hổ là người trải qua nhiều sóng gió, dù cũng bị Nam Cung Hàn làm cho sợ hãi, nhưng mà vẫn rất bình tĩnh để nói chuyện, không giống đứa con trai yếu đuối kia. Từ lúc nãy giờ, điều khiến bà suy xét là cảm thấy chuyện Hàn Lăng Vương tới vào giờ này, thật đúng là kì lạ! Hơn nữa lại còn vào lúc...

Mắt Tôn lão phu nhân ẩn hiện sự đa nghi, lại nhìn Tôn Ngọc Nhi đang đứng một bên trong góc, lại một lần nữa nhìn sang Nam Cung Hàn, rồi rầm rầm chặt trượt gổ trong tay, hốc mắt đầy nếp nhăn khẽ híp lại thành đường chỉ. Việc này có vẻ không đơn giản như vậy!

Nam Cung Hàn chán ghét nhìn Tôn Sử Bình, hắn thật không muốn ở lại đây nữa! Lão bà kia nói dạy dỗ? rõ ràng là tìm cớ hành hạ Ngọc Nhi!

Nam Cung Hàn phất tay áo quay lưng đi, mặc kệ những người ở đằng sau, cũng không quay đầu lại: "Bổn Vương chính là muốn quân!"

Đây chính là câu trả lời của Nam Cung Hàn dành cho người của Tôn gia, không có lý lẽ cũng chẳng có lý do tại sao, chính là bản thân Nam Cung Hàn hắn muốn xen vào, ai dám cản?

Chính là không ai dám cản người này, nên cả Tôn gia chỉ trơ mắt nhìn Nam Cung Hàn đến chỗ Tôn Ngọc Nhi, rồi cũng trơ mắt nhìn hắn bế Tôn Ngọc Nhi lên.

Tôn Ngọc Nhi bị ôm vào trong lòng ngực ấm áp, hương đàn gỗ nhẹ nhàng xông vào mũi, khiến nàng ngẩn người đến ngơ ngác, cũng không phản kháng, mặc kệ để người nam nhân xa lạ ôm nàng đi.

Cảm nhận thân thể nhỏ bé trong lòng, Nam Cung Hàn cảm thấy thật thỏa mãn vui sướng, đã lâu lắm rồi, hắn chưa được ôm nàng như vậy, cứ tưởng mọi thứ chỉ là mơ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hít lấy mùi hương tóc quen thuộc, hắn nằm mơ cũng muốn được ngủ một lần. Mà bây giờ nó lại chân thật trước mắt. Nam Cung Hàn siết chặt Tôn Ngọc Nhi vào lòng mình, như muốn đem nàng hòa tan vào trong người. Mãi mãi muốn ôm nàng như vậy!

"Chúng ta đi thôi!" Giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng từ trên đỉnh đầu vang lên, Tôn Ngọc Nhi như lạc vào vòng sương mù không lối thoát, nàng im lặng không lên tiếng, chỉ yên tĩnh tựa vào ngực của nam nhân trước mặt.

Nam Cung Hàn ôm lấy Tôn Ngọc Nhi cẩn thận hướng bước ra khỏi cửa Tôn Gia. Một đi không quay đầu, cũng không nói một lời.

Người Tôn Gia chỉ có thể ngây người, không tiếng động nhìn chằm chằm thân ảnh hắc bào càng lúc càng đi xa, lại không ai dám ngăn cản.

"Ngài ấy, muốn đem Ngọc Nhi đi đâu?" Đến lúc này âm thanh khàn không có sức của Tôn Sử Bình vang lên, hắn lão đảo đứng lên, vẫn còn chưa dám tin chuyện lúc nãy.

"Thật sự là Hàn Lăng Vương muốn làm gì?" Câu hỏi của Tôn Sử Bình, cũng là câu hỏi mà những người ở đây muốn biết, rốt cuộc là tại sao? Không ai có thể trả lời.

Tôn lão phu nhân được a hoàn bên cạnh đỡ lấy tay, một lời cũng không mở miệng, đã đi về phòng. Tôn Sử Bình khẽ nhìn theo mẫu thân hắn, mày nhăn lại lo lắng. Lúc này hắn hành động quả thật rất mất mặt, Hàn Lăng Vương cũng chưa làm gì, mà bản thân hắn đã sợ như vậy, mẫu thân khi nhìn chắc chắn rất không vui.

Nhưng lại không thể trách hắn, quả thật Hàn Lăng Vương rất đáng sợ! Tay áo lau mồ hôi trên trán, cảm giác khiếp sợ như sắp bị giết đó, đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ.

Mấy người còn lại cũng không tốt hơn bao nhiêu, Tay chân vẫn còn chưa cử động được, lại chưa hết kinh hãi, bản thân chỉ là nô tài nhỏ bé, chứng kiến cảnh tượng lúc này, làm sao mà chịu nổi? Ngay cả Tôn Sử Bình cả đời oai phong lẫm liệt, mà còn sợ như thế, huống chi là bọn họ!

Vốn muốn về lại phòng, lại phát giác mấy đứa con gái đang e sợ nhìn hắn, Tôn Sử Bình không vui trừng mắt: "Nhìn cái gì? Còn không mau về phòng!"

Bị Tôn Sử Bình la một cái, dù trong lòng rất khó chịu, nhưng lại không thể cãi lại, chỉ biết tức giận ai đi về phòng nấy.

Cả Tôn phủ được bao trong hàn khí đáng sợ, nên chẳng ai có thể ngủ được. Cứ như vậy đêm thật dài.

Tại bên ngoài đường vắng lặng, cả dân chúng đã yên giấc ngủ, nên bên ngoài phố vắng tanh không một bóng người, chỉ có khói sương mờ mờ hiện khắp

đường nẻo, với tiếng chim kêu nửa đêm, vang vọng cả đường đi.

Phía trước lại có hình bóng cao lớn đang bước đi thanh thản, tóc bay đằng sau phiêu dật giữa màn đêm, toàn thân hắt với sương lạnh khí trắng như hòa vào nhau, khiến từ xa trông hắt hắt như người từ trong sương mù mà đi ra.

Từ tầng sương khói càng lúc càng dày, che khuất đi con đường phía trước, khiến người ta hít thở khó khăn bởi cái lạnh xông vào tận ngực.

Bước chân nam tử tiến về màn sương đằng trước, cũng chưa từng dừng lại xem xét, mà đi thẳng vào màn sương. Hắt hắt am hiểu cách để thoát ra, chỉ cần vài bước là đã thoát khỏi vòng sương bao quanh.

Nam Cung Hàn tiếp tục đi trên đoạn đường không người, trên tay vẫn ôm lấy hình bóng nhỏ bé trong lòng, dùng áo choàng ân cần che người trong ngực lại. Về mặt hắt hắt bình thản như thường, không ai phát hiện ra, đằng sau vẻ bình thản đó là sự đắc ý vui vẻ như thế nào! một chút ý thức bản thân đã bắt cóc con người ta cũng không có.

Tâm trạng Nam Cung Hàn bây giờ chỉ có thể diễn tả bằng lời là: Rất thỏa mãn, hạnh phúc lan tràn như con sóng chảy trong tim. Ấm áp như ánh nắng cứu hắt hắt ra khỏi bóng tối u ám, hắt hắt một lần nữa có thể ôm Ngọc Nhi vào lòng. Quả thật là ông trời đang cố muốn giúp hắt hắt.

Tôn Ngọc Nhi an ổn trong lòng Nam Cung Hàn, đôi tay nhỏ bé nắm chặt góc áo choàng đang phủ lên người nàng, ánh mắt trong suốt tò mò liếc lên khuôn mặt cương nghị trầm tĩnh kia, suốt đoạn đường hắt hắt luôn mang bộ mặt này, không có nói tiếng nào, y như khúc gỗ biết đi.

Thật chán! Tôn Ngọc Nhi bĩu môi nhăn mặt không vui, ngón tay chỉ chỉ vào lồng ngực Nam Cung Hàn: "Nè! Ngài bé ta đi đâu vậy?"

Hắt hắt Vương này không nói một lời liền đem nàng đi, nếu không phải vì muốn thoát khỏi ma trảo của người Tôn gia đó, thì nàng mới không đi theo người lạ, nhớ lúc ở Tôn gia, Tôn Ngọc Nhi liền nhớ đến bản thân nàng khi bị Hắt hắt Vương xa lạ này ôm đi, vốn là muốn phản đối, nhưng không hiểu tại sao, khi bị hắt hắt ôm vào lòng, lại không cách nào nói không được! Thật kì lạ! Tôn Ngọc Nhi nghiêng đầu với vẻ rối rắm hiện trên mặt.

Bản thân Tôn Ngọc Nhi không biết, về mặt này của nàng vào trong mắt Nam Cung Hàn, thì có biết bao nhiêu là đáng yêu. Khiến hắt hắt nhịn không được mà hiện lên ý cười sùng nịnh.

"Nàng đi đâu, thì ta sẽ đưa nàng đi"

"Thật sao?" Tôn Ngọc Nhi nghe Nam Cung Hàn nói vậy, thích thú cười gượng tay lên: "Vậy ta muốn đi đâu, ngài sẽ đưa ta đi?" Như vẫn chưa tin vào lời của Nam Cung Hàn, Tôn Ngọc Nhi thoáng nghi ngờ: "Ngài sẽ không gạt ta chứ?"

Nam Cung Hàn nhìn sâu vào mắt Tôn Ngọc Nhi, sâu lắng nồng đậm mà đem nàng đặt trong mắt của hắt hắt, chắc nịch mà gạt đầu: "Sẽ không" Cả đời này Nam Cung Hàn hắt hắt cả người trong thiện hạ, cũng sẽ không bao giờ gạt nàng.

Chỉ có chuyện kia là ngoài ý muốn... !

Trong lúc cả hai tiếp tục bước đi, thì trong một góc, người áo trắng đứng ở đó, tóc đen bay loạn, đôi mắt ngơ ngác luôn dõi theo bóng hình đằng trước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Người quen thuộc lại như xa lạ

Nam Cung Hàn bế Tôn Ngọc Nhi trong lòng, đứng trước cửa nhà trọ lớn. Cửa đã đóng chặt, cũng không thấy treo đèn trước cửa chính.

Tôn Ngọc Nhi từ trong chiếc áo choàng lộ đầu ra, mắt xem xét xung quanh, lại nhìn nhà trọ trước mắt thấy đã đóng cửa, nàng nhíu mày trừng mắt: "Đây là cái nhà trọ thứ tư rồi!" Hôm nay rốt cuộc là ngày gì? Đi đến hai, ba cái nhà trọ để nghỉ ngơi, thì đều bị đóng cửa cả!

Nam Cung Hàn cúi đầu nhìn người trong lòng, thấy Tôn Ngọc Nhi không vui, bản thân hắt hắt cũng rất khó chịu. Đi cả canh giờ, muốn tìm cái nhà trọ để dừng chân, vậy mà đều đã đóng cửa, hắt hắt thì không sao, nhưng Ngọc Nhi thì không thể ngủ ngoài đường được. Nam Cung Hàn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đã tối đen, nhưng vẫn còn chiếu rõ ánh trăng trên cao, ánh sáng lơ mơ màu trắng như cái bóng trải rộng cả con đường, trời vẫn chưa khuya đến mức các nhà trọ, dịch quán phải đóng cửa! Vậy thì sao... ?

Nam Cung Hàn mang theo sự nghi hoặc bước đến cửa lớn, tay gõ liên tục, phát ra âm thanh lớn giữa đêm khuya. Ngạc nhiên với hành động của Nam Cung Hàn, Tôn Ngọc Nhi bắt lấy tay hắt hắt, không cho hắt hắt gõ.

"Không cần gõ nữa! Chúng ta đi chỗ khác đi" Đùa gì chứ! Đóng cửa thì thôi, đi kiếm chỗ khác là được. Đâu cần làm phiền người ta như vậy. Thấy Nam Cung Hàn còn chưa chịu đi, Tôn Ngọc Nhi lấy làm lạ, nắm lấy góc áo hắt hắt mà gắt: "Sao ngài còn chưa đi?" Quan sát thấy vẻ mặt Nam Cung Hàn vẫn im lặng như thường, chỉ là đồng tử mắt hắt hắt lại tỏ ra cảnh giác đa nghi.

Trong khi Tôn Ngọc Nhi còn chưa hiểu Nam Cung Hàn muốn làm gì, thì cánh cửa vốn đóng chặt lại phát ra tiếng "Két" thật nhỏ, một khe hở hiện ra, tiếp theo là cánh cửa mở lớn, từ bên trong đi ra là một nam nhân lớn tuổi, sắc mặt ông ta có vẻ sợ sệt, lúc nhìn Nam Cung Hàn, lại có chút hoảng hốt giật mình.

Mâu quang đồng tử Nam Cung Hàn thoáng hiện tia dò xét trên người ông ta: "Ông là chủ quán?"

"Phải, ngài nữa đêm gõ cửa là?"

"Chúng ta đến ở trọ" Chủ quán có vẻ còn chưa tin bọn họ thật đến ở trọ, còn cố hỏi thêm vài câu: "Vậy các vị từ xa đến sao? Tại ta chưa từng thấy các vị" Ông chủ quán lên đánh giá vị khách trước mắt. Bản thân ông sống lâu như vậy, nhưng chưa từng gặp ai mà tỏ ra sự u ám thần bí làm người khác không dám đến gần, dù chỉ mặc toàn đồ đen trên người nhưng vẫn không cách nào che giấu sự cao quý từ bên trong thể này, người nam nhân này thân phận chắc không tầm thường.

Nghĩ như vậy, ông chủ quán khi nhìn vào Nam Cung Hàn càng ra vẻ thận trọng.

Tôn Ngọc Nhi nhìn vẻ mặt của chủ quán khi hỏi Nam Cung Hàn, giọng điệu lại như điều tra đối phương? Có chủ quán nào thấy khách đến mà hỏi vậy chứ! Nàng mìn môi, cũng như Nam Cung Hàn, trong mắt cũng hiện cảnh giác như nhau.

"Ông chủ, bọn ta sống ở kinh thành, hôm nay có chút chuyện đi ra ngoài xa nhà, nên mới kiếm chỗ ngủ qua đêm, để mai tiếp tục lên đường!" Chóp chóp mắt thật to, ý cười ngọt ngào trên môi, tựa như tiểu tiên nữ xinh xắn. Ai lại ngờ nghĩ ngờ cô bé dễ thương như vậy! Ngay cả ông chủ quán cũng không nhận được mà lòng không khỏi mềm xuống. Đứa bé này rất đáng yêu! Không giống người có mưu tính xấu gì! Bản thân cũng bắt đầu bỏ sự đa nghi lúc này.

"Vậy các vị định ở trọ một đêm sao?"

Biết rõ Tôn Ngọc Nhi muốn tìm lý do để qua mặt ông chủ quán, Nam Cung Hàn cũng rất phối hợp theo.

"Đúng vậy! Bọn ta đi cả ngày hôm nay, thật sự rất mệt, mấy quán trọ xung quanh ta đã đi tới thử, nhưng đều đã đóng cửa, không còn cách nào khác nên mới nửa đêm gõ cửa làm phiền!"

Nói xong thăm liếc phản ứng của chủ quán, thấy ông ta có vẻ đã tin bèn lấy bạc ra đưa cho ông ta: "Bao nhiêu tiền ta cũng sẽ trả, chỉ cần có phòng để nghỉ ngơi là được"

"Cái này..." Chủ quán tỏ vẻ khó nói, khi nhìn bạc trên tay Nam Cung Hàn, lại do dự nghĩ một thì lúc mới gật đầu: "Được rồi, các vị vào đi, nhưng mà ở đây chỉ còn một phòng thôi!"

"Vậy lấy một phòng đi" Tôn Ngọc Nhi không đợi Nam Cung Hàn lên tiếng, nàng đã dành lời trước, một chút e ngại nam nữ khác biệt cũng không hề có, trong lòng Tôn Ngọc Nhi vốn không lo chuyện này. Nàng dù sao bây giờ cũng chỉ mới mười ba tuổi, là oa nhi còn chưa trưởng thành phát dục, nên không lo sẽ bị ăn đậu hủ! Huống chi người ở cùng nàng là Hàn Lăng Vương đó, chỉ cần hấn muốn mỹ nữ, ngoắc tay một cái, đã có vô số mỹ nữ ngực to eo nhỏ xếp cả hàng dài để đợi, làm sao có thể hứng thú với tiểu nha đầu còn chưa có "Kính nguyệt" lần đầu như nàng! Tuyệt đối là không.

Sau này thì Tôn Ngọc Nhi mới ân hận cái suy nghĩ ngày hôm nay, Nam Cung Hàn quả thật chính cảm tình con sói, ngay cả trẻ vị thành niên cũng ăn sạch.

Nam Cung Hàn nhìn nàng không nói gì, nhưng lại đầy sùng ái yêu thương. Chỉ cần nàng muốn, thì hấn cũng đều sẽ làm theo cả!

Ông chủ quán nhìn Nam Cung Hàn từ trên đến chân, lại nhìn Tôn Ngọc Nhi đang được Nam Cung Hàn bế vớ về yêu thương chăm sóc kia, như hiểu ra được cái gì mà gật tỏ ý đã biết rõ: "Hai cha con ở chung một phòng, vậy để ta đi dọn phòng cho hai người"

Cha con? Khóe mắt Nam Cung Hàn giật mấy cái, ông ta nói hấn giống cha của Ngọc Nhi? Mặt hấn nhanh chóng tối sầm lại, thật muốn cho lão già này một chưởng!

Hấn dù có lớn tuổi hơn Ngọc Nhi, nhưng mà không đến nỗi bị xem là cha của nàng chứ!

Đối với câu nói của ông chủ quán Tôn Ngọc Nhi cũng không để tâm, chỉ đang bận rộn quan sát vẻ mặt của ông ta.

Chủ quán gấp gấp dịch sang một bên, nhường đường cho Nam Cung Hàn đi vào. Khi ông ta cúi thấp đầu xuống, không ai nhìn thấy vẻ thấp thòm trên mặt.

Tay Tôn Ngọc Nhi nắm chặt vạt áo trước ngực Nam Cung Hàn, mắt hấn trương luôn dừng trên ông chủ quán, đến khi đã vào trong quán trọ, nàng cũng chưa từng rời mắt khỏi ông ta, cho đến khi chủ quán đi vào trong, thì nàng mới thu mắt lại. Giống như làm cảm nhận được sự khác lạ của người trong ngực, chân đang đi chợt dừng lại, Nam Cung Hàn cúi đầu nhìn Tôn Ngọc Nhi, thấy nàng khăn trương lo sợ, biết Tôn Ngọc Nhi đang nghĩ gì, hấn nhẹ nhàng vuốt tóc mái trên trán nàng.

"Nếu nàng không thích nơi này, vậy chúng ta đi chỗ khác" Môi thoáng nở nụ cười nhạt, nhẹ mở miệng hỏi ý kiến Tôn Ngọc Nhi. Chỉ cần nàng không thích, thì dù ngủ ở ngoài đường, thì hấn cũng bằng lòng, chỉ là sợ khổ cho nàng thôi.

"Không cần!" Lắc đầu từ chối, Tôn Ngọc Nhi khẽ thì thầm mà chỉ cả hai mới có thể nghe được: "Ta không sợ! Ta muốn ở lại, không muốn chạy trốn!"

Khi nói ra những lời này, tâm tình bất an của Tôn Ngọc Nhi đã bớt đi vài phần lo sợ, trong tâm cũng đã có thêm vài phần mạnh mẽ. Dù bản thân nàng

không phải dùng cảm kiên cường, nhưng ít ra nàng cũng không nhát gan tới mức vì sợ hãi mà chạy trốn, có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng còn có hấn luôn đi theo... Thì chắc sẽ không sao đâu!

Nam Cung Hàn nghe lời nàng nói ra, mặt trầm xuống, cũng không nói câu nào mà tiếp tục đi vào bên trong.

Không phải là không muốn nói, mà là không biết phải nói gì! Trong lòng Nam Cung Hàn nổi lên cở u buồn không thể nói ra, chỉ có thể im lặng mà che giấu đi.

Kiếp trước hấn cũng từng làm Ngọc Nhi phải một mình đối mặt với biết bao nhiêu khó khăn nguy hiểm, nhưng lại không có ai bên cạnh cùng nàng vượt qua, chỉ có mình nàng gượng đứng dậy mà tự bảo vệ bản thân mình.

Những vết thương đầy máu ấy, không cách nào có thể chữa lành, cũng không có cách nào làm nó biến mất, cái đau đớn đó mãi mãi vẫn tồn tại trong lòng nàng..

Đến cả khi sống lại lần nữa, dù hấn có bên cạnh, nhưng vẫn chỉ có thể trở mặt nhìn nàng một lần nữa, tự mình đối đầu với sự sợ hãi.

Nhắm chặt mắt lại, sự khổ sở của quá khứ, như một lần nữa hiện về, làm hấn đau đớn đến không thở được! Muốn quên nhưng lại không thể quên. Bởi vì cái đau đớn ân hận này, một lần còn tồn tại trong Nam Cung Hàn hấn, thì vẫn luôn nhắc nhở hấn rằng. Bản thân đã từng tạo ra tội lỗi không thể tha thứ!

"Ta đói bụng!" Không hề phát hiện ra Nam Cung Hàn có điều khác lạ, Tôn Ngọc Nhi sờ bụng nàng đang đau nhói. Thu lại suy nghĩ lúc này, Nam Cung Hàn thoáng cười yếu ớt. Biết nàng buổi tối chưa ăn gì, bèn ôm Tôn Ngọc nhanh tới ngồi vào bàn cho khách.

"Đề ta kêu tiểu nhị của quán, để lấy đồ ăn. Nàng ở đây đợi ta"

Kì lạ! Nhìn bóng lưng Nam Cung Hàn đã đi xa, mây thanh tú của Tôn Ngọc Nhi nhú lại. Nàng luôn cảm thấy Hàn Lăng Vương này, hình như là rất quan tâm nàng?

Bị cái suy đoán của bản thân làm cho buồn cười, Tôn Ngọc Nhi cảm thấy nàng gần đây gặp ai cũng đều thấy đối phương tiếp cận là có ý xấu!

Bỏ cái ý nghĩ phức tạp kia ra khỏi đầu, Tôn Ngọc Nhi tập trung nhìn một lượt mọi thứ trong quán, lúc này Tôn Ngọc Nhi mới có thể nhìn kĩ xung quanh nhà trọ, không gian khá lớn, nhưng vì để bàn ghế nên có vẻ chật hẹp, nơi này cũng không như những quán trọ lớn khác, không có sự phát đạt làm ăn, ngược lại tỏ ra sự hiu quạnh đơn bạc, trên cả bức tường còn có vài màn nhện trắng dính lên.

Lại nhìn đồ dùng quanh đây, trong mọi thứ có vẻ rất cũ kĩ, lại còn có mùi bụi bay quanh mũi, ngay cả cái bàn trước mặt nàng, cũng đã chóc gỗ ra, hiện lên vài vết nứt ngắn dài.

Ừm.. Nhìn thế nào vẫn là có vấn đề! Đôi mắt nhỏ nhăn nhẹ di chuyển lay động, ẩn hiện tia sáng bên trong.

Nơi này giống quán trọ gì! Rõ ràng là giống nhà hoang hơn!

Chợt trên đầu có ánh sáng bóng che khuất, cơn lạnh từ trên đỉnh đầu truyền xuống, làm da đầu Tôn Ngọc Nhi căng ra, xung quanh như có cơn gió thổi không ngừng, tạo ra tiếng gió cắt trong thật điếc tai, hoảng hốt ngẩng đầu lên, thì mọi thứ trở lại rất bình thường, ngay cả âm thanh tiếng gió cũng không còn, cảm giác lạnh làm da đầu căng ra cũng biến mất... Giống như hồi nãy chỉ là ảo giác.

Nam Cung Hàn từ bên trong phòng bếp bước ra, trên tay cầm bát cháo còn đang nóng hổi.

"Ồ trong bếp không còn gì ăn cả, chỉ có một ít gạo để nấu cháo thôi" nhẹ đặt chén trên bàn, Nam Cung Hàn ngồi xuống, tay lấy thìa đưa cho Tôn Ngọc Nhi: "Vốn ta muốn nấu cơm với một ít đồ ăn cho nàng, nhưng mà lại không kiếm được nguyên liệu để nấu, nên chỉ có thể làm chút cháo!"

Khi này khi Nam Cung Hàn vào bếp, vốn là muốn tìm tiểu nhị, nhưng nơi này như không có người ở, dù tìm như thế nào vẫn không tìm thấy ai, ngay cả ông chủ quán cũng chẳng thấy đâu cả. Không còn cách nào, hấn chỉ đành tự tay vào bếp.

"Không sao! Ăn cháo cũng được mà" Tay cầm thìa dứt cháo bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nghĩ tới chuyện mới xảy ra khi này, cảm giả lạ ấy vẫn còn tồn tại trong đầu... Trong lúc Tôn Ngọc Nhi còn muốn suy nghĩ thêm, thì hương vị thơm của gạo lại làm nàng phân tâm, mềm mà lại có chút hương cay. Ừm ăn rất ngon!

"Mà cháo này là do ngài nấu?" Tôn Ngọc Nhi không dám tin, một vị Vương Gia từ nhỏ được người ta hầu hạ, mà có thể xuống bếp nấu cháo! Đúng là chuyện lạ hiếm có!

"Là do ta nấu, ăn không ngon? Nhìn sắc mặt Tôn Ngọc Nhi không được tốt, Nam Cung Hàn lo lắng bản thân nấu không ngon, trước đây hấn cũng chưa từng nấu ăn bao giờ, nhưng kiếp trước khi Uyển Nhi bị bệnh, hấn mới bắt đầu học nấu từng món một.

"Nếu không ngon, vậy đề ta nấu cái khác cho nàng"

Tôn Ngọc Nhi biết Nam Cung Hàn là có thiện ý nấu cho nàng ăn, dù món này không ngon, nàng vẫn cố mà ăn hết.

"Không, ăn rất ngon!" Đây dù sao cũng là thành ý của hấn mà! Khóe môi Tôn Ngọc ở nụ cười thỏa mãn sau khi được ăn no, tay thì vỗ bụng no tròn.

"Thật ngon! Buổi tối ta còn chưa được com!"

Bữa chiều dù đã ăn cùng với vị Hàn Nương tử tử kia, nhưng nàng cũng không ăn nhiều, lúc về phủ thì đã tiêu hóa hết rồi! Bây giờ được ăn no, quá tốt rồi.

Tâm tình Nam Cung Hàn vui vẻ rất nhiều, khi nhìn Tôn Ngọc Nhi ăn món do hắn nấu, sự thích thú khi được chăm sóc nàng làm Nam Cung Hàn vui tới mức, miệng cười không dứt.

"Nếu nàng thích, khi nào nàng muốn, ta cũng sẽ nấu cho nàng!"

Về mặt hiện đầy kinh hãi quay đầu sang nhìn Nam Cung Hàn, Tôn Ngọc Nhi khó tin há mồm thật to. Nàng không nghe nhầm! Thế mà Hàn Lăng Vương oai phong hơn người, vậy mà muốn xuống bếp vì nàng?

"Không cần!" Tôn Ngọc Nhi lắc đầu, không vui nhìn mặt lại: "Ta không muốn!"

Nghe Tôn Ngọc Nhi từ chối, biểu cảm trên mặt Nam Cung Hàn đầy thất vọng buồn bã. Thấy Nam Cung Hàn biểu lộ thương tâm như bị mất mát thứ quan trọng gì đó, khóe môi Tôn Ngọc Nhi cười run rẩy.

Người này đúng là lạ! Đây là lần đầu bọn họ gặp nhau đấy! Từ khi rời khỏi Tôn gia, họ nói chuyện cũng chưa được đến mấy câu, không thân không quen, mà lại muốn nấu cơm cho nàng? Bất kể là ai đều cũng sẽ nghi ngờ là có vấn đề!

"Ta cũng không thân thiết với ngài, làm sao mà dám làm phiền kêu ngài xuống bếp vì ta?"

Lời Tôn Ngọc Nhi như đánh thức Nam Cung Hàn. Sao hắn có thể quên chứ! Nếu tính lúc sống lại từ kiếp này, thì đúng là đây là lần đầu tiên gặp mặt của nhau!

Nam Cung Hàn thầm tự mắng bản thân, cũng tự oán trách hắn không suy xét mọi chuyện cẩn thận. Bây giờ lại không thể nói gì với Ngọc Nhi...

"Ta chỉ là nói đùa! Nói đùa thôi!"

Nhìn nụ cười gượng ngập của Nam Cung Hàn, Tôn Ngọc Nhi cũng chỉ im lặng, xem như chuyện nói lúc này là không nghe thấy.

Rót hai ly trà cho cả hai, Tôn Ngọc Nhi ẩn hiện tia cười hờ nhạt trong mắt: "Không sao! Ta biết ngài đang đùa mà! Làm sao có chuyện một Vương Gia cao quý như ngài lại có thể vì ta mà làm chuyện như vậy, vốn là không thể nào!"

Chỉ là câu nói lơ đãng, nhưng Tôn Ngọc Nhi không biết rằng, bởi vì câu nói này của nàng lại khiến mặt Nam Cung Hàn trắng bệch, bàn tay đặt trên đùi dưới bàn không ngừng run lên, đồng tử hắn co rút lại, hốc mắt nhìn vào diện mạo xinh đẹp của Tôn Ngọc Nhi, tựa trước đây rất quen thuộc, bây giờ lại tỏ ra xa lạ. Câu khi này nàng nói ra, lại làm Nam Cung Hàn nhớ tới câu nói tương tự của trước đây...

"Vương Gia ngài đây là cao quý trên cao, sao có thể vì ta mà lo lắng chứ? Sao lại vì ta mà rơi lệ được? Vốn là không thể. Ta không tin, mãi sau này cũng sẽ không tin!"

Về mặt lúc ấy của nàng đến bây giờ Nam Cung Hàn còn nhớ rõ, lạnh nhạt trống rỗng nhìn hắn, vô lo vô tâm, là khi nàng đối mặt với hắn.

Tâm nàng chết lặng khi đem hắn rời khỏi trong tim nàng..

Mãi mãi nàng cũng không tin hắn...

Đến bây giờ mới biết thì ra bản thân hắn mới là người đáng chết duy nhất! Người Tôn gia đều đáng bị trừng phạt, nhưng đem hắn so với Tôn gia có khác gì nhau? Hận những kẻ làm tổn thương Ngọc Nhi, vậy còn hắn thì sao?

Hắn còn tuyệt tình tàn nhẫn hơn họ rất nhiều, bọn họ làm Ngọc Nhi bị thương bên ngoài, còn hắn thì chính là làm nàng đau từ tận trong tim, hại nàng rơi lệ biết bao nhiêu lần...!

Đến cuối cùng người làm Ngọc Nhi đến tâm cũng chết đi vẫn là hắn... Dù bản thân sống lại, muốn bù đắp cho nàng, nhưng mà hắn vẫn nợ Ngọc Nhi của kiếp trước, không phải sao?

Bạc môi khẽ cười thê lương, cười cho sự ân hận trong hắn, cười cho tội lỗi gây ra không cách nào cứu chữa, cũng cười cho sự mù quáng của quá khứ!

"Ngài làm sao vậy?" Về mặt thương tâm của Nam Cung Hàn như in sâu vào mắt Tôn Ngọc Nhi, nụ cười trong có vẻ thê lương chưa xốt... Làm tim nàng thoáng đau nhói...

Mâu ung trầm lặng như mặt hồ nhìn thẳng vào ánh mắt ngơ ngác của Tôn Ngọc Nhi, mí mắt đỏ hoe hiện lên từng tơ máu trong tròng mắt, Tôn Ngọc Nhi cứ ngỡ là nàng nhìn nhầm, nhưng nàng thấy Nam Cung Hàn đang khóc!

Đúng vậy Nam Cung Hàn thật sự đang khóc, người ta nói nước mắt nam nhân không dễ rơi, nhất là với người được sinh ra từ hoàng thất thì sẽ không có nước mắt thật lòng, thế mà giờ Hàn Lăng Vương có quyền có thế, lại trước mặt nàng rơi lệ...

Tâm rất khó chịu... Không biết là vì nước mắt của hắn hay là vì thứ khác? Tôn Ngọc Nhi không cách nào biết được câu trả lời!

Lúc nàng còn đang suy nghĩ, thì đã bị kéo vào lòng ngực quen thuộc, sự ấm áp bao phủ lấy nàng, dù kinh ngạc cũng không giẫy giụa đẩy nam nhân đang ôm nàng ra, ngược lại ngồi im lặng đợi hân buông ra. Nam nhân này sẽ không ôm nàng lâu được...

Nam Cung Hàn siết chặt Tôn Ngọc Nhi vào lòng, Cầm tựa trên đỉnh đầu nàng, mắt nhắm lại, từng giọt lệ trong suốt chảy xuống làm ướt ả trên tóc nàng.

"Xin lỗi..."

Lời xin lỗi này hẳn đã nợ nàng suốt một kiếp rồi.

Xin lỗi vì đã làm nàng khóc vì hân, xin lỗi đã khiến nàng đau lòng... Cũng xin lỗi tình yêu nàng đã dành cho hân...

Xin lỗi tất cả những điều sai lầm hân đã làm, một câu xin lỗi không thể chữa sai những chuyện đã làm trong quá khứ... Nhưng hân vẫn muốn nói với nàng,

Ngọc Nhi ta xin lỗi... Vì đến bây giờ mới có thể đứng trước mặt nàng, mà bù đắp tổn thương cho nàng...

Hân đang xin lỗi nàng? Tôn Ngọc Nhi kinh hãi tới mức không nói ra được từ ngữ gì, chỉ biết nằm trong lòng Nam Cung Hàn, nghe tim hân đập, cũng như lắng tim nàng cũng đang đập nhanh...

Dù không biết tại sao hân xin lỗi nàng, nhưng mà cảm giác ấm áp này cũng không tệ!

Trong không gian im lặng, chỉ nghe tiếng tim đập của đôi phương, hai bóng hình một đen một hồng y ôm lấy nhau, phong cảnh say đắm lòng người, nhẹ dịu nồng đậm thương nhớ, như muốn khắc sâu vào trí nhớ của ai đó...

Đây đúng là một bức tranh xinh đẹp nếu như không có kẻ phá rối.

"Xoạt!"

Tiếng thứ gì đó đang ngấm vào cả hai mà bay tới, giữa màn đêm khuya, tia sáng thứ đang bay khê chiếu sáng nhắm vào mục tiêu mà bắn tới.

Đôi mắt hồ phách nhanh chóng mở ra, sự u ám trong mắt hiện lên, Nam Cung Hàn nhanh ôm lấy Tôn Ngọc Nhi xoay người lại, né một bên tránh lấy ám khí bắn tới.

"Phanh!"

Tiếng ám khí cắm vào tường vang thật lớn, là một cây kim?

Lo lắng xem Tôn Ngọc Nhi trong ngực, thấy nàng không bị thương thì hân mới an tâm thở ra.

Bị dọa cho sợ, Tôn Ngọc Nhi kinh hoàng tái nhợt cả mặt. Nam Cung Hàn thấy vậy đau lòng cho nàng.

"Đừng sợ! Mọi chuyện không sao rồi!" Vô lương Tôn Ngọc Nhi dễ an ủi, lại quay đầu nhìn thứ đang cắm trên tường, Nam Cung Hàn nhú mày trầm tư suy đoán.

Là ai? Là ai có nội lực cao tới mức, theo dõi ám sát mà ngay cả hân cũng không cảm nhận ra được?

Dùng trâm làm ám khí? Nhìn rất quen?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Quán trọ ma quái 1

Trong quán trọ như bao phủ làn khí sương lạnh khắp nơi, tiếng mưa rơi bên ngoài nhẹ nhàng "tích tắc" giữa đêm khuya, làn gió như sương khê luồng qua khe hở cửa sổ, bay vào tai, thổi lên từng đợt ớn lạnh toàn thân.

Xung quanh vắng lặng tới mức, gần như là chỉ nghe được tiếng mưa bên ngoài, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe rõ ràng. Một sự im lặng âm u làm người khác sợ hãi!]

Chuyện vừa mới xảy ra, đến bây giờ còn dọa nàng, thật không dám tin, nàng chút nữa đã mất mạng!

Ôm lấy hai vai, về mặt Tôn Ngọc Nhi co lại vì lạnh mà tái nhợt, mắt nhìn xung quanh, trong từng góc cũ kĩ ở quán trọ này. Dù nàng quan sát tìm như

thế nào, thì vẫn không tìm được chỗ có thể ẩn trốn. Vậy tên phóng ám khí lúc này là từ đâu ra?

Mang theo sự nghi hoặc, Tôn Ngọc Nhi bèn ngẩng đầu lên nhìn người đằng sau lưng nàng. Phát hiện Nam Cung Hàn vẫn rất bình tĩnh với việc lúc này xảy ra. Bình thần tới mức làm nàng cảm thấy hần gân như là không để tâm đến.

Quả thật bây giờ Nam Cung Hàn rất điềm tĩnh, ánh mắt hần, chưa từng rời khỏi trên mặt Tôn Ngọc Nhi, vẫn là sự dịu dàng khi nãy, cũng vẫn là cái nhìn đầy sâu lắng, chứa đựng thứ tình cảm trong mắt.

Nhìn chằm chằm vào Nam Cung Hàn, khóe môi Tôn Ngọc Nhi co quắp liên hồi. Bản thân nàng lúc này còn sợ hãi, thì bây giờ lại biến thành khó chịu.

Nè nè! Vừa mới bị người khác ám sát đấy. Hàn Lăng Vương này đừng dùng ánh mắt không đúng chỗ chiếu vào nàng như vậy chứ?!

"Bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp theo đây?" Muốn vị trước mắt đây dừng lại cái nhìn quái dị, Tôn Ngọc Nhi lên tiếng, đánh thức người còn đang đắm chìm nhìn nàng.

Mỗi thứ vẫn bình thường, tiếng mưa bên ngoài kia, tiếp tục rơi không ngừng. Nhưng người đối diện vẫn không trả lời.

Mí mắt của Tôn Ngọc Nhi giật giật mất kiểm soát. Nàng đã nói đến vậy mà một chút phản ứng cũng không có?!

Đây là ý gì? Thảm bại bệch trong lòng. Mắt nàng trừng to, lại ngẩng cao người, nhóm chân nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Hàn. Chỉ là cổ nhóm người như thế nào thì vẫn không thể mặt đối mặt được. Càng nhóm lên mặt nàng càng xụ xuống.

Thật thất vọng! Sao lại quên nàng là bé lùn chứ! Tôn Ngọc Nhi thật khóc không ra nước mắt. Đây là lần đầu tiên nàng hận bản thân, sao lại có chiều cao khiêm tốn tới mức này!

"Rốt cuộc ngài có nghe ta nói không vậy. Ta hỏi ngài đấy!" Thấy Nam Cung Hàn còn chưa trả lời, mà còn đứng đó vẫn nhìn vào nàng, Tôn Ngọc Nhi bắt đầu dĩ nhắc nhở lại.

Không thể không cúi đầu trước người có quyền được, nên nàng chỉ có thể nhỏ nhẹ mà nói chuyện thôi!

Nam Cung Hàn như cảm giác được vẻ mặt không vui của Tôn Ngọc Nhi, chợt giật mình nhớ ra nàng đang hỏi hần. Thu lại ánh mắt có chút phức tạp về, lại quay đầu nhìn sang cây kim đang cắm trên tường. Nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình thần như trước, chỉ là vẫn im lặng không nói gì.

Nhìn theo hướng Nam Cung Hàn đang xem. Rồi lại nhìn hần đang suy nghĩ nhập tâm. Nàng không khỏi đảo mắt.

"Ngài có biết là ai làm không?" Chuyện này nhìn như thế nào, thì mục tiêu của kẻ khi nãy, chính là Nam Cung Hàn.

"Ta cũng không rõ" Quả thật ngay cả bản thân hần cũng không nghĩ ra được là ai. Kiep trước khi hần còn trẻ, thật sự có rất nhiều kẻ thù. Kẻ muốn hần chết không ít. Kẻ lại có địch thù lại càng nhiều.

Sau khi sống lại, đối với chuyện kiep này, hoàn toàn mơ hồ về nó. Có vài chuyện trong quá khứ. Hần đã không còn nhớ rõ, nhất là vài thứ liên quan đến việc tranh đấu đầy máu tanh trước đây...

Màu sắc hồ phách khê duy chuyển, kín đáo liếc xung quanh ở đây. Đến khi lướt qua từng mỗi góc, thì chợt dừng lại chỗ cửa sổ làm bằng gỗ. Tia sáng quý dị, được giấu dưới mi mắt chợt loé lên.

"Ngài đang nghĩ gì vậy!"

"Hử?" Đang suy nghĩ thì lại nghe thấy bên cạnh có tiếng lớn vang lên. Quay đầu lại thấy Tôn Ngọc Nhi đang nghiêng đầu lác qua lác lại, mắt thì mở to trừng nhìn hần.

Khóe môi Nam Cung Hàn mơ hồ hiện tia cười nhẹ. Nhìn nàng đang không vui, mà dùng mắt nhỏ trừng mắt to với hần. Trong lòng lại cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

Thở nhẹ ra tiếng từ trong miệng. Lòng mảy vốn đầy u phiền trầm tư, lại trở nên bình thường như cũ. Giọng nói cũng vì vậy mà dịu dàng trầm thấp.

"Theo ta thấy kẻ đó không phải có địch ý..." Mắt khê liếc thứ đang cắm trên tường. Một lần nữa lại suy nghĩ thêm. Cây kim bạc chỉ cỡ bằng một cây trâm nhỏ thường, lại có sức phóng từ xa bằng lực mạnh như vậy... Ngay cả hần cũng không phát hiện ra kịp. Càng nghĩ mắt Nam Cung Hàn càng nheo lại suy ngẫm. Chỉ là hần cảm thấy hình như là đối phương có ý phóng về phía hần?

Nếu đây là kẻ thù thì nhất định sẽ phải muốn lấy mạng hần. Chỉ là lúc này cây kim dù có bắn về hướng bọn họ đang ngồi, nhưng lại hướng lệch về phía tường, chỉ sợ cho dù hần không ôm Ngọc Nhi tránh đi, thì cây kim ấy cũng sẽ không trúng... Là cố ý hay là vô tình?

"Ngài nói hần không muốn làm hại chúng ta?" Mím môi môi màu hồng nhỏ lại. Lời Nam Cung Hàn làm nàng xem xét một hồi.

Không có địch ý? Hần nghĩ vậy nhưng nàng lại không nghĩ thế! Sao hần lại chắc chắn vậy chứ!

Kiểm một cái ghế gần đó ngồi xuống, tay đưa ra cầm lấy bình trà, vốn muốn rót vào ly, thì chợt dừng lại. Suy nghĩ một lúc lại để bình trà xuống. Tôn

Ngọc Nhi vẫn im lặng không lên tiếng, cũng không hỏi hay tỏ ra thái độ gì.

Nam Cung Hàn nhìn theo động tác của nàng, khẽ cup mắt xuống, nhìn sang Tôn Ngọc Nhi đang ngồi. Bản thân cũng ngồi xuống ghế.

"Đó là cách nghĩ riêng của ta, không chính xác hoàn toàn. Chỉ là nói theo cảm giác"

Đưa mắt sang trên mặt Nam Cung. Cái nhìn dò xét như muốn xuyên qua người Nam Cung Hàn, để biết con người này, nhìn thấu người khác bằng cách nào.

Không nghĩ tới, hắn vậy mà lại hiểu nàng nghĩ gì. Nàng đã im lặng không nói chuyện, chính là ý muốn hắn trả lời câu nói, hắn vừa mới nói ra.

Cho rằng Nam Cung Hàn tuyệt sẽ không hiểu nàng nghĩ gì, mà cho qua, không nhắc lại nữa. Thế mà hắn lợi hại hơn nàng nghĩ. Còn nói ra nghĩ vẩn trong lòng nàng. Người nam nhân này cũng quá mức lợi hại rồi!

"Nếu vậy. Chúng ta có nên rời khỏi đây không?"

"Nên ở đây sẽ tốt hơn" Nàng còn chưa hiểu lời Nam Cung Hàn. Định lên tiếng hỏi, thì hắn đã nói tiếp: "Nếu hắn biết chỗ chúng ta đang ở. Nhất định là đã theo dõi, dù đi nơi khác, cũng chưa chắc là thoát khỏi được. Hơn nữa bên ngoài trời đang mưa lớn, rời khỏi cũng không tiện"

Nam Cung Hàn phân tích rất đúng, rời đi nơi này, đến chỗ khác đi nữa cũng không chắc chắn là sẽ an toàn. Còn một điều nữa, bên ngoài lại khó tìm quán trọ, lại sẽ càng khó khăn hơn.

Tay chống cằm, vẻ mặt Tôn Ngọc Nhi đầy phức tạp. Không nghĩ tới ra khỏi Tôn Gia, cứ nghĩ là sẽ an toàn, thật không ngờ lại gặp rắc rối còn nặng hơn!

Đúng là quá xui xẻo rồi. Không nhịn được nàng bĩu môi, nhăn mày không vui. Nếu biết chuyện sẽ nguy hiểm như vậy khi đi ra ngoài, thì nàng thả ở Tôn Gia đấu với đám người kia. Dù bị phạt nặng hay bị mắng, ít ra cũng không bị nguy hiểm đến mạng sống như thế này!

Dõi theo sắc mặt Tôn Ngọc Nhi, xem nàng có vẻ không vui. Hắn có chút sốt ruột mà gấp gấp hỏi: "Nàng nghĩ như thế nào. Có đồng ý không?"

Không vội trả lời. Tôn Ngọc Nhi nhìn Nam Cung Hàn, rồi lại cúi xuống nhìn bàn. Một lúc thì mới gật đầu.

"Được. Tôi nay sẽ ở lại"

Thấy nàng quả quyết đồng ý. Bản thân thoáng nhẹ lòng, thở nhẹ ra hơi.

Hắn còn sợ nàng sẽ không đồng ý, vậy thì thật không biết làm sao để nàng ở lại...

"Vậy cứ quyết định như vậy. Nhưng mà ngày mai ta sẽ rời đi, đến lúc đó Ngài không được cản ta"

Nàng đã suy xét cẩn thận mới ra quyết định này. Nàng dù muốn đi khỏi, Hàn Lăng Vương này chắc gì sẽ đi theo. Bây giờ trời lại tối khuya, đi một mình rất không an toàn. Tốt nhất là ở lại.

Nàng cũng không chắc liệu tên kia đã đi chưa. Nhưng có nam nhân này bên cạnh, nàng chắc sẽ không gặp nguy hiểm. Khi này hắn đã giúp nàng tránh cây kim bắn tới... Có thể thấy hắn cũng không phải người bỏ mặc người khác. Đợi đến ngày mai, thì mọi chuyện sẽ trở lại bình thường. Nàng muốn đi khỏi cũng không muộn.

Mắt nhẹ hiện ý cười, khoe miệng Nam Cung Hàn khẽ thích thú giương lên thành tia cười thỏa hiệp.

"Được" Một câu đơn giản, lại có bao nhiêu hàm ý sâu sắc trong ấy. Có điều là không ai nhận ra...

Nghe Nam Cung Hàn đồng ý với nàng. Tôn Ngọc Nhi nhanh chóng vui vẻ lại. Mắt khẽ vô tư chớp chớp vài cái, lại giương mắt nhìn người ngồi bên cạnh.

Không biết muốn làm gì, nàng đứng dậy từ trên ghế, đi tới bên cạnh Nam Cung Hàn. Miệng nhe răng cười tươi.

"Cảm ơn ngài lúc này đã cứu ta"

Lặng lẽ nhìn nụ cười của nàng. Nam Cung Hàn không rõ trong lòng là tư vị gì... Có sự xúc động hoài niệm từ ngực truyền tới, làm hắn thật rất đau... cơn đau đớn như đang cháy máu. Đã lâu lắm rồi, mới có thể nhìn được nàng cười...

Muốn nói chuyện với nàng, lại không thể nào thốt ra được. Lời như bị nghẹn ở lại trong họng, dù cố gắng thì vẫn chỉ có thể im hơi lặng tiếng nhìn nàng...

Âm thanh của nàng truyền tới rất gần, dễ nghe như tiếng gió bay bên tai. Hương thơm dịu nhẹ xông vào mũi, như rất lâu chưa từng được ngửi thấy...

Một cổ thương nhớ mãnh liệt hiện rõ từ trong hắn. Nàng đang đứng kế bên hắn, vẫn như cũ, là khuôn mặt ấy, đôi mắt ấy, nụ cười của trước đây, cũng vẫn là nàng bây giờ. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, luôn mang cho hắn cảm xúc khó không chế. Mơ hồ không rõ, lại khiến hắn trầm luân không tìm được lối thoát...

Như cảm nhận được tâm trạng kì lạ phát ra từ Nam Cung Hàn. Tôn Ngọc Nhi theo bản năng lùi lại vài bước.

Nàng chỉ là muốn cảm ơn hân thôi, không cần thiết phải làm vẻ trầm lặng như băng chứ! Cách đây vài phút còn nói chuyện đằng hoàng hỏi thăm với nàng sao? Giờ lại làm bộ mặt vô cảm không nhìn ai. Thật là người tâm tính thay đổi thất thường!

"Trời cũng không còn muện nữa. Ta thấy hay là nên nghỉ ngơi đi!"

Cười gượng gạo vài tiếng, thấy người nào đó đang ngồi im lìm một chỗ, một câu cũng không nói. Y như bức tượng trưng bày. Tôn Ngọc Nhi nhanh tìm lý do rời khỏi, cũng không quan tâm Nam Cung Hàn có nghe hay không, thì đã hai chân chạy đi!

Đùa gì thế! Ở lại để cùng với vị Vương Gia tâm tính bất ổn kia, thà nàng về phòng ngủ còn vui hơn.

Quay lưng lại đi thẳng vào phía trước. Lúc Tôn Ngọc Nhi đang muốn về phòng, thì lại xuất hiện bóng người cản trước mắt.

"Ông chủ quán?" Người đang đứng ngay trước mặt nàng, quả thật là chủ quán. Tôn Ngọc Nhi ngược mắt lên nhìn ông ta, đập vào mắt nàng, là khuôn mặt bình thản tự nhiên của chủ quán. Một chút kinh sợ cũng không có. Còn rất thoải mái mà nói chuyện.

"Thành thật xin lỗi. Khi nãy lão bận rộn dọn dẹp lại căn phòng ở trên lầu, nên không thể tiếp đón chu đáo được, đã khiến các vị chịu thiệt rồi!"

Nhìn thái độ thành khẩn của ông ta. Tôn Ngọc Nhi kinh ngạc mở to mắt cứ nhìn đắm đắm vào ông ta. Hình như là vị chủ quán này không phát hiện ra chuyện gì cả? Hay là ông ta không biết chuyện hồi nãy? Nghe ông ta nói là từ hồi nãy đến giờ luôn ở trên lầu, để dọn dẹp... Nhưng mà cây kim đó khi cắm vào tường phát ra tiếng lớn như vậy...?

Dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng nàng vẫn nở nụ cười trên môi thường ngày.

"Không có gì! Nếu không còn chuyện gì nữa, cháu lên phòng trước đây"

"À... ừ..." Chủ quán thấy Tôn Ngọc Nhi muốn đi lên lầu. Gật gù hiểu ý, chân nhanh dịch sang một chỗ, để nàng đi qua. Lúc xoay người lại thì thấy Nam Cung Hàn ngồi im lặng trên ghế, khó hiểu nhíu mày quay sang Tôn Ngọc Nhi: "VẬY còn vị khách kia. Ngài ấy không đi theo cô bé sao?"

Nhìn theo hướng ngón tay của chủ quán chỉ. Trên trán nàng hiện vài vạch đen. Đến bây giờ hân vẫn giữ nguyên tư thế ấy! Một chút duy chuyển cũng không hề có. Hân thật sự vẫn ổn đấy chứ?

Nàng bắt đầu lắc đầu tìm cớ: "Cha cháu hiện giờ đang bận suy nghĩ chút việc, nên chắc một hồi mới lên nghỉ"

Hân muốn ngồi đó, ai có thể ngăn đây? Tốt nhất là không nên làm phiền hân...

"Vậy cháu lên nghỉ ngơi đây!"

Trên cầu thang phát ra âm thanh bước chân, nhanh lọt vào tai Nam Cung Hàn, lại làm hân lấy lại bình tĩnh. Mắt chợt kích động tìm Tôn Ngọc Nhi xung quanh.

Không thấy nàng! Một sự hốt hoảng hiện trong đầu hân. Mắt dò từng nơi tìm Tôn Ngọc Nhi. Nhưng mọi thứ đều không có người. Trống rỗng như lòng hân bây giờ, không cách nào tìm ra phương hướng..

Ngọc Nhi... Nàng không có ở đây?

Đứng bật dậy từ trên ghế. Hai mắt kích động nhìn xung quanh tìm kiếm không ngừng.

Từng hình ảnh mơ hồ quen thuộc, như từng trang sách hiện rõ trong đầu Nam Cung Hàn. Mỗi một trang đều là những mảnh vỡ của ký ức tái hiện lại.

Nam Cung Hàn che lấy lồng ngực đang đau đớn không thể nào thở được, như bị thứ gì đó đâm xuyên qua, ngăn lấy hô hấp của hân. Trên mặt Nam Cung Hàn đã chảy mồ hôi liên tục. Ngay cả gân xanh cũng hiện thành đường dài trên trán.

Cố gắng nhắm chặt mắt lại, để xóa đi hình ảnh đang hiện trong đầu. Nhưng dù có cố quên đi, thì vẫn không thể loại bỏ sự đau đớn khắc sâu vào tận tim, đang hành hạ hân từng chút một...

Bây giờ hân không thể phân biệt đâu là quá khứ, đâu là hiện tại. Đầu óc mơ hồ nhìn khắp mọi nơi một lần nữa.

Mọi thứ im lặng, im lặng tới mức, Nam Cung Hàn có thể nghe rõ tiếng tim lồng ngực đập thật nhanh.

Nơi đây... Ngọc Nhi khi nãy đã ngồi cùng hân... Nàng đã cười với hân...

Bây giờ giống như trở lại một đoạn quá khứ đầy tối tăm của trước đây.

Nàng vốn đang đứng đó đợi hân. Đang ngồi lặng lẽ đó chờ hân quay về... Thế mà bản thân hân lại chưa từng quay đầu nhìn nàng, dù chỉ là một lần...

Đến khi tới hân đợi nàng, thì nàng lại đã biến mất không thấy... Cố đi tìm nàng, dùng bao nhiêu cách. Đến cuối cùng chỉ còn hân một mình. Chỉ còn lại

mình hẳn...

Không... không! Nàng không biến mất... Nàng vẫn ở đây... Hắn phải đi tìm nàng... Khi nãy hắn nghe rõ tiếng bước chân của nàng...

Nam Cung Hàn ngẩng đầu nhìn lầu cao, mắt tròn to đầy hoảng loạn. Chân nhanh chóng chạy lên lầu, vẻ mặt như mất đi không chế. Đầu hắn giờ chỉ muốn đi tìm nàng...

Trong căn phòng cũ kỹ, được xây bằng gỗ. Không gian nhỏ hẹp, gần như là không có chỗ dư thừa. Nội thất phòng đơn giản gần như chỉ có, một cái bàn rộng hình vuông, hai cái ghế nhỏ, cùng với cái giường nhỏ trong góc.

Loáng thoáng ngửi thấy mùi gỗ mộc thanh thoảng xung quanh.

Tôn Ngọc Nhi ngồi trên giường, hai tay nhỏ xíu nắm cái gối nệm trong tay, hai chân nhỏ nhắn đung đưa trên không trung. Mái tóc dài búi thành hai bím tóc dài đằng sau khẽ lắc lư theo cái đầu bé tẹo.

Đôi mắt to tròn lâu lâu nhìn ra hướng cửa, thấy chưa có ai vào, bèn cúi đầu mím môi lại.

Hắn chưa vào....Hắn mà còn không vào, làm sao mà nàng ngủ đây.

Nếu nàng ngủ trước, thật đúng là không hiểu phép tắc! Dù sao người ta cũng là Vương Gia đó!

"Rầm" Trong lúc Tôn Ngọc Nhi còn đang nhắm mắt nhắm mũi, thì cánh cửa như bị ai đó đá ra. Âm thanh lớn tới mức, toàn thân nàng run rẩy lùi lại trong mép giường. Hai tay ôm chặt lấy đầu. Mắt lên lút nhìn ra cửa.

Ách! Chắc sẽ không gặp cướp đây chứ?

Cánh cửa mở lớn ra, dưới bóng đèn cây nền đỏ, thân ảnh màu đen cao lớn, che khuất cả cánh cửa lớn. Hắn nhẹ nhàng bước vào, từng bước chân duy chuyển đến bên giường.

"Vương Gia?" Đến khi nhìn rõ người trước mắt, nàng không khỏi ngơ ngác mặt ra.

Hắn đi vào có cần phải làm chấn động mạnh vậy không! Dọa nàng chết khiếp!

Đứng bên giường, giương mắt nhìn Tôn Ngọc Nhi đang từ mép giường bò ra, bản thân lại thản nhiên đi tới vài bước. Sự im lặng quý giá nhanh lan tràn khắp nơi.

Khi Tôn Ngọc Nhi đã bò ra từ bên trong, định ngẩng đầu hỏi. Nam Cung Hàn vài câu. Lời còn chưa nói ra, thì một đôi tay đã chụp lấy thân hình nhỏ bé của nàng.

Ờ? Tôn Ngọc Nhi còn chưa biết Nam Cung Hàn muốn làm gì, tiếp theo đã bị đè xuống giường.

Toàn thân Nam Cung Hàn phủ lên người Tôn Ngọc Nhi, tay nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng đặt lên đỉnh đầu.

"Ta nhớ nàng..."

Giọng hắn thì thào trong đêm. Ánh mắt mơ màng không rõ lý trí nhìn người dưới thân.

Tôn Ngọc Nhi không dám tin nhìn người đang đè ở trên nàng. Sức nặng của hắn gần như là muốn làm nàng nghẹt thở.

Rốt cuộc tên này muốn làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Quán trọ ma quái 2

Làn sương trắng thoát ra từ trong điều hương trên bàn. Hương thơm cũng từ trong ấy mà bay khắp phòng. Thoảng dâng dễ chịu làm người ngửi thấy đều cảm thấy nhẹ người.

Ánh nến đèn giữa đêm khuya, chiếu lấy căn phòng nhỏ hẹp. Cửa sổ trong phòng khẽ mở phân nửa. Tấm màn mỏng bên cửa bay phất ra tiếng "xoẹt xoẹt" Từ bên ngoài lại có cơn gió thổi vào. Vừa lạnh lại có chút ẩm áp.

Cây trúc xanh bên ngoài cửa sổ, cũng bị gió làm cho lay động liên tục.

Ngoài tiếng gió lớn ra, còn có tiếng mưa lớn không dứt, còn đám mây đen mù thì che đi cả bầu trời. Không biết bên ngoài đã âm u tới mức nào, chứ ở trong phòng này thì lại có bầu không khí khó để hình dung.

Trên chiếc giường màu trắng hiện rõ bóng lưng cao lớn đằng sau. Mái tóc đen dài xõa đến thắt lưng, óng mượt đen tuyền hòa vào y phục đen, cùng với màn đêm trong phòng như là một.

Âm u mà lạnh lẽo.

Trông mắt hồ phách sâu như cái hồ nước không đáy. Trầm ngâm tựa như mặt nước, trôi chảy trên dòng sông không điểm dừng. Đang lặng thầm ngắm nhìn như khắc sau tận cùng trong lòng.

Lông mày thanh nhon không nhíu cũng không giãn nhưng lại tỏ ra khí thế áp đảo người khác. Giờ lại giãn ra bớt đi vài phần uy nghiêm, chỉ còn lại sự dịu dàng giữa hàng lông mày.

Bờ môi mỏng khẽ mím nhẹ, tron bóng như màu sương bạc tô lên. Tất cả mọi thứ trên khuôn mặt này giống như là từ tượng khắc ra, hoàn hảo tới mức không cách nào tìm ra khuyết điểm.

Bây giờ hần còn dùng ánh mắt chứa đựng chân tình ấy nhìn nàng. Quả thật là làm rung động trái tim của các thiếu nữ!

Đối diện với diện mạo phi phàm trước mắt. Tôn Ngọc Nhi lại không có hứng thú mà ngắm nhìn. Nàng bây giờ không thể cử động, còn người đang đề nàng lại thân nhiên một chút ý thức đứng dậy cũng không có!

"Vương Gia, ngài mau đứng dậy đi!"

Giọng nói phản kháng vang lên. Một tay nàng chống lên cổ hết sức đẩy lồng ngực Nam Cung Hàn ra.

Chết tiệt! Nàng chỉ dùng một tay, vốn không cách nào đẩy hần ra được!

"Ngài mà còn chưa chịu đứng lên. Ta sẽ la lên cho ngài coi!" Lời nàng nói ra một chút cũng không đã động người trước mắt. Tôn Ngọc Nhi không nhận được la lên:

"Ta thật sự sẽ la thiệt đó!"

Tiếng la hét lớn của Tôn Ngọc Nhi nhanh có hiệu lực làm Nam Cung Hàn thoáng dừng động tác giữ tay nàng trên đỉnh đầu, nhưng vẫn nằm đè trên người nàng, vẫn không chịu ngồi dậy.

Thấy tay bị giữ chặt đã được nói lòng. Tôn Ngọc Nhi dùng sức giật tay về, dùng bằng cả hai tay đẩy mạnh ngực Nam Cung Hàn.

Nàng vừa đẩy lại vừa ngẩng cao đầu hét to: "Cứu mạng! Có ai không cứu với!"

"Đừng la, sẽ đau họng..." Giọng nói ầm áp xen lẫn lo lắng vào. Hơi thở nóng hổi quanh quần bên tai nàng, làm Tôn Ngọc Nhi có cảm giác nhột nhột trong người mà im bật không hét nữa, mà quay mặt đi hướng khác.

Hần đây là đang lo lắng cho nàng? Tâm không hiểu sao lại có cảm giác lạ lẫm...

Mãi một lúc Tôn Ngọc Nhi còn tưởng Nam Cung Hàn sẽ không chịu mở miệng, thì hần lại lên tiếng bất ngờ. Chỉ là lời mới phát ra lại làm người nghe phải kinh ngạc.

"Ta rất nhớ nàng, nhưng nàng lại bỏ ta đi, ta khóc rất nhiều, còn quỳ rất lâu, thế mà nàng vẫn không chịu gặp ta. Lòng ta đau lắm! Ta biết sai rồi mà, sao nàng còn chưa chịu cho ta gặp mặt. Sao lại không chịu gặp ta?"

Một tràng lời tâm sự từ một miệng đại nam nhân như hần nói ra, có sự đau buồn, còn như đang hỏi lỗi với người mình yêu, nghe mà hết sức đau lòng.

Ai nghe cũng không khỏi đau lòng thương cảm. Huống chi người nói lại là Vương Gia cao quý một nước!

Đây chính là tình yêu cao thượng ít xuất hiện trong hoàng thất! Đáng để được người khác rơi lệ thương cảm.

Nhưng có điều... Chuyện này thì liên quan gì tới nàng? Một chút cũng không liên quan!

Khóe môi Tôn Ngọc Nhi co giật, có cảm giác thật muốn ngất.

Hần là đang phi lễ với nàng, còn nói như là hần chịu thiệt? Người mà hần đang nói rõ ràng không phải nàng.

Chắc hần không phải bị từ chối mà hoá điên nhìn đâu cũng nhìn thành cô gái hần yêu?

Vị này rõ là đang bày tỏ với người hấn yêu. Thế mà lại nhận nhầm người, quả thật là giận mà không thể nói được.

Nàng bắt đầu giải thích: "Ngài nhầm rồi. Ta không phải người ngài đang nói đến!"

Nam Cung Hàn đau lòng vuốt nhẹ đôi môi Tôn Ngọc Nhi vì hét lớn tiếng mà trở nên khô khốc.

Lại nhẹ nhàng cất tiếng như đổ dành, một chút cũng không quan tâm lời nàng nói, nói đúng hơn là nghe không lọt tai:

"Không khóc... Ngoan... Không khóc... Ta sẽ không làm nàng buồn nữa..."

Nghe xong lời này, Tôn Ngọc Nhi càng không thể bình tĩnh được.

Người này chính là đang muốn chọc nàng! Hấn dù nhìn nàng nhầm thành người, thì cũng không nên cứ làm y như thật chứ, nàng đã nói rõ thế mà!

Tức giận tiếp tục giãy giụa tay chân. Có ngu mới không la lên!

Bị chọc cho giận đỏ hết cả mặt. Nàng trừng mắt nhìn Nam Cung Hàn, cổ gằn giọng hét:

"Cứu mạng! Có kẻ xấu!"

Tôn Ngọc Nhi điên cuồng gào thét, một chút hiệu quả cũng không thấy, một bóng người cũng không xuất hiện. Ngược lại người dè nàng càng lúc càng nặng hơn.

Gương mặt quen thuộc gần như là dính sát vào mặt nàng, dù nàng có la hét hay kêu lớn cỡ nào cũng không hề làm Nam Cung Hàn có ý định đứng dậy.

Thời gian nhanh chóng trôi qua một chút. Tôn Ngọc Nhi đã bắt đầu không chịu được. Miệng đã mím lại, hai mắt nàng ửng đỏ khóc lớn vang cả căn phòng.

"Oa... Oa... mau buông ta ra..."

"Mau thả ta ra! Người là người xấu!"

Tôn Ngọc Nhi âm ỉ nức nện khóc thành tiếng. Nàng hiện giờ rất sợ hãi, không biết tên này sẽ làm gì nàng, nhìn hấn như tên điên vậy. Thật đáng sợ!

Từ lúc còn nhỏ đến khi trưởng thành. Nàng chưa bao giờ bị nam nhân nào bắt nạt đến phát khóc cả!

Thế mà giờ lại bị tên nam nhân xa lạ. mới gặp lần đầu đã giờ trở ức hiếp nàng! Đúng là quá đáng mà!

Tiếng khóc của nàng làm Nam Cung Hàn bất động, lại không biết làm gì chỉ biết khó khăn an ủi:

"Đừng khóc!" Giơ tay lên, dùng bàn tay phải nhẹ nhàng lau nước mắt đang rơi trên má Tôn Ngọc Nhi. Nước mắt nàng làm lòng hấn đau buốt ê ẩm

"Ta không làm nàng sợ nữa... Đừng khóc có được không..." Âm thanh nhẹ nhàng lẫn yêu thương của hấn cất lên.

Ánh mắt hấn sợ sệt không dám cử động mạnh, chỉ biết vừa dỗ vừa trấn an nàng: "Ta không làm nàng giận... Nàng đừng khóc, cũng đừng bỏ ta đi..."

Tay chân hấn luống cuống không biết phải làm như thế nào, không muốn làm nàng khóc, nhưng hấn bây giờ lại không cách nào không chế bản thân được. Chỉ sợ chỉ cần bắt cần nàng sẽ đi mất.

Hấn giờ chỉ biết làm theo cảm nghĩ của kiếp trước, hành động không suy nghĩ này ngay cả bản thân hấn cũng không thể kiểm soát.

Mới đầu còn chưa tin, có điều khi nhìn vào đôi mắt đang mở to nhìn nàng, lại không hề có chút tia giả dối nào cả, ngược lại còn có sự chân thật khẩn thiết. Khiến Tôn Ngọc Nhi lại do dự gật đầu: "Ngài đứng dậy đi, ta sẽ không đi!"

"Thật?" Như chưa tin lời Tôn Ngọc Nhi, Nam Cung Hàn thẳng mắt nhìn nàng đầy nghi ngờ: "Nàng sẽ không đi? Nàng không gạt ta chứ?"

Giọng nói Nam Cung Hàn đầy mơ hồ, ngay cả ánh mắt uy nghiêm thường ngày, giờ lại làm người khác có cảm giác như đang đối mặt với kẻ điên đại.

Hấn thật kì quái. Dù nhìn nhầm người cũng không cần như kẻ điên chứ?

Tôn Ngọc Nhi đưa mắt nhìn vào gương mặt đầy vẻ ngờ ngác của Nam Cung Hàn, dù không hiểu rõ cuộc hấn muốn làm gì, nhưng nàng không thích chút nào! Nhìn hấn bây giờ nếu nàng không đồng ý, thì hấn sẽ không buông tha.

Miệng khẽ mở, trong khi đầu óc lại có nghĩ cách để trốn thoát. Giờ chỉ còn cách chịu theo ý hấn thôi: "Được. Ta hứa với ngài, chỉ cần ngài đứng dậy, ta tuyệt đối sẽ không trốn đi!"

"Được rồi. Ta sẽ làm theo ý nàng..."

Nghe nàng hứa sẽ không rời khỏi hắn, Nam Cung Hàn kích động hưng phấn đứng bật dậy. Khoé mắt còn vui vẻ cong thành đường trăng khuyết.

Mắt Tôn Ngọc Nhi híp lại như đường chỉ. Chỉ chờ điều này. Khi Nam Cung Hàn còn đang đứng bất động chưa làm gì, nàng nhanh ngồi dậy, lấy tóc độ như chớp đẩy người đứng trước mắt ra sang một bên, rồi nhanh chân chạy ra hướng cửa, cũng không quay đầu nhìn lại người đằng sau.

Cuối cùng cũng trốn được!

Chỉ cách cánh cửa mấy bước. Mặt mày nàng hừng hờ còn đang vui mừng thì từ đằng sau lại phát ra tiếng "Rầm" thật lớn, tiếp theo nữa là tiếng kêu kệt giường phát ra, như là tiếng của cái giường sắp bị sập.

Sau đó cả không gian lại im lặng như bình thường.

Bước chân Tôn Ngọc Nhi chợt dừng lại, đầu nghiêng qua nhìn đằng sau.

Đập vào mắt nàng là thân hình cao to đang nằm ngã trên giường, thứ âm thanh lớn vừa mới phát ra chính là do kẻ đang nằm kia làm ra.

Hắn quá cao to khiến chiếc giường gỗ không ngừng kêu kệt liên tục, như có thể sập bất cứ lúc nào. Cảnh tượng này khiến Tôn Ngọc mở to mắt không chớp. Đây là chuyện gì a?!

Nam Cung Hàn nằm im trên giường, không nhúc nhích, cũng không động đậy. Toàn thân bất động như cái xác.

Không nhận được sự tò mò trong lòng. Tôn Ngọc Nhi vốn muốn chạy đi, thì lại quay người cất bước chậm chạp đi tới bên giường. Dù vậy nàng vẫn cảnh giác đứng giữ khoảng cách, cách cái giường mấy mét.

Hắn như là xiêu?

Đứng cách khá xa không nhìn rõ người nằm trên giường, Tôn Ngọc Nhi bèn duy chuyển bước đến sát bên cạnh giường mà quan sát, còn dùng ngón tay chọc vào mặt Nam Cung Hàn.

Không phản ứng?

Tiếp tục chọc, vẫn im lặng?

"Hắn hình như là ngất?" Miệng tự lẩm bẩm, lông mày vì suy nghĩ mà nhăn lại. Lần nữa Tôn Ngọc Nhi đưa mắt chớp chớp chăm chú nhìn gương mặt như đang ngủ say.

Dù nhìn thế nào vẫn không thấy hắn như là giả vờ? Cụp mắt xuống Tôn Ngọc Nhi tự thầm nghĩ trong lòng.

Nếu vậy hắn thật bị nàng làm cho ngất.

Cái ý nghĩ này làm nàng sợ nhảy dựng cả lên, cả khuôn mặt đã tái đi như tờ giấy trắng. Chắc hắn sẽ không bị gì chứ?

Tôn Ngọc Nhi hoảng loạn đi tới đi lui, lúc nhìn Nam Cung Hàn còn đang nằm trên giường thì nàng lại rớt rầm vò tóc suy nghĩ.

Đúng là nàng có đẩy hắn, nhưng sức lực không mạnh tới mức làm hắn ngất mới phải?

Hay là hắn quá yếu ớt? Chân đang đi lại không ngừng, chợt đứng im, mắt nàng lại phát sáng ra vẻ đã hiểu.

Nàng nhanh chạy tới bên giường, quan sát toàn thân Nam Cung Hàn, đến khi dừng lại trên sắc mặt trắng bệch chảy đầy mồ hôi của hắn, Tôn Ngọc Nhi càng khẳng định suy đoán hồi nãy của nàng.

Chắc chắn là hắn mang bệnh nặng! Đúng vậy! Nhất định là như thế! Nếu không thì làm sao đẩy một cái đã té xiêu tại chỗ chứ? Chỉ có khả năng là hắn quá yếu!

Tôn Ngọc Nhi cẩn nhẹ ngón tay út, mắt sáng đảo qua đảo lại, suy nghĩ miên man liên tục.

Hắn bị nàng làm cho ngất đi, vậy nếu hắn có chuyện gì, thì không phải nàng là phạm tội sao? Đây là Vương Gia, con của Hoàng Đế đó! Dù không bị chém đầu thì cũng bị hành hạ chỉ còn nữa cái mạng!

Vừa nghĩ đến đây Tôn Ngọc Nhi đã bị dọa chết khiếp. Nếu nàng bị bắt đi nhất định sẽ không còn mạng mà trở về! Nàng mới không muốn chết sớm vậy đâu!

Hoảng sợ lùi lại vài bước mà giữ một khoảng cách với cái giường. Liếc trái liếc phải khắp nơi, nàng khó khăn nuốt nước bọt ực một cái.

Bây giờ làm gì đây? Hắn hiện giờ không chết. Nhưng nếu hắn tỉnh dậy mà nhất quyết cho nàng là kẻ làm hắn xiêu thì không biết có giận quá hóa thẹn cho người bắt nàng vào đại lao... Sau đó dùng ba mươi sáu dụng cụ tra hình để trả thù hành hạ nàng?

Trong đầu nàng nhanh hiện lên hình ảnh tưởng tượng.

Nàng bị bắt bỏ vào nơi tăm tối, không thấy ánh sáng. Khắp nơi đều là chuột với gián. Xung quanh còn có một đám người, cười nham nhở với nàng, tay kẻ nào cũng cầm dụng cụ tra khảo ghê rợn, nào là kéo, dao nhọn, búa, dây xích chó, mấy trăm cây trâm lớn nhỏ, còn có cả mấy chục lọ thuốc đủ màu đủ loại. Bất nằng uống từng lọ một, uống đến chết mới thôi!

Thật kinh khủng! Ôm lấy hai bên má, Tôn Ngọc Nhi lao đảo té ngã trên đất. Cảnh tượng nàng mới suy diễn ra đã làm nàng sợ run rẩy cả người.

Phải tìm cách...

Nếu không hẳn thật sự xảy ra chuyện gì, nàng thật mà có trăm cái miệng mà không giải thích được!

Nhanh chóng ngồi dậy rồi chạy thật nhanh ra khỏi phòng, để lại Nam Cung Hàn nằm một mình trên giường.

Trước khi đi, nàng còn đóng cửa lại thật nhẹ nhàng, để tránh bị người khác nhìn thấy.

Sau khi đóng cửa xong, Tôn Ngọc Nhi bèn quay người chuẩn bị đi xuống lầu, thì trước mắt xuất hiện cảnh toàn màu đen làm nàng giật cả mình.

Trời lại tối như thế?

Khi đã nhìn kĩ lại mới biết do không đốt đèn dầu trên tường nên mới tối. Làm nàng sợ hết cả hồn.

Trong bóng đêm Tôn Ngọc Nhi miệng không ngừng oán trách: "Ông chủ cũng nơi này cũng thật là, ban đêm cũng nên đốt đèn cho sáng chứ, làm người khác không thấy đường mà đi"

Đứng một mình trên hành lang tối đến mực không nhìn thấy đâu là tường, đâu là nơi để đi xuống lầu.

Tôn Ngọc Nhi khó khăn đi từng bước một, hai tay quơ trong không trung, cố gắng kiếm cầu thang để đi xuống.

Không biết đi bao lâu, cho đến khi dừng lại trong góc cầu thang thì phía trước lại hiện lò mờ tia sáng nhấp nháy. Nàng bắt đầu theo hướng ánh sáng đang phát ra mà đi theo.

Đi được một lúc, khi chân Tôn Ngọc Nhi đã ra khỏi cầu thang, thứ ánh sáng nàng mới nhìn thấy càng hiện rõ ràng.

Dưới lầu đều không có người, ngoại trừ thứ ánh sáng như ánh đèn nhỏ đang phát ra từ trong góc bên phải, thì cũng chỉ có tiếng mưa rơi bên ngoài.

Tôn Ngọc Nhi nhẹ thả bước chân thật nhẹ, từ từ mà đi tới hướng đang chiếu ánh sáng. Theo hướng đi, thì là đi tới bếp?

Đã khuya thế này mà còn có người thức sao? Có chút tò mò Tôn Ngọc Nhi kiểm một góc nhỏ để nhìn vào bên trong.

Trong bếp dù đốt đèn nhưng nàng vẫn khó có thể xem xét tường tận được. Tia sáng nàng mới thấy là do đèn dầu trên tường chiếu ra, đèn dầu khá nhỏ nên không chiếu hết mọi thứ được. Có điều nàng lại ngửi thấy mùi dầu bếp nồng nặc tỏa ra xung quanh, như là có ai đó đã đổ ra.

Dưới bóng đèn lò mờ trong bếp. Tôn Ngọc Nhi lại mơ hồ nghe được tiếng hít thở của ai đó. Không biết họ làm gì, mà lại có tiếng kêu xẹt xẹt kì lạ.

Đã khuya mà còn có người thức sao?

Tôn Ngọc Nhi cố nhón chân lên nhìn vào bên trong. Thứ nàng nhìn thấy chỉ là không gian bếp nhỏ hẹp không lớn lắm. Kế bàn kê bếp là hai người đang đứng, có thể là tập trung vào cuộc nói chuyện nên họ không để ý có người đang đứng nhìn.

"Mọi chuyện đã chuẩn bị xong chưa?"

Trong hai người đang đứng, thì có một người lên tiếng hỏi.

Nhìn từ sau lưng nên diện mạo như thế nào đều không thấy rõ. Chỉ loáng thoáng nhìn thấy bóng lưng áo màu đen mờ nhạt, và nghe thấy giọng điệu trầm thấp khàn khàn lạ thường của hắn.

Dù muốn nhìn rõ người đang nói chuyện kia. Tôn Ngọc Nhi cũng không thể đi tới gần nhìn kĩ được, chỉ có thể cố gắng lắng tai mà nghe tiếp.

Tiếp theo là người đứng bên cạnh trả lời: "Đều đã chuẩn bị xong cả rồi. Chỉ là..." Nói đến đây lại dừng lại như có chuyện khó nói. Trong khi mắt ông ta lúc nhìn người đối diện lại sợ hãi ấp úng:

"Chuyện ngài hứa với ta thì?"

"Chuyện ta hứa thì nhất định sẽ làm được" Khoé môi cười lạnh thành tiếng.

Nam tử khề nhếch mày nhìn lại người đứng bên cạnh hắn, không nhanh không chậm nói: "Nhưng mà việc này phải thật kín đáo, nếu để người khác biết được. Người biết hậu quả rồi đấy!"

Kẻ kia sau khi nghe xong, cảm thấy sau lưng đã lạnh đến thấu xương, cái trán đã chảy đầy mồ hôi không ngừng.

Khí thế nguy hiểm từ lời đe dọa của nam tử nói ra, đã làm hắn chấn động không thể nói ra bất cứ câu nào, chỉ biết gật gù liên tục.

Cả phòng bếp như đắm chìm vào khung cảnh âm lạnh rợn gáy. Người nam tử dù không gì nhiều lại làm người khác cảm nhận được sự u ám đáng sợ từ trên người hắn.

Ngay cả Tôn Ngọc Nhi đứng từ xa cũng đã không chịu được mà rung mình thì kẻ vốn đang đứng bên cạnh cũng khó mà chịu đựng được.

Biểu hiện của hắn làm nam tử khá hài lòng, lúc nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn: "Tốt. Chỉ cần vụ buôn bán này thành công. Ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi, nên cứ yên tâm" Nghĩ một lúc hắn nói thêm vài câu:

"Gần đây Kinh Thành đang xảy ra nhiều chuyện lạ. khắp nơi đều bị quan binh phát hiện ra rất nhiều xác chết. Không có chuyện gì cần thiết thì đừng đi ra ngoài" Nói xong, ánh mắt nam tử chợt lạnh xuống: "Nhớ là đừng đi ra ngoài lung tung"

Âm thanh hắn nói rất nghiêm túc còn có ý cảnh cáo rõ ràng, làm sao mà kẻ đang lắng nghe mà không hiểu.

"Vâng! Ta sẽ cẩn thận hơn nên ngài không cần bận tâm"

Tôn Ngọc Nhi nín chặt môi, bàn tay nhỏ nắm chặt góc áo, nàng lo lắng theo dõi từng cuộc nói đối thoại của hai người trong bếp, một câu cũng không bỏ sót. Nội dung họ nói, dù nghe thế nào, vẫn thấy có điều gì đó hơi lạ...

Có nên vào hay không? Nàng phân vân việc nên đi vào nhờ họ kêu đại phu tới khám cho Nam Cung Hàn, hay là nên trở về phòng tìm cách khác.

Khi Tôn Ngọc Nhi còn đang không biết nên tiến hay nên lui thì nam tử áo đen đã quay người lại.

Ánh sáng không thể chiếu hết trên khuôn mặt của hắn, chỉ lơ mơ thấy nửa cái cằm đầy râu đen... Sau đó hắn sát gần tới người kẻ bên.

Âm thanh hắn nói nhỏ sát bên tai kẻ kia. Hắn vừa nói xong lại làm người đó phải biến sắc: "Ý ngài là?" Hắn run rẩy hỏi.

Bờ môi nhợt nhạt thoáng run lên: "Chuyện này có phải nhất thiết phải làm ư?"

Hắn ngược nhìn nam tử trước mắt, chỉ mong sao điều người này mới vừa nói chỉ là đùa. Nhưng đáng tiếc câu tiếp theo người kia nói lại làm hy vọng cuối cùng trong lòng hắn dập tắt.

"Đương nhiên là không phải đùa" Nam tử trừng mắt, khề lớn tiếng: "Có bao giờ ngươi thấy ta đùa chưa?"

Kẻ kia sợ tới mức thân hình gầy gò run lên. Vẻ mặt tái xanh chỉ biết cúi thấp đầu thấp hóm. Biết không phải là đùa, hắn càng sợ hãi hơn: "Vậy thì chùng nào...?"

"Ngày mai. Chính là lúc lễ hội hoa đăng Tiêu Hoa Đình được tổ chức"

"Lễ hội Tiêu Hoa Đình?"

Không chỉ tên kia kinh ngạc mà ngay cả Tôn Ngọc Nhi đứng bên ngoài cũng sùng sốt theo.

Hoa đăng Tiêu Hoa Đình, là lễ hội lớn nhất Kinh Thành, cách ba năm chỉ tổ chức một lần. Không chỉ là một lễ hội bình thường, thật chất chính là nơi để các Thi Sĩ, Tài tử, nổi danh khắp nơi Đại Tàn quốc tụ họp một chỗ để giao lưu.

Nói chính xác hơn thì là thi đấu với nhau, xem ai tài giỏi hơn, ai lợi hại hơn. Còn một điều nữa thu hút người khác chính là phần thưởng, có thể nói là liên thành, đều là báu vật hiếm có trong thiên hạ.

Nghe nói mỗi năm số người tham gia lên đến mấy trăm người. Đong không kể hết. Không những chỉ có bá tánh bình thường được tham dự mà ngay cả văn võ bá quan, người trong hoàng thất cũng tham gia. Có thể nói là sự kiện lớn nhất Đại Tàn.

Tôn Ngọc Nhi cũng đã từng nghe người khác kể lại sự kiện tổ chức long trọng ấy, dù chưa tận mắt chứng kiến, nhưng nàng cũng nghe liên quan đến không ít về lễ hội Tiêu Hoa Đình này. Cũng biết chút ít về nó.

Quy mô lớn, tổ chức xa hoa. Người tham gia vào đều là những người nổi tiếng. Không nói đến có người trong triều đình trong ấy, chỉ nói đến một phần vài người là tài nữ, thư sinh, học sĩ, trạng sư... Cũng đủ làm người ta kinh hãi rồi!

Giờ lại nhắc đến sự kiện ấy ở đây từ miệng một kẻ xa lạ, mà hắn chỉ nhìn thôi cũng thấy không hề có ý tốt.

Hai kẻ kia vẫn đang nói chuyện. Vì trời mưa bên ngoài khá lớn nên đoạn nói chuyện sau cùng nàng bắt lực không thể nghe. Chỉ nghe được tiếng mưa lớn bên tai.

....

Thời gian lặng lẽ trôi qua từng chút, khi cơn mưa chấm dứt đã không còn ồn ào nữa... Bên trong gian bếp cũng không còn nghe thấy bất cứ tiếng nói hay âm thanh nào.

Đứng chờ một lúc lâu, mãi vẫn chưa nghe được gì bên trong. Tôn Ngọc Nhi không nhịn được thò đầu vào xem thử.

Nhìn trái, nhìn phải, liếc trên, liếc dưới. Mọi thứ vẫn rất bình thường, chỉ khác một điều là... Người đứng ở đó hồi nãy biến mất rồi?!

Tôn Ngọc Nhi dụi mắt liên tục, rồi mở mắt thật to, tiếp tục nhìn thật cẩn thận.

Quả thật hai người đang đứng vừa mới nói chuyện, chính xác là đã không thấy đâu cả.

Cả gian bếp vắng tanh không có một bóng người. Giống như cuộc nói chuyện khi nãy chưa tồn tại bao giờ.

Chậm rãi bước vào, nàng đi đến chỗ mới nãy hai kẻ kia đã đứng nói chuyện, vừa âm thầm nhìn xung quanh.

Mỗi góc ở đây, đều không có chỗ để trốn hay là đường khác để đi ra ngoài. Vậy hai người họ đâu?

Rõ là nàng đã đứng bên ngoài từ rất lâu. Họ muốn đi khỏi thì phải đi từ hướng cửa sau lưng mới đúng. Đâu thể vô cớ mà biến mất được?

Tôn Ngọc Nhi còn đang khó hiểu thì tự nhiên lại cảm thấy sống lưng lạnh gai người.

Từ đằng sau lưng nàng như có đôi mắt đang nhìn chăm chăm. Xung quanh mọi thứ đang bình thường thì lại tỏ ra hàn khí u ám.

Toàn thân nàng chợt cứng đờ, không dám nhúc nhích hay cử động. Cảm nhận làn khí càng lúc càng lạnh kia đang từ từ tới gần nàng. Tôn Ngọc Nhi giật mình muốn nhấc chân chạy đi, vậy mà đôi chân nàng như bị dính chặt với đất, không thể duy chuyển chứ nói gì là bỏ chạy.

Đây là chuyện gì xảy ra? Mắt Tôn Ngọc Nhi hoảng hốt đảo trái, đảo phải.

Nàng có dự cảm không lành...

Từ đằng sau lưng bỗng chốc truyền tới tiếng gió vù vù, kèm theo là âm thanh hít thở mạnh của ai đó. Tôn Ngọc Nhi nhanh nhảm chặt mắt lại, vừa sợ vừa lo.

Nếu biết khi xuống đây sẽ gặp nhiều chuyện như vậy đáng sợ, nàng tuyệt đối sẽ không dại dột đi nghe trộm người khác nói chuyện, thì đâu phải chứng kiến cảnh tượng đáng sợ như có ma chứ.

Trong lòng đang tự mắng bản thân chực lần, mặt khác lại cầu nguyện có thể mau rời đi nơi đáng sợ này.

Thế mà mọi việc đều không dễ dàng. Sau lưng Tôn Ngọc Nhi đã hiện lên bóng hình màu trắng đứng ngay đó từ lúc nào. Người này xuất hiện như là không khí biến thành, không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Bóng hình ấy chậm rãi đi tới, giọng thì ào ào thê lương khê cất lên:

"Làm ơn giúp đỡ... Xin hãy giúp ta..."

Tôn Ngọc Nhi chỉ cảm thấy tim nàng như ngừng đập. Tiếng nói âm u tự vang lên, đã dọa nàng choáng váng muốn ngất đi.

"Xin hãy giúp... Làm ơn..." Tiếng cầu xin vẫn tiếp tục lặp lại nhiều lần. Mang theo sự rùn rợn liên tiếp phát hơi thở lạnh như băng, như muốn đông cứng người khác.

Ẩn dưới mái tóc màu đen là đôi mắt trống rỗng vô hồn. Mũi tím ngắt đóng mở nói ra tiếng cầu xin không nghỉ.

Đến khi Tôn Ngọc Nhi đã không chịu được nữa, muốn mở miệng hét lớn, bỗng dưới chân lại cử động được.

Không kịp đợi suy nghĩ, Tôn Ngọc Nhi đã nhanh xoay người định chạy thật nhanh ra ngoài, thì từ đâu trước mắt xuất hiện một người áo trắng, tóc đen che hết cả gương mặt, chỉ chừa lại đôi mắt màu đỏ như máu nhìn nàng.

Người này muốn có bao nhiêu đáng sợ thì có bấy nhiêu.

"Giúp ta...!" Còn chưa nói hết thì người áo trắng phải trở mắt nhìn Tôn Ngọc Nhi đã xỉu nằm trên đất.

...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nam Cung Ly Thiên

Màn đêm hạ xuống bao trùm khắp mọi nơi. Đám mây đen trên cao che đi ánh trăng sáng, không có ánh trăng thì mọi thứ xung quanh cũng chỉ là một màu mờ nhạt khi trời đã chuyển tối.

Giờ tất cả mọi người đều đang yên giấc ngủ say, không còn ai đi ra ngoài giữa trời tối thế này. Bất kể là nơi nào, dù náo nhiệt hay đông đúc đầy người đi nữa thì về đêm cũng phải trở về sự im lặng vốn có. Nhưng ở một nơi khác lại không thể yên tĩnh như thế.

Đây là khu rừng phía nam ở ngoài Kinh Thành, diện tích của khu rừng này rất lớn. Đường đi sâu tận dẫn đến các lối đi tắt nơi khác. Cũng chính nơi này là nơi luyện binh của tướng sĩ tập huấn của biên giới nước Đại Tần. Cây gỗ ở đây có thể nói là những hàng cây cao to và vững chắc nhất. Nhưng hôm nay khu rừng tươi đẹp này lại đối mặt với cơn bão lớn đang quét tới đây.

Trên bầu trời phát ra tia sấm sét lớn rầm rầm liên hồi. Tiếp đó là tiếng mưa lớn vốn đã tạnh thì giờ lại nổi dậy thêm lần nữa. Nước mưa thấm vào đất cát thành những vũng bùn sâu trong đất. Tiếng gió thổi lớn trong đêm, làm cây cối trong khu rừng rậm xanh túc cũng phải phát ra tiếng xào xào lớn không ngừng.

Hàng cây xanh tươi cao to như cây cổ thụ lớn, che chắn lấy cơn gió lớn đang lao tới liên tục làm những hàng cây nhỏ không chịu được mà đã sụp xuống.

Khắp khu rừng ngoại trừ tiếng động lớn do cơn bão lớn làm ra, còn có tiếng va chạm lớn do những cái cây nhỏ sụp ngã xuống.

Vốn chỉ có như vậy thì từ xa lại có tiếng bước chân nhanh đang chạy về hướng khu rừng, không chỉ có tiếng bước chân mà còn có tiếng đẩy thứ gì đó, làm trên đất đầy vũng bùn hiện dấu in sâu của bánh xe để lại.

“Người mau lên đi! Coi chừng bị phát hiện!”

Tiếng nói gấp gáp của một nam nhân vang lên. Nói xong hắn tiếp tục đẩy chiếc xe đựng cái gương hình vuông cỡ lớn đi tiếp. Rồi hắn tiếp tục đẩy về phía trước.

Nhìn kĩ thì là một tên ăn mặc đơn giản như nông phu bình thường, ngay cả gương mặt cũng tầm thường không có gì đặc biệt, có điều kì lạ là một bá tánh bình dân như hắn nửa đêm không ngủ, lại chạy tới nơi hoang vắng vào lúc cơn bão đang nổi lên như thế này...

Từ đằng sau lại truyền tới giọng cười nói trêu chọc:

“Người đừng lo, sẽ không ai biết đâu nên người đừng có bất an như vậy!” Phía sau tên vừa mới nói cũng là một gã đàn ông, nhưng nhìn người này lại có vẻ khá lớn tuổi, phía dưới cằm của hắn còn có râu đen quai nón. Hắn cũng đang đẩy một chiếc xe y như cái xe mà gã mới lên tiếng khi nãy. Nhưng khác với vẻ lo sợ thấp thỏm của tên đi đầu, bản thân hắn lại hết sức bình thản đẩy xe. Cả hai vừa đẩy vừa lén lút nhìn động tĩnh xung quanh.

Đi được mấy đoạn thì bỗng tên đi đầu về mặt đầy kích động, tay chỉ về phía trước. Miệng thì lại lẩm bẩm không biết nói gì. Tên đằng sau nhìn hắn đầy khó hiểu, bèn cũng nhìn theo hướng tên kia chỉ, nhìn xong bản thân hắn cũng kích động không thôi.

Từ xa, một hàng người mặc giáp bạc kim đi tới, tổng số gần là mười mấy người. Nhìn bọn họ thì là đầu đội mũ giáp sắt, tay thì cầm đuốc lửa. Ai nấy cũng đều cao to uy mãnh. Nhìn theo cách ăn mặc rõ là lính triều đình.

“Là quan binh đó!” Sắc mặt tên đi đầu giật mình, sau đó lo sợ nhìn đồng bọn của hắn, miệng gấp gáp, hỏi: “Giờ phải làm gì đây?”

“Không sao đâu, cứ bình tĩnh đã!” Mắt quan sát một đoàn người lính đang đi tới đây. Tên râu nón liếc sang cái xe chứa cái gương mà hắn đang đẩy, sắc mặt cũng hiện rõ vẻ sốt ruột.

Nhìn một đám người mặc giáp phục tới gần. Gã có râu quai nón khẽ trấn an tên bên cạnh: “Yên tâm, cứ làm ra vẻ bình thường là được!”

Hắn vừa mới nói xong, thì một tên lính cao to đã đi tới chỗ của cả hai, nói tiếp là vài người theo sau. Khí thế lớn này làm hai gã kia dù muốn bình tĩnh cũng khó. Dù sao họ cũng chỉ là xuất thân từ nông quê, đối diện trực tiếp với quan binh uy nghiêm đang đi tới, khó mà không sợ hãi.

Tên lính đầu tiên bước đến, khẽ đánh giá hai tên đang đứng trước mặt, đuôi mày nhíu lại: “Nè! Các người đang định đi đâu?”

Nghe vị quan binh này hỏi, tên vốn đứng đằng trước sợ hãi run cả lên. Hắn bèn lùi lại đẩy gã đi cùng về phía trước, rồi thấp giọng, nói: “Ngài có gì thì cứ hỏi hắn!”

Tên lính neho mắt nhìn cả hai đầy nghi hoặc. Sau đó hắn chuyển tầm mắt qua tên có râu, nghiêm giọng quát: “Người mau nói, đây là vì sao nửa đêm lại đi tới rừng hoang vu này!”

Gã râu quai nón âm thầm nhìn tên bạn đầy khinh bỉ. Quả là tên đáng kinh, ngoài miệng hắn vẫn trả lời:

“Thật ra là bọn tiểu dân đang định vào rừng để chặt củi.” Hắn nói xong rồi xoa tay cười hi hi, mắt khéo liếc tên đang trốn sau lưng mình vài cái. Tên kia nhanh chóng cũng phụ họa gật đầu theo: “Đúng vậy! Đang định lên rừng kiếm củi về à!”

“Khuya thế này mà còn kiểm cùi sao?” Tên lính có vẻ còn chưa tin, vẫn còn hỏi thêm: “Nếu vậy các người đẩy hai cái xe này làm gì? Đi chặt cùi thì đâu cần đẩy xe lớn như vậy?”

Sắc mặt cả hai nhanh chóng tái xanh còn hiện rõ vẻ chột dạ, càng làm tên lính thêm nghi ngờ.

“Cái này...” Gã quai nón ấp úng trả lời, lúc nhìn vị quan binh đối diện lại có chút né tránh.

Nhìn hai cái xe đẩy đang đẩy kín cái gương, trong có vẻ khá là khả nghi. Tên lính bèn cất giọng uy hiếp: “Nếu các người không chịu trả lời thì ta sẽ cho người khác kiểm tra, coi trong đó có gì!”

“Không được!” Cả hai gã đều hốt hoảng giơ tay ngăn lại.

“Ngài đừng mở nắp ra, bên trong ấy không có thứ gì đáng để nhìn đâu!”

“Không có thứ gì nhìn, thì sợ ta kiểm tra sao?”

Bản thân hai tên kia liên tiếp ngăn lại nhưng vẫn không có kết quả, chỉ đành tro mắt nhìn hai cái xe đẩy đang nắm trong tay bị người khác kéo ra khỏi.

Lần này gặp chuyện không may rồi!

Bọn họ cũng chỉ là nhận tiền làm việc thôi! Không nghĩ vậy mà lại gặp xui xẻo, đụng phải quan binh trong triều, lần này chưa được hưởng lợi gì thì đã bị mất mạng rồi!

Hai cái xe gỗ đụng cái gương bị hai tên lính nhanh kéo đi, nhưng trong lúc đang kéo hai tên lính phát hiện chuyện lạ!

Cái xe ngựa thứ nhất thì có vẻ nhẹ vậy mà cái xe còn lại rất nặng? Sức nặng này người bình có thể kéo à? Bọn họ không khỏi khâm phục hai tên kia. Nặng như vậy! Ngay cả bọn họ là lính huấn luyện được nhiều năm mà cũng khó mà đẩy nổi! Vậy mà bọn chúng có thể đẩy lên rừng thế này...

“Các người nhìn ồm yếu vậy mà thể lực tốt thật!”

Hai tên này quả nhiên lợi hại!

Còn hai người kia nhận được ánh mắt khâm phục của hai vị lính, thật khó không ra nước mắt! Không nghĩ tới lúc sắp bị bắt mà còn được người khác khen!

“Cái này là gì a?” Tiếng hét của tên lính nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người, tất cả đều đồng loạt nhìn vào trong cái gương trên chiếc xe được tên lính mở nắp ra. Bên trong cái gương lớn ấy đựng một số lượng vàng lớn. Từng lượng vàng đều được xếp ngay ngắn bên trong, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc mà nhìn.

Không trách được vì sao mà lại nặng như vậy! Thì ra là chứa vàng!

Ngay cả hai tên đang lo sợ cũng phải ngây ngốc tròn to mắt nhìn số vàng lớn trước mắt.

“Đây hình như là vàng...!”

“Trời ơi! Sao lại có nhiều vàng như vậy!”

Vị quan lính mặc y phục màu đỏ đầy trang nghiêm khí thế khác hoàn toàn với những tên lính còn lại, hắn đang nhìn hai tên đang biểu hiện vẻ ngạc nhiên kia, một chút cũng không hề giống như là hay biết! Không khỏi thấy kì lạ.

“Ta hỏi các người, sao lại có nhiều vàng như vậy trong gương, còn nữa đem lại chạy lên rừng làm gì hả!”

Hai tên kia bị tiếng quát lớn làm cho giật nảy người, khi nhìn lại đối diện với vị quan mặc y phục đỏ đầy khí thế đáng sợ, chân cũng muốn nhũn ra.

Hai tên kia lập tức quỳ xuống đất, vừa dập đầu vừa gào khóc thảm thiết.

“Chuyện này tiểu dân thật sự không biết!”

“Đúng vậy! Bọn tiểu dân cũng không hề biết bên trong lại có nhiều vàng như vậy!”

Vị quan phục đồ quan sát cả hai tên đang quỳ khóc kêu la không ngừng, vẻ mặt hân hạnh xuống vài phần: “Hửm? Các người thật sự là không biết?”

“Thật sự là không biết ạ!”

Làm sao bọn họ lại biết thứ mình đẩy lại là có chứa vàng chứ! Hơn nữa số lượng lớn như thế này! Nếu như biết có đánh chết bọn họ, cũng tuyệt đối không dám nhận...!

Im lặng một lúc, vị quan phục giờ tay ra lệnh với thuộc hạ đứng gần đó: “Đem số vàng này về lều trại. Ngày mai sẽ đem xuống núi, giao cho quan phủ lại bộ điều tra.”

Sau khi giao cho thuộc hạ xong, vị quan phục đỏ mới quay sang nhìn hai tên còn đang quỳ dưới đất kia: “Còn các người theo ta về lều trại. Ngày mai sẽ đưa các người về bộ phủ điều tra!”

Hai tên quỳ dưới đất chỉ biết nhìn nhau đầy thống khổ, bất đắc dĩ thuận theo, ngay cả việc lên tiếng cũng không nói nổi.

“Thống lĩnh! Vậy cái gương còn lại có cần mở ra không?” Cái gương này nhẹ hơn cái gương chứa vàng kia rất nhiều, không biết là đựng thứ gì? Tên lính đang đẩy cái gương còn lại, quay sang hỏi vị thống lĩnh, được cái gật đầu cho phép, hân hưng phấn bèn mở cái gương ra.

Cái nắp gương từ từ được mở ra, khi thứ trong gương được hiện lên trước bao nhiêu đôi mắt, thì cũng là lúc tất cả mọi người đều không kim được về kinh hãi trong mắt.

Trong gương không chứa vàng hay đựng bạc, mà lại đựng đầy rất nhiều hoa!

“Đây là!” Nhìn những đóa hoa đỏ tươi ở trong gương, mắt vị thống lĩnh càng lúc càng mở to, bộ dạng như gặp ma.

Huyết sát lệnh!

Sao thứ này ở đây?

...

Trên đường rộng lớn. Một bóng dáng màu đen đang đi giữa đường. Nam nhân tuấn lãng hơn người, khí chất mạnh mẽ uy phong, đem so với con bão lớn còn uy vũ hơn. Còn cô bé được hân ôm trong lòng, lại đáng yêu thanh thuần, da trắng má hồng tựa như trái đào nhỏ làm người chỉ muốn cắn một cái!

tay hân cầm cây dù che trên đầu, tay còn lại thì ôm cục bông tròn nhỏ. Hơn nữa cục bông tròn nhỏ ấy đang mảy mẩn, môi bĩu, hết sức không vui.

“Nàng còn giận ta sao?” Giọng hỏi u buồn vang lên khe khẽ trong đêm.

Nam Cung Hàn vừa đi vừa nhìn người hân đang ôm trong lòng, hân cúi xuống nhìn thật kỹ về mặt của nàng, hình như là vẫn còn không vui chuyện khi nãy!

Đúng vậy! Nàng đang rất khó chịu!

Tôn Ngọc Nhi nằm gọn trong lòng Nam Cung Hàn, trên mặt hiện sự bất mãn rõ ràng. Nàng sắp bị tức chết rồi! Lại còn nghe Nam Cung Hàn cứ hỏi tiếp, nàng thật sự không chịu được. Không biết là hân hỏi nàng lần thứ mấy rồi! Có một câu mà cứ hỏi mãi a!

“Ta đã nói là không có giận ngài mà!” Nàng cũng không nhớ rõ, đây là lần thứ mấy nàng trả lời lại hân! Nàng bị người này nói đến phiền suốt cả buổi, thật là mệt!

“Nhưng ta vẫn thấy là nàng còn giận ta!” Nam Cung Hàn âm ức nói tiếp: “Hơn nữa, từ lúc đi tới giờ, nàng cũng không thèm nói chuyện cùng ta...”

Hân càng nói thì càng tỏ vẻ khó xử, trong khi càng nghe, mặt Tôn Ngọc Nhi càng đen thui. Muốn nàng nói gì đây? Nói giờ nàng rất giận hân, không muốn cùng hân ở chung một chỗ, lại chỉ muốn trốn hân sao! Dù nàng có nói ra, hân sẽ đồng ý ư?

Tôn Ngọc Nhi bất lực ngẩng đầu nhìn Nam Cung Hàn, hỏi: “Vậy ngài thả ta xuống, cho ta tự đi có được không?” Cứ bị hân bế như vậy, thật không thoải mái tí nào!

Thả nàng xuống sao?

Nam Cung Hàn dừng bước chân lại, hân nhíu mày suy nghĩ, trước ánh mắt cầu xin tha thiết của Tôn Ngọc Nhi, quả quyết lắc đầu:

“Không được!” Hân muốn bế nàng như vậy, mới không muốn thả nàng xuống!

Tôn Ngọc Nhi lặng thinh quay mặt đi hướng khác. Nàng biết ngay mà! Có nói với hân như thế nào cũng vô dụng!

Nhìn nàng bĩu môi, phồng má, thật là đáng yêu! Ân sâu trong mắt là ý cười nhẹ. Nam Cung Hàn cong khoé môi lên, không nhịn được bóp má nàng vài cái.

Thật mềm!

Nhìn đôi tay liên tiếp tra tấn má của mình, Tôn Ngọc Nhi thật muốn cắn hân một cái. Hân xem nàng là gì a? Muốn nheo thì nheo muốn bóp thì bóp, một chút cũng không tôn trọng nàng!

Thật chọc người khác tức giận mà! Tâm trạng nàng vốn đang rất tệ, giờ lại bị người khác liên tục bóp má như bóp cái gối ôm, vốn đã rất tệ giờ còn tệ hơn!

Nam Cung Hàn cứ thích thú bóp liên tục, cảm giác bóp má nàng thật không tệ! Mềm mại như bông gòn vậy! Thật thích! Còn đang vui về bóp má nàng, lại thấy sắc mặt nàng không vui, còn tròng mắt to với hắn. Nam Cung Hàn nhanh thu tay lại ngay.

Ánh mắt Nam Cung Hàn quét qua trên mặt Tôn Ngọc Nhi, cẩn thận hỏi: “Nàng không vui sao?”

Khoé môi Tôn Ngọc Nhi liên tục run lên, lúc quay lại nhìn Nam Cung Hàn, đối diện là ánh mắt buồn bã của hắn, một câu nàng cũng không thể thốt ra được.

Hắn dùng cái ánh mắt này nhìn nàng là sao! Tôn Ngọc Nhi nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, bèn không vui: “Không có! Chỉ là đang nghĩ, tại sao khi xiu ở quán trọ đó, lại bị ngài đem đi khỏi mà một chút ta cũng không biết!” Đây mới là chuyện khiến nàng không vui đây nè!

Thật không hiểu nổi, nàng chính là nhìn thấy con ma trong phòng bếp ấy, mới bị dọa cho ngất đi. Vậy mà khi tỉnh dậy, nàng lại được Nam Cung Hàn ôm trong lòng đi ra khỏi quán trọ đó. Bản thân nàng lại không hề nhớ đến việc xảy ra!

Khoé môi Nam Cung Hàn thích thú cười nhẹ. Thì ra là nàng đang không vui chuyện này! Đường cong trên khuôn mặt hắn càng hiện ra vẻ nhu hoà: “Lúc đó là nàng đã ngất đi, nên mới không biết chuyện còn lại thôi!”

“Thật?”

Chỉ có vậy thôi ư? Nhưng không hiểu sao khi nhìn vào nụ cười thân nhiên này của hắn, nàng lại cảm thấy có chuyện gì đó không ổn lắm?

Thân thể Nam Cung Hàn rõ ràng căng thẳng, vẻ bén nhọn sắc lạnh ở đáy mắt chợt lóe, nhưng rất nhanh lại biến mất như chưa xuất hiện.

“Thật sự là không có gì?” Nam Cung Hàn nhàn nhạt trả lời, như không muốn nàng nói đến chuyện này nữa, hắn vừa đi tiếp rồi nói sang chuyện khác: “Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu đây?”

Tôn Ngọc Nhi còn đang suy nghĩ chuyện xảy ra ở quán trọ, lại không nhìn thấy sự khác lạ từ trong mắt Nam

Cung Hàn, hoàn toàn vô tư trả lời: “Ta cũng không biết phải đi đâu!” Nói xong, nàng nhìn sắc trời cũng đã bắt đầu chuyển mưa, đi bên ngoài vào ban đêm như vậy cũng không phải là cách tốt. Lại không thể tìm quán trọ để nghỉ ngơi như khi này được, nàng mới không muốn bị dọa cho ngất nữa đâu!

Cách nghĩ của Tôn Ngọc Nhi cũng giống như suy nghĩ hiện tại của Nam Cung Hàn. Chính là tuyệt đối không thể đi cái gì mà quán trọ gì đó nữa, nơi đó để lại ấn tượng cực xấu trong lòng hắn, thật không muốn nghĩ tới nữa...

Nếu vậy phải đưa nàng đi đâu đây?

Vấn đề này vốn rất đơn giản, vậy mà Nam Cung Hàn vẫn khó mà tìm ra được cách, hắn có thể đưa nàng về dịch quán chỗ hắn đang ở, nhưng nơi đó lại có quan binh rất nhiều, hơn nữa còn vài người cứ thích đến làm phiền, chỗ như vậy làm sao an toàn đây! Hắn không muốn để Ngọc Nhi gặp phiền phức khi đến đó!

Chuyện này thật sự rất phiền phức!

Nam Cung Hàn vẫn im lặng không nói, tay vẫn ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của Tôn Ngọc Nhi vào trong lòng. Nhẹ nhàng cất bước đi về phía trước. Bóng dáng cao lớn của hắn trong đêm như một cây đại thụ cao lớn, vững chắc tựa như ngọn núi không thể chuyển dời.

Tôn Ngọc Nhi đột nhiên ngước mắt, ánh mắt nhìn vào một đôi mắt sâu thẳm, sâu không thấy đáy tựa như được bao phủ bởi sương mù dày đặc. Trong đêm lại càng mờ ảo hơn, làm lòng nàng không khỏi chấn động.

Tôn Ngọc Nhi thu hồi lại tầm mắt, ở đáy lòng lại thờ dãi nói. Người nam nhân này quả nhiên luôn làm người khác phải sợ hãi khi đối mặt mà!

Tôn Ngọc Nhi nắm chặt vạt áo của nàng, mày nhỏ cứ nhíu rồi giãn, vẻ suy tư như đang nghĩ việc gì đó rất khó nói...

Lúc nhìn Nam Cung Hàn, Tôn Ngọc Nhi cẩn thận quan sát biểu cảm trên mặt hắn, do dự hỏi:

“Ta có thể hỏi ngài một chuyện không?”

Cái nhìn Nam Cung Hàn rơi trên mặt Tôn Ngọc Nhi, thanh thản mà điềm tĩnh cười, Hắn mãi một lúc mới khẽ mở miệng: “Nàng muốn hỏi gì?”

“Thật ra là chuyện xảy ra ở quán trọ á! Chính là chuyện trước khi ngài xiu đó!” Chuyện này nàng luôn tò mò muốn biết, thật không hiểu hắn tại sao như vậy?

Khi nàng tỉnh dậy từ trong lòng của Nam Cung Hàn, thật sự lúc đó rất sợ hãi, cứ la hét, đập đá lung tung, cứ nghĩ tới chuyện hành động kì lạ của hắn đã làm, nàng rất hoảng loạn. Nhưng sức của hắn rất mạnh, cứ bế nàng mà không chịu thả, hại nàng cũng không thể nhúc nhích! Nên giờ nàng phải chịu bị hắn đen ôm đi!

Càng nghĩ càng thấy bức mình!

Tiếng nói nàng vừa dứt, bàn tay đang ôm nàng nhanh chóng siết chặt lại. Nam Cung Hàn thu hồi lại nụ cười, sắc mặt rất là nghiêm trọng nhìn Tôn Ngọc Nhi, giống như là câu hỏi này làm hắn không thoải mái?

Nàng bị hắn nhìn đăm đăm, dọa cho sợ rụt cổ lại.

Ặc... Nàng nói gì chọc giận hắn ư!

Bất đắc dĩ thở dài, Nam Cung Hàn nhẹ nhàng sờ đầu nàng, động tác như sờ một đứa trẻ. Cái vẻ nghiêm trọng mới vừa xuất hiện nhanh biến mất đi, thay vào là sự yêu chiều tràn ngập trong mắt.

“Cũng không có gì cả! Nàng cứ coi như là không biết gì đi!” Giọng điệu trầm thấp Nam Cung Hàn vang lên, nói một cách chân thành: “Ta xin lỗi vì chuyện đó. Ta hứa tuyệt đối sẽ không có lần sau!”

Tôn Ngọc Nhi hoàn toàn ngẩn người tại chỗ, nàng thật không dám tin, một vị Vương gia như hắn lại nói xin lỗi với nàng!

Cảm giác thật sự rất lạ...!

Có thể là do lời xin lỗi của Nam Cung Hàn có tác dụng làm lửa giận trong lòng Tôn Ngọc Nhi nguôi đi vài phần, thái độ nàng nói chuyện với hắn cũng không còn khó chịu như khi này.

“Ta biết rồi! Tuyệt đối sẽ không nói đến chuyện đó nữa!” Tôn Ngọc Nhi chắc chắn gật đầu. Nếu hắn không muốn nhắc đến nữa, nàng cũng không muốn nói ra, làm hắn tức giận. Dù sao nàng cũng không bị hắn làm gì, nên cũng không cần phải chấp nhứt chuyện đã qua.

Suy nghĩ đơn giản của nàng sao Nam Cung Hàn không nhìn ra? Dù hiện giờ nàng đối với hắn vẫn còn xa lạ, nhưng ít ra cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Nam Cung Hàn tâm tình rất tốt nhếch môi cười.

Nụ cười này chân thật sáng chói, lại tỏ ra thứ ánh sáng dịu dàng rực rỡ.

Tôn Ngọc Nhi lần nữa ngược mắt nhìn Nam Cung Hàn, không biết có phải là nàng nhìn lầm hay không... Mà từ trong mắt hắn, nàng nhìn thấy được một tia dịu dàng chất chứa thứ tình cảm lạ...

Nàng nhanh xoay mặt đi, cố né tránh cái cảm giác lạ lẫm đang hiện hữu trong đầu.

“Vậy giờ ngài định đi đâu đây?” Nàng lên tiếng hỏi.

Đi đâu ư? Chợt tia sáng loé từ trong suy nghĩ của Nam Cung Hàn, trong đầu hắn liền xuất hiện khuôn mặt của một người quen thuộc...

“Chúng ta đi tới chỗ con...” Nam Cung Hàn đang nói thì thấy ánh mắt Tôn Ngọc Nhi ánh lên sự tò mò khi nhìn hắn, bản thân Nam Cung Hàn có chút giật mình, nhanh miệng sửa lại lời: “À không... Là tới chỗ người quen của ta!”

Tôn Ngọc Nhi cũng không suy nghĩ gì nhiều, hết sức hào phóng gật đầu: “Được!” Chỉ cần có chỗ nghỉ ngơi là được rồi!

Nam Cung Hàn đắm chiều nhìn nàng, không thấy nàng hỏi gì thêm, mới thở nhẹ trong lòng. Quả thật về người này, hắn cũng không thể nói rõ với nàng được gì nhiều... Nhưng đến chỗ của hắn, tuyệt đối là an toàn.

Trên đoạn đường lớn hoang vắng, bóng hình hắn nhanh chóng biến mất giữa màn đêm bao đầy vòng sương trắng...

Trước toà phủ rộng lớn, xung quanh đều là những hàng cây cao to trăm tuổi, lá xanh bay bởi tiếng gió mà phát ra tiếng như gió thổi. Khung cảnh đang hiện, dù âm u nhưng khiến người nhìn cảm thấy rất mát mẻ!

Sau khi nhìn xong, Tôn Ngọc Nhi quay sang hỏi Nam Cung Hàn còn đang bế nàng.

“Nơi đây là chỗ người quen của ngài ở ư?”

“Đúng vậy...” Im lặng đứng tại chỗ, ngắm nhìn toà phủ đang hiện trước mắt. Nơi này không biết là đã bao lâu hắn chưa đặt chân tới...

Nam Cung Hàn hít một hơi thật sâu, cổ họng chế cảm xúc mãnh liệt đang dâng trào.

Cứ thấy Nam Cung Hàn không làm gì tiếp theo nữa, Tôn Ngọc Nhi không nhịn được nắm chặt vạt áo của hắn giật giật, cất giọng non nớt thúc giục: “Ngài mau đi gõ cửa đi!”

Mâu ung mắt đen tuyền hiện tia kì dị, cười như không cười nhìn Tôn Ngọc Nhi.

“Không cần phải gõ cửa!”

Không đợi nàng nói gì tiếp, Nam Cung Hàn đã ôm chặt lấy nàng, rồi nhẹ nhàng phi thân bay qua toà phủ... Tốc độ rất linh hoạt, cứ như là cơn gió bay vút qua, làm người khác khó mà có thể nhìn rõ. Quả thật là khinh công tuyệt đỉnh!

Sau khi bay vào trong phủ, cả hai đã đứng trên đám cỏ trong toà viện.

Thật lợi hại! Tôn Ngọc Nhi hưng phấn hai mắt đều phát sáng. Thật không ngờ người cổ đại lại có võ công tuyệt tới như vậy! Thật hâm mộ!

Nam Cung Hàn tỉ mỉ quan sát phản ứng của nàng, chắc chắn là nàng không bị dọa cho sợ thì mới an tâm cất bước đi vào trong toà viện.

Trong bóng tối khó mà nhìn rõ đường đi vậy mà Nam Cung Hàn như quen thuộc từng ngõ góc xung quanh trong toà viện này, hần cứ đi theo dọc lối đường tối om, mà đi tới sân viện nhỏ. Từ xa Tôn Ngọc Nhi nhìn ánh đèn dầu phát ra từ cây cột gần đó. Cũng nhờ vào ánh sáng ấy mà có thể nhìn rõ cả hậu sân.

Trong sân trồng đầy hoa cỏ đủ màu sắc, mùi thơm mát nhẹ, lại có chút gì đó mùi hương dịu êm thoang thoảng.

Tôn Ngọc Nhi nhắm mắt lại, tập trung ngửi mùi hương của những bông hoa trong vườn.

Thật thơm!

Từng bông hoa ở đây đều được sắp xếp hết sức cẩn thận từng chỗ một, cả những chậu hoa được đặt dưới đất cũng được xếp ngay ngắn đẹp mắt. Có thể nhìn thấy người chăm sóc cây ở đây là người rất chu đáo và có sở thích yêu hoa.

Mặc dù sân không rộng lớn nhưng lại trải đầy hương hoa xung quanh tỏ ra. Thật làm người ngắm phải khán phục người khéo léo trồng những đóa hoa đẹp này!

Trong lúc đêm khuya thế này vốn chỉ có sự thanh tĩnh yên giấc, nhưng chợt lại có tiếng sáo du dương vang lên.

Nam Cung Hàn dừng bước, cùng với Tôn Ngọc Nhi lặng im lắng nghe tiếng sáo.

Tĩnh lặng như dòng nước mặt hồ, nhẹ êm nổi trên mặt nước. Tiếng sáo thanh thoát giữa đêm khuya, lại làm người nghe phải lắng động cảm xúc.

Nỗi buồn cô độc như được gửi qua tiếng sáo này. Hoa cỏ xung quanh như đang hoà tấu cùng tiếng sáo. Cả những cơn mưa hạt đã tạnh giờ đây cũng đang cùng hưởng thức giai điệu ưu sầu đang cất lên...

Tôn Ngọc Nhi vừa lắng nghe cũng vừa khen trong lòng.

Thật hay! Đây là lần đầu tiên nàng nghe người khác thổi sáo, quả thật hay không thể nói thành lời!

Nam Cung Hàn không nhanh không chậm đi về phía trước, bề ngoài mặt hần dù không biểu hiện gì, nhưng dưới đáy mắt lại ẩn hiện nỗi niềm chua xót.

Đã lâu lắm rồi... Cứ nghĩ là sẽ không thể nào nghe được nữa...

Bất giác Nam Cung Hàn lại nhớ đến, đã từng có một người nói với hần rằng:

“Có thể ngươi là người thắng cuộc... Nhưng thật chất ngươi đã thua dưới tay Tôn Ngọc Nhi.. Cũng như đã thua chính trái tim mình...”

Câu nói ấy hần không bao giờ có thể quên được, bất kể là kiếp trước hay kiếp này...

Người có thể nhìn thấu được lòng hần, ngoại trừ Ngọc Nhi ra cũng chỉ có mình hần...

Nam Cung Ly Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Trốn Đi Gặp Lưu Manh 1

Những hạt mưa rơi “tích tắc” trong sân, từng hạt rơi lên những cành lá trúc xanh tươi được trồng trong sân nhỏ. Khung cảnh thoáng mát tươi đẹp như đang được khắc họa rõ nét. Nhưng thứ đẹp nhất lại là người đã thổi tiếng sáo hay kia, điệp khúc sâu lắng nhẹ nhàng như đi sâu vào lòng người...

Tại một góc nhỏ gần đó loáng thoáng nhìn thấy bóng hình một nam nhân đang đứng... Dưới màn đêm lại tỏ ra sự hư ảo kì lạ phát ra từ bóng dáng ấy. Tiếng sáo mới vừa được cất lên là phát ra từ người này...

Dù không nhìn rõ mặt của đối phương, nhưng chỉ cần tiếng sáo hân vừa mới thổi cũng đủ làm người khác phải khen ngợi không ngừng.

Khi tiếng sáo vừa dứt thì cũng là lúc Nam Cung Hàn bế lấy Tôn Ngọc Nhi trong ngực, chậm rãi đi không tiếng động tới gần chỗ của người vừa mới thổi sáo kia.

Mỗi bước chân của Nam Cung Hàn đều nặng nề như đang đi trên bãi đất trải đầy gai nhọn... Sự nặng nề này cũng như tâm trạng rối loạn hiện giờ của hân, phức tạp khó mà có thể nói thành lời.

Tôn Ngọc Nhi níu chặt tay áo của Nam Cung Hàn, tầm nhìn luôn chưa rời khỏi bóng lưng của người mặc y phục tím, chỉ còn cách mấy bước chân là có thể tới gần người này. Nên nàng đã sợ ý không nhìn thấy được về mặt phức tạp của Nam Cung Hàn.

Khi Nam Cung Hàn đã sắp tới gần người đó thì bỗng đối phương lại xoay người lại, diện mạo của hân cũng nhanh hiện rõ.

Tóc đen xõa dài bay theo gió, diện mạo anh tuấn tao nhã, tròng mắt đen tuyền, tựa như vì sao trên trời, sáng chiếu như xuyên thấu vào lòng người khác. Lòng mây không giãn không nhũ, nhưng giữa hàng lông mày lại toát lên vẻ dịu dàng vô hại. Khí chất trên người thuần thiết nhẹ nhàng như vị thần tiên thoát tục.

Từ bào tím phiêu dật trong gió đêm, tay áo dài cũng nhẹ bay theo từng cơn gió nhẹ.

Người này nói đẹp cũng không phải mà nói xấu cũng chẳng phải! Không thể nói bất cứ câu gì để hình dung!

Hai mắt Tôn Ngọc Nhi đều thích thú mà tỏ sáng, miệng thì mở to tới mức có thể nhét cả một quả trứng gà vào!

Người này quá đẹp!

Nam nhân tuấn tú nàng cũng đã gặp rất nhiều, nhưng loại nam nhân đủ đầy khí chất thanh cao như tiên thể này, thì đây là lần đầu tiên a!

Khác hoàn toàn với biểu tình kích động của Tôn Ngọc Nhi, Nam Cung Hàn ngược lại tỏ ra vẻ lạnh nhạt trên mặt, nhưng thật chất chỉ trong lòng hân mới biết bản thân đang hồi hộp tới mức nào!

Dù không khăn trương bằng khi gặp Ngọc Nhi, nhưng tuyệt đối là không phải dễ dàng đối mặt trực tiếp.

Nam Cung Ly Thiên nhìn hai người tự nhiên xuất hiện đằng sau lưng, lúc nhìn người tới là ai, sắc mặt có chút thay đổi.

Ánh mắt hân duy chuyển qua trên người Tôn Ngọc Nhi, sau đó rời mắt nhìn sang Nam Cung Hàn. Tia kinh ngạc thoáng xẹt qua trong mắt hân, nhưng rất nhanh lại trở về vẻ bình thường như trước.

Nam Cung Hàn đem những biểu hiện của Nam Cung Ly Thiên thu vào trong mắt, ở trong lòng bất đắc dĩ cảm thán. Sự bình tĩnh này của hân quả nhiên vẫn không hề thay đổi. Dù bất kể là đối mặt với ai hân cũng có thể giữ sự bình tĩnh như vậy.

Nam Cung Ly Thiên đi tới, chợt cất tiếng gọi êm dịu dàng: “Hoàng huynh!” Ánh mắt nhu hoà hiện vài nét cười nhạt: “Lâu quá mới gặp huynh!”

Nam Cung Hàn vẫn im lặng đứng bất động, hân chỉ im lặng liếc nhìn Tôn Ngọc Nhi đang được hân ôm trong ngực, không biết nghĩ gì mà cứ đắm chiêu. Ngay cả Tôn Ngọc Nhi khi nhìn hân, cũng cảm thấy khó hiểu! Sao hân lại im lặng thế? Cũng không lên tiếng chào hỏi người ta một tí.

Khó hiểu nhãn mày nhô lại, Tôn Ngọc Nhi bèn lên nhìn vị công tử áo tím đang đứng trước mặt. Nghe cách xưng hô của vị công tử này với Nam Cung Hàn, nàng nhanh hiểu ra một chút về thân phận của người này...

Nàng nghiêng đầu sang một bên, tìm một góc độ hoàn hảo để nhìn kĩ thêm đối phương.

Người này gọi Nam Cung Hàn là “Hoàng huynh.” Vậy nghĩa là hân cũng là một Vương gia! Khó chắc hân lại có khí chất cao quý như vậy!

Nhìn sang Nam Cung Hàn rồi quay lại nhìn Nam Cung Ly Thiên cả hai người đều không nói gì, bầu không khí ngột ngạt nhanh bao trùm xung quanh.

Phản ứng của Nam Cung Hàn dường như là không muốn nói chuyện, Tôn Ngọc Nhi nhìn không được, bèn kéo nhẹ tay áo hân. Hân ít ra cũng nên lên tiếng một chút chút!

Nam Cung Hàn nhìn đôi mắt lấp lánh của người trong ngực đang nhìn hân, lại ngược mắt trực diện với ánh mắt sâu thẳm của Nam Cung Ly Thiên, bốn mắt giao nhau, đều có thể nhìn rõ đối phương trong mắt, cũng như nhìn thấu được tâm của nhau.

Hiểu rõ nhau như vậy, nhưng đến bây giờ quan hệ của họ là gì, Nam Cung Hàn cũng vẫn chưa biết được đáp án. Không phải bằng hữu cũng chẳng phải kẻ thù, cũng không phải huynh đệ...

Cái nhìn thâm ý của Nam Cung Hàn quá mức thẳng thừng, dù là người ít khi biểu lộ cảm xúc như Nam Cung Ly Thiên cũng phải sửng sốt vài giây.

Tôn Ngọc Nhi vốn không để ý đến hai người kia như thế nào... Nàng chỉ cố gắng cự quấy thân thể của mình, thân thân nhỏ bé của nàng bị Nam Cung Hàn cứ ôm chặt trong ngực, không thể cử động nên giờ tê cứng đến ê cả mông!

Nam Cung Ly Thiên còn đang thấy lạ sao Nam Cung Hàn lại không nói chuyện, lại thấy Nam Cung Hàn đang bước về phía hắn. Trên môi hắn nở nụ cười hoà nhã như thường ngày. Chỉ có điều thứ Nam Cung Hàn cho hắn không phải là một câu nói nào cả mà chỉ là cái gật đầu.

“Hoàng huynh...?” Thái độ của Nam Cung Hàn có vẻ rất lạ, Nam Cung Ly Thiên, bèn mở lời thử hỏi.

Tôn Ngọc Nhi đưa khuôn mặt nhỏ ngẩng lên nhìn Nam Cung Hàn, để xem hắn bị làm sao mà cứ lặng thinh thế!

Nàng nhìn thấy ánh mắt Nam Cung Hàn hiện vẻ rối rắm, sau đó hắn cup mắt xuống nhìn nàng. Tôn Ngọc Nhi nghĩ hắn định làm gì, thì hắn đã cúi đầu gần sát lỗ tai nàng, nói nhỏ.

“Nàng nói với hắn là ta đến đây để ở nhờ một đêm.”

Hai hàng lông mày Tôn Ngọc Nhi càng lúc càng nhíu chặt. Đây là ý gì? Hắn không biết nói à! Đâu phải là hắn không có miệng!

Tôn Ngọc Nhi hàm hực bĩu môi, nhưng trước vị Vương gia quái dị này, nàng phải đành làm theo ý hắn. Nếu không thật không biết hắn sẽ làm gì nàng!

Quay sang nhìn Nam Cung Ly Thiên, nàng lặp lại câu nói của Nam Cung Hàn: “Ngài ấy nói là đến đây để ở nhờ một đêm!”

Nói xong Tôn Ngọc Nhi mới thấy câu nói này thật quá thẳng thắn rồi! Bay vào nhà người ta mà không hề xin phép thì thôi đi, cũng không hề chào hỏi tiếng nào thì đã kêu muốn ở nhờ một đêm! Quả nhiên là Vương gia chuyên đi thích ra lệnh!

Nam Cung Hàn nghe xong hài lòng vuốt nhẹ đầu nàng. Còn Nam Cung Ly Thiên từ biểu hiện sừng sốt chuyển sang vẻ kinh ngạc trên mặt, rồi lại gật đầu, nói:

“Chuyện này đương nhiên là được!”

Nam Cung Hàn lại tiếp tục cúi đầu, nói nhỏ bên tai Tôn Ngọc Nhi. Trong khi tiểu cô nương nào đó vừa nghe, vẻ mặt đã nhanh chóng đen lại. Trước sự an toàn, Tôn Ngọc Nhi đành truyền lời tiếp.

“Ngài ấy nói cảm ơn!”

Lần này Nam Cung Ly Thiên không chỉ kinh ngạc mà còn kinh sợ.

Người này vậy mà nói cảm ơn hắn... Đây đúng là chuyện khó tin! Dù không phải là đích thân Nam Cung Hàn nói, nhưng hắn lại kêu tiểu nha đầu kia nói vậy, nghĩa là cũng coi như là chính hắn nói.

Cho dù kinh ngạc đến mức nào hắn vẫn nói chuyện ôn hoà như thường: “Nếu như huynh không chê thì cứ tự nhiên xem như là phủ của mình.”

Khi nghe Nam Cung Ly Thiên nói lời khách sáo, Nam Cung Hàn thoáng hiện vẻ trầm tư. Theo như thường lệ hắn cúi đầu xuống...

“Ngài ấy nói, đa tạ ngài, đã làm phiền ngài rồi!” Tôn Ngọc Nhi bắt lực mở miệng, nói theo giọng điệu của Nam Cung Hàn: “Sẵn tiện làm phiền ngài chuẩn bị thêm hai phòng nghỉ! Ngài ấy nói vậy đó.”

Nam Cung Ly Thiên mất tự nhiên sờ nhẹ mũi của mình: “Vậy để đệ dẫn đường.” Hình như hoàng huynh không thích nói chuyện với hắn thì phải?

Nam Cung Hàn gật đầu, bèn đi theo sau Nam Cung Ly Thiên vào trong đại sảnh. Trong lúc đi tất cả đều im lặng.

Khi vào đại sảnh, hắn đã kêu người chuẩn bị trà bánh mang lên.

Ngồi yên vị trên ghế chủ trong đại sảnh rộng lớn, Nam Cung Ly Thiên cầm lên ly trà nóng, miệng nhẹ thổi nhưng lại không uống ngược đem đặt trên bàn.

Còn Nam Cung Hàn cũng ngồi trên ghế, chỉ có điều hắn vẫn ôm lấy cục bông nhỏ, để nàng ngồi trong lòng.

Tôn Ngọc Nhi nhìn ly trà sứ trắng của Nam Cung Ly Thiên, chỉ là động tác đặt nhẹ ly trà hay đem lên uống cũng đều thể hiện vẻ tôn quý đầy khí chất. Nàng lại nhìn ly trà đang cầm trong tay, quyết định cầm lên thổi vài cái, rồi đặt trên bàn. Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn Nam Cung Hàn.

“Ngài thấy ta có khí chất không?”

Câu hỏi của Tôn Ngọc Nhi, cả hai nam nhân ngồi ở đây đều nghe rõ. Nam Cung Hàn không cần suy nghĩ đã gật đầu khen: “Rất là khí chất!”

Tôn Ngọc Nhi được khen, vui vẻ híp hai mắt lại, Nam Cung Hàn thấy nàng vui như vậy, tâm trạng hắn cũng vui theo.

Về phần Nam Cung Ly Thiên, khi nhìn ly trà bị Tôn Ngọc Nhi đặt trên bàn, vì hơi mạnh tay mà bị nứt vài đường. Lại thấy Nam Cung Hàn lên tiếng khen, hắn đã nhanh cup mắt lại, cười như cười.

Nam Cung Hàn từ lúc nào đã thích khen người khác thế này? Hơn nữa đối phương lại chỉ là một cô bé...

Nam Cung Ly Thiên ngồi một bên, không thể không lên tiếng: “Hoàng huynh! Trà đã nguội nên uống khi còn nóng.”

Nam Cung Hàn liếc ly trà trên bàn vội lắc đầu. Nam Cung Ly Thiên xem như đã hiểu ý, bèn cười nhẹ.

“Nếu huynh không thích uống trà, vậy dùng một ít bánh được không?”

Đĩa đựng một ít bánh màu vàng, nhìn rất đẹp mắt, Tôn Ngọc Nhi cầm một miếng lên đưa miệng Nam Cung Hàn.

“Ngài ăn thử không? Cả ngày hôm nay ngài có ăn gì đâu!” Nàng nhớ từ lúc ở quán trọ thì Nam Cung Hàn chưa ăn gì hết, nên giờ hẳn chắc đã đói bụng rồi.

Nam Cung Hàn nhìn cái bánh tròn nhỏ trước miệng, cũng không để ý đến cái nhìn kinh ngạc của Nam Cung Ly Thiên, đã há miệng cắn nửa miếng bánh.

Vị bánh quá ngọt, ăn vào trong miệng có mùi hơi béo, miệng hẳn vốn đang khô, giờ lại ăn bánh ngọt nên khiến cổ họng rát, nhưng Nam Cung Hàn lại mở miệng lần nữa ăn hết miếng bánh còn lại. Đối với hẳn miếng bánh này thật sự rất ngon...

Một màn này vào trong mắt Nam Cung Ly Thiên lại là một sự kinh hãi, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của Nam Cung Hàn bao giờ, chỉ là một miếng bánh nhỏ mà có thể khiến một người luôn cao ngạo như Nam Cung Hàn biểu hiện vui vẻ như vậy sao?

Hắn nhẹ cup mi xuống, hỏi vấn đề nên hỏi: “Khuya thế này huynh không về vương phủ của mình mà tới chỗ của đệ, huynh có chuyện gì sao?”

Tôn Ngọc Nhi đang ăn bánh, bất giác nhìn Nam Cung Hàn, quả nhiên hẳn không tự mình trả lời mà vẫn cúi xuống nói nhỏ bên tai nàng.

Cầm ly trà trên tay, Nam Cung Ly Thiên vừa uống vừa ngược nhìn hai người đang không biết là đang làm gì, ánh mắt tĩnh lặng như mặt hồ khẽ động đang quan sát.

“Ngài ấy nói vì không tiện nên không về vương phủ, ngoài ra sẵn tiện đến thăm ngài.” Bỏ miếng bánh cuối cùng vào trong miệng nhai, nàng tiếp tục nói: “Hơn nữa đến nhờ vả ngài vài việc.”

“Thì ra là vậy, mà huynh định nhờ đệ việc gì?” Nam Cung Ly Thiên nâng mắt nhìn Nam Cung Hàn, chỉ là Nam Cung Hàn muốn nhờ việc gì? Bản thân hẳn cũng rất tò mò.

Nhìn Nam Cung Hàn một hồi, Tôn Ngọc Nhi nhanh hiểu ý đưa lỗ tai sát gần, ý tứ rất rõ ràng, mau mau nói đi. Ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng sát vào trong ngực, Nam Cung Hàn cúi xuống thì thầm bên tai nàng vài câu, Tôn Ngọc Nhi vội né sang một bên, có chút mất tự nhiên sờ lỗ tai.

Hắn nói thì nói, sao cứ thôi phù phù vào tai nàng chứ!

Sắc mặt Nam Cung Ly Thiên có vài phần ngại ngùng, vội xoay mặt đi hướng khác, hẳn thấy quan hệ của tiểu nha đầu này với Nam Cung Hàn có vẻ khá thân thiết quá mức rồi. Rất nhanh sau đó hẳn đã nghe thấy tiếng nói non nớt vang lên.

“Ngài ấy nói với ngài là muốn mượn giấy trắng với mực a!”

Đứng dậy đi đến chỗ gần cái bàn gần đó, lấy từ trên bàn bút lông và tờ giấy đem tới để trên bàn kế bên Nam Cung Hàn.

Nhận lấy bút lông từ Nam Cung Ly Thiên, Nam Cung Hàn cầm bút định chấm mực để viết thì hẳn lại dừng động tác lại, hẳn cúi đầu nhìn người con gái đang ngồi trong lòng đang nhìn chăm chú vào tờ giấy, bỗng hẳn lấy tay che mắt nàng lại. Trước sự ngỡ ngàng của Nam Cung Ly Thiên, hẳn đã viết trên giấy vài chữ. Sau đó cầm tờ giấy đưa cho Nam Cung Ly Thiên.

Đọc những hàng chữ trên tờ giấy, sắc mặt hẳn nhanh chóng biến hoá nhìn Nam Cung Hàn: “Ý của huynh là?”

Nam Cung Hàn gật đầu thay cho lời nói, bàn tay đang che mắt của Tôn Ngọc Nhi cũng buông ra.

“Sao ngài lại che mắt ta lại?” Tôn Ngọc Nhi không vui bĩu môi.

Nàng vốn là muốn xem Nam Cung Hàn viết gì trên tờ giấy thôi! Còn chưa được xem thì nàng đã bị Nam Cung Hàn che hết hai mắt lại rồi!

Sờ nhẹ cái mũi nhỏ của nàng, Nam Cung Hàn đành tìm lý do: “Có một số thứ không tiện để nàng xem.” Ngoài cách nói này ra hẳn cũng không có cách giải thích cho nàng hiểu.

Hừ nhẹ cái mũi nhỏ, Tôn Ngọc Nhi xem như không nghe thấy chỉ cúi thấp đầu nghịch lấy làn váy hồng đang mặc.

Không xem thì không xem!

Nam Cung Ly Thiên xếp tờ giấy ngay ngắn thành miếng giấy nhỏ rồi cất vào trong tay áo, xem như là không có chuyện gì, vẫn thản nhiên cười vô tư: “Cũng quá khuya rồi, hoàng huynh cũng nên đi nghỉ ngơi đi.”

“Đúng vậy! Cũng nên đi nghỉ thôi!” Nam Cung Hàn nhanh đứng dậy ôm lấy Tôn Ngọc Nhi cất bước theo sau Nam Cung Ly Thiên rồi khỏi đại sảnh.

Đi qua vài hành lang nhỏ trong viện, nối tiếp là đi qua đoạn đường trồng đầy vườn trúc xanh thì đã tới hậu viện lớn gần đó.

Nam Cung Ly Thiên dẫn Nam Cung Hàn tới trước cửa phòng xong thì đã cáo từ vợ: “Hoàng huynh nên nghỉ ngơi sớm, đệ về phòng đây nếu có chuyện gì cần làm thì huynh cứ kêu hạ nhân trong viện hầu hạ.”

Như nhớ tới điều gì Nam Cung Ly Thiên chỉ tay về phía phòng bên cạnh. “Ở đây có hai phòng, huynh và tiểu cô nương này có thể mỗi người ở một phòng.”

Nói xong hắn quay người đi khỏi, từ y nhẹ nhàng phiêu dật, nhìn từ xa vẫn phải cảm thán một câu thật đẹp!

Tôn Ngọc Nhi dõi theo bóng lưng hắn đã đi xa, không khỏi tiếc nuối, nàng còn đang muốn nói chuyện thêm với vị Vương gia này mà.

Nam Cung Hàn đẩy cửa ra rồi bước vào trong phòng, đi một vòng tỉ mỉ xem xét nội thất căn phòng này, xem xong một lượt hắn không khỏi tán thưởng mất thẩm mỹ Nam Cung Ly Thiên

Cách trang trí phòng vừa tao nhã lại

đơn giản, đồ vật cũng đều được sắp xếp gọn gàng đẹp mắt. Không gian ở đây cũng rất rộng rãi và thoải mái.

Đặt Tôn Ngọc Nhi trên cái ghế gần đó, tiếp theo Nam Cung Hàn quay lại đóng cửa lại. Khi cánh cửa được đóng lại phát ra tiếng cạch, Tôn Ngọc Nhi ngồi trên ghế bèn nhảy xuống chạy tới trên giường lấy cái mền trùm toàn thân lại, như sợ nàng sẽ bị dã thú ăn thịt mà tìm chỗ trốn.

Lúc Nam Cung Hàn quay người lại đi tới thì chẳng còn thấy Tôn Ngọc Nhi trên ghế đâu nữa. Hắn chuyển tầm mắt tìm từng góc trong phòng, đến khi hắn nhìn tới cái giường thì duy chuyển bước chân đi tới.

Thở dài ngồi xuống giường, Nam Cung Hàn gờ tay nhẹ đặt vào cái mền màu trắng đang nhô ra, người nằm bên trong bị đụng nhanh có phản ứng liền lăn vào phía trong giường, nhìn cái điểm nhỏ quần mền đang lăn kia, bất giác hắn nở nụ.

“Nàng buồn ngủ sao?” Nhìn nàng vì sợ hắn mà trốn như vậy, hắn chỉ có thể lắc đầu thở dài. Xem ra nàng vẫn còn ác cảm với hắn.

“Ta về phòng của ta, nàng ngủ đi.” Tay kéo tấm màn mỏng lại, Nam Cung Hàn quay đầu nhìn Tôn Ngọc Nhi đang trốn trong mền, ngoại trừ nói nàng ngủ sớm ra cũng không nói câu gì thêm đã bèn đi ra ngoài.

Đợi khi nghe tiếng cửa đóng lại, Tôn Ngọc Nhi từ trong mền bò ra, lén lút nhìn xung quanh. Sau khi chắc chắn là Nam Cung Hàn không còn ở đây nữa nàng mới dám bước xuống giường đi tới cửa, dán tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Thứ âm thanh nàng nghe được cũng chỉ có tiếng gió với tiếng mưa rơi bên ngoài, ngoài ra không còn tiếng gì khác. Đến lúc này nàng mới yên tâm ngồi bệt xuống đất, hai tay cứ ôm lấy đầu suy nghĩ.

Bây giờ nàng đã bị người Tôn gia xem như là cái gai trong mắt, bất cứ lúc nào cũng đều có thể bị loại trừ không đường sống. Giờ nàng đã không còn chỗ nào về nữa, phải tính cách để giải quyết thật tốt.

Cũng như câu nói gặp chuyện xui thì không cách nào tránh, giờ nàng đã hiểu ý nghĩa câu nói này rồi. Chuyện Tôn gia ít ra nàng còn có thể tìm cách nhưng việc gặp ma thì làm sao xử đây?

Vừa nghĩ đến chuyện này Tôn Ngọc Nhi đã thấy một trận hoảng hốt nảy sinh trong lòng, cái người nàng gặp ở quán trọ hôm ấy không biết là ma hay người? Nhưng dù là ai đi chăng nữa nàng vẫn sợ hãi không muốn nhắc đến. Lại nghĩ đến khi Nam Cung Hàn bế nàng đi, hắn không thể hỏi tại sao nàng lại ngất đi...? Hay là hắn vốn không để ý hay là hắn không muốn quan tâm đến?

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá mức kì lạ với nàng, từng chuyện một đều làm đầu óc nàng rối tung cả lên.

Tôn Ngọc Nhi chống cằm, nhìn khắp căn phòng lại bất đắc dĩ liên tiếp thở dài.

Xem ra nàng còn phải chịu nhiều vất vả để có được bình yên đây!

Nhìn ngoài cửa sổ trời cũng đã tối đen, chợt nhớ cả ngày hôm nay nàng cũng chưa ngủ được giấc nào. Toàn thân cũng đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi muốn ngủ.

Nhấc hai cái chân nhứt mồi đứng lên đi tới trên giường, bản thân Tôn Ngọc Nhi như cái bong bóng xì hơi, một chút cũng không có sức lực đã nằm bẹp trên nệm.

Cảm nhận được thứ mềm mại dưới thân vừa ấm lại dễ chịu chẳng mấy chốc nàng chìm vào giấc ngủ say.

Đêm vẫn tiếp tục hạ xuống, bên ngoài cơn mưa vẫn chưa tan nhưng bên trong căn phòng nhỏ ấy vẫn có người vô tư ngủ yên giấc, nhưng bên ngoài lại có người không được thanh thản như vậy.

Nam Cung Hàn tựa vào cửa phòng, trong đêm hắn như được bao phủ lớp sương trắng tựa như sương mù dày đặc, ánh mắt hắn sâu thẳm nhìn về phía trước nhưng lại không biết nhìn về đâu... trong đôi mắt ấy có sự thê lương được che giấu dưới sự nguy trang thì giờ đây lại hoàn toàn hiện rõ.

Chỉ cách một cánh cửa hần vẫn cảm nhận được hơi ấm của nàng vẫn động lại đầu đó, dù vẫn còn ngăn cách một bức tường dày khó mà có thể phá vỡ, nhưng ít ra hần vẫn có thể thấy nàng, như vậy là quá đủ rồi...

Nam Cung Hàn thở nhẹ ra tiếng, không hiểu sao hôm nay hần lại cảm thấy rất thỏa mãn, dù chỉ là một ít đi chẳng nữa, cũng đủ bù lại khoảng thời gian hần đã đánh mất đi cái gọi là vui vẻ này...

...

Không biết từ lúc nào trời đã sáng tinh mơ, đàn chim đậu trên cành trúc trong sân đã bắt đầu cất tiếng hót vang khắp nơi. Tia nắng khẽ chiếu qua trong sân vườn, vừa ấm áp lại vừa mát mẻ làm tinh thần người khác thật thoải mái.

Đây vốn là một buổi sáng yên bình, nhưng bên trong tòa viện lớn này gài chỉ vừa mới gảy thì đã xảy ra bi kịch...

“Rốt cuộc nàng đã đi đâu!”

Nam Cung Hàn đứng trước cửa phòng, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ. Đối diện với hần là mấy người mặc y phục nô tài đang lo sợ cúi thấp đầu, ai nấy cũng thấp thòm sợ hãi, nhìn vị Vương gia đáng sợ đang nổi giận này, một câu bọn họ cũng không dám nói.

“Sao không trả lời! Bỏn vương hỏi là nàng đâu rồi!”

Một đám trước mắt không ai lên tiếng càng làm vẻ mặt Nam Cung Hàn càng lúc càng lạnh lẽo. Đôi tay giấu dưới tay áo đã siết chặt lại thành nắm đấm phát ra tiếng răng rắc.

Sáng sớm lúc hần tới phòng để tìm Ngọc Nhi, không ngờ lúc vào chẳng thấy ai, hần đã hốt hoảng đi tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng của nàng đâu cả!

Hần chỉ có thể lòi ra một đám nô tài làm trong viện này để hỏi, vậy mà mấy tên này y như bị cầm một chữ cũng không chịu nói ra. Thật là tức chết mà!

Hần thật lo lắng nàng đã đi đâu chứ?

Nam Cung Ly Thiên đứng một bên khi nhìn cảnh tượng này cũng chỉ biết ngán ngẩm lắc đầu, rồi lại liếc sang bọn nô tài bị dọa cho một trận cứ đứng ngơ ra, hần không khỏi lo lắng.

Mới thức dậy hần đã nghe thấy tiếng quát lớn của Nam Cung Hàn, làm hần cứ nghĩ là xảy ra chuyện gì lớn nên đã chạy đến đây xem thử.

Không nghĩ tới Nam Cung Hàn chỉ vì không tìm thấy tiểu nha đầu đi cùng với huynh ấy, mà nổi trận lôi đình đi tìm khắp nơi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy không biết chừng nào mới tìm ra tiểu nha đầu kia ở đâu?

“Hoàng huynh! Đệ thấy tra hỏi thế này cũng không phải là cách, hay chúng ta tìm cách khác vậy!”

Nhìn vào gương mặt ôn nhu của Nam Cung Ly Thiên đang nói chuyện, sự tức giận trên mặt Nam Cung Hàn nhanh chóng mất đi, ngược lại còn có phải phần nương nòng tránh né.

Khóe môi Nam Cung Ly Thiên chợt run lên vài cái, thái độ này của Nam Cung Hàn thật làm người khác không được tự nhiên.

Chỉ là việc này xảy ra ở chỗ của hần, nói gì đi nữa hần cũng phải có trách nhiệm giải quyết.

Nam Cung Ly Thiên nhẹ nhàng môi thành nụ cười dịu dàng:

“Hay là chúng ta đi ra ngoài tìm, huynh thấy thế nào?”

Nam Cung Hàn im lặng nhìn đăm đăm vào Nam Cung Ly Thiên, nhìn đến khi Nam Cung Ly Thiên bắt đầu không thoải mái lên tiếng: “Hoàng huynh! Ý của huynh như thế nào?”

Nam Cung Hàn không suy nghĩ đã gật đầu ngay, bèn cất bước đi về phía cổng lớn. Giống như hần không muốn ở lại để nói chuyện với Nam Cung Ly Thiên mà muốn đi mất.

Đám nô tài hết nhìn bóng dáng đi mất của Nam Cung Hàn, lại nhìn sang chủ tử nhà mình, biểu hiện đều đồng loạt khó hiểu.

Hình như thái độ Hàn Lăng vương đối với Vương gia nhà họ rất xấu hổ?

Nam Cung Ly Thiên nhẹ khoát tay ra lệnh cho đám nô tài sau lưng lui xuống, còn hần cũng nối bước theo sau, đôi mắt như mặt hồ khẽ chuyển động như đang suy nghĩ.

Đến bây giờ hoàng huynh cũng chưa nói chuyện với hần...?

...

Tôn Ngọc Nhi đi trên đường lớn, y phục nàng mặc trên người vừa nhăn nhoe vừa dính đầy bùn đất, tóc tai thì lộn xộn, rối tung, đánh giá toàn thân thì chính là nhếch nhác đến không chịu nổi. Từ xa người đi đường cũng phải né sang hướng khác mà đi.

Thật đúng là xui xẻo! Nàng vừa đi vừa thê lương gào hét trong lòng.

Hôm nay chắc chắn là ngày xui của nàng a!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trốn đi gặp lưu manh 2

Với bộ dạng lòi thối lếch thếch của mình khi đi trên đường, dù muốn hay không cũng sẽ bị người ta chỉ trỏ này nọ, vậy mà đối với Tôn Ngọc Nhi thì chẳng phải chuyện gì mất mặt đáng xấu hổ phải trốn đi, ngược lại nàng hết sức thân nhiên bước đi trước bao nhiêu cái nhìn dòm ngó của người khác.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng bị người khác nhìn như vậy, ở Tôn gia không phải cũng bị nhìn nhiều lần rồi hay sao! Nên một chút nàng cũng không lo lắng, cứ để cho họ nhìn, nhìn đến khi nào họ chán thì sẽ tự động rời đi thôi.

Bước đi đầy thanh thản về phía trước, Tôn Ngọc Nhi vừa đi vừa suy nghĩ tiếp theo thì phải đi đâu đây thì sau lưng chợt vang lên tiếng quát lớn của ai đó rất ồn ào.

“Đứng lại!”

“Mau dừng lại ngay! Không được chạy nữa.”

....

Một vài âm thanh rống to của ai đó đằng sau. Tôn Ngọc Nhi theo bản năng xoay lưng lại.

Trước mắt nàng là hai người nam nhân cao to đang chạy thật nhanh về phía này, đến khi nhìn kĩ lại nàng mới thấy một hình bóng màu đen cũng đang chạy thật nhanh về phía nàng, hơn nữa tốc độ cực kì nhanh...

“Á...”

Còn chưa kịp tránh đường thì Tôn Ngọc Nhi đã cảm nhận được có người đã đâm thật mạnh vào lưng, khiến nàng mất thăng bằng ngã lăn trên đất!

Thật đau...!

Toàn thân nàng nằm dài dưới đất, như bị con ngựa lớn dẫm lên nghiền nát qua, đau đến không chịu nổi.

Cổ chống hai tay lên để đứng dậy, nhìn xuống y phục không biết đã dính phải bao nhiêu các bụi dơ bẩn, nhưng cũng đủ làm nàng khổ sở kêu ai oán.

Nàng đã đủ thảm hại lắm rồi, giờ còn gặp chuyện xui nữa! Hôm nay quả thật đúng là ngày đen đủi.

Về mặt nhăn nhó tức giận quay lại nhìn thủ phạm cũng đang té trên đất không khác gì nàng, nhưng người này cũng chỉ bị té cái bịch ngồi dưới đất thôi, không thê thảm như nàng!

“Đau chết ta!”

Người mặc y phục đang ngồi dưới đất đứng dậy, tay vuốt nhẹ cái mông sưng đau của mình rồi tức giận trừng mắt la lên:

“Tiểu nha đầu nhà ngươi đi không thấy đường hay sao? Mà không chịu tránh sang ra một bên cho người ta đi!”

“Gi chứ?”

Tôn Ngọc Nhi không dám tin nhìn người đối diện, rõ ràng nàng mới là người bị thương cơ mà? Sao lại vô lí vậy chứ! Đụng nàng té ngã còn không xin lỗi mà còn ngang ngược mắng nàng! Đây rốt cuộc là loại người gì đây!

Phát hiện ánh mắt của tiểu nha đầu kia cứ liếc dăm dăm nhìn mình, người mặc y phục đen không nhận được hết lớn:

“Liếc cái gì mà liếc? Chẳng lẽ là ta nói không đúng? Ngươi chính là đi đường mà không có mắt nhìn.”

Tôn Ngọc Nhi đối với cái người đang gây sự trước mắt, một chút cũng không có hứng thú cãi lại, nàng mới không muốn gặp chuyện phiền phức!

Nhìn cách ăn mặc tên này đều là màu đen, hơn nữa nghe giọng nói là nữ. Một nữ tử ban ngày ban mặt lại mặc đồ toàn màu đen thế kia còn che cả mặt lại, còn bị người khác đuổi theo phía sau ngoài đường thế này.

Đây chắc chắn là người nên tránh xa không nên dính vào.

Người mặc y phục đen cũng nhanh chóng cảm nhận được phía sau có người đang chạy tới. Sắc mặt chợt biến sắc, cũng không quan tâm đang có rất nhiều người xung quanh đang nhìn đã đứng dậy thật nhanh chạy mất tiêu.

Nhìn kẻ đã chạy xa mất rồi lại nhìn một đám người đuổi theo, quả thật là rất náo nhiệt!

Lắc đầu cảm thán vài câu, Tôn Ngọc Nhi bèn xoay người tiếp tục đi tiếp.

Nàng hiện giờ cần phải đi tìm chỗ để nghỉ ngơi gấp! Mới không có thời gian ở lại xem náo nhiệt.

Đi giữa phố đường đông đúc người người qua lại, có kẻ quen cũng có kẻ lạ. Tôn Ngọc Nhi mới chợt nhận ra kinh thành thì ra đôi lúc không chỉ náo nhiệt ồn ào mà không khí vào buổi sáng cũng rất thoải mái.

Nhưng đáng tiếc nàng bây giờ lại không thể có tâm trạng tốt để ngắm nhìn kinh thành xa hoa như thế này!

Cúi xuống nhìn bộ dạng đáng thương của mình, Tôn Ngọc Nhi không khỏi oán niệm nhớ lại việc mình trốn đi.

Trời còn chưa sáng nàng đã phải rời giường để tìm cách trốn khỏi, khó khăn lắm mới tìm ra cửa lớn, không nghĩ tới cánh cửa ấy quá cao so với nàng, hại bản thân không cách nào mở cửa được, lại không thể nhờ ai giúp đỡ, nên nàng chỉ có thể tìm lối khác để đi.

Bây giờ nghĩ lại cái cảnh chui qua lỗ chó trong vườn... về mặt nàng không nhận được nhẫn lại.

Để có thể chui qua được cái lỗ ấy, nàng đã phải vất vả như thế nào, thật không dám nghĩ tới nữa.

Đây tuyệt đối sẽ là chuyện nàng không muốn nhớ đến!

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, trong lòng lại nhớ tới cái cảm giác ấm áp khi ngủ trên cái giường nhỏ trong phòng của mình. Vừa bình yên không cần phải lo lắng chuyện gì, cứ thoải mái mà yên giấc ngủ ngon. Chứ không phải là vất vả ở ngoài đường như thế này, hơn nữa nàng bây giờ cũng rất đói bụng.

Sờ lên cái bụng nhỏ đang kêu lên liên tục, nàng lại bắt đầu nhớ mấy cái bánh bao trắng mềm thơm thơm vào buổi sáng khi ở Tôn gia nàng thường ăn. Trước đây nàng còn chê đồ ăn quá ít lại khó ăn, giờ nhớ lại, thật cảm thấy lúc đó bản thân nàng thật ngu ngốc làm sao! Giờ đói bụng rồi mới biết một cái bánh bao nhỏ cũng rất đáng quý.

Nhưng giờ đừng nói một cái bánh bao dù là nửa cái bánh cũng rất khó để tìm, không tiền thì làm sao mua được đây!

Đảo mắt nhìn mấy gian hàng bán đồ ăn đang tỏa mùi thơm khắp nơi, mùi thức ăn cứ bay vào mũi của nàng, lại càng khiến con đói bụng càng lúc càng lớn hơn.

“Ngươi nhìn đi, bảng cáo thị phát đồ ăn miễn phí ở Bằng phủ đấy!”

Chợt từ xa có âm thanh nói chuyện của ai đó rất náo nhiệt, hình như là đang bàn luận chuyện gì đó.

“Đúng vậy! Mỗi năm Bằng tiểu thư luôn phát đồ ăn cứu trợ cho người nghèo. Năm nay chắc cũng không ngoại lệ.”

“Bằng tiểu thư thật là hiền lương, nhân hậu, không chỉ xinh đẹp, dịu dàng, còn có tấm lòng tốt bụng giúp đỡ người khác. Đúng là hoá thân của bồ tát sống!”

“Cái này mà còn phải nói sao? Chuyện này khắp ở kinh thành ai mà không biết? Nếu như có thể gặp được Bằng tiểu thư, dù có muốn ta thành ăn xin đến Bằng phủ để xin cơm. Ta cũng bằng lòng!”

Một đám nam nhân đang tụ tập một chỗ, tay cứ chỉ vào bảng giấy dán trên tường, miệng cứ nói hoài không ngừng, lúc thì khen, lúc thì lại trưng ra bộ mặt mơ mộng.

Tôn Ngọc Nhi ngược nhìn tờ giấy trắng trên tường, những nét chữ đen ngoằn vừa nghiêng vừa thẳng, thật không biết là rốt cuộc nó có nghĩa là gì?

Một chữ nàng cũng không hiểu.

Nhưng theo lời mấy người kia nói thì nàng đã nhanh chóng hiểu ra. Bằng phủ đang mở kho lương thực cứu dân nghèo. Mắt nàng chợt phát sáng như đã tìm ra được thứ gì đó rất thú vị.

Tình hình của nàng bây giờ cũng không khác gì dân nghèo cần được giúp đỡ, nếu tới đó có thể được người khác phát thức ăn mà không lấy tiền thì tốt

quá rồi còn gì.

Nghĩ tới đây Tôn Ngọc Nhi đã không kìm chế được nuốt ngụm nước bọt trong miệng. Nàng sắp được ăn no bụng, không cần phải chịu đói nữa.

Chỉ là Bằng phủ ở đâu nàng thật không biết, phải kiếm người hỏi đường thôi.

“Vị ca ca này cho ta hỏi, đường nào đi tới Bằng phủ vậy?”

Nam nhân bên cạnh đang xem bảng cáo thị, nghe có người hỏi bèn quay đầu lại nhìn, đối diện với gương mặt nhỏ nhắn của đứa bé đang ăn mặc hết sức dơ bẩn. Trong ánh mắt của hắn hiện vẻ ghét bỏ, khinh bỉ.

“Người đi mà hỏi người khác!”

Câu nói xua đuổi đầy khó chịu của người này không làm gì ảnh hưởng đến Tôn Ngọc Nhi, nàng chỉ lặng lẽ quay mặt đi rồi rời khỏi, giống như là không hề nghe thấy những gì hắn nói.

Nàng mới không để tâm đến những gì hắn nói, một người ngay cả một đứa trẻ con cũng không hề muốn giúp đỡ thì vốn là kẻ không đáng để nói chuyện.

Dọc theo đường đi, Tôn Ngọc Nhi luôn hỏi thăm người đi đường. Sau vài lần hỏi thì nàng cũng tìm ra được đường đi tới Bằng phủ. Theo chỉ dẫn của người khác nàng đã nhanh chóng đi tới được Bằng phủ.

Trước mắt nàng là toà phủ rộng lớn đầy uy nghiêm, trước cửa còn có lính canh gác nghiêm ngặt. Từ xa nhìn vào cũng biết đây là nơi không phải nơi tầm thường.

Nhìn tình cảnh này bất giác Tôn Ngọc Nhi phải xuýt xoa khen ngợi. Không hổ danh là nơi ở của trọng thần trong triều đình, đúng là so với những phủ khác hoàn toàn không giống nhau. Đem so với Tôn phủ còn lớn hơn.

Nàng lại nhìn một lượt xung quanh, phát hiện không chỉ có mình nàng tới đây. Trước phủ đã có mấy hàng người xếp thành hàng dài. Vẻ mặt của ai nấy đều ngóng nhìn cửa lớn đang đóng chặt của Bằng phủ.

Xem cách ăn mặc của họ thì đều rất nghèo khó, vải rách, tóc tai thì lại bù xù, bộ dạng thì không khác nàng gì là mấy. Chắc là tới để nhận lương thực cứu trợ của Bằng phủ phát.

Tôn Ngọc Nhi bước tới chỗ hàng người đang xếp hàng, bởi vì nàng tới sau nên chỉ có thể đứng sau cuối để chờ.

Nhiều người như thế này không biết chừng nào mới phát xong?

Khi mọi người còn đang đứng chờ đợi, thì cửa lớn Bằng phủ chợt phát ra tiếng “Kẹt.” thật lớn. Tất cả đều đồng loạt nhìn sang.

Từ bên trong đi ra là một cô gái bước ra, tuổi cỡ mười lăm mười sáu, mặc y phục màu hồng phấn, tóc thì thắt bím hai bên, diện mạo thanh tú xinh xắn. Khi cô gái ấy đi tới trước đám đông, trên môi nhẹ nở nụ cười dịu dàng. Giọng nói êm ái vừa đủ người nghe vang lên:

“Hôm nay là ngày Bằng phủ mở kho phát lương thực để cứu trợ cho dân nghèo. Ở đây chắc các vị cũng biết mỗi năm Bằng phủ không chỉ phát lương thực miễn phí, mà còn tặng bạc để giúp đỡ cho những người khó khăn. Và cũng như thường lệ mỗi năm, số lượng người phát đều không giới hạn, chỉ cần là người có hoàn cảnh nghèo khó, tất cả đều được nhận đồ ăn và bạc.”

Cô gái vừa nói xong, đám đông đã ồ ạt nói chuyện, kẻ nhìn ta, ta nhìn người khác. Tất cả mọi người đều hưng phấn cười không thôi.

“Được rồi. Bây giờ xin các vị xếp hàng theo thứ tự, để tiểu thư của phủ đi ra phát lương thực cho mọi người.”

Vừa dứt lời, cô gái kiểm tra hàng người xếp hàng, thấy đều ổn thì quay sang gật với ông lão đang đứng cách đó không xa. Ông lão vừa nhìn xong rồi nhanh chóng đi vào bên trong phủ. Sau giây lát thì từ bên trong lại có người đi ra.

Người vừa này vừa mới xuất hiện, không gian gần như yên tĩnh, vốn là khi này còn có tiếng nói chuyện xung quanh, nhưng giờ lại im lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của từng người một.

Thật đẹp!

Không biết từ lúc nào ngay cả Tôn Ngọc Nhi cũng gần như là si mê như bao nhiêu người khác. Nàng chỉ vừa ngược mắt nhìn mà thôi thì cũng đã bị vẻ chói sáng của người này làm cho mờ cả mắt.

Chẳng lẽ đây là chính là mỹ nhân khuynh thành vào thời cổ đại mà người ta thường nói hay sao?

Nữ tử dung nhan xinh đẹp như đoá sen thuần khiết lại không nhiễm bụi trần, chẳng khác nào tiên nữ đang dạo chơi nhân gian.

Tóc nàng dài đen tuyền xoã trên hai vai thon gầy, đôi mắt đen nhưng trong suốt như hạt trân châu nhỏ lấp lánh. Mỗi bước chân của nàng đều nhẹ nhàng toát lên khí chất thanh cao đầy yêu kiều, làm người khác đều say mê từ xa mà ngẩn nhìn.

Nữ tử nắm nhẹ làn váy, nhẹ bước tới chỗ đám đông. Đôi mắt ẩn hiện sự dịu dàng, khẽ cất giọng, nói:

“Đã khiến các vị đã đợi lâu, thành thật xin lỗi. Hôm nay Nguyệt Dao sẽ thay cha chủ trì phát lương thực cho mọi người, nên mọi người hãy trật tự ngay ngắn để nhận lương thực và bạc nhé!”

Âm thanh ngọt ngào của thiếu nữ vang lên, chẳng khác nào khúc đàn hay để người ta hưởng thức. Tôn Ngọc Nhi vẫn dõi theo từng cử chỉ của nữ tử xinh đẹp kia, quả thật là rất đẹp! Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một mỹ nhân có vẻ đẹp như vậy, nhưng người con gái có sự xinh đẹp thuần khiết như thế này, thì là lần đầu tiên.

Quả thật lời đồn nói không sai, đúng là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành! Đẹp không thể tả.

“Người đó là Nguyệt Dao tiểu thư đó! Quả nhiên là tuyệt thế mỹ nhân.”

“Chính xác! Người không chỉ đẹp còn tốt bụng. Bằng thái sư thật có phúc mới có nhi nữ xinh đẹp thế này.”

“...”

Nghe mấy người xung quanh liên tiếp bàn tán về vị Nguyệt Dao tiểu thư kia, Tôn Ngọc Nhi lại càng tò mò về vị thiên kim Bằng Nguyệt Dao trong truyền thuyết được người ta đồn đại khắp nơi liên tục.

Không biết tính tình có thật là như người ta nói hay không?

“Được rồi. Bây giờ sẽ chính thức phát lương thực, mọi người vào chỗ của mình đi, theo thứ tự mà lên nhận.”

Vị tổng quản cầm quyển sách xem xét, rồi giơ tay ra hiệu với mấy hạ nhân đằng sau, rất nhanh đã có mấy người đi ra, cùng kéo mấy cái thùng cỡ lớn được che bằng tấm vải trắng, khi tấm vải được mở lên, bên trong đã tỏa ra mùi hương thức ăn thơm phức.

“Bằng phủ có chuẩn bị một ít đồ ăn, cùng với một ít gạo cho mọi người. Sau khi phát xong nếu như còn thiếu thì sẽ phát tiếp.”

Vị tổng quản chỉ về phía mấy cái thùng lớn kia, nói: “Sau khi nhận lương thực xong, các vị xếp hàng tới đây để nhận bạc.” Nói xong lão đi tới chỗ của Bằng Nguyệt Dao đang đứng, nói nhỏ vài câu bên tai nàng một lúc. Còn về phía dưới cũng đã bắt đầu phát lương thực.

“Người thứ nhất.”

“Người thứ hai.”

“Người thứ ba.”

Theo thứ tự đọc, từng người một trong hàng bước ra đi tới nhận đồ ăn sau đó đi tới nhận mười lượng bạc trắng. Cỡ một lúc sau, hàng người xếp hàng càng lúc càng rút ngắn lại, chỉ còn mấy người nữa là đến phiên nàng.

Tôn Ngọc Nhi đã vui tới mức liên tục nhóm chân lên nhìn về phía trước. Chỉ hận không thể mau mau tới lượt nàng.

“Người cuối cùng.”

“Có!”

Nhảy dựng lên chạy thật nhanh đến chỗ người phát lương, có thể vì nàng quá nhỏ bé so với những người ở đây, nên người phát lương thực khi thấy nàng, không khỏi kinh ngạc:

“Tiểu nha đầu, muội đến đây một mình à?”

Nhìn một lượt thân hình nhỏ bé của cô bé trước mắt, vừa gầy vừa ốm yếu.

Cô bé này nhỏ như vậy, mà đã ăn xin rồi, thật là đáng thương.

Không hề biết trong lòng tên kia đang nghĩ gì, Tôn Ngọc Nhi chỉ thản nhiên gật đầu:

“Vâng! Muội tới có một mình.”

“Vậy muội nhận thức ăn nhé!”

Đối với cô bé đáng thương này, bản thân hẳn thương tiếc không thôi, nên khi lấy đồ ăn, hẳn đã lấy nhiều thêm một ít bỏ vào trong bọc nhỏ đưa cho Tôn Ngọc Nhi.

“Đây. Muội cảm về mà ăn đi.”

“Cảm ơn nhiều.”

Nhận lấy bọc đồ ăn, theo lễ phép nàng cúi đầu cảm tạ. Hành động này của nàng vào trong mắt của người khác thì đáng yêu làm sao. Người phát lương thực thiếu chút nữa đã nhìn không được mà nựng lấy má của nàng.

Ngay cả vị tổng quản thấy vậy cũng đi tới, xen vào vài câu: “Cô bé này thật là dễ thương, đáng tiếc tuổi nhỏ như vậy mà đã phải sống vất vả thế này...”

Tôn Ngọc Nhi im lặng, mắt cứ chăm chú nhìn vào bọc đồ ăn đang ôm trong lòng, hoàn toàn mặc kệ mấy người xung quanh đang nói gì.

Giờ nàng chỉ mong sao có thể tìm được chỗ yên tĩnh để có thể thoải mái để giải quyết hết sạch hết đồ ăn này a!

Cũng không quan tâm có nhiều người ở đây, nàng đã xoay người đi khỏi.

“Nè! Cô bé không lấy bạc à?”

Sau lưng vang lên giọng nói của vị tổng quản, nàng cũng không hèm quay đầu lại nhìn để trả lời.

Hiện giờ nàng còn có việc quan trọng phải giải quyết.

Mãi mê nhìn bọc đồ ăn, khi nàng đi lại đụng phải vật cản...

Đau!

Cái trán như động phải thứ gì cứng ngắt, mà thật đau, Tôn Ngọc Nhi sờ lên cái trán của nàng, bất giác ngẩng đầu lên, bĩu môi không vui.

“Ai lại đi mà cản đường thế?”

“Cuối cùng cũng tìm được nàng rồi.”

Ặc... Giọng nói này sao nghe lại thấy quen?

Nàng vừa mới ngược mắt nhìn thì đã rơi vào đôi mắt màu hổ phách sâu không đáy của người đối diện. Ánh mắt ấy mãnh liệt như muốn hút sâu nàng vào.

Gương mặt người này vừa quen thuộc cũng vừa xa lạ với nàng, không phải là kẻ mà nàng đang trốn sao!

“Hàn Lăng vương?”

Sao lại xui thế. Lại gặp phải hắn!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thức ăn bay đi?

“Sao ngài lại ở đây?”

Tôn Ngọc Nhi thật không dám tin nhìn Nam Cung Hàn, hắn tự nhiên lại xuất hiện ở đây không phải là tìm nàng đó chứ!

“Ta đi tìm nàng khắp nơi...”

Nam Cung Hàn cúi người xuống, nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới. Tầm mắt hắn dừng lại trên y phục dính bùn của nàng, lông mày chột nhú lại:

“Y phục của nàng sao lại bẩn như vậy?”

Không chỉ y phục mà còn tóc tai, khuôn mặt của nàng cũng bẩn không kém, rốt cuộc nàng đã làm gì mà khiến bộ dạng trở nên như thế này!

Tôn Ngọc Nhi ôm chặt lấy bọc đồ ăn lùi lại về phía sau, cảnh giác nhìn Nam Cung Hàn.

“Không có...”

Không hiểu tại sao đối với người này nàng luôn cảm thấy có cảm giác rất khó chịu... chính là không muốn ở quá gần với hắn.

Thấy được sự xa cách trong mắt nàng, Biểu tình trên mặt Nam Cung Hàn hiện rõ vài nét ưu thương nhàn nhạt.

“Nàng lại đây.”

Nhìn Nam Cung Hàn ngoắc tay kêu nàng, Tôn Ngọc Nhi lại càng hốt hoảng lùi lại xa hơn.

Nàng mới không muốn đến gần hắn.

Không để nàng tiếp tục lùi lại càng xa, Nam Cung Hàn đã nhanh tay, đứng dậy đi tới bắt lấy thân hình nhỏ bé của nàng ôm vào trong lòng.

“Để xem nàng còn trốn được hay không?”

Đến khi Tôn Ngọc Nhi bình tĩnh ngộ ra thì nàng đã rơi vào trong lòng ấm áp của đối phương.

Âm điệu trầm thấp vang bên tai, nàng mím chặt môi, âm ức không vui, nói:

“Ngài mau thả ta ra.”

“Không thả!”

Hắn cực kì ngang ngược trả lời, cũng không quan tâm nàng có chịu hay không, hắn siết chặt vòng tay khi ôm nàng lại. Hùng hổ tuyên bố.

“Ta sẽ không bao giờ buông nàng ra nữa! Nàng cũng không được rời xa ta!”

“...”

Tôn Ngọc Nhi gần như là có thể cảm nhận được ánh mắt mọi người xung quanh đang tập trung về phía bọn họ. Hơn nữa là còn chăm chú mà lắng nghe nữa à!

Nàng dù muốn trốn cũng rất khó. Bởi vì đang có kẻ ngang ngược không chịu buông tha nàng.

Đưa mắt nhìn Nam Cung Hàn vẫn đang còn đang vui vẻ hí hóp mắt lại cười nhìn nàng, Tôn Ngọc Nhi chỉ lặng lẽ quay mặt đi hướng khác, một lời cũng không thốt ra.

Nam Cung Hàn nhẹ lau đi vết bẩn trên mặt nàng, Tôn Ngọc Nhi không được tự nhiên muốn né đi, nhưng bàn tay rộng của hắn như có thể bao trọn lấy gương mặt nhỏ của nàng, sức lực của hắn dù không lớn nhưng cũng đủ khiến nàng không thể tránh đi được hành động của hắn.

Động tác lau mặt nàng rất nhẹ, nhẹ tới mức như là đang sờ thứ gì đó rất trân quý mà không dám dùng sức quá mạnh. Nam Cung Hàn vừa tập trung lau đi từng vết dơ trên má nàng, ngón tay thô ráp của hắn duy chuyển tới đâu thì nơi đó đều lạnh, làm Tôn Ngọc Nhi run cả người.

Nam Cung Hàn trong lúc lơ đãng nhìn cái bọc nàng đang ôm trong ngực, bèn nhướn mày, hỏi:

“Đó là gì?”

Đẩy bàn tay đang sờ tới sờ lui trên mặt nàng ra, Tôn Ngọc Nhi nhanh siết chặt bọc đồ ăn ôm trong ngực, như sợ thức ăn của nàng sẽ bị người ta cướp mất mà muốn bảo vệ.

“Đây là thức ăn...”

Lời nàng nói ra rất nhỏ, Nam Cung Hàn cũng phải mất một lúc mới nghe rõ.

“Thức ăn?” Hàng lông mày nhíu lại, hắn đột ngột quay mặt đi nhìn mọi người xung quanh, trên tay họ đều cầm cái bọc y chang của Tôn Ngọc Nhi. Hơn nữa nhìn cách ăn mặc của họ thì giống như là dân thường đang chịu khổ?

“Thức ăn này từ đâu nàng có?”

Tôn Ngọc Nhi bất ngờ bị hỏi, mắt cứ đảo qua đảo lại, thái độ rõ ràng là không muốn trả lời, nhưng Nam Cung Hàn cứ dùng đôi mắt vừa lạnh vừa nghiêm túc ấy nhìn chăm vào nàng, nàng gần như là không chịu được, đành lên tiếng:

“Là do Băng Phủ mở kho phát lương thực cho dân nghèo. Ta tới để...”

Câu cuối cùng nàng không cách nào nói ra, chỉ biết im lặng ôm chặt bọc thức ăn. Không biết có phải là nàng nhìn lầm hay không, nhưng nàng thấy vẻ lạnh lẽo đang hiện lên trên mặt của Nam Cung Hàn. Hay là hắn không vui? Nhưng tại sao hắn lại không vui chứ? Chuyện của nàng liên quan gì tới hắn!

Nàng thật rất muốn hỏi hắn, nhưng khi cứ đối diện trực tiếp với Nam Cung Hàn, nàng lại không thể nói ra những gì mình nghĩ trong lòng.

Bất ngờ giật lấy bọc đồ ăn từ trong tay của Tôn Ngọc Nhi, Nam Cung Hàn thần nhiên mở ra nhìn thứ bên trong. Khi nhìn xong một lần nữa sắc mặt hắn lại lạnh lẽo thêm vài phần.

“Sao ngài lại lấy thức ăn của ta chứ? Mau trả lại đây!”

Thấy bọc đồ ăn của mình phải vất vả lắm mới có được lại bị lấy mất, Tôn Ngọc Nhi bắt đầu phản ứng giãy giụa.

“Thức ăn này khó khăn lắm ta mới có được đấy!” Nàng đã phải đứng chờ rất lâu mới có thể nhận được a!

“Bọn họ phát cái này cho nàng ăn sao?”

Bên trong chỉ có hai cái bánh bao, mấy trái táo nhỏ, ngoài ra cũng chỉ có một ít com trắng cuộn trong cái chén. Đây mà thức ăn sao?

Thịt với cá đều không có, ngay cả miếng rau cũng không, vậy mà lại đòi phát lương thực cứu trợ ư!

Một chút bổ dưỡng cũng không hề có! Ngọc Nhi của hần làm sao mà ăn?

“Những thứ này không hề có dinh dưỡng cho nàng, không nên ăn.”

Sau khi nói xong, hần cầm lấy bọc đồ ăn dùng sức một cái ném đi thật xa.

“...”

Bọc đồ ăn theo sức ném của hần đã bay theo một đường vòng cong đẹp mắt rồi biến mất trên bầu trời trong xanh... cũng không biết nó sẽ bay về đâu.

Tôn Ngọc Nhi ngơ ngác nhìn lên trời, miệng há to, mắt tròn tròn, mãi một lúc nàng mới giật mình tỉnh ra.

Thức ăn của nàng... biến mất tiêu rồi...

Những người ở đây đều cùng một biểu tình là há hốc mồm nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Ít lâu sau gần cửa Bằng phủ vang lên tiếng kêu gào hết đầy thê thảm.

“Thức ăn của ta!”

...

“Ngài mau trả lại thức ăn cho ta! Thức ăn của ta a!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nữ tử kì quái

“Nàng đừng lo. Ta sẽ mua lại thức ăn ngon khác cho nàng mà, đem so với mấy món này còn ngon hơn!”

Vừa thấy nàng khóc, Nam Cung Hàn đã luống cuống tay chân đỡ dành không ngớt. Không phải là hần cố ý đem quăng bọc thức ăn của nàng đâu, nhưng những món đó thật sự không tốt cho sức khỏe của nàng. Hần làm sao có thể để cho nàng ăn những món đó được chứ.

“Nàng đừng khóc!”

Nhẹ giọng an ủi bên tai, nếu bây giờ có thể làm nàng không khóc nữa, cho dù kêu hần làm gì thì hần cũng sẽ cố gắng mà làm cho nàng vui a...

“Mấy món đó ta phải xếp hàng rất lâu mới có được... sao ngài có nói đem vất là vất được chứ!”

Nàng đã nhìn đói rất lâu rồi, nếu không có gì vào bụng nàng sẽ chết mất.

“Món ăn khác? Là món nào chứ!” Đôi mắt to tròn rơi đầy những giọt nước mắt trên má. Đôi môi nhỏ nhẹ mím chặt vừa khóc vừa nói, phá lệ làm người khác đau lòng không thôi.

Lau lấy nước mắt của nàng, Nam Cung Hàn chỉ cảm thấy lòng quặn thắt đến đau đớn, nếu biết nàng sẽ khóc như vậy, hần sẽ không tùy tiện cầm lấy bọc thức ăn đó mà ném đi. Để bây giờ nhìn nàng khóc thương tâm như thế này, làm tâm hần cũng đau.

“Sẽ có thức ăn mới mà. Bây giờ ta sẽ dẫn nàng đi ăn món ngon.”

Khăng định gạt đầu, hần ôm lấy thân hình nhỏ bé của nàng rồi xoay người chuẩn bị đi khỏi, thì từ sau lưng chợt truyền lấy tiếng nói:

“Hàn Lăng vương xin dừng bước.”

Bằng Nguyệt Dao nhẹ nhàng đi tới, Nam Cung Hàn nghe thấy lời nàng bèn xoay người lại, đối diện nhìn thẳng vào gương mặt lạnh lùng âm trầm của người trước mắt. Bằng Nguyệt Dao chỉ cười nhẹ:

“Hôm nay Vương gia tới Bằng phủ, tại sao không vào để Nguyệt Dao tiếp đón?”

Hàng lông mày nhíu lại, Nam Cung Hàn chỉ lạnh lùng phun ra một câu:

“Không hứng thú!”

Tôn Ngọc Nhi đang được hấn bế trong lòng, còn đang mãi nhìn chăm vào Bằng Nguyệt Dao, lại nghe thấy lời này, bất giác bĩu môi xem thường.

Có một mỹ nhân xinh đẹp như vậy để nói chuyện, mà hấn còn kiêu ngạo nói năng không khách sáo với người ta, đúng là một vị Vương gia không xem ai ra gì.

Đối với sự lạnh nhạt của Nam Cung Hàn, Bằng Nguyệt Dao lại tỏ vẻ thản nhiên vẫn cười nói như thường, dung nhan xinh đẹp cũng vì vậy càng tỏ sáng khiến người nhìn gần như bị mê hoặc.

“Nếu Vương gia không hứng thú tới Bằng phủ, vậy tại sao ngài lại tới đây?”

“Bỏn vương muốn đi đâu thì là quyền của ta, chẳng lẽ phải báo cáo với người?”

Nắm đấm nắm chặt lại, vẻ mặt Nam Cung Hàn gần như mất kiên nhẫn, nếu như không phải có Ngọc Nhi ở đây, hấn nhất định sẽ đá bay nữ nhân này đi!

“Nguyệt Dao không có ý đó. Vương gia chớ tức giận, chỉ là Nguyệt Dao cảm thấy tò mò mà nên mới hỏi.”

Lặng lẽ cúi thấp đầu, ánh mắt Bằng Nguyệt Dao hiện vào nét đáng thương, ngay cả khi nói chuyện cũng có vài phần ảm ức.

Tôn Ngọc Nhi thấy thái độ của Nam Cung Hàn có hơi quá đáng, định lên tiếng an ủi thì chợt Bằng Nguyệt Dao ngẩng đầu lên, trong mắt là tia sáng kì dị đang loé ra liên tục.

“Hay là Vương gia vào phủ để Nguyệt Dao tạ lỗi.”

“...”

Rốt cuộc là nữ nhân này có hiểu tiếng người hay không vậy!

Nam Cung Hàn cảm nhận được lòng ngực của mình đang chứa lấy cơn tức giận muốn đánh người.

Chết tiệt!

Khẽ nguyên rủa một tiếng trong lòng. Hai mắt hấn trừng lớn đầy uy hiếp, gằn giọng:

“Bỏn vương nói một lần nữa. Ta không muốn vào Bằng phủ!”

“Nếu vậy chúng ta đi chỗ khác được không?”

Giống như không hề nghe thấy giọng điệu uy hiếp đáng sợ của người đang nổi giận kia. Bằng Nguyệt Dao vẫn rất vô tư, nói:

“Như là tới Hoa Vạn lâu đang rất nổi tiếng ở kinh thành, hay là đến Tiêu Mục quán đi. Nơi đó phong cảnh rất đẹp á! Nếu không chúng ta cũng có thể đến Mãn Thanh gia trang. Nơi đó cũng rất đẹp, mặc dù hơi xa một tí, cũng chỉ có đi hai ngày mà thôi.”

“...”

“...”

Sau gáy Nam Cung Hàn đã chảy vài giọt mồ hôi to đùng, cơn tức ở ngực như biến mất không thấy, thay vào là sự bất đắc dĩ trong lòng.

Nữ nhân này bất kể là kiếp trước hay kiếp này, quả thật đều không hề thay đổi... vẫn quái dị như thế!

Còn Tôn Ngọc Nhi chỉ biết ngạc nhiên nhìn thiên kim tiểu thư Bằng Nguyệt Dao, nhìn nàng ta nói không biết một là gì, hơn nữa còn nói càng hăng say. Cũng thật may vị Bằng tiểu thư này khi nói chuyện không lớn tiếng, mới không bị người khác nghe được, nếu không thật không dám nghĩ tới hình tượng bỏ tất hiên lương lúc này sẽ bị mất như thế nào!

Nàng chưa từng nhìn thấy một cô gái nào mà gặp nam nhân đã nói năng kiêu này, đây là lần đầu tiên!

Có thể mỗi tiểu thư vẫn chưa thấy nói đủ, miệng vẫn còn bất tuyệt nói liên miên:

“Nếu như Vương gia không chê thì Nguyệt Dao bằng lòng cùng người tới Tô Châu để ngắm hoa, hay là tới Nam Châu để xem lễ hội pháo hoa. Chúng ta cũng có thể đi đến Bằng gia tranh ở ngoại ô. Nơi đó tuyệt đối không có người làm phiền chúng ta...”

“Đủ rồi!”

Quát lên một tiếng thật lớn, Nam Cung Hàn nhanh ôm lấy Tôn Ngọc Nhi, xoay người chạy thật nhanh đi khỏi.

“Vương gia! Ngài đi đâu vậy? Nguyệt Dao còn chưa nói xong mà!”

Hắn mới không ngu ngốc mà đứng lại, ở gần với nữ nhân đó sớm muộn gì hắn cũng tức chết.

Có trời mới biết, khắc tinh của Nam Cung Hàn hẳn chính là nữ tử Bằng Nguyệt Dao này! Mỗi lần mà gặp là chỉ hận không thể đi đường vòng.

“Vương gia! Tối nay ở lễ hội Tiêu Hoa đình, Nguyệt Dao đợi ngài ở cầu Lương Duyên, không gặp không về.”

“...”

Nam Cung Hàn nổi đầy gân xanh trên trán, đôi chân nhanh chóng tắt cả sức lực chạy lao đi thật nhanh, như là phía sau hắn có bão tố đang rượt đến.

Bằng Nguyệt Dao nhìn bóng hình đã càng lúc xa, nàng nhanh thu hồi lại nụ cười, vẻ mặt biểu hiện vẻ tủi thân u buồn.

“Thật đáng tiếc, không thể về được tranh rồi!” Nàng tự lẩm bẩm trong miệng một lúc, bất ngờ truyền đến giọng nói quen thuộc:

“Tiểu thư! Hồi nãy người vừa nói gì với Hàn Lăng Vương vậy?”

Không biết từ khi nào a hoàn A Yên đã xuất hiện sau lưng Bằng Nguyệt Dao. Nàng khẽ cất tiếng hỏi:

“Tiểu thư không vui sao?”

“A Yên!”

Bằng Nguyệt Dao xoay lưng lại, bữu môi không vui: “Tiểu thụ của ta đi mất rồi!”

“...”

A Yên ngửa mặt lên trời, xem như mình không hề nghe thấy gì. Thật sự là nàng không hề nghe thấy gì hết, tuyệt đối là không nghe thấy!

...

Tiểu kịch trường:

A Yên: “Tiểu thư! Tại sao người lại luôn gọi Hàn Lăng Vương là tiểu thụ a?”

Bằng Nguyệt Dao: “Người không thấy ngài ấy rất khỏe mạnh cường tráng sao!”

A Yên: “...”

Chuyện này liên quan gì đến việc Hàn Lăng vương cường tráng nhỉ?

Bằng Nguyệt Dao cười đen tối: “Bởi vì hắn quá cường tráng oai vũ, nên nếu bị tiểu công đề xuống dưới làm tiểu thụ thì không phải rất kích thích ư?”

A Yên: “...”

Không biết Hàn Lăng vương khi biết chuyện này thì có phản ứng ra sao? Thật không dám nghĩ tới...

“Vậy ai là tiểu công?”

“Rầm!” Mổ nữ đập bàn:

“Đương nhiên là tên khốn kiếp mặt trắng thích lừa gạt kia rồi!”

A Yên: “...”

Nàng nhớ không nhầm thì người đó là phu quân của tiểu thư người a!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Xuất phát

“Ngài có thể chạy chậm được không vậy!”

Sắc mặt Tôn Ngọc Nhi tái xanh, đôi môi nàng run rẩy hết la rồi lại thét, nhìn cảnh tượng bản thân như đang lao đi như con sóc, dù là ai cũng khó mà bình tĩnh nổi.

Từ lúc ra khỏi Bằng phủ tới bây giờ, bản thân Nam Cung Hàn chỉ có ý nghĩ duy nhất là phải trốn thật xa nữ nhân Bằng Nguyệt Dao kia, chỉ có điều hấn dùng tốc độ kinh hoàng như gió sóc để chạy đi thì chính là không đúng!

Đôi tay nàng run lên liên tục rồi duy chuyển giật lấy tay áo Nam Cung Hàn. Thấp giọng, nói:

“Ngài đừng có chạy nhanh quá! Không tốt đâu!”

Hấn mà còn chạy như vậy thì sẽ xảy ra chuyện thật đấy!

Có vẻ đang lo tập trung chạy nên Nam Cung Hàn hoàn toàn không có phản ứng gì, vẫn cứ lao đi thật nhanh, nên dù Tôn Ngọc Nhi nói gì cũng không có tác dụng làm hấn dừng lại, ngược lại tốc độ của hấn càng nhanh gấp bội.

Nhìn hấn bây giờ chẳng khác nào người đang chạy nạn!

Từ xa mọi người đi đường chỉ thoáng nhìn qua được cái bóng màu đen vút qua thật nhanh, nhanh đến mức chẳng khác nào một ngọn gió lướt qua.

Cái này không phải gọi là chạy mà là khinh công mới đúng!

Không biết đã đi bao lâu, đến khi Tôn Ngọc Nhi thấy sắp không chịu nổi thì cuối cùng Nam Cung Hàn cũng dừng lại.

Khi Nam Cung Hàn dừng lại, Tôn Ngọc Nhi đã nhảy xuống từ trong lòng hấn. Nam Cung Hàn thấy nàng muốn chạy đi bèn giữ chặt kéo lại: “Nàng muốn đi đâu?”

“Buông ra!”

Cố gắng gỡ lấy cánh tay rắn chắc đang ôm lấy mình, Tôn Ngọc Nhi vừa ngắt vừa nhéo, nhưng đáng tiếc dù nàng nhéo như thế nào, Nam Cung Hàn vẫn không kêu đau, hấn vẫn ung dung cười nói với nàng:

“Ngoan. Đừng chạy lung tung. Ta sẽ dẫn nàng đi ăn ngon.”

Nàng quăng cho hấn cái liếc mắt khinh bỉ: “Ngài xem ta là con nít sao? Ta mới không có gốc mà bị ngài gạt.”

Xoa đầu Tôn Ngọc Nhi vài cái, Nam

Cung Hàn bỗng nghiêm mặt: “Nàng chính là con nít. Nàng biết nàng còn chưa đến mười lăm, thì không phải là con nít sao!”

“...”

Tôn Ngọc Nhi bị Nam Cung Hàn nói đến mặt đỏ cả lên. Nàng biết tuổi của nàng thật sự rất nhỏ, nhưng bị hấn nói thẳng ra vậy thì rất khó chịu.

“Ta nhỏ tuổi thì liên quan gì tới ngài? Ta muốn về nhà!”

“Về nhà?” Như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, Nam Cung Hàn ngửa mặt lên trời cười như điên. Tôn Ngọc Nhi khi nhìn thấy cũng bị dọa cho sợ một trận.

“Ngài cười gì chứ?”

Nàng chỉ muốn về nhà thôi, có gì đang cười đâu! Hơn nữa khi hấn cười nhìn rất đáng sợ!

Nhìn khuôn mặt nhố nhăng của nàng, Tiếng cười của Nam Cung Hàn chợt dừng lại, biết rõ nàng đang không vui, không muốn chọc giận nàng. Nam Cung Hàn cố nín cười, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Nhà của nàng bây giờ có thể về sao?”

Một câu nói của Nam Cung Hàn lại làm gương mặt Tôn Ngọc Nhi nhanh chóng xụ lại.

Sao nàng quên mất bây giờ Tôn gia không còn là nhà của nàng nữa.

Ấm ức ngẩng đầu lên, Tôn Ngọc Nhi không phục: “Nhưng dù sao cũng không liên quan tới ngài.”

“Sao lại không liên quan? Thật chất...” Nam Cung Hàn còn chưa nói hết câu, thì Tôn Ngọc Nhi như nhìn thấy gì hai mắt đều phát sáng. Sau đó, nàng đi vòng qua Nam Cung Hàn, đi tới chỗ từ y nam nhân đang đứng cách đó không xa.

“Vương gia!”

Nam Cung Ly Thiên ngay từ đầu đã nhìn thấy Nam Cung Hàn đứng ở đó, còn chưa kịp bước tới gặp thì Tôn Ngọc Nhi đã hưng phấn chạy tới gọi tên hắn.

“Chào tiểu muội muội.” Nam Cung Thiên Ly nhẹ nhàng nở nụ cười như gió xuân với Tôn Ngọc Nhi. Nam Cung Hàn vừa nhìn thấy chỉ chau mày đi tới chỗ hai người họ, nhưng lại không nói gì.

“Tiểu nữ thỉnh an Vương gia.” Lễ phép cúi chào theo phép lịch sự, thái độ này của nàng với thái độ khi nói chuyện khi nãy với Nam Cung Hàn đúng là rất khác xa.

“Ở đây không có ai, không cần phải khách sáo.”

Dung mạo ấm áp hoà nhã như tiên của Nam Cung Ly Thiên rất dễ làm người khác cảm thấy rất thân thiện. Tôn Ngọc Nhi cũng không ngoại lệ. Nàng gần như là không chớp mắt nhìn Nam Cung Ly Thiên. Nam Cung Hàn thấy vậy, bất giác nhăn mặt lại. Hắn tới gần bế Tôn Ngọc Nhi lên. Sau đó, khẽ đặt sát vào mặt nàng rồi nhẹ nhàng cười.

“...”

“...”

Tôn Ngọc Nhi nhìn hàm răng trắng như tuyết của Nam Cung Hàn, vừa nhìn đã thấy rất trướng mắt. Gì đây. Hắn đang muốn khoe có hàm răng trắng với nàng à? Dù răng nàng không đẹp bằng răng hắn, nhưng hắn cũng không cần phải khoe đâu.

Nam Cung Ly Thiên im lặng ngoảnh mặt đi về hướng khác. Hắn sờ nhẹ mũi của mình, lên tiếng nhắc nhở ai đó:

“Hoàng huynh sắp trở rồi, có phải chúng ta nên đi hay không?”

Được Nam Cung Thiên Ly nhắc, Nam

Cung Hàn chợt nhớ bản thân đúng là còn có chuyện phải làm. Hắn bèn thật Tôn Ngọc Nhi xuống đất, lúc nhìn thấy đôi giày nàng đang mang, Nam Cung Hàn cúi người xuống, lấy hai đôi giày của Tôn Ngọc Nhi bỏ vào trong vạt áo. Lấy xong hắn còn mỉm cười giải thích:

“Như vậy nàng sẽ không thể trốn được nữa.”

“...”

Tôn Ngọc Nhi cúi thấp đầu nhìn đôi chân trần của mình, vẻ mặt nàng không cam tâm

“Trả giày lại cho ta.”

Nam Cung Hàn quả quyết lắc đầu: “Không được. Bây giờ nó là của ta.”

“...”

Hắn lấy đôi giày rách của nàng làm gì chứ! Hắn cũng đâu có mang vừa mà lấy.

Như thấy Tôn Ngọc Nhi chưa hoàn toàn bỏ ý định lấy lại đôi giày, Nam

Cung Hàn vẫn cố giữ lại đôi giày không trả lại:

“Ta nhớ ra là ta có nuôi một con chó. Ta định sẽ cho nó mang.”

“...”

“...”

Cái chân con chó của ngài có lớn tới mức này hay sao!

Tôn Ngọc Nhi thật rất muốn lớn tiếng mà mắng người, nhưng nàng lại cố kìm lại. Dù sao cũng chỉ là có một đôi giày cũ. Nàng cũng không cần phải vì nó mà tranh chấp với hắn.

Nam Cung Ly Thiên đứng một bên xem, thấy tình hình đã giải quyết ổn thỏa, cũng lên tiếng:

“Xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong, chúng ta mau đi thôi.”

“Được. Đi thôi.”

Bé lấy Tôn Ngọc Nhi lên rồi theo bước tới chiếc xe ngựa đã đậu gần đó. Nam Cung Hàn chui vào trong xe, sau khi đặt Tôn Ngọc Nhi xuống tấm da hổ, thì đến phiên Nam Cung Ly Thiên chui vào.

Nhìn Nam Cung Hàn rồi nhìn sang Nam Cung Ly Thiên. Tôn Ngọc Nhi chau mày khó hiểu: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Nam Cung Hàn sửa lại vạt áo cho nàng, không vội trả lời: “Không phải nàng đói bụng sao? Ta dẫn nàng đi ăn.”

“Đi ăn?” Tôn Ngọc Nhi mím môi khó tin: “Ngài tốt vậy sao?”

Mồ vương gia bị nghi ngờ nhân cách, tự ái mà vỗ ngực: “Đương nhiên là ta tốt rồi! Nơi ta dẫn nàng đi có rất nhiều đồ ăn.”

Tôn Ngọc Nhi vừa nghe nơi có nhiều đồ ăn thì hai mắt đã phát sáng: “Rốt cuộc là quán ăn ngon nào?”

“Chính là Tiêu Hoa đình!”

“...”

Tại sao nàng lại có linh cảm xấu thế nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Gặp người quen

Xe ngựa khởi hành từ kinh thành lớn đến ra tận ngoại ô phía nam. Trong khi đó ở trong xe ngựa lại là một bầu không khí ảm trầm đầy im lặng.

Tôn Ngọc Nhi ngồi trong lòng Nam Cung Hàn, được hắn ôm chặt, không thể nhúc nhích. Sắc mặt nàng sa sầm không vui: “Ta muốn ngồi chỗ khác.” Cũng đâu phải là không có chỗ trống? Hắn cần gì cứ ôm siết lấy nàng như vậy!

Nam Cung Hàn quả quyết lắc đầu: “Không muốn!”

Nam Cung Ly Thiên ngồi một bên, thân nhiên cầm quyển sách trên tay xem một lúc, rồi ánh mắt ôn nhu liếc sang Nam Cung Hàn, lại cười dịu dàng: “Chỗ ngồi trong xe ngựa còn trống. Hoàng huynh cứ để muội ấy chọn chỗ ngồi của mình đi.”

“Đúng! Ta muốn ngồi chỗ đó.” Tôn Ngọc Nhi đối với lời Nam Cung Ly Thiên cực kì ủng hộ gật đầu. Nam Cung Hàn nhìn nàng chỉ chỗ ngồi kế Nam Cung Ly Thiên, không nói lời nào xích lại gần Nam Cung Ly Thiên rồi đặt Tôn Ngọc Nhi xuống kế bên cạnh hắn.

“...”

Không phải đến cuối cùng nàng vẫn phải ngồi chung với hắn sao?

Nam Cung Hàn chỉ nhếch môi cười xem như không thấy vẻ bất mãn của Tôn Ngọc Nhi. Dù đi đâu hắn vẫn muốn nàng ở bên cạnh hắn!

Nam Cung Ly Thiên chỉ biết lắc đầu. Xem ra Nam Cung Hàn rất xem trọng tiểu nha đầu này, nếu không cũng sẽ không giữ bên cạnh như vậy...

Lại nhớ đến lúc sáng vì muốn tìm nha đầu kia, Nam Cung Hàn đã gần như tìm khắp kinh thành. Hắn đứng bên cạnh cũng phải kinh sợ, chỉ là có điều hắn thật không nghĩ ra. Nam Cung Hàn làm sao mà biết được tiểu nha đầu kia ở Bằng phủ?

Trong khi Nam Cung Ly Thiên còn đang thắc mắc một số chuyện thì không biết từ khi nào xe ngựa đã dừng lại.

Tiếng gõ đánh xe vang lên: “Vương gia! Đã tới nơi rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, Nam Cung Hàn đã nhanh chóng ôm lấy Tôn Ngọc Nhi bước xuống xe ngựa, kế tiếp Nam Cung Ly Thiên cũng bước xuống.

Tôn Ngọc Nhi nhìn nơi hoang vu một bóng người cũng không có, mày hơi nhíu lại, thật không dám tin đây là Tiêu Hoa đình lừng danh ư?

Nàng quan sát xung quanh một lúc, có chút thận trọng hỏi: “Đây là Tiêu Hoa đình?”

Nam Cung Hàn khẳng định gật đầu: “Đúng vậy!”

Dù biết hẳn sẽ không gạt nằng nhưng Tôn Ngọc Nhi cũng khó mà tin được. Nàng luôn nghĩ Tiêu Hoa đình phải là nơi xa hoa đầy náo nhiệt, chứ không phải là một nơi hẻo lánh như thế này.

Ở đây ngoại trừ cây với đá ra chẳng còn gì khác, ngay cả một căn nhà nhỏ cũng không có.

Kia Nam Cung Ly Thiên đi đầu chọt xoay lưng lại, mở miệng giải thích: “Thật ra nơi này chỉ là Tiêu Hoa quán thôi, đây là nơi để mọi người tới để đăng ký. Còn Tiêu Hoa đình thì nằm ở kinh thành.”

A... Thì ra là vậy á!

Tôn Ngọc Nhi nhanh chóng hiểu ra, nghĩ tới chuyện gì nằng nghi hoặc nhũu mảy: “Chỉ cần đăng ký là sẽ tham gia được lễ hội Tiêu Hoa đình sao?”

Nam Cung Ly Thiên nghĩ Nam Cung Hàn sẽ trả lời, những đợi mãi vẫn không thấy hẳn lên tiếng. Nam Cung Ly Thiên chỉ có thể tự mình nói với Tôn Ngọc Nhi.

“Không phải đăng ký xong mới giam gia... mà là thi tuyển để giam gia.”

Nam Cung Hàn nhìn Nam Cung Ly Thiên, nhưng lại không nói gì, càng làm Nam Cung Ly Thiên khó hiểu trầm tư.

Tôn Ngọc Nhi nghĩ nghĩ: “Vậy là phải thi tuyển?”

Nàng nghĩ mãi một lúc mới thấy có gì đó không ổn: “Ặc... nhưng chuyện này liên quan gì đến việc ngài dẫn ta đi ăn?”

Nam Cung Hàn có chút lúng túng quay mặt đi hướng khác: “Thì vào trong đó nằng sẽ được ăn no...”

Tôn Ngọc Nhi khó chịu giãy giụa trong lòng hẳn, ý định rõ ràng là muốn hẳn thả nằng xuống. Nam Cung Hàn vẫn cứ bế chặt nằng vào lòng, nói gì cũng không buông ra.

Tôn Ngọc Nhi neho mắt lại, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Hàn với vẻ không vui: “Ta muốn tự đi.”

“Không!”

“...”

Được rồi! Nàng không muốn ở đây đo co với hẳn.

“Ta bây giờ rất đói bụng, có thể đi ăn được chưa?”

Nam Cung Hàn nghe nằng nói đói bụng đã khản trương sờ lấy bụng nằng: “Đói sao? Vậy nằng có thấy đau bụng không?”

Tôn Ngọc Nhi nhìn bàn tay đang sờ lung tung trên bụng nằng, lại nhìn về mặt lo lắng của hẳn, thật không biết nên cảm ơn hẳn hay nên mắng đây.

Đẩy tay hẳn ra, nằng không thoái mái cau mày: “Ngài đừng có tự ý sờ người khác vậy chứ.”

Tự ý? Nam Cung Hàn sững người nhìn Tôn Ngọc Nhi, lời nằng nói làm hẳn có cảm giác hai người rất xa lạ... Trước đây khi hẳn đụng vào nằng, nằng không hề bài xích như vậy...

Hẳn mím chặt môi, dùng ánh mắt đáng thương nhìn nằng: “Ta chỉ lo cho nằng thôi!”

“...”

Hẳn dùng dùng về mặt như nằng bắt nạt hẳn có được không?

Nam Cung Ly Thiên nhìn một màn này, không biết phải dùng thái độ nào để đối diện. Không biết có phải là hẳn nhìn nhầm hay không... nhưng hẳn thấy được sự vui vẻ của Nam Cung Hàn? Vui vẻ một cách chân thật, giống như chỉ cần bên cạnh tiểu nha đầu này thì hẳn sẽ không bao giờ tắt đi nụ cười kia... Đây rốt cuộc là vì sao?

Nam Cung Hàn bế lấy Tôn Ngọc Nhi, đi đến bên cạnh Nam Cung Ly Thiên: “Bây giờ chúng ta đi thôi.”

Nam Cung Ly Thiên thôi không suy nghĩ, mỉm cười lại: “Được.”

Dù bất kể là vì sao, thì Nam Cung Hàn vui vẻ như vậy... cũng không phải là chuyện xấu.

Cả ba người đi vào trong khu rừng rậm gần đó, rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng.

Tôn Ngọc Nhi quan sát dịch quán lớn trước mắt, không biết phải diễn tả thế nào. Đây chỉ là một quán trọ nhỏ nằm trong rừng, kiến trúc cũng không lớn,

nhìn còn có vẻ khá cũ kĩ. Bên ngoài còn không thấy một bóng người, dù nhìn như thế nào vẫn thấy không hề giống trong tưởng tượng của nàng.

Nàng ngược nhìn cái bảng hiệu to đùng được ghi chữ mạ vàng lấp lánh “Tiêu Hoa quán.”

Cái này thì hoàn toàn bất đồng với vẻ mục nát nơi đây, chữ viết trên bảng hiệu rõ ràng là mạ vàng mà khắc ra!

Cánh cửa đóng chặt lại được ai đó mở ra, bên trong đi ra là một ông lão tuổi tác cao. Tôn Ngọc Nhi vừa nhìn thấy diện mạo của người này đã giật mình thét lên: “Sao lại là ông?”

Người này...

Nam Cung Hàn nhìn ông lão đang đứng đối diện, sắc mặt nhanh chóng u ám, đôi mắt lạnh lẽo chứa đầy hàn khí làm người nhìn phải sợ hãi.

Nam Cung Ly Thiên quay sang nhìn vẻ hoảng sợ của Tôn Ngọc Nhi, không khỏi khó hiểu: “Có gì không ổn sao?”

Tôn Ngọc Nhi vội chôn đầu vào trong lồng Nam Cung Hàn, toàn thân nàng đều run rẩy không thôi: “Ông ta là... ông chủ quán trọ tối hôm qua mà.”

Nam Cung Hàn vỗ nhẹ đầu nàng, vội vàng trấn an: “Không sao đâu, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Ngoài miệng thì hần nhỏ nhẹ an ủi, nhưng ánh mắt khi nhìn người đối diện lại lạnh như băng.

Ông lão nhìn ba người trước cửa, bèn tiến tới cười chào hỏi: “Xin chào các vị! Chắc các vị tới để đăng ký Tiêu Hoa đình?”

Cách nói chuyện của ông ta như không hề nhận ra Nam Cung Hàn cùng Tôn Ngọc Nhi, thái độ hoàn toàn xa lạ.

Nam Cung Ly Thiên đang định mở miệng thì Tôn Ngọc Nhi đã kích động thét to: “Không! Ta muốn về nhà, không muốn ở đây nữa!”

Lo lắng ôm lấy nàng, Nam Cung Hàn tức giận trừng mắt với kẻ còn đang đứng ngơ ra kia: “Còn không mau tránh ra!”

Dứt lời, Hần như phát điên đá ông lão kia ra, khiến ông ta mất thăng bằng ngã thê thảm trên mặt đất. Nam Cung Hàn ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho ông ta, hần đã nhanh bước vào trong.

Nam Cung Ly Thiên sững sờ đầy kinh ngạc nhìn ông lão té ngã trên đất, hần bèn cúi người xuống đỡ lấy ông ta.

“Ông không sao chứ?”

Ông lão chống tay ngồi dậy, rồi lắc đầu: “Lão không sao, đa tạ ngài.”

Nói xong ông ta xoay người lại đi vào trong quán.

Nam Cung Ly Thiên nhìn tám lưng gầy yếu của ông lão, hần có chút nghi ngờ, cú đá khi nãy của Nam Cung Hàn tuyệt đối là không nhẹ, người bình thường bị đánh trúng nếu không bị gãy xương thì cũng phải đau đớn kêu la. Nhưng ông lão kia một chút cũng chưa từng rên đau, cũng không tỏ ra thái độ gì, hờ hững giống như một cái xác...

Quan trọng là... đây là lần đầu tiên hần gặp ông ta...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cô gái được đặt trong tim

Khi ôm lấy Tôn Ngọc Nhi bước vào trong, Nam Cung Hàn chợt ngăn người nhìn không gian trống không trước mắt.

Chỗ này vẫn không khác gì so với kiếp trước của hần...

Nơi đây bốn bức tường đều là xây bằng gỗ tre, chỉ có mái nhà trên là được xây với mái gạch cảm thạch.

Mặc dù nhìn thì có vẻ rộng lớn

sạch sẽ, nhưng thật chất lại chẳng khác nào một căn nhà hoang. Bởi vì nơi đây ngay cả một tiếng ồn cũng không có. Im lặng tới mức làm người khác thấy sợ hãi...

Tôn Ngọc Nhi như cảm nhận được sự âm u ở nơi này, vẻ mặt có chút tái nhợt nhìn khắp nơi, nàng nắm lấy tay áo Nam Cung Hàn mà giật giật:

“Sao ở trong đây không có người?”

“Không phải là không có, mà là chưa thấy.” Nam Cung Hàn đi vài bước rồi dừng lại nói thêm: “Chút nữa nàng sẽ nhìn thấy thôi.”

Tôn Ngọc Nhi mím chặt môi, nghĩ gì nàng chợt lên tiếng: “Ông lão khi nãy rõ ràng là ông chủ quán trọ tối hôm qua...”

Không nhắc tới thì thôi vừa nhắc tới chuyện tối qua, sắc mặt Nam Cung Hàn đã nhanh chóng tối sầm lại.

Hắn làm sao quên được bản thân đã mất mặt như thế nào chứ!

Vị vương gia nào đó cực kì tự nhiên thay đổi sắc mặt như bình thường. Mặt không đỏ nói một cách gạt người.

“Nàng nói ông ta là chủ quán trọ tối qua? Ta cũng không nhớ rõ lắm, không biết có phải hay không?”

Tôn Ngọc Nhi mở to mắt trừng lên nhìn Nam Cung Hàn:

“Sao ngài lại không nhớ được chứ? Chuyện chỉ vừa mới xảy ra thôi mà!”

Gương mặt nhỏ nhắn tức thời tức giận mà đỏ bừng, vào trong mắt Nam Cung Hàn lại có bao nhiêu là đáng yêu. Nên hắn lại giờ thối cũ, không nhịn được mà bóp nhẹ má của nàng. Vẻ mặt còn rất hường thụ...

Tôn Ngọc Nhi nhìn bàn tay đang giỡn trò trên má của nàng, rất không thoải mái quay mặt đi.

“Trí nhớ của ngài đúng là rất kém!”

“Đúng! Trí nhớ của ta xưa nay đều rất kém.”

Nghe hắn thoải mái thừa nhận như vậy, nàng chỉ biết im lặng không nói gì.

Nam Cung Hàn cứ chăm chú nhìn nàng một hồi, đến khi Nam Cung Ly Thiên bước vào, hắn cũng không nhận ra. Cho tới khi có giọng nói vang lên sau lưng mới làm hắn giật mình quay người lại.

“Hoàng huynh!”

Nam Cung Ly Thiên bước tới bên cạnh Nam Cung Hàn, theo sau hắn còn có ông lão khi nãy. Toàn thân ông ta dính đầy bùn đất, có thể là do khi nãy khi bị Nam Cung Hàn đá xuống đất nên mới dơ bẩn như vậy.

Vừa nhìn ông ta đang đi về phía này, Tôn Ngọc Nhi đã sợ hãi trốn trong ngực Nam Cung Hàn.

Nam Cung Hàn nhú chân mày, không nói gì chỉ liếc ông lão một cái, rồi xoay người ôm Tôn Ngọc Nhi quay đi về hướng khác.

Nam Cung Ly Thiên quan sát thái độ của Tôn Ngọc Nhi, cho tới khi nàng bị Nam Cung Hàn ôm quay lưng đi về phía hắn. Hắn mới không thôi nhìn nữa.

“Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta mau đi ghi danh thôi.” Nam Cung Ly Thiên bắt chợt lên tiếng.

Nam Cung Hàn liếc ông lão một cái, cái liếc ẩn ý đầy cảnh cáo. Nhưng ông ta chỉ thản nhiên đáp lại bằng sự hồ hững.

“Ta dẫn đường.”

Nói xong ông ta liền dẫn đầu đi về phía trước, phía sau là Nam Cung Hàn cùng với Nam Cung Ly Thiên đi theo.

Ông lão đi qua khu vườn phía sau của khu viện, ở đó có cửa sau cách với bên ngoài.

Ông lão đi qua cửa sau, sau đó lại tiếp tục đi vào trong khi rừng rậm gần đó...

Có vẻ ông ta rất quen thuộc với đường đi lối ở đây, nên khi dẫn đường ông ta đi rất nhanh, giống như là khi đi ông ta dựa vào cảm giác chứ không phải là nhìn đường mà đi.

Ngay cả Tôn Ngọc Nhi đang được Nam Cung Hàn bế đi cũng cảm thấy bước chân của ông ra rất nhanh hơn bình thường.

Mặc dù ông ta đi rất nhanh nhưng Nam Cung Hàn với Nam Cung Ly Thiên cũng không phải là người có sức yếu không đuổi theo kịp.

Tốc độ duy chuyển bước chân của cả hai cũng không hề chậm nhưng cũng không quá nhanh. Hoàn toàn bán sát phía sau ông lão không rời.

Không biết đã đi bao lâu, đến khi vượt qua cả khu rừng xong thì trước mắt đã xuất hiện một toà phủ uy nga lộng lẫy ở phía trước.

Tôn Ngọc Nhi há hốc mồm, thật không dám tin những gì nàng đang thấy.

Một toà phủ lớn được xây sau một khu rừng?

Nàng chưa hết kích động cứ giãy giụa trong lòng Nam Cung Hàn, nhất quyết đòi xuống dưới đất.

Nam Cung Hàn cũng biết nàng không thích bị người khác bế đi suốt như vậy, nên cũng thả nàng xuống đất.

Hắn sau khi thả nàng xuống, để nàng tự đi, nhưng vẫn không quên nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng, để tránh nàng lại đi lạc.

Nam Cung Ly Thiên không còn kinh ngạc vì việc Nam Cung Hàn trở nên dịu dàng như vậy, hắn chỉ liếc nhìn qua một lúc rồi rời mắt đi, sản dưới mi mắt vẫn là vẻ tĩnh lặng như thường, không một tia cảm xúc mà tiếp tục quan sát toà phủ đang hiện hữu trước mắt.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn tới nơi này, nên việc phía sau khu rừng có một toà phủ lớn cũng không hề thấy gì kì lạ. Dù sao cuộc thi của Tiêu Hoa Đình cũng không phải là một cuộc thi tầm thường, nên nơi để ghi danh được che giấu rất kĩ càng, nếu như không có người dẫn đường thì khó mà có thể tìm ra được.

Nam Cung Ly Thiên nhẹ cup mắt lại, cặp lông mi dài đen khẽ run lên, ẩn dưới tay áo, ngón tay hắn từ từ cử động... từ trong móng tay thon dài hiện rõ chút lớp bột trắng..

“A! Chúng ta mau đi thôi!” Tôn Ngọc Nhi hưng phấn tới mức cứ đòi chạy về phía trước nhưng bàn tay cứ bị Nam Cung Hàn giữ lấy, khiến nàng muốn đi thôi cũng khó.

Nàng lau mồ hôi trên trán, có chút bực bội dậm chân.

Nam Cung Hàn cúi người xuống, dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên cái trán tròn bóng của nàng. Ánh mắt hắn hiện chút tia dao động dịu dàng..

Hắn chăm chú ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng vì bị nắng chiếu mà mồ hôi hiện ra càng lúc càng nhiều. Hắn cau mày, không hài lòng kéo nàng tới sát gần, để tránh nàng bị nắng chiếu.

“Thời tiết có vẻ rất nóng.”

Nam Cung Ly Thiên lấy từ trong tay áo ra một cây quạt vải, hắn đi tới đưa cho Nam Cung Hàn.

“Chúng ta phải đợi thêm chút nữa mới có thể vào ghi danh.”

Nam Cung Hàn nhận lấy cây quạt, lúc ngẩng đầu nhìn Nam Cung Ly Thiên, sắc mặt nhanh hiện vẻ rối rắm. Lại nghe thấy lời Nam Cung Ly Thiên nói. Hắn chỉ im lặng gật đầu.

Thái độ rõ ràng mất tự nhiên rất nhiều. Không giống khi đối diện với Tôn Ngọc Nhi, khi đó hắn nói chuyện rất thoải mái, hoàn toàn không có vẻ ngượng ngùng như thế này.

Tôn Ngọc Nhi nhìn đăm đăm vào Nam Cung Hàn, nghĩ tới cái gì mà hai chân mày nhỏ lại hơi nhíu lại.

Nàng nắm chặt tay áo của Nam Cung Hàn, miệng mở ra như đang chuẩn bị nói điều gì gì thì vô tình bắt gặp đôi mắt đục ngầu có khoé mắt nhăn nheo trông thật già nua, lại có chút u ám... trong khi đó trông mắt đen cứ nhìn thẳng vào nàng.

Tôn Ngọc Nhi bị dọa làm cho rùng mình, thân thể theo bản năng dựa sát sau lưng Nam Cung Hàn.

Ông lão đứng sau lưng Nam Cung Hàn vẫn cứ dõi theo hành động của Tôn Ngọc Nhi, cho tới khi ông ta nhìn thấy cái nhìn dò xét của Nam Cung Ly Thiên thì ông ta mới cúi thấp đầu xuống như đang trốn tránh..

Mắt Tôn Ngọc Nhi chớp chớp liên tục, cố che giấu sự sợ hãi trong lòng, nhưng Nam Cung Hàn rất nhanh cảm nhận được ngón tay nàng khi bấu chặt vào vạt áo của hắn rất run..

Hắn im lặng không nói gì, tranh thủ khi còn chưa tới giờ để ghi danh, hắn liền nắm lấy tay Tôn Ngọc nhi, kéo nàng đi tới chỗ đá lớn gần đó ngồi xuống.

“Nàng gắng đợi một chút.”

Nam Cung Hàn đau lòng sờ lấy tóc nàng, hắn biết nàng hiện giờ nhất định là rất đói, cũng rất sợ hãi, nhưng hiện giờ hắn không thể không đem nàng tới Tiêu Hoa Đình..

Đề thay đổi quá khứ khủng khiếp của nàng ở kiếp trước... Hắn không thể không làm như vậy...

Những gì mà Nam Cung Hàn đang nghĩ không hề ai hay biết...

Việc chờ đợi gần mất hết hai canh giờ, Tôn Ngọc Nhi mặc dù rất khó chịu nhưng cũng không dám lên tiếng. Nam Cung Hàn vẫn im lặng ngồi một chỗ, ngoại trừ chăm sóc cho nàng đỡ mệt ra thì trong hắn có vẻ rất ung dung. Nam Cung Ly Thiên vốn cũng bình thần ngồi trên một vách đá thì chợt đứng dậy.

Hắn mỉm cười, tay thì chỉ phía trước: “Có người tới đón chúng ta rồi.”

Quả nhiên Nam Cung Hàn cùng lúc với người ở đây quay đầu lại. Từ xa thật sự có mấy người đi tới. Tôn Ngọc Nhi không nhìn thấy rõ diện mạo của bọn họ nhưng lại loáng thoáng thấy được y phục màu đỏ chót trên người họ đang mặc.

Nàng nhíu mày, nghĩ nghĩ, trong đầu toàn câu hỏi: “Bọn họ tới để rước chúng ta ư?”

Nam Cung Hàn bế nàng lên, chắc nịch gật đầu: “Đúng vậy, vì đây là quy tắc của Tiêu gia trang.”

Bước chân Nam Cung Ly Thiên vốn đang đi thì nghe câu nói của Nam Cung Hàn thì chợt dừng lại.

Hắn hơi nâng mi, ngược nhìn về mặt Nam Cung Hàn, khoé môi hơi run nhưng lại không nói ra bất cứ câu nào.

Về điểm tĩnh trong mắt thoáng xẹt qua tia kinh ngạc được che lấp.

Theo như hắn biết thì đây là lần đầu tiên Nam Cung Hàn tham gia ghi danh Tiêu Hoa Đình... nếu vậy sao trông hắn lại rất hiểu rõ...

Những quy tắc hay nội quy của Tiêu gia trang tuyệt đối không truyền ra bên ngoài, dù Nam Cung Hàn có thể lực mạnh để phái đi điều tra đi nữa thì cũng không thể nắm rõ tình hình như vậy...

Một lần nữa Nam Cung Ly Thiên khi nhìn Nam Cung Hàn là một mảnh mơ hồ không rõ.

Lần này khi Nam Cung Hàn từ biên cương trở về thì thay đổi đến kì lạ...

Dịu dàng... chăm sóc... quan tâm... còn có vẻ ngượng ngùng khi nhìn hắn?

Khụ... khụ...

Nhớ tới biểu hiện của Nam Cung Hàn khi nhìn hắn... Nam Cung Ly Thiên có chút áp lực trong lòng.

Hắn vẫn quen vẻ tàn bạo lạnh lùng trước đây của Nam Cung Hàn hơn.

Có thể là do khi Nam Cung Ly Thiên khi suy nghĩ đã quá mức chăm chú, nên ánh mắt khi nhìn Nam Cung Hàn cũng mang theo vẻ nghi hoặc như muốn xuyên thấu qua. Khiến Nam Cung Hàn nhanh chóng phát hiện.

Hắn đứng lúc quay đầu lại vô tình cùng với hai mắt Nam Cung Ly Thiên đối diện nhìn nhau. Chỉ vừa chạm qua bằng ánh mắt cũng làm Nam Cung Hàn sững sờ vài giây.

Rất nhanh hai lỗ tai hai bên của hắn đỏ ửng, ánh mắt cứ liếc trái liếc phải chứ không dám nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Ly Thiên.

“...”

Hai hàng lông mày Nam Cung Ly Thiên mất kim chế mà giật giật vài cái, đằng sau gáy không biết đã chảy bao nhiêu mồ hôi.

Lần này hắn càng chắc chắn việc mình đang suy nghĩ.

Hai người họ đang làm cái gì thì Tôn Ngọc Nhi nhìn một hồi mà chẳng hiểu gì cả, nàng chỉ biết vị Vương gia kia nhìn rất có cốt khí tiên nhân mà nàng nhìn mà có mê mẩn! Nếu như không phải bị người quái dị kia suốt ngày cứ đem nàng chói chói không tha, thì nàng thật muốn cùng vị Vương gia kia tâm sự tìm hiểu!

Hai mắt nàng phát sáng mỗi khi nhìn Nam Cung Ly Thiên, không biết vị vương gia Nam Cung Ly Thiên kia có biết không, nhưng vị Vương gia Nam Cung Hàn làm sao mà không nhận ra.

Hắn hết nhìn Nam Cung Ly Thiên rồi nhìn Tôn Ngọc Nhi đang được hắn bế trong lòng, sắc mặt rồi rầm đến khó hiểu, không biết suy nghĩ tới điều gì hắn tự nhiên nói nhỏ vào tai nàng.

“Nàng không thể thích Nam Cung Ly Thiên!”

“...”

Nàng thích ai thì liên quan gì tới hắn?

Nàng mặc dù đối với vị Vương gia kia là mới chỉ gặp hai lần, cũng rất có hảo cảm khi tiếp xúc, nhưng cũng không phát triển nhanh tới mức là thích người ta!

Nhưng khi nghe Nam Cung Hàn tự dưng nói như là nàng rất ái mộ huynh đệ của hắn, còn ý nghĩa câu như là.

Người nhìn người đi, một chút cũng không xứng với đệ đệ của ta! Không nên tiếp tục mơ tưởng!

Nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt Nam Cung Hàn, bĩu môi đặt câu hỏi:

“Tại sao? Ngài ấy chưa thành hôn, thì tại sao ta không thể thích ngài ấy?”

“Bởi vì...” Nam Cung Hàn như muốn nói gì thì lại dừng lại. Tôn Ngọc Nhi nhanh bắt lấy nửa lời nói của hắn.

“Bởi vì thế nào? Sao ngài không trả lời.”

Là vì...” Hắn nhíu chân mày, trả lời ngắn gọn: “Là vì đệ ấy đã có người trong lòng rồi.”

“Có người trong lòng?” Nàng không khỏi thất vọng trong lòng, không nghĩ tới người có khí chất thần tiên thế kia mà lại có đối tượng rồi.

Nàng mặc dù không khó chịu gì mấy, nhưng đối với vị cô nương được Nam Cung Ly Thiên để ý cũng rất tò mò. Không biết là cô gái đặc biệt thế nào mới được người như Nam Cung Ly Thiên thích?

Nam Cung Hàn còn tưởng nàng sẽ không hỏi gì nữa, còn đang thở phào nhẹ nhõm thì bất ngờ Tôn Ngọc Nhi cho hắn một câu hỏi mà hắn khó có thể trả lời.

“Cô gái ấy là ai vậy?”

“Cái này...” Ánh mắt Nam Cung Hàn phức tạp nhìn Tôn Ngọc Nhi, bây giờ hắn không thể nói là không biết, nhưng nếu nói thì càng không được...

Danh tính của cô gái đó có quan hệ rất lớn với hắn cùng với nàng..

Cực kì có ảnh hưởng lớn đến với hắn.

Còn liên quan đến hạnh phúc nữa đời sau của hắn!

Người đó quyết định mạng sống của hắn!

Người này cùng Ngọc Nhi... đều là người hắn đặt trong tim.

Cũng là người hắn nợ rất nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lệnh Phù

Tôn Ngọc Nhi theo lời nói của Nam Cung Hàn có chút khó hiểu, nàng còn định lên tiếng hỏi thêm vài câu thì lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên đằng sau liên tục.

Nàng nhíu mày, quay đầu lại. Sau lưng có tới mười mấy người mặc y phục đồ rực. Họ đều là những gã cao to cao lớn. Tôn Ngọc Nhi vừa nhìn thôi thì đã bị làm cho hết hồn.

Nam Cung Hàn im lặng quan sát mấy tên đang đi tới phía này, trên ngực áo bọn họ đều có kí hiệu chữ “Tiêu” thì chắc đây là người Tiêu gia trang phái tới.

Hắn không nói gì chỉ ôm nàng vào lòng rồi đứng dậy. Nam Cung Ly Thiên cũng bước tới, thay vì có vẻ mặt lạnh tanh như Nam Cung Hàn thì hắn lại cười hoà nhã để bắt chuyện.

“Bọn ta tới Tiêu gia trang để ghi danh.”

Một câu nói ngắn gọn của Nam Cung Ly Thiên đã bắt vào trọng điểm. Mấy người áo đỏ đưa mắt nhìn nhau, sau một lúc thì trong số đó có người lên tiếng.

“Vậy cho bọn ta xem lệnh phù gia trang.”

Nam Cung Hàn đứng bên cạnh nghe xong thì bất giác nhăn mày.

Lệnh phù không phải là thứ để được thông qua Tiêu gia trang sao?

Đó chính là thứ mà Tiêu gia trang bán ra, nếu muốn ghi danh để tham gia Tiêu Hoa Đình thì nhất thiết phải có lệnh phù.

Ngay cả một người cách ba năm luôn tham gia Tiêu Hoa Đình như Nam Cung Ly Thiên còn phải bị ép buộc đem lệnh phù ra, thì có thể thấy được để có thể ghi danh vào Tiêu Hoa Đình thì cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Nam Cung Ly Thiên có vẻ không quá quan tâm đến cái nhìn thăm dò của mấy người y phục đen. Hắn lấy từ trong tay ra một miếng ngọc màu trắng hình vuông.

Trên thân miếng ngọc có hình vẽ bông hoa lai màu vàng, cách đường khắc hình vẽ rất rõ nét tỉ mỉ.

Đây chính là lệnh phù!

Tên kia cầm lấy miếng ngọc xem kỹ một hồi, rồi gật đầu: “Đúng là lệnh phù của Tiêu gia trang.”

Nam Cung Ly Thiên thân nhiên cười: “Ta cũng đã giao ra lệnh phù, bây giờ có thể dẫn bọn ta đến Tiêu gia trang chưa?”

Tiếng cười của Nam Cung Ly Thiên rất trầm thấp, lại chất chứa chút gì đó dịu dàng làm người khác khi nghe cảm thấy khá gần gũi.

Tên kia đối với Nam Cung Ly Thiên rất ấn tượng tốt, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ tiếp đón Nam Cung Ly Thiên, nhưng theo quy định thì bọn họ vẫn phải làm.

“Đương nhiên là được.” Tên kia gật đầu với Nam Cung Ly Thiên, đến khi hắn quay sang nhìn Nam Cung Hàn, lại có chút e ngại: “Nhưng còn hai người này...”

Người hắn nói đến không chỉ có mình Nam Cung Hàn mà còn có Tôn Ngọc Nhi, theo quy định thì dĩ nhiên hai người họ cũng phải giao ra lệnh phù.

Tôn Ngọc Nhi nghe tên kia nhắc tới nàng, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, vội xua tay liên tục: “Ta không có tham gia Tiêu Hoa Đình gì đó! Ta không có ghi danh gì hết.”

Nam Cung Hàn không để nàng tiếp tục nói tiếp, hắn dùng sức kéo nhẹ nàng vào lòng, dùng tay đè đầu vào trong ngực. Chính là không muốn nàng tiếp tục nói ra bất cứ lời nào.

Hắn liếc về phía Nam Cung Ly Thiên, âm thầm trao cho hắn cái nhìn ẩn ý. Nam Cung Ly Thiên lướt qua ánh mắt sâu thẳm của Nam Cung Hàn.

Khoé môi hắn nhẹ nhàng nâng lên thành tia cười yếu ớt, hắn cúi đầu, lấy từ trong tay áo ra thêm một miếng phù lệnh.

Cầm lấy miếng ngọc phù lệnh, vẫn như cũ là xem xét một lúc thì tên kia mới coi như là thỏa hiệp.

“Thôi được.”

Gã chỉ tay về phía Tôn Ngọc Nhi: “Vậy còn nha đầu đó!”

Vừa nghe thấy giọng nói của gã cao to kia, Tôn Ngọc Nhi đã hoảng hốt chôn vùi cả đầu mình vào trong ngực Nam Cung Hàn.

Sắc mặt Nam Cung Hàn u ám vài phần, cảm nhận được người con gái trong ngực đang sợ hãi, hắn liền ôm chặt lấy nàng.

Nam Cung Ly Thiên có chút khó xử liếc nhìn Nam Cung Hàn vài lần.

Nam Cung Hàn chỉ nhờ hắn tìm lệnh phù, còn về phần tiểu nha đầu đó thì hoàn toàn không nhắc tới, vậy thì bây giờ phải làm sao đây?

Khác thẳng với vẻ lo lắng của Nam Cung Ly Thiên, Nam Cung Hàn vẫn rất thân nhiên trưng ra bộ mặt điềm tĩnh.

Nam Cung Hàn liếc nhìn Tôn Ngọc Nhi, cái nhìn đầy vẻ xem xét phức tạp, hắn nâng mi mắt nhìn gã y phục đỏ, trầm giọng nói.

“Nàng cũng có lệnh phù.”

Lời nói vừa chắc chắn kéo theo vẻ nghiêm túc, không hề giống như là đang đùa.

Hắn vừa dứt lời, mỗi người ở đây đều có biểu cảm kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ.

Ngay cả Tôn Ngọc Nhi cũng bị dọa cho sợ mà thét lớn: “Ta có lệnh phù khi nào?”

Đùa gì thế! Nàng ngay cả cái miếng lệnh phù còn chưa sờ vào lần nào, thì đâu ra mà có lệnh phù trong tay chứ!

Không riêng mình Tôn Ngọc Nhi giật mình không dám tin, Nam Cung Ly Thiên đứng bên cạnh cũng bị lời nói đột ngột của Nam Cung Hàn làm cho sững người trong giây lát.

Lệnh phù là thứ như thế nào, không ai là không biết.

Lệnh phù tượng trưng cho ấn dấu của Tiêu gia trang, nó cũng có liên hệ rất lớn tới Tiêu Hoa Đình, để có thể tham gia ghi danh ở Tiêu gia trang thì nhất thiết phải có lệnh phù.

Mà để có thể có được lệnh phù thì cũng chẳng phải việc dễ dàng, thứ này không thể dùng tiền để mua, lại càng không thể dùng địa vị cao quý để có nó, mà phải vượt qua ba ải của Tiêu gia trang.

Thi viết thư pháp.

Vẽ tranh đồ.

Cầm nghệ tứ thư.

Chỉ khi vượt qua mới có thể lấy được lệnh phù, nói khó cũng không phải nhưng tuyệt đối cũng không phải là dễ vượt qua.

Bởi vì đây là luật đã định ra, bất kể là quan thần trong triều hay là Vương gia cao quý thì cũng phải tuân theo.

Nam Cung Ly Thiên cũng phải dùng kế chu toàn để kiếm được lệnh phù cho Nam Cung Hàn.

Nhưng tiểu nha đầu này nhìn trong có vẻ tầm thường như vậy, mà có lệnh phù được sao?

Hắn ung dung đưa mắt nhìn kĩ cô bé nhỏ đang được Nam Cung Hàn ôm cứng ngất trong lòng.

Một lần nữa hắn lại cup mắt xuống suy nghĩ.

Tôn Ngọc Nhi vốn không biết suy nghĩ trong lòng Nam Cung Ly Thiên, nếu không nàng sẽ nhảy dựng lên một trận.

Quả thật hiện giờ lòng Tôn Ngọc Nhi rối như cuộn chỉ, nàng nắm lấy mấy sợi tóc rối trước trán, miệng thì chi ra trông rất ảm ức, còn hai mắt tròn xoe thì lại cứ ngược nhìn gương mặt của Nam Cung Hàn.

Chỉ hận không thể nhìn xuyên thấu qua đầu hắn, để xem rốt cuộc trong đầu hắn đang nghĩ cái gì.

Hắn cũng chưa có giải thích lời nói mới vừa rồi của mình!

“Vậy lệnh phù đâu?” Gã kia vốn cũng không quan tâm gì nhiều đến Tôn Ngọc Nhi, theo như cách nghĩ của hắn thì đây chắc là một cô tiểu thư muốn tham gia cái vui, mới đòi tới ghi danh Tiêu Hoa Đình. Hắn cũng chẳng muốn điều tra đối phương gì nhiều, hắn chỉ làm theo đúng chức trách của mình là kiểm tra lệnh phù.

Tôn Ngọc Nhi híp hai mắt lại, hai tay trong tay áo cứ run lên không ngừng, mồ hôi cũng vì căng thẳng mà chảy ròng ròng trên trán.

Nam Cung Hàn luôn để tầm nhìn lên người Tôn Ngọc Nhi, từng cái biểu cảm trên mặt, hắn đều nhìn rất rõ.

Hắn hướng về phía gã y phục áo đỏ, chỉ liếc một cái rồi lạnh nhạt phun ra một câu:

“Nàng sẽ tham gia trình lượt của Tiêu gia trang.”

Thân hình Tôn Ngọc Nhi như có triệu chứng bắt đầu lung lay cực liệt, da mặt có rút, khoe miệng thì liên tiếp run run, một chữ cũng không thể nói ra.

Nam Cung Ly Thiên mặc dù vẫn đứng dừng, nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện hai hàng lông mày của hắn lại nhăn lại thành một hàng, hai bên khoé mắt cũng ẩn hiện tia kim ché khó nhận.

Ông lão có tóc bạc phoi đứng ở một góc rất xa, mắt vẫn luôn dõi theo hành động của từng người, sau khi nghe câu nói cuối cùng của Nam Cung Hàn, thì ông ta khẽ nhếch đôi lông mày rậm lên, trong tròng mắt đen lại loáng thoáng xẹt qua tia lạnh lẽo...

“Nếu vậy thì ta sẽ dẫn các người tới Tiêu gia trang.” Gã nói xong thì xoay người lại, dẫn theo nhóm người sau lưng đi về hướng toà viện phù lớn đằng trước.

Nam Cung Hàn bế Tôn Ngọc Nhi theo sau gã đang dẫn đường, lúc đi hắn vẫn cảnh giác nhìn xung quanh.

Còn Nam Cung Ly Thiên là người đi sau cùng, hắn chính là đi cùng lúc với ông lão, bước chân thanh thản chậm rãi đi theo đoàn người phía trước, lâu lâu hắn sẽ quay đầu lại bắt chuyện với người kế bên vài câu, nhưng đáp lại vẫn chỉ là cái gật đầu hoặc là lắc đầu của đối phương.

Nhưng hắn vẫn nở như cười nhẹ ngành trên môi, dung mạo tao nhã càng ngày tỏ thêm vài phần thân thiện.

Trong khi Tôn Ngọc Nhi còn đang trong giai đoạn ảnh hưởng bởi câu tuyên bố khi nãy của Nam Cung Hàn, nàng hoàn toàn quên mất việc phản bác lại, đến khi nhận ra bản thân được Nam Cung Hàn bế trong lòng đã đi một đoạn khá xa, nàng mới giật nảy mình nhìn lại Nam Cung Hàn.

“Ngài khi này nói ta thì cái gì?”

Nam Cung Hàn dịu dàng nhìn nàng, cố hạ thấp giọng lại: “Là thi để lấy lệnh phù.”

Nàng nhú nhú mày: “Nhưng tại sao ta phải tham gia?”

Nàng đâu có muốn tham gia Tiêu Hoa Đình gì đó chứ!

Nam Cung Hàn im lặng trong giây lát, mắt khẽ duy chuyển, nổi lên từng hạt sóng nhỏ...

Tôn Ngọc Nhi còn đang nghi hoặc thì thấy tia cười hiện trên môi Nam Cung Hàn.

Sao nàng thấy nụ cười này có chút gian xảo?

Quả nhiên cánh môi mông khẽ nhếch lên, âm thanh trầm thấp vang bên tai nàng.

“Tham gia để lấy lệnh phù còn có người Tôn gia, con gái của Tôn Sử Bình đều tới để dự.”

Không ngoài dự đoán, phản ứng của Tôn Ngọc Nhi sau khi nghe nhắc đến Tôn Sử Bình thì hai mắt đã toát lên ánh lửa.

Tay chân thì run lên đầy kích động, hai mắt nhỏ tròn to lên, rõ ràng là bộ dáng của con mèo nhỏ muốn cắn người.

Đạt được kế hoạch theo mong muốn, tâm tình mỗ Vương gia trở nên tốt hơn, còn cố ý nói thêm.

“Nghe nói Tôn Sử Bình muốn con gái tham gia Tiêu Hoa Đình, nên tới đây dự qua vòng một để lấy lệnh phù.”

Hai hàng mi nàng rũ xuống, che lấp đi vẻ không vui của mình. Nam Cung Hàn âm thầm quan sát thái độ của nàng, trong khi nàng không hề để ý, khoe môi ai đó nhếch lên thành đường cong đắc ý.

Không đợi Nam Cung Hàn đợi quá lâu, Tôn Ngọc Nhi nhanh ngược mắt lên, miệng cực kì hùng hồ nói: “Ta cũng muốn tới đó.”

“Dù nàng chẳng biết rốt cuộc lấy lệnh phù thì có lợi ích gì, nhưng gặp người Tôn gia thì nàng rất có hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thi để lấy lệnh phù

Tại đại sảnh Tiêu gia trang, bốn bức tường dùng từ cẩm thạch ngọc bích mà xây thành, trên tường mỗi nơi đều

Nam Cung Hàn thân áo đen đứng trong đám người đông đúc, mái tóc màu đen phủ lên một mồ hôi. Thân hình hắn thẳng tắp đứng nghiêm túc, hai tay hắn chấp sau lưng. Tạo cảm giác cho người khác không giận mà uy.

Biểu cảm lạnh nhạt nhưng lạnh lạnh trên mặt hắn lại càng làm một số người đang có mặt ở đây cảm thấy không được tự nhiên.

Có thể do Nam Cung Hàn quá mức làm người khác chú ý, nên ngay khi hắn vừa mới bước vào đã làm vô số ánh mắt tò mò nhìn tới.

Y phục cẩm bào đen tuyền, bên ngoài khoác lên áo choàng lông thú, làn da trên mặt hắn khá nhợt nhạt, nhìn giống như hắn đã chịu lạnh bên ngoài rất lâu.

Nam Cung Hàn vào đây chưa được bao lâu thì đã làm bầu không khí trở nên im lặng đến kì lạ. Hắn hơi nhíu hai hàng lông mày, bờ môi hơi tái đi khẽ mím lại, ánh mắt hắn kín đáo liếc một vòng xung quanh, thái độ hồ hững này của hắn như đang ngắm nghía cảnh bình thường, nhưng với cái nhìn cảnh giác như đang nhìn kẻ thù này, đúng là một chút cũng không làm người ta tự nhiên mà đứng nhìn được.

Quả thật hắn cảnh giác như vậy cũng là có lý do. Nơi đây hắn đã từng đặt chân tới một lần, đối với chuyện sắp xảy ra, hắn hoàn toàn biết rõ, cũng biết sẽ có chuyện gì sẽ tới...

Đó cũng là lý do hắn để Nam Cung Ly Thiên đưa Tôn Ngọc Nhi đi tới Tàng Thư viện ở sau Tiêu gia trang này.

Hắn nắm chặt hai tay trong tay áo, đồng tử màu hổ phách khẽ xẹt qua tia kiên định.

Hắn tuyệt đối sẽ không để nàng gặp bọn người kia!

Nhưng cũng phải nói những người ở đây thật sự rất phiền phức. Giống như bây giờ, họ đang tò mò mà nhìn chằm chằm vào hắn.

Cứ như hấn là kẻ quái dị, đang được đưa ra để mọi người khám phá ra vậy.

Cái này cũng không thể trách họ nhìn hấn mãi được, bởi vì từ lúc bước vào đây, một câu hấn cũng không nói, mà cứ đứng ở giữa cửa lớn, như khúc gỗ đứng canh cửa!

Không những vậy, mà mỗi lần có người muốn đi vào, là sẽ bắt gặp ngay ánh mắt dò xét từ trên xuống dưới của hấn, nhìn đến khi hấn cảm thấy thoải mái thôi, y như là binh lính đang kiểm tra tội phạm vậy. còn đáng sợ hơn binh lính triều đình nhiều lần.

Họ đều là những thí sinh tới để ghi danh, bọn họ tới đây khi trời còn chưa sáng, đã chờ từ hoàng hôn lên đến nắng lên cao, vậy mà chưa ai ra tiếp đón, không biết nên nói là người Tiêu gia trang quá bận rộn, hay là họ quá kiêu ngạo không xem ai ra gì!

Có một số người trông vô cùng mệt mỏi, hai mắt thâm quầng, còn hiện một chút tia máu đỏ trong tròng mắt của họ.

Giờ lại xuất hiện một người kì lạ đứng ngây đó, càng làm sự căng thẳng của họ tăng lên. Ngoại trừ đứng nhìn thì cũng chẳng biết làm gì khác.

Trong số người ở đây, có người cũng đang quan sát Nam Cung Hấn rất chuyên tâm, hấn ta nhìn một lúc, rồi ghé vào tai người kế bên thì thầm:

“Không biết là vị quan lớn nào? Mà trông hấn ta nhìn hắc ám quá!”

Tên kia mặc bộ y phục quan triều màu xanh đậm, ngũ quan trông như thụ sinh tao nhã. Hấn nghe xong, cũng ngẩng cao đầu, nhìn thật kĩ người có vóc dáng cao lớn, như cây cổ thụ đứng vững trông bảy người đông nghẹt. Hấn ta quay đầu lại, trả lời bằng giọng như hấn rất hiểu rõ:

“Ta thấy hấn đi cùng với Nam Thành vương, chắc cũng là người có thân phận không nhỏ! Biết đâu là một vị vương tôn cao quý nào đó không chừng?”

Kẻ có tên Quy Lăng gật đầu, như nghĩ đến ai, hấn ta liền hỏi: “Nhắc đến Nam Thành vương, ta mới nhớ. Lúc này còn thấy ngài ấy, nhưng giờ đâu mất rồi?”

“Làm sao ta biết.” Chung Hấn nhún vai, vẻ mặt cũng rất mơ hồ: “Ta cũng đang muốn tìm ngài ấy đây, đáng tiếc. Ta đã xem một lượt hết đại sảnh, cũng không nhìn thấy được ngài ấy.”

Người tên Chung Hấn là một người mới đỗ trạng nguyên, tuổi tác chỉ ngoài hai mươi. Trên gương mặt khá là anh tuấn của hấn, lúc nào cũng là nụ cười hoà nhã hiện hữu trên môi.

Hấn ta đối với đề tài là Nam Thành vương hình như rất hứng thú, miệng mãi bàn luận không thôi.

Ngay cả Quy Lăng, người đưa ra lời đầu tiên, cũng không nhịn được mà bị lời nói Chung Hấn làm cho chú ý.

Chung Hấn phe phẩy cây quạt lông trắng trên tay. Trong không gian yên tĩnh chỉ nghe thấy hấn cất giọng nhẹ nhàng kể:

“Khi còn ở thành Vân Châu, ta từng may mắn gặp được Nam Thành vương ở chùa Ni An. Khi đó, ngài ấy đang ở sau vườn của chùa mà vẽ tranh, khí chất như tiên. Ta của lúc đó hoàn toàn không biết được thân phận của ngài ấy, nhưng cũng đã bị sự nhã nhặn thân thiện, điềm đạm bình dị của ngài mà bị thu hút.”

“Ngài ấy không chỉ tinh thâm thơ từ ca phú, mà còn giỏi về việc vẽ tranh. Các người biết không? Bức tranh nổi tiếng ở thành Vân Châu có tên là “Mạn Phù Hoa”, chính là bức tranh mà ngài ấy đã vẽ ở chùa Ni An.”

Giọng điệu của hấn tương đối nhịp nhàng khi kể. Hấn đứng trong đám người bu quanh, rồi từ từ kể qua câu chuyện của mình.

Khi hấn vừa nhắc đến ba chữ Nam Thành vương, trên mặt không giấu được sự sùng bái cùng kính nể.

Có vài người đứng gần đó, khi nghe hấn kể xong, cũng chen vào vài lời.

Người lên tiếng đầu tiên khẽ vỗ tay vài cái. Chung Hấn ngược nhìn lướt qua hấn ta, cũng chưa nhìn kĩ rõ mặt mũi đối phương, có thể quá đông người nên hấn chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy đôi mắt thâm trầm mang đầy ý cười của đối phương. Hấn cũng đáp lại bằng nụ cười nhẹ.

Đối phương cất bước đi tới, người này toàn thân y phục đều là màu trắng, mớ tóc đen nhánh được búi cao trên đỉnh đầu. Khi Chung Hấn nhìn thật kĩ diện mạo của hấn, bèn giật mình lùi bước lại.

Không chỉ riêng Chung Hấn có biểu hiện khác thường, mà hơn phân nửa người ở đây cũng cùng lúc lùi lại hoặc là né sang chỗ khác.

Người này đi tới gần Chung Hấn, liền dùng vẻ mặt thân thiết bắt chuyện:

“Hay cho câu Mạn Phù Hoa! Bản thân ta cũng ngưỡng mộ Nam Thành vương từ rất lâu. Hôm nay có cơ hội gặp người cùng cảm nghĩ giống nhau, thật muốn kết giao.”

Hấn vừa dứt lời, như muốn thể hiện sự chân thành trong lời nói của mình, hấn bèn chấp tay, đầu hơi cúi thấp xuống, trong lúc vô tình, lại để người khác nhìn thấy được vết dấu hình tròn màu tím ở bên phải, ngay trên trán của hấn.

Chung Hán thấy hấn ta tiến lại, bản thân theo phản xạ lùi lại phía sau, mặt hấn hơi co rúm lại, miệng thì run run nói:

“... Không cần. Ta làm sao xứng ngang tầm với Hoa công tử, mà dám cùng ngài kết giao!”

Chung Hán bắt đầu hoang mang, trên trán đã rịn ra chút mồ hôi.

Có đánh chết hấn cũng không muốn cùng người này có liên hệ!

Cả kinh thành này ai mà không biết quý danh của người tên là Hoa Mãn Chi?

Bởi vì người ở đây biết rõ nên mới né tránh hấn, như tránh ôn dịch vậy.

Chung Hán có chút đau đầu khi nghĩ đến cái tên này. Thật không nghĩ tới lại gặp hấn ở đây!

Có thể cái tên Hoa Mãn Chi này khá nổi tiếng, nên nhanh chóng nghe thấy tiếng nói xôn xao của mọi người.

“Là Hoa Mãn Chi!”

“Sao hấn ta lại ở đây chứ? Nơi này làm sao thích hợp với hấn?”

“Là bà mối Hoa công tử đó!”

Tiếng bàn luận càng lúc càng nhiều. Từng lời một điều lọt vào tai của Nam Cung Hấn.

Từ hồi này tới giờ, hấn luôn giữ vẻ trầm mặc không thay đổi. Hấn luôn đứng ngây ra ở cửa lớn, nên mỗi câu Chung Hán nói, hấn đều nghe rõ.

Hấn chỉ là lười không quay đầu lại để xem, những câu sùng bái kính ngưỡng này, hấn nghe rất nhiều, cũng chẳng còn cảm giác gì khi nghe nữa.

Cho tới khi hấn nghe thấy có người nhắc đến cái tên Hoa Mãn Chi, sống lưng liền lạnh toát.

Hấn xoay người lại ngay lập tức, nhìn về hướng mọi người đang bàn tán không ngừng.

Ánh mắt hấn bao phủ lấy lớp sương giá lạnh, bờ môi khô khốc hiện chút lớp da trắng bên ngoài viền môi. Hấn cắn chặt môi mình, làm đôi môi bị rách da mà chảy ra chút máu tươi.

Tim trước ngực đập liên hồi thật nhanh, cả hai bên má gầy gò đã ướt đẫm, không ít mồ hôi do từ trên trán rì xuống.

Hấn siết chặt nắm đấm trong tay áo, từng móng tay dài đâm xuyên qua da, tạo ra những vết thương dài dính máu.

Hành động này của hấn như đang kìm nén cơn kích động nào đó...

Còn về phần người đang là sự chú ý ở đây, thì lại hết sức thoải mái cười to mà nói chuyện.

Hấn ta như một tên hào sảng phóng khoáng, dù người ở đây có nói gì, thì hấn cũng chỉ cười cho qua, như là không hề để tâm đến. Ánh mắt lúc nào cũng tràn đầy ý cười như gió xuân.

Hấn còn thản nhiên chấp tay sau lưng, mặt mày tươi tắn, vui vẻ gặp ai thì bắt chuyện.

Giống như bây giờ, khi gặp một vị nam nhân ăn mặc cao quý đứng gần đó. Hấn liền rời mắt khỏi Chung Hán, đi nhanh tới chỗ vị công tử kia.

Chung Hán thấy Hoa Mãn Chi đã đi xa, thì mới dám thở phào thật nhẹ.

Hoa Mãn Chi vừa gặp đối tượng, đã dùng bộ mặt hết sức gọi là thân thiện mà mở lời trước:

“Vị công tử này nhìn khí chất và phong thái, thì đã biết là người có tiền đồ sáng lạng, tương lai nhất định là rộng mở. Còn gia thế khẳng định là quý tộc trong quan triều, tổ tiên chắc là khí thế vang danh, nên mới sinh ra một người hội tụ đầy học thức uyên bác như công tử đây!”

“...”

Mọi người xung quanh chỉ cần là đứng gần đó, đều sẽ đồng loạt quay mặt đi chỗ khác, cũng đều đồng thời hiện rõ vẻ khinh bỉ!

Một tràng lời văn thơ từ trong miệng của Hoa công tử không ngừng tuôn ra, đều là những lời vàng ngọc khen ngợi đầy quý giá.

Khi nói xong, Hoa công tử cũng phải điều chỉnh lại hơi thở của bản thân cho thật ổn định. Hoa Mãn Chi ngược mắt nhìn đối phương, môi cong lên đầy ý tứ dụ dỗ.

“Ta có hỏi quý danh của công tử không?”

Đối phương im lặng một lúc, thì mới ngẩng đầu lên, trả lời thật ngắn gọn:

“Ta là Tiểu Tứ, nô dịch của ở đây.”

“...”

Vậy là từ hồi nãy giờ hắn đang khen một tên nô dịch?

Còn khen rất nhập tâm?

Khóe môi Hoa công tử co quắp không ngừng, trên diện mạo tuấn tú rõ ràng có triệu chứng tái xanh.

Bên tai hắn còn nghe thấy rõ từng tiếng nói của người xung quanh, kèm theo là tiếng cười ẩn nấp.

Hoa Mãn Chi lắc lắc đầu, trông hắn vô cùng bất lực. Lần này hắn lại làm bản thân mất mặt nữa rồi!

Còn tên Tiểu Tứ lại hết sức hưng phấn, miệng nói không thôi: “Ngài thật thấy ta có khí chất tôn quý sao? Mặc dù ta chỉ là nô bộc nhỏ bé, nhưng mà ta luôn chăm chỉ học sách vở, để làm nở mặt dòng họ! Biết đâu lần này thì, ta sẽ đậu trạng nguyên không chừng!”

“... Vậy thì chúc ngươi may mắn.”

Hoa Mãn Chi cười gượng vài tiếng, đuôi lông mày khẽ giật lên, toàn bộ gương mặt đều cứng ngắc. Không đợi đối phương có cơ hội nói tiếp, hắn nhanh chóng xoay người lại, co giò mà chạy mất.

Ở đời đúng là việc gì cũng có thể xảy ra, một tên nô bộc cũng ăn mặc cao quý như con nhà quan. Đùng là Tiểu gia trang rất xa xỉ, cũng rất là hào phóng!

Hoa Mãn Chi lắc nhẹ đầu vài cái, búi tóc trên đỉnh đầu cũng lắc lư theo, làm mớ tóc trước trán đều rối bù. Có thể do thời tiết khá nóng, hắn nắm lấy cổ áo kéo kéo vài lần.

Trời hôm nay đúng là nóng nực.

Hắn khó chịu lắm bầm vài câu trong miệng, lúc hắn xoay người định đi tiếp thì lại bị một cái bóng đen che khuất tầm nhìn.

Hoa Mãn Chi giật nảy mình, theo phản ứng, hắn ngẩng đầu lên nhìn.

Trước mặt hắn là một người cao lớn, hắn gần như chỉ cao tới vai của đối phương. Hoa Mãn Chi âm thầm đánh giá người này.

Vóc người cao to hơn hẳn người khác, toàn thân đều bao bọc bởi bộ y phục màu đen dày cộm, lại thêm áo choàng lông vũ to đùng đang được khoác lên. Trông hắn u ám tới mức không thể nào u ám hơn được nữa.

Trên gương mặt cũng phủ lấy sự âm trầm rét lạnh, nhất là đôi mắt đục màu hổ phách, lạnh lẽo không cảm xúc. Phản phát còn có thể nhìn thấy tia u tối trong mắt.

Hiện giờ người này đang nhìn chằm chằm vào hắn, còn là dùng bộ dạng rất là đáng sợ.

Hoa Mãn Chi không biết bản thân có bị ảo giác hay không.

Hắn lại cảm thấy người này có vẻ mặt không vui?

Sau vai mờ hôi đã ướt nhèm, hắn còn có thể cảm thấy hơi thở đã bắt đầu hít thở gấp gáp.

Tim đập loạn không ngừng.

Tay chân luống cuống không biết phải làm gì, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy đứng trước mặt một người mà áp lực như thế này.

Ánh mắt đối phương chưa từng rời khỏi hắn, cứ nhìn chăm chú mà không chớp mắt. Hắn cũng thấy rõ, người này chính là chưa từng có ý định muốn đi qua, rõ ràng là muốn cản đường hắn.

Đến khi không chịu được nữa, Hoa Mãn Chi đành lên tiếng: “Vị công tử này không biết có thể tránh đường không?”

Nam Cung Hàn siết chặt nắm đấm, gân xanh từ từ hiện rõ trên khớp tay. Hắn khẽ ngược cặp mắt u ám lên, nhìn vào Hoa Mãn Chi thật chú tâm.

Âm thanh trầm ngâm của hắn vang lên: “Hoa Mãn Chi...”

Hoa Mãn Chi nuốt nước bọt ực một tiếng, hắn cố gắng nặn ra nụ cười gượng ép:

“Chúng ta quen nhau sao?”

Người này chẳng lẽ là chủ nợ tới đòi tiền?

Nam Cung Hàn im lặng trong giây lát, bất thành linh hấn nói một cách hững hờ:

“Ta tìm được nàng rồi, nàng mặc dù không nhận ra ta, nhưng ta sẽ từ từ cố gắng để nàng thân với ta hơn. Người biết không? Nàng hiện giờ sống rất hoạt bát, lạc quan, không lo không nghĩ, nhìn nàng vui như vậy, ta cũng vui theo.”

“... Ngài đang nói chuyện với ta?”

Hoa Mãn Chi nhìn trái nhìn phải một lượt, ở đây vốn chỉ có mình hấn, không hề có người thứ ba.

Sau khi thấy người này đang gật đầu với mình, Hoa Mãn Chi có chút hoang mang ngờ nghệch.

Trông tên này giống như là rất quen thân với hấn, nghe cách nói lại như là tâm sự.

Khóe môi Hoa Mãn Chi không nhịn được run rẩy.

Hấn đã cố tìm tòi hết trong trí nhớ, hấn thật sự chưa gặp người này bao giờ.

Mà nếu có gặp qua, làm sao hấn không nhớ ra được. Người này gặp qua một lần, thì làm sao mà quên được.

Hấn lau mồ hôi đang đổ ròn ròn trên trán, giọng nói hơi khàn vang lên:

"Mặc dù ta rất nổi tiếng, luôn có rất nhiều người tới muốn làm quen, cũng có rất nhiều bằng hữu khắp nơi. Nhưng ta thật không nhớ đã quen biết ngài?"

Chẳng lẽ đây là cách tiếp cận hấn?

Hoa Mãn Chi suy nghĩ đến khả năng này thì rất chắc chắn tự mình gật đầu.

Hấn nổi tiếng thế cơ mà!

Nam Cung Hàn vẫn im lặng nhìn thẳng thừng vào Hoa Mãn Chi. Từ trong mắt hiện chút kích động.

Hấn bước tới, giơ cánh tay về phía trước.

Hoa Mãn Chi còn chưa kịp phản ứng thì đã bị cánh tay rắn chắc bắt lấy vai hấn.

Hoa Mãn Chi sững sốt tại chỗ.

Hấn liếc mắt nhìn cánh tay đang nắm chặt trên vai hấn, toàn thân hấn không nhịn được run rẩy.

Hấn vội né sang một bên. Nam Cung Hàn nâng mắt nhìn vẻ hoảng loạn của Hoa Mãn Chi, bất giác nở nụ cười như mây thoáng, âm áp xen lẫn đau thương trong mắt.

“Xin lỗi...”

Hấn buông tay ra, miệng thốt ra một câu thì thầm. Hoa Mãn Chi bất động toàn thân.

Đến khi nhìn lại, bóng dáng màu đen đã đi lướt qua hấn. Hấn mơ hồ quay đầu lại nhìn bóng lưng càng lúc càng đi xa, tựa như một cái bóng đầy cô độc, thê lương.

Cho tới khi tầm nhìn của hấn chẳng còn thấy người kia đâu nữa, thì mới thu hồi ánh mắt về.

Hắn im re đứng tại chỗ, bản mặt còn chưa hết kinh ngạc.

Vuốt cảm đầy về đêm chiều, Hoa Mãn Chi nghiêng đầu suy ngẫm.

Không nghĩ tới nhìn hấn ta trông cao quý thế khí chất kia, mà đầu óc lại có vấn đề?

Nam Cung Hàn bước đi chậm rãi trên nền đất cảm thạch trắng tinh, mỗi bước đi của hấn đều phát ra tiếng lạch cạch dưới chân.

Hấn đi trên đoạn đường dài sau vườn, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào bên ngoài. Hấn chợt dừng bước chân lại, mắt hơi ngược lên.

Khoảnh khắc ấy hấn còn có thể cảm nhận trái tim đang đập thật nhanh.

Tất cả mọi thứ trước mắt dường như là mờ ảo. Trong mắt hấn hiện giờ chỉ hiện rõ bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng cách đó không xa.

Nàng đứng gần hồ nước gần đó, bóng dáng màu trắng tỏ ra chút tia sáng lấp lánh dưới ánh nắng.

Nam Cung Hàn chỉ thấy lồng ngực của mình như đang được sưởi ấm, cái cảm giác lạnh buốt khi nãy hoàn toàn biến mất, thay vào là sự ngọt ngào đang từ từ lan tỏa xung quanh người hắn.

Hắn hít một hơi thật sâu, rồi hướng về phía trước cất bước đi tới.

Nàng như không hề hay biết có người đang đi về phía này, vẫn mãi lo ngắm nhìn những con cá bơi trong hồ. Đứng bên cạnh nàng là Nam Cung Ly Thiên. Hắn chấp tay đằng sau lưng, diện mạo ôn hòa như ánh nắng chói rực. Đôi mắt nhẹ nhàng dõi theo làn nước trong hồ, nhìn từng con cá chép vàng bay lặn tấp nập trong nước.

Hắn nhẹ nhàng cong khóe môi, trầm thấp cất lời trầm trồ khen ngợi:

“Cá ở đây nhìn rất đẹp. Phong cảnh cũng không kém gì hoàng cung.”

Đôi mắt hắn lơ đãng nhìn tới trên mặt đang hưng phấn của Tôn Ngọc Nhi. Thân hình của nàng vốn đã rất nhỏ bé, nàng chỉ cao tới gần bụng hắn, bé nhỏ tới mức hắn chỉ cần cúi đầu xuống cũng có thể nhìn rõ toàn thân nàng.

Trên người nàng cách đây mấy phút còn mặc bộ đồ dính đầy bùn đất trông vô cùng nhếch nhác, nhưng bây giờ nàng đã thay một bộ màu xanh ngọc tươi sáng. Làn vải mềm mại như tơ gấm thượng hạng, khi mặc lên người nàng lại trông xinh đẹp vô cùng.

Ngay cả mái tóc cũng được chải chuốt gọn gàng lại, tóc được búi gọn thành hình cánh hoa nhỏ, trên tóc còn cài thêm vài cây trâm cài ngọc nhỏ xinh.

Nàng bây giờ tựa như một tiểu tiên nữ nhỏ bé nhưng lại rất đáng yêu.

Nam Cung Hàn lặng lẽ đi tới, bước chân của hắn chỉ cách họ vài bước thì bỗng dừng lại.

Đôi mắt tinh lạnh lướt qua hai bóng hình đối diện, hắn lơ đãng nở nụ cười miễn cưỡng.

Nam Cung Ly Thiên như cảm giác có người sau lưng, hắn bèn xoay người lại, khi nhìn rõ người trước mắt là ai. Hắn cong môi cười ôn hòa:

“Huynh tới rồi.”

Tôn Ngọc Nhi kể bên nghe Nam Cung Ly Thiên nói xong, nàng liền quay đầu lại nhìn.

Quả nhiên hắn đã tới.

Nàng bữu môi quay mặt đi. Hai cặp mắt lấp lánh hơi động lại chút hơi nước trong suốt.

Nam Cung Hàn liếc nhìn Nam Cung Ly Thiên một cái, cũng không vội đáp lại mà đi tới gần Tôn Ngọc Nhi.

Nam Cung Ly Thiên chỉ cười cười không nói gì, hắn lùi lại phía trước vài bước, nhường đường cho Nam Cung Hàn.

Nam Cung Hàn hơi cúi thấp người, nhìn chăm chú vào gương mặt trắng nõn của Tôn Ngọc Nhi.

Làn da nàng rất trắng, còn hơi hồng như cánh hoa đào. Khoảng cách gần như thế này, hắn hoàn toàn có thể nhìn rõ cả từng sợi lông nhỏ trên má nàng.

Tôn Ngọc Nhi dù quay mặt đi hướng khác, nhưng nàng vẫn cảm giác được ánh mắt quen thuộc của ai đó. Nhưng nàng vẫn cố chấp không chịu quay đầu lại.

Nàng mới không muốn nói chuyện với hắn.

Một lúc sau, cằm nàng được ai đó nâng lên bằng ngón tay khô ráp. Sau đó, cả gương mặt nàng bị ép phải quay lại đối diện nhìn thẳng vào đôi mắt như hố đen của đối phương.

Nàng cau mày, không thoải mái muốn quay mặt đi lần nữa, nhưng ngón tay Nam Cung Hàn như có sức lực thật lớn, hắn không hề nhúc nhích cũng có thể tóm gọn gương mặt nàng.

Nàng chu môi, khó chịu mở miệng kêu:

“Buông ta!”

Nam Cung Hàn im lặng nhìn thẳng vào khóe mắt nàng, như nghĩ tới điều gì, hắn chợt bất ngờ hỏi một câu:

“Nàng khóc?”

Tôn Ngọc Nhi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Nam Cung Hàn, cũng hoàn toàn quên mất nàng đang bị xích hắn. Cứ thế vẫn im lặng nhìn hắn.

Nàng chớp chớp mắt, hàng mi dài hơi run lên rồi rũ xuống.

Nam Cung Hàn thấy nàng không trả lời, bản thân cũng không muốn ép. Hắn quay sang nhìn Nam Cung Ly Thiên. Dù hắn không nói gì, nhưng Nam Cung Ly Thiên cũng hiểu rõ hắn muốn nói gì.

Xem ra không có việc gì có thể giấu hắn...

Hắn đằng thờ dài, bắt đầu kể nguyên nhân.

Thật ra cách mấy canh giờ trước. Nam Cung Hàn đưa tiểu nha đầu này cho hắn, rồi viết chữ trên tay mình muốn hắn đưa nàng thay y phục. Hắn không nói gì liền đồng ý.

Sau đó, hắn dẫn nàng tới phòng thay phục, rồi sai người đưa nàng đi tắm, còn hắn thì tới phòng buôn vải của Tiêu gia trang để mua y phục cho nàng.

Trong lúc hắn đi khỏi, lại không nghĩ tới lại xảy ra chuyện.

Không biết khi nàng đang tắm đã làm gì đụng chạm một đám thiên kim trong ấy, mà khi hắn bước vào đã thấy toàn thân nàng đều bị mấy ả a hoàn ép đẩy xuống trong hồ nước nóng. Cũng thật may hắn phản ứng nhanh, liền chạy tới kéo nàng ra khỏi đám người đó.

Hắn còn nhớ biểu hiện của nàng khi ấy rất đáng thương, tóc tai đều ướt nhem. Toàn thân vì trong nước quá lâu mà không ngừng run lên, sắc mặt nàng tái nhợt như không còn chút máu.

Hắn thấy tâm trạng nàng vẫn còn chưa hết kích động, nên mới đưa nàng ra đây đi dạo, không nghĩ tới lại vô tình gặp Nam Cung Hàn.

Sau khi nghe kể xong, Nam Cung Hàn vẫn là một bộ dáng trầm mặc. Nhưng trong mắt hắn phản phát có thể nhìn thấy sự âm u lạnh lẽo.

Hắn ngược mắt lên nhìn nàng, nàng mặc dù không biểu hiện gì sợ hãi trước mặt hắn, nhưng hắn vẫn cảm nhận ra sự tức giận của nàng qua ánh mắt.

Bây giờ hắn đã hiểu rồi...

Kiếp trước trong lúc vô tình, hắn nhìn thấy nàng đi cùng với người Tôn gia tới Tiêu gia trang. Khi ấy không biết nguyên nhân gì mà nàng bị ướt đầm toàn thân, nàng lại không hề nói ra lý do tại sao. Tôn Sư Bình thì lại tức giận vừa đánh vừa mắng nàng một trận.

Hắn thấy nàng vẫn nhắm mắt cam chịu để bị mắng, còn Tôn Sư Bình lại đánh cho tới khi trên người nàng đều là máu tươi thì mới dừng lại.

Còn hắn chỉ đứng một bên xem, lạnh nhạt đứng nhìn...

Nam Cung Hàn nhắm mắt lại, ngón tay đặt trên cằm nàng thoáng run lên.

Hắn vốn dĩ đưa nàng cho Nam Cung Ly Thiên vì cảm thấy không an tâm trong lòng. Khi ấy hắn cũng lo chuyện tương tự như kiếp trước sẽ xảy ra, nên mới để Nam Cung Ly Thiên đi cùng nàng.

Lại không nghĩ tới mọi việc vẫn xảy ra...

Hơn nữa lần này hắn còn biết rõ nguyên nhân.

Nam Cung Hàn mở hai mắt ra, u quang chợt lóe nhưng rất nhanh lại tắt đi.

Hắn bắt nàng nhìn thẳng vào mình, cất giọng nói dịu dàng như dòng nước:

“Là ai bắt nàng ném trong hồ nước?”

Có thể là do giọng nói Nam Cung Hàn quá mức êm tai, nên nàng quên đi việc phản ứng, nhưng cũng có thể là do mới vừa xảy ra chuyện khi nãy, khiến tâm trạng nàng chưa được ổn định, nên nàng vô ý thốt ra một cái tên.

“Nam Cung Liễu Anh.”

Nam Cung Hàn siết chặt bàn tay trong tay áo, cánh môi cắn chặt lại.

Là nàng ta.

Nam Cung Ly Thiên chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu.

Đây chính là lý do nan giải khó giải quyết.

Nam Cung Liễu Anh chính là thất công chúa của Đại Tàn quốc.

Còn là muội muội ruột của Nam Cung Hàn. Cả hai người bọn họ đều cùng một mẫu phi sinh ra.

Trong cung ai không biết Nam Cung Hàn xưa nay luôn yêu thương bao che cho vị muội muội này chứ!

Về việc của Nam Cung Liễu Anh, Nam Cung Hàn hoàn toàn quên mất bản thân còn có một người muội muội, nói đúng hơn là hắn chưa từng nghĩ rằng sẽ có sự xuất hiện của Nam Cung Liễu Anh ở đây.

Hắn nhìn thấy toàn thân Tôn Ngọc Nhi đều ướt đầm, sắc mặt nàng tái nhợt làm người khác nhìn không khỏi thấy đau lòng. Trong tim như bị ai đó đâm thật mạnh vào, làm hắn đau đến mức không thở nổi.

“Nàng còn đau không?”

Cánh môi run rẩy phát ra âm thanh đầy lo lắng, đôi mắt âm trầm như được phủ lấy sự khản trương đầy lo lắng.

Tôn Ngọc Nhi chói chớp mắt, khi nàng giương mắt lên nhìn Nam Cung Hàn, nàng thấy được sự sốt ruột qua ánh mắt của hắn, không hiểu sao nàng lại có cảm giác là lạ.

Nàng lắc đầu, miệng lầm bầm nói nhỏ:

“Không sao.”

Nam Cung Hàn đuổi tay ra, sờ nhẹ lên mái tóc ẩm ướt của nàng, bên môi thoáng nổi lên ý cười nhẹ nhẽ:

“Nếu như thấy không khỏe thì phải nói với ta, nàng đừng để bản thân chịu khổ.”

Đôi mắt của nàng chợt sáng lên đầy lấp lánh, nàng nghe lời nói quan tâm của Nam Cung Hàn, không phản bác hay có ý kiến gì, ngược lại ngoan ngoãn mà gật đầu. Nàng cũng quên đi mất khi này còn rất tức giận không muốn nói chuyện với Nam Cung Hàn.

Nam Cung Hàn vuốt nhẹ tóc nàng mãi không muốn buông tay, cái cảm giác ấm áp này làm hắn mê đắm không thôi. Tôn Ngọc Nhi đối với hành động thân mật của hắn, cũng chỉ biết nhắm mắt cho qua, nàng hiểu rõ, dù bây giờ nàng có đẩy hắn ra thì hắn cũng sẽ tìm cơ hội khác để làm ra hành động khác.

Nam Cung Hàn thấy nàng lùi lại cách xa hắn vài bước, hắn nhíu mày, có chút mất mát không vui.

Hắn thu tay về, đứng dậy rồi kéo bàn tay nhỏ bé của nàng.

Tôn Ngọc Nhi chớp chớp hàng mi dài, bờ môi hơi hé mở, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Chuyện này sẽ giải quyết sau, bây giờ chúng ta tới đại sảnh.” Nói xong, hắn quay mặt lại, hai mắt dịu dàng nhìn nàng: “Rồi ta sẽ dẫn nàng đi gặp một người.”

Nam Cung Hàn trầm thấp nói, cũng không chờ nàng đáp lại, hắn đã nắm tay nàng kéo đi.

Dù bây giờ hắn muốn giải quyết thì cũng không ổn, thời gian không còn nhiều, hắn phải tranh thủ mà giải quyết chuyện cần làm...

Sau khi giải quyết chuyện kia xong, thì hắn mới tìm Nam Cung Liễu Anh để tính sổ.

Tôn Ngọc Nhi mím môi, nàng muốn hỏi hắn muốn dẫn nàng đi gặp ai, nhưng thấy hắn không nói, nàng lại cúi đầu im lặng không hỏi nữa...

Nam Cung Ly Thiên nhìn bóng lưng của hai người đằng trước, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hoàng huynh ngay cả một câu cũng không thèm nói với hắn...

Vừa mới bước vào đại sảnh, Tôn Ngọc Nhi đã nhanh chóng cảm nhận được bầu không khí ồn ào xung quanh.

Nàng nắm lấy vạt váy, đôi chân nhỏ bé đi vào bên trong, hai mắt nhỏ mở to đảo qua đảo lại khắp nơi, cánh môi hồng hơi mím nhẹ, bộ dạng nhìn trông rất tò mò.

Nam Cung Hàn đi đến gần nàng, trông thấy bộ dạng đáng yêu này của nàng, làm hắn không nhịn được phì cười.

Hắn cầm lấy bàn tay bé xiu của nàng, cất bước đi về phía cái ghế gần đó ngồi xuống.

“Ngao ngoãn ngồi yên ở đây, nàng đừng có đi lung tung.”

Hắn nghiêm túc căn dặn, nhưng không khó nhận ra trong mắt hắn đều là vẻ yêu thương nồng đậm.

Nàng hơi nghiêng đầu, nhìn ngó khắp nơi một lúc, nàng cũng không quay nhìn hắn đã gật đầu trả lời:

“Được. Ta biết rồi.”

Nam Cung Hàn ngắm nàng một hồi, vẻ mặt âm trầm cũng thay đi thành vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Hắn quay đầu lại, quả nhiên thấy Nam Cung Ly Thiên đang đi tới từ đằng sau. Hắn không nói gì, tiếp tục quay đầu lại nhìn Tôn Ngọc Nhi.

Nam Cung Ly Thiên bước tới tìm chỗ gần đó ngồi xuống, hắn không nói chuyện cũng không biểu hiện gì, ngược lại ung dung mà uống trà.

Ngay lúc đó cả đại sảnh chợt im lặng..

Từ phía trên lầu phát ra âm thanh từng từng như tiếng trống.

Tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn trên lầu hai.

Trên đó có một bóng dáng cao lớn đứng ngay ra, bởi vì trên lầu hai khá cao, mọi người không cách nào nhìn rõ được, nhưng loáng thoáng có thể xác định được người này là nam.

Bởi vì y phục trên người hắn là sam y màu xanh ngọc, còn mái tóc dài thì búi cao, để lộ ra vầng trán cao tròn bóng cùng với cặp mắt đen nhánh u hẹp.

Thân hình cao lớn của hắn khi đứng từ trên lầu nhìn xuống, trông vô cùng uy nghiêm, tựa như một vị tướng uy mãnh đang nhìn trăm vạn người lính dưới chân mình. Dù không nhìn rõ diện mạo của hắn ta, nhưng ít ra cũng thấy được vài phần bộ dạng của hắn.

Tôn Ngọc Nhi nhìn chăm chú vào người trên lầu, hai mắt mở to đầy vẻ hiếu kỳ.

Nàng thấy từ khi người này xuất hiện, thì đã làm cho cả bầu không khí ở đây đều im bật.

Nàng quay đầu nhìn Nam Cung Hàn đang ngồi bên cạnh, hắn vẫn là một bộ dáng thản nhiên rót trà mà uống. Ngón tay thon dài hơi khô ráp cầm ly trà sứ làm bằng từ ngọc thạch, hương trà nóng hổi phủ lên mặt hắn, tạo ra cảm giác gương mặt của hắn nhìn rất là mờ mờ...

Trong khi đó, ánh mắt tĩnh lặng của hắn bình thản nhìn về phía trước. Nàng nhú hai cặp lông mày, vẻ trầm tĩnh này của hắn làm nàng có chút suy ngẫm.

Hắn hình như không quan tâm đến người đang đứng trên lầu thì phải?

Nàng lại quay đầu nhìn Nam Cung Ly Thiên ngồi cách đó không xa, thấy hắn có vẻ rất chăm chú nhìn trên lầu, hơn nữa trên môi còn ẩn hiện ý cười..

Sau đó, trên lầu vang lên tiếng nói vang khắp cả đại sảnh.

“Chào mừng các vị đã tới Tiêu gia trang!”

Âm thanh từ kẻ đứng trên lầu cất lên:

“Chắc các vị ở đây đều biết Tiêu gia trang bọn ta cách ba năm là tổ chức một cuộc thi gọi là Tiêu Hoa Đình, và hôm nay chính là ngày ghi danh của thí sinh muốn tham gia Tiêu Hoa Đình.

Và những vị có mặt ở đây, hơn phân nửa chắc là đã biết luật lệ ở đây, nhưng để các vị hiểu rõ hơn, ta sẽ nhắc lại.

Để có thể ghi danh thì trước hết phải có bài chi mai của Tiêu gia trang, mà muốn có bài chi mai thì phải mua, và dĩ nhiên nơi bán cũng chỉ có duy nhất một chỗ là Tiêu gia trang!

Giá bán của một miếng bài chi mai là hai trăm lượng vàng, ba trăm lượng bạc, một rương trân châu hai trăm lượng, hai rương châu báu cỡ hai vạn món!

Và giới hạn một người chỉ mua được một miếng!”

“...”

Dưới lầu tất cả mọi người đều biểu hiện vẻ không dám tin nhìn kẻ đang rất vui vẻ cười híp mắt kia, hắn ta bây giờ y như con hổ ly giáo hoạt, chỉ cần cong đuôi quơ một cái đã có vô số vàng bạc của rơi xuống trước mặt hắn.

Ai nấy cũng há hốc miệng, vốn dĩ đại sảnh còn đang im lặng thì giờ sau khi nghe tên kia nói xong, lại bắt đầu sôi nổi bàn tán, sau đó, có người không nhịn được bước ra, lớn tiếng phản bác.

“Không phải ba năm trước chỉ có hai trăm lượng vàng, ba trăm lượng bạc, một rương trân châu thôi sao? Bây giờ tự nhiên lại ra thêm hai rương kho báu?”

Lời gã này vừa nói xong đã làm vô số người bàn tán:

“Đúng vậy! Ta nhớ ba năm trước đâu có thêm vụ hai rương kho báu này chứ!”

“Ta cũng nhớ là đâu có! Rõ ràng là tự tiện tăng thêm!”

“VẬY... không phải là ép người quá đáng sao?”

Lời thảo luận càng lúc càng nhiều, đa số đều là bất bình phản đối. Tôn Ngọc Nhi ngồi yên lắng tai nghe người xung quanh nói chuyện, nàng không thoải mái cảm thấy vài câu trong lòng.

Thật không nghĩ tới, chỉ là một miếng bài mà lại được bán ra với giá cao như vậy!

Khi nàng nghe giá cả bán của cái thứ bài chi mai gì đó, thiếu chút nữa đã không nhận được đứng bật dậy thét lên.

Số tiền đó có thể cho một người sống cả đời đấy! Vậy mà Tiêu gia trang cách ba năm lại thu nhiều số lượng kho báu lớn như vậy, nếu tính đi, thì không phải là có thể đem so với quốc khố của vua sao!

Nam Cung Hàn vẫn bình tĩnh như thường, hần nhẹ nhàng thưởng thức ly trà trong tay, khóe môi nhẹ cong lên thành ý cười lạnh.

Ngón tay đặt nhẹ trên bàn khế gỗ vài cái, ánh mắt hơi liếc lên trên bóng hình đang đứng trên cao kia...

Tiếp sau đó vang lên giọng nói làm tất cả mọi người đều im lặng..

“Ta biết các vị đang rất khó chịu vì sự thay đổi về giá bán mua bài chi mai, nhưng mà đây cũng là bất đắc dĩ!”

Hắn ta nói tới đây liền làm ra điệu bộ u sầu:

“Thời buổi loạn lạc, bọn giặc của nước thù thường xâm chiếm nước ta, cướp của, giết người, làm bao nhiêu người oán khóc trời đất, nhìn thê lương vô cùng! Tiêu gia trang bọn ta dù sao cũng chỉ là một sơn trang bình thường, cũng phải tiêu bạc rất nhiều, nào là tiền uống, tiền ăn, tiền mặc, rồi cả tiền phát cho nô tài. Còn có cả mấy năm trước bọn giặc tới để xâm lấn, lấy đi rất nhiều của cải của Tiêu gia trang bọn ta... bọn ta dù sao cũng chỉ là những thư sinh bình thường, không thể nào chống đỡ nổi, nên chỉ đành để bọn chúng cướp...”

Bây giờ bọn ta ngay cả tiền tiêu hàng ngày cũng không có! Nên để có thể thay đổi tình thế, chỉ còn cách nhờ cuộc thi Tiêu Hoa Đình năm nay để kiếm thêm chút tiền!”

“...”

“...”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đối với lời của tên kia có vài phần nửa tin, nửa ngờ vực.

Tôn Ngọc Nhi chống cằm, vẻ mặt nhăn nhó như ăn trứng phải trái đắng!

Bên tai của nàng còn đang vang vọng mấy lời của tên kia, nàng nghe xong chỉ thấy hai tai òng òng không ngừng.

Tiêu gia trang này rất nghèo ư?

Nàng liếc bộ bàn trà trước mắt, khóe môi run run.

Ly trà đến bình trà đều làm từ ngọc thạch!

Nàng lại liếc xung quanh, hai cặp mày giật lên, giật xuống.

Bốn bức tường ở đây đều xây bằng cẩm thạch, để xây được như vậy không biết phải mất bao nhiêu xe chứa vàng đây?

Da mặt Tôn Ngọc Nhi co rúm, hai bờ vai run lên run xuống, như đang kìm nén tiếng cười phát ra.

Cái gì mà nghèo chứ!

Một cái ly ở đây bán ra cũng được mấy lượng bạc đấy!

Những điều nàng nghĩ, dĩ nhiên người ở đây cũng đã nghĩ tới. Họ rõ ràng muốn lớn tiếng nói rõ, nhưng lại nghĩ mục đích tới đây để ghi danh có được lệnh phù, nếu mà cãi nhau cũng chẳng đến đâu! Thế chẳng lẽ tức giận bỏ về? Nếu vậy không phải là uổng công sao? Dù biết đây là cái cớ của Tiêu gia trang, bọn họ cũng chỉ có thể nhận xuống.

Qua một lúc sau, tất cả mọi người dưới đại sảnh đều không có ý kiến phản bác nào nữa. Kẻ đứng trên lầu quan sát dưới lầu, hai mắt hần híp lại, ý cười giảo hoạt hiện nổi trên môi.

“Nếu mọi người không còn thắc mắc hay ý kiến gì nữa, vậy ta sẽ nói tiếp.”

Hắn ta chấp hai tay sau lưng, ánh mắt đảo qua từng người một ở dưới lầu, ý cười nồng đậm càng hiện sâu trong mắt.

“Muốn ghi danh thì phải có lệnh phù, mà muốn có lệnh phù thì phải có bài chi mai trước, mà muốn có bài chi mai thì trả ra giá rất cao!”

Hắn ta nói đồng một hướng, nói tây một bên, giống như hắn muốn nói:

Lệnh phù của ta rất quý!

Rất là quý!

Cực kỳ quý giá!

Cái cách nói chuyện của hắn, quả thật là chọc tức người khác, tất cả mọi người đều gấp gấp đứng ngồi yên.

Đây rốt cuộc là muốn cho họ ghi danh hay không?

Lần nữa lại vang lên tiếng nói từ trên lầu truyền đến:

“Nhưng ngoài cách đưa tiền để mua bài chi mai, thì còn một cách khác nữa...” Hắn ta nói nửa chừng thì dừng lại, còn rất là bí hiểm cười vài tiếng, làm mọi người có mặt ở đây đều khần trương dựng tai lên mà nghe.

“Đây chính là ngoại lệ của Tiêu gia trang năm nay, nên mọi người hãy tập trung mà lắng nghe đây!”

Mà cách này chính là thi đề qua ải!”

“Thi đề qua ải?”

“Đây là cái gì?”

Âm thanh kích động của từng người ở đây đều vang khắp cả đại sảnh, ai nấy đều không giấu được vẻ vui mừng trên mặt.

Tôn Ngọc Nhi như nghĩ tới điều gì, liền quay sang nhìn Nam Cung Hàn.

Hắn chính là muốn nàng tham gia thi cái này?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chắc các vị đã biết để ghi danh tham gia Tiêu Hoa Đình, thì phải có lệnh phù để ghi danh, nhưng để có thể thi vượt qua trình luật của Tiêu gia trang, thì phải có bài chi mai, mà muốn có bài chi mai thì lại trả giá cao để mua. Nhưng lần này lại có ngoại lệ!

Mọi người sẽ tham gia trình luật của Tiêu gia trang, nếu như thắng thì không những được lấy lệnh phù mà còn có bài chi mai miễn phí, không cần phải trả tiền! Còn nếu ai có nhiều tiền, thì chỉ cần vung tay ra thì có thể mua bài chi mai, nhưng sau khi mua xong thì phải làm theo quy định để thi trình luật!”

“Bất cứ ai cũng đều có thể tham gia thi lấy lệnh phù, không giới hạn độ tuổi, cũng không phân biệt thân phận, ai có khả năng đều có ghi danh thi từ đây!”

Hắn ta vừa dứt lời, thì vô số người ở đây đều hưng phấn vỗ tay, tiếng reo hò vang lên từng người một, làm cả đại sảnh náo nhiệt không thôi.

Đây đúng là một đặc ân hiếm có!

Ai không biết Tiêu gia trang cách ba năm đều lợi dụng việc bán bài chi mai để kiếm rất nhiều tiền bạc, có thể nói lợi nhuận họ thu về tuyệt đối không nhỏ!

Mặc dù giá của một miếng bài chi mai thật sự rất đắt, nhưng cũng có rất nhiều người bằng lòng bỏ ra số vàng bạc lớn, để chỉ có thể tham gia trình luật để lấy lệnh phù!

Không những vậy, nếu như có ai đó thua ở các vòng thi của trình luật, không chỉ không thể tham gia Tiêu Hoa Đình, ngược lại còn mất một số tiền lớn, chỉ có thể trắng tay ra về! Mà nếu ai đó có chấp không chịu thua, muốn tiếp tục thi trình luật, thì phải lần nữa bỏ tiền ra để mua bài chi mai, nếu thắng thì vượt qua, còn nếu thua lần nữa thì chỉ biết khóc không ra nước mắt!

Nên nói lễ hội Tiêu Hoa Đình chính là cuộc thi làm người ta hăm sâu trong đó, khiến người ta thật uy danh khi có thể đoạt giải! Nhưng cũng khiến rất nhiều người phải mất tiền mất của!

Đây không chỉ là thiên đường mà còn là địa ngục!

Nên dù bất kể là kẻ nào thắng, hay người thua cuộc, thì người có lợi nhất không phải là Tiêu gia trang sao!

Nhưng dù thế nào đi nữa thì đây đúng là cơ hội hiếm có!

Hai tay Tôn Ngọc Nhi chống má, hai hàng mí mắt giật giật không ngừng.

Không phải tên này vừa mới nói là hiện giờ Tiêu gia trang bọn họ rất nghèo sao?

Nếu như bây giờ hấn cho mọi người miễn phí tham gia trình luật để lấy mệnh phù, còn được thưởng thêm bài chi mai, vậy nếu tính đi tính lại, thì Tiêu gia trang sẽ bị lỗ lớn sao!

Hấn ta vừa đưa ra cơ hội vàng cho mọi người, đâu còn ai muốn bỏ tiền ra để mua bài chi mai chứ.

Nàng không tin Tiêu gia trang này bằng lòng để bị lỗ vốn to như vậy!

Hơn nữa vừa rồi hấn ta đưa ra giá thêm là hai rương kho báu lớn, nếu hấn đã chuẩn bị trước kế hoạch miễn phí để tham gia trình luật, thì có gì lại đưa ra giá bán bài chi mai chứ?

Không phải như vậy sẽ rất uống công sao?

Hấn ta thừa biết là nếu cho mọi người tham gia trình luật để có bài chi mai miễn phí, thì sẽ chẳng còn ai muốn mua bài chi mai nữa!

Nàng liếc những người ở đây, trên mặt của bọn họ đều rất vui mừng phấn khích, hoàn toàn không có vẻ gì là nghi ngờ. Xem ra họ đã bị cơ hội vàng trước mắt làm cho mù mờ rồi! Không hề cảm thấy đa nghi về việc tự nhiên có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống như vậy.

Nam Cung Hấn ngồi bên cạnh vẫn không tỏ ra thái độ gì, vẫn chu đáo rót trà cho Tôn Ngọc Nhi, nhưng mặt khác hai bên tai của hấn vẫn tập trung mà nghe.

Quả nhiên, khi mọi người còn đang vui vẻ biểu hiện ra mặt, thì người đang đứng trên lầu chột cất tiếng nói:

“Mọi người đừng vội vui mừng thế chứ, ta còn chưa nói hết mà.”

Lời hấn ta vừa nói ra, nhanh chóng làm nụ cười của từng người ở đây cứng đờ.

Hấn ta nheo mắt lại, ý cười hiện sâu trong mắt.

“Nhưng trước hết, điều kiện để tham gia trình luật chính là phải có mười người bỏ tiền theo giá của Tiêu gia trang để mua bài chi mai!”

“...”

“...”

Đúng là lão hồ ly!

Hai mắt Tôn Ngọc Nhi tròn to, cả gương mặt thiếu chút nữa là đập vào bàn.

Tên này chắc chắn là có ý! Nhất định là hấn cố tình làm như thế!

Hấn ta lợi dụng việc kêu mọi người tham gia lấy bài chi mai miễn phí bằng cách tham gia thi trình luật, sau đó, hấn sẽ ra điều kiện kêu mười người bỏ tiền ra để mua bài chi mai, thì hấn ta mới đồng ý để mọi người tham gia trình luật.

Nghĩ đi, một người mua bằng giá hấn đưa ra thì không phải hấn ta đã thu về được cả một gia sản lớn hay sao!

Mà ở đây lại có tới mười người! Nếu như cộng lại thì hấn ta đã có gần cả kho vàng đấy! Điều quan trọng là hấn vừa mới tăng giá thêm hai rương kho báu, như vậy lợi nhuận hấn ta có được càng tăng nhiều thêm!

Hấn ta thừa biết nếu tăng giá bán cho những người ở đây, sẽ khiến họ cảm thấy khó chịu, không vừa lòng, mặc dù tham gia Tiêu Hoa Đình rất quang trọng, nhưng bắt họ bỏ ra khoản tiền lớn cho một cơ hội rất nhỏ để vượt qua được trình luật thì quá là mạo hiểm, quan trọng là tăng giá cao như vậy, ai mà muốn liều lĩnh chứ!

Cho nên hấn ta cố tình đưa ra cơ hội miễn phí có được bài chi mai cho mọi người, chính là lấy ra một con mồi lớn để dụ đối phương, tiếp theo hấn yêu cầu mười người bỏ tiền ra. Hấn ta vừa thu về lợi lộc lớn, những người ở đây thì có thể miễn phí có được bài chi mai.

Đây chính là kế vện cả đôi đường!

Dù mọi người tỏ ra có ý kiến gì đi chăng nữa, thì đây cũng là Tiêu gia trang, cũng chẳng ai muốn làm lớn chuyện để làm mất mặt mũi. Hơn nữa họ cũng chỉ yêu cầu có mười người bỏ tiền ra mà thôi, cũng không phải là yêu cầu hết toàn bộ, nên họ vốn không tìm ra cách để phản bác lại.

Hý sinh mười người để bỏ ra số tiền lớn, thì toàn bộ những người sau đều có cơ hội tham gia trình luật, nếu thắng có được lệnh phù trong tay, còn không cần tốn một đồng nào mà cũng có bài chi mai, mà dù có thua đi chăng nữa thì cũng chẳng mất tiền, đây đúng là lời to rồi còn gì!

Nhưng mười người bỏ tiền ra kia thì sẽ chịu thiệt rất lớn, chẳng ai muốn tự đứng ra vùng tiền ra.

Nhưng mà cũng chẳng ai muốn phản đối, cho nên bầu không khí trở nên im lặng đến khác lạ.

Sau mãi một lúc cứ nghĩ là sẽ không ai bước ra, thì đột nhiên từ trong đám đông có người đi ra.

Người này ngoài tuổi năm mươi, trên người già mặc y phục như lão gia có tiền, hắn ta đi về phía trước vài bước, giơ tay lên, nói lớn tiếng: “Ta đồng ý bỏ tiền ra!”

Nói xong, hắn ta quay người lại, khi chứng kiến mọi người ở đây đều dùng đủ loại ánh mắt nhìn về phía hắn, trên mặt hắn ta không hề che giấu đi vẻ kiêu ngạo.

Mọi người đều kinh ngạc, đến khi nhìn rõ hắn là ai, tất cả đều đồng loạt ghé vào nhau bàn tán.

“Đó không phải là Tôn đại nhân sao?”

“Đúng rồi, là tri phủ kiêm chức Thượng Các quan thượng thư!”

“Không nghĩ tới ngài ấy cũng tới để tham gia Tiêu Hoa Đình! Vậy mà khi này ta chẳng để ý đến có ngài ấy ở đây.”

Không thể trách phản ứng của họ quá kinh ngạc, người muốn ghi danh thật sự quá nhiều, tổng số lượng nhiều tới mức không thể nào đếm hết, trong khi hơn phân nửa thí sinh đã được sắp xếp tới đại sảnh khác của Tiêu gia trang, bọn họ muốn biết có những người nào tham gia ghi danh là việc rất khó!

Hơn nữa cũng chẳng ai rảnh rỗi mà đi hỏi thăm từng người một xem thân phận của họ là ai, còn về vị Tôn đại nhân này ở đại sảnh lâu như vậy mà không ai nhận ra, vậy là do người này núp bóng quá kĩ, chẳng ai có thể phát hiện ra.

Tôn Sử Bình đứng im ở đó, đối với đủ loại bàn luận xung quanh, hắn ta cũng chỉ ung dung xem như không nghe thấy, dù sao với thân phận của hắn ta vốn không cần cùng với những người này nói chi cho nhiều.

Hắn ta vuốt lấy chòm râu dài, ẩn dưới đáy mắt là ý cười sắc bén.

“Không biết bây giờ ta có thể dẫn ái nữ của mình tham gia trình luật được chưa?”

Tôn Sử Bình cong môi cười, lúc ngẩng đầu lên hỏi người đang đứng trên lầu kia, nụ cười hiện nổi trên môi của hắn mang chút vẻ đắc ý rõ rệt.

“Đương nhiên là được! Tôn đại nhân đây không chỉ hào phóng bỏ tiền ra đầu tiên mà không hề e ngại, quả thật là làm ta khâm phục!”

Tôn Sử Bình khi nghe những lời khen này, tâm trạng tốt lên không ít, trong lòng không khỏi khen ngợi người Tiêu gia trang quả nhiên ăn nói rất dễ nghe.

Rất nhanh có người từ trên lầu đi xuống, người này đi tới gần Tôn Sử Bình, cung kính dẫn hắn ta đi ra ngoài.

Lúc Tôn Sử Bình đi lướt qua đám đông, hoàn toàn không chú ý tới ở trong góc gần đó, có người quay lưng đi về phía hắn, hơn nữa còn có người toàn thân đều là màu đen đang ngồi đứng dung ở đó, đáng tiếc, đã có vài người đứng ngang che khuất đi hai người kia, nên hắn ta vốn dĩ không có cơ hội để nhìn thấy.

Tôn Ngọc Nhi giấu mặt vào trong hai tay, cả người run rẩy lùi lại phía sau, nàng bây giờ chỉ hận có thể thu nhỏ bản thân lại, như vậy nàng sẽ không bị lão phụ thân của nàng nhìn thấy.

Nam Cung Hàn nhìn bộ dạng này của nàng, mày chột nhíu lại, sau đó giơ tay, kéo lấy hai bàn tay nàng ra.

“Ông ta đã đi rồi.”

Lời này của hắn làm tâm trạng đang căng thẳng của nàng nhanh giảm đi, cũng thoáng nhẹ nhõm.

Nàng không phải là không dám gặp Tôn Sử Bình, mà là vì sợ bị ông ta bắt về nhà, thế lực của ông ta lớn như vậy, muốn truy lùng nàng là dễ như trở bàn tay.

Nàng mới không ngu ngốc gì mà gặp chính diện ông ta.

Còn lý do mà nàng muốn tới Tiêu gia trang, là vì phân nửa là muốn lên gặp các vị tỷ tỷ của nàng, nàng biết Tôn Sử Bình tới đây là muốn ghi danh cho ái nữ của mình, nên ông ta nhất định sẽ đem theo con gái tới. Lúc đó nàng sẽ tranh thủ cơ hội mà lên đi xem vài vị tỷ tỷ của nàng.

Nhưng suy tính này của nàng tuyệt đối không được cho Nam Cung Hàn biết.

Nàng lén nhìn Nam Cung Hàn, hắn ta vẫn chăm chú nhìn vào nàng, hơn nữa trong mắt đều là vẻ dịu dàng thiết tha.

Bờ môi không kìm chế được run lên, Tôn Ngọc Nhi phát hiện mỗi lần ở cùng với người này, hắn ta luôn dùng ánh mắt kì lạ nhìn nàng, giống như cái nhìn âu yếm của người mẹ!

Nàng thở dài thành tiếng, chỉ mong sao mọi chuyện có thể kết thúc sớm một tí.

“Bây giờ còn thiếu chín người nữa, không biết còn ai báo danh nữa không!” Giọng nói của người chủ trì vang lên lâu nữa, lần này mọi người không còn ngơ ngác nhìn nhau nữa, mà trầm mặc suy tính. Rất nhanh sau đó có vài người bước ra, nhĩ cách ăn mặc của bọn họ thì không giàu cũng sang, lại dám bỏ một số tài sản lớn thế kia, thân phận tuyệt đối cũng không tầm thường!

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Nam Cung Hàn ngay cả liếc mắt nhìn mấy người kia cũng không có, chỉ thân nhiên đứng dậy, nắm lấy tay Tôn Ngọc Nhi đi ra khỏi đại sảnh.

Tôn Ngọc Nhi gật đầu, hai chân nhỏ cò đi theo sau hắn: “Thế bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đương nhiên là đi khỏi nơi đây.” Hắn ung dung cười nói.

Gi? Tôn Ngọc Nhi há hốc mồm, còn chưa thích ứng kịp lời hắn nói.

Cái gì mà rời khỏi đây?

“Không phải ngài muốn ta ghi danh Tiêu Hoa Đình sao?”

Nam Cung Hàn gật đầu: “Ta muốn nàng ghi danh Tiêu Hoa Đình, nhưng không có nói là muốn nàng dự thi.”

Lời hắn nói lại càng làm Tôn Ngọc Nhi khó hiểu, nàng nghiêng đầu, nhíu mày: “Nhưng ngài nói phải bắt ta tham gia trình luật gì đó cơ mà?”

“Đúng thế, nhưng người thi không phải nàng.” Nam Cung Hàn nói tới đây, sắc mặt có chút trầm ngâm: “Nàng không cần phải hỏi nhiều, dù sao chỉ cần biết nàng không cần phải thi gì cả, chỉ cần im lặng đứng gần ta là được.”

Dù sao mục đích của hắn chính là muốn đem nàng cột bên mình, một tác cũng không muốn rời, nên đây chính là cái cơ hắn bày ra. Còn về phần trình luật Tiêu gia trang, thật sự rất cần thiết để nàng tham gia, nhưng không phải là với tư cách là người dự thi, mà là một vị khách đứng bên ngoài..

Nam Cung Hàn suy xét một lúc, cảm thấy rất yên tâm về kế hoạch của mình, tâm trạng tốt hơn thắng, ngay cả khi nói chuyện cũng mang vài phần vui vẻ: “Bây giờ nàng muốn đi đâu, ta sẽ dẫn nàng đi.”

“Không cần.” Nàng mím môi, lắc đầu ngay lập tức, mặc dù không hiểu lời hắn nói, nhưng nàng không muốn quá gần với người này, bây giờ nàng còn đang cố gắng tìm cách đi gặp vài tỷ muội của nàng đây, mới không muốn cùng hắn day dưa.

Nam Cung Hàn nhìn vẻ xa lạ trong mắt nàng, cảm giác vui vẻ khi nãy nhanh chóng biến mất không thấy, cảm giác lần nữa thất bại nhanh chóng lan tràn trong lòng. Tim hắn ê ẩm đau đến không nói thành lời.

Hắn hít một hơi thật sâu, cổ nặn ra nụ cười gượng ép: “Nàng muốn gặp người Tôn gia phải không?”

Tôn Ngọc Nhi mở to mắt, cả người cứng ngắc bất động, không được tự nhiên né tránh ánh mắt đối phương. Nàng không biết tại sao người này lại nhìn thấu suy nghĩ của nàng thế chứ?

Cảm giác giống như hắn có thể nghe hết những gì nàng nghĩ vậy!

“Dù sao cũng không liên quan tới ngài.” Tôn Ngọc Nhi bị nhìn đến không thoải mái, trừng mắt nhìn người trước mắt, cái miệng nhỏ mở to, dù không la lớn, nhưng nghe giọng điệu thì rất bất mãn.

Nam Cung Hàn thở dài: “Nàng không muốn biết người Tôn gia ở đâu sao?” Hắn biết nàng hiện giờ muốn tìm cách đi gặp người Tôn gia, nhưng không phải là Tôn Sử Bình, mà là vài tỷ muội kia của nàng, còn lý do thì hắn cũng đã hiểu rõ.

Quả nhiên câu nói này có ảnh hưởng đến Tôn Ngọc Nhi, nàng mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nàng không biết bọn họ đang ở đâu, nàng lại không thể đi tới trước mặt Tôn Sử Bình, hỏi thẳng mấy cô con gái của ông ta ở đâu! Nàng mới không ngốc như vậy!

Nghĩ tới đây, nàng lại càng gấp gáp giậm chân: “Ngài biết bọn họ ở đâu sao?”

“Biết.” Nam Cung Hàn đứng thẳng người, ánh mắt dịu dàng hiện nhẹ ý cười. Trong mắt hắn phản chiếu bóng hình nàng, mơ hồ mà linh động, làm hắn ngẩn người khi nhìn.

Khi nhìn rõ tầm mắt dò xét nghi ngờ của của người con gái trước mắt, hắn không khỏi chán nản lắc đầu: “Nếu nàng muốn gặp họ thì đi theo ta.”

Nàng hiện giờ đối với hắn vẫn còn bài xích rất nhiều, hắn không thể cưỡng ép, lại càng không thể ép buộc nàng, chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi.

“Thật?” Nàng chưa vội vui mừng quá sớm, vẫn còn chưa chắc chắn hỏi lại, dù sao thái độ tốt bụng của người này luôn làm nàng cảm thấy có rất nhiều điểm khả nghi?

“Ta không gạt nàng.” Nam Cung Hàn cúi người xuống, mặt kề sát gần nàng, mắt chạm mắt, mũi sát nhau. Nàng còn có thể nhìn rõ cả lông mi dài của hắn, còn có thể ngửi thấy cả mùi hương gỗ thoảng thoảng quanh mũi, không biết có phải do mùi hương quá nồng nặc tạo ra cảm giác áp lực hay không, hoặc do bản thân quá căng thẳng, mà nàng thấy cả người khấn trương, trán toát đầy mồ hôi.

Bất giác lùi lại về phía sau, Tôn Ngọc Nhi khó khăn mở miệng: “Vậy ngài có thể dẫn ta đi hay không?”

Nam Cung Hàn im lặng không trả lời, hai hàng mày nhọn hơi nhíu lại, cánh môi mỏng nhếch lên, ẩn dưới đáy mắt thoáng hiện chút vẻ dăm chiêu.

Hắn càng như vậy càng làm nàng nóng nảy: “Ngài mau nói gì đi chứ!”

Nam Cung Hàn từ từ ngẩng mặt lên, chỉ ngắn gọn đáp một câu: “Được.”

Hắn vươn tay, nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng, ân cần bao bọc trong lòng bàn tay rộng lớn của hắn.

Bước chân đi ra khỏi sân trong Tiêu gia trang, đi vòng qua vài sân viện, đúng lúc này Tôn Ngọc Nhi mới chợt nhớ đến còn người bị bỏ quên trong đại sảnh.

Tốc độ bước đi của nàng hơi chậm lại, thoáng suy tư nhìn về phía Nam Cung Hàn: “Chúng ta không cần gọi vị Vương gia kia ư?”

“Không cần, hắn còn có việc khác phải làm.” Dù sao Nam Cung Ly Thiên tới đây cũng là vì tham gia ghi danh Tiêu Hoa Đình, cũng không thể lúc nào cũng ép hắn đi cùng được.

Tôn Ngọc Nhi nghe thấy cũng có lý, liền không hỏi gì thêm nữa. Bản thân im lặng nghe lời mà đi theo sau.

Cấu trúc xây tòa viện này đúng là quá lớn, cũng rất phức tạp, đi qua rất nhiều đường vòng mới tới nơi.

Nam Cung Hàn âm thầm dắt Tôn Ngọc Nhi đi bằng lối sau, vượt qua hàng rào sau cửa mới tiến vào trong một hậu viện phía tây.

Nơi này khá yên tĩnh, bốn phía xung quanh không ngoại trừ bốn bức tường trắng ra thì chẳng còn thứ gì khác.

“Nơi đây là nơi nào?” Tôn Ngọc Nhi nhìn một lượt khắp nơi, không nhìn được lên tiếng hỏi. Nam Cung Hàn không vội trả lời, kéo lấy tay nàng, đẩy nhẹ cánh cửa gỗ ra, sau đó đi vào.

Đến khi đã đứng trong căn phòng xa lạ, Tôn Ngọc Nhi mới ngoảnh đầu lại nhìn hắn. Người nam nhân này chỉ chấp tay sau lưng, thái độ bình thản trả lời nhưng cũng đầy khí thế uy nghiêm: “Đây là nơi diễn ra trình lượt vòng thứ nhất.”

Tôn Ngọc Nhi kinh ngạc: “Ngài nói bọn họ sẽ tới đây sao?” Người nàng ám chỉ đương nhiên nói đến một số tỷ muội có thể coi là thân quen của nàng khi ở Tôn gia.

Lần này muốn gặp họ chính là muốn cần giúp đỡ, một mình nàng không thể nào chống đối lại được với Tôn Sử Bình, không nói tới muốn tìm đường mà trốn khỏi Tôn gia cũng chẳng phải dễ.

“Đúng thế, chút nữa bọn họ sẽ tới đây để tham gia trình lượt.” Nếu như hắn không sai thì bọn họ cũng sắp tới rồi.

Hắn liếc nhìn xung quanh một lượt, mắt đảo qua những chỗ có thể ẩn nấp, sau đó tầm mắt dừng lại trên sàn nhà cao. Mái ngói ở đây được thiết kế theo kiểu tròn có ngăn một cách một tầng, nên bên trong hở ra một lỗ hổng sát tường lớn.

Đây đúng là nơi thích hợp để trốn! Nam Cung Hàn nhanh chóng quay sang nhìn Tôn Ngọc Nhi: “Trước khi họ tới đây thì chúng ta tìm chỗ để nấp vào trước đã.”

Tôn Ngọc Nhi nghi hoặc, có chút khó hiểu: “Sao ta phải trốn? Ta muốn gặp bọn họ, chứ không phải muốn trốn họ.”

“Không đơn giản như nàng nghĩ vậy đâu.” Nam Cung Hàn thờ dãi, phân tích vấn đề cho nàng hiểu: “Người tới phòng này tham gia trình lượt không chỉ có con gái Tôn gia, mà còn có các thiên kim khác, không nói đến còn có cả quận chúa, công chúa trong hoàng thất khác tới. Quả thật là rất đông người, nếu để họ thấy nàng, thì nàng nhất định phải tham gia trình lượt, tuyệt đối không thể trốn, còn nếu nàng không chịu tham gia thì sẽ bị đuổi đi. Đến lúc đó kinh động đến người của Tôn Sử Bình, nàng trốn không thoát đâu.”

“Thì ra là vậy.” Tôn Ngọc Nhi rất nhanh hiểu ra vấn đề, bản thân không thể không khâm phục lý luận của Nam Cung Hàn, tính toán đến từng chi tiết. Nàng so với hắn đúng là khác xa, chỉ là có phải hắn giúp nàng quá nhiều không?

Nghĩ tới vấn đề này, Tôn Ngọc Nhi không khỏi trở nên cảnh giác. Mắt hơi liếc về phía Nam Cung Hàn, có chút dò xét mở miệng: “Nhưng sao ngài lại biết nơi đây? Chẳng lẽ ngài cũng từng tham gia trình lượt Tiêu gia trang ư?”

Thật ra nàng muốn hỏi sao hắn lại giúp nàng nhiều thế nhưng nghĩ lại thấy hỏi như thế quá thẳng thắn, rất dễ gây ra phản cảm cho người nghe. Dù sao chẳng ai thích bị người khác nghi ngờ lòng tốt của mình, huống chi người này còn là một vị Vương gia tôn quý! Nói năng đương nhiên phải lựa lời sao cho

cẩn thận.

Câu hỏi đột ngột của nàng làm Nam Cung Hàn giật mình, sắc mặt chợt biến đổi, hơi tái đi, nhất là ánh mắt, có vẻ như là trốn tránh, lại giống như là khăn trương. Sự biến đổi kì lạ này của hắn làm Tôn Ngọc Nhi càng thêm nghi hoặc khó hiểu, tới khi nàng muốn hỏi thêm thì hắn như phản ứng lại kịp thời. Che lấy vẻ khăn trương trong mắt lại, rất nhanh đôi mắt hồ phách uy nghiêm trở lại vẻ lạnh nhạt như thường.

“Ta mặc dù là lần đầu tiên tham gia, nhưng cũng đã hỏi thăm qua tình hình, nên mới biết nơi này.” Hắn trả lời khá qua loa, không chi tiết rõ ràng. Tôn Ngọc Nhi vẫn chăm chú nhìn hắn, đôi mắt nhỏ của nàng khẽ giương lên, cái nhìn nghi ngờ càng lúc càng lớn ra, như muốn nhìn xuyên thấu suy nghĩ đối phương.

Bàn tay ẩn trong tay áo bào rộng lớn đã siết chặt lại, từng ngón tay thô ráp thoáng siết lại run lên, móng tay trắng ngần thoáng hiện cả gân xanh. Có thể nhìn thấy được hắn đang cố gắng kìm nén như thế nào để hắn không hiện ra vẻ kích động.

Hắn cố gắng giữ vẻ tươi cười trên môi, cố đổi lại đề tài khác, nhưng không ngờ hắn còn chưa kịp lên tiếng thì từ bên ngoài vang lên dồn dập nhiều tiếng tiếng bước chân. Ở bên trong phòng, hai người còn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài.

“Mau lên, sắp tới giờ dự thi rồi.”

“Mấy vị tiểu thư mau đứng xếp hàng, để điểm danh ghi tên.”

Tiếng nói càng lúc càng nhiều, xem ra có rất nhiều người ở bên ngoài. Tôn Ngọc Nhi giật thót người, khăn trương nắm lấy tay áo Nam Cung Hàn: “Có người tới!”

“Đừng lo, không sao đâu.” Nam Cung Hàn quay lưng lại, vươn tay ra, ôm lấy cơ thể nhỏ bé Tôn Ngọc Nhi vào lòng. Toàn thân nàng cứng đờ, không được tự nhiên vui vào trong lòng hắn. Hơi ấm có mùi hương lành lạnh bay vào mũi nàng, tạo ra cảm giác hơi ngứa.

Một tay Nam Cung Hàn ôm ngang eo nàng thật chặt, một tay khác đặt lên ngang tóc nàng, tiếng theo hắn phi thân nhảy lên, trót lọt bay lên, nấp vào trong kẽ hở trên mái nhà.

Đúng vào lúc này cánh cửa mở ra, từ bên ngoài đi vào khá nhiều người. Đầu tiên là một bà lão lớn tuổi, tay cầm một sấp sách lớn đem vào, nối tiếp sau lưng là vài a hoàn sau lưng.

Tôn Ngọc Nhi nằm sấp trên trong lỗ lớn, phía sau nàng là Nam Cung Hàn cũng đang nằm sấp xuống, chỉ là không gian ở tương đối hẹp, mà thân hình hắn lại cao to hơn nàng rất nhiều, mà hắn lại đè nàng từ phía sau lưng, lưng sát lưng, mặt sát cổ. Vô cùng khó chịu!

“Ngài cách ta ra một chút có được không vậy?” Tôn Ngọc Nhi không thoải mái nhúc nhích vài lần, cái cảm giác ngứa khi tóc hắn cọ vào cổ nàng thật sự ra khó chịu! Hơn nữa hắn cứ áp sát vào mặt nàng, hơi thở nóng hổi phun vào cổ vào, vừa nóng vừa bức bối không được tự nhiên.

Nam Cung Hàn càng tiết sát sau lưng nàng thêm, ánh mắt lặng lẽ nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, càng nhìn càng thấy đáng yêu. Đôi mắt trầm ngâm thoáng hiện ý cười thích thú.

Nàng như vậy thật sự rất dễ thương!

Nam Cung Hàn hơi cựa quậy thân thể, cả gương mặt áp tới sau cổ nàng, chớp mũi dính đầy mồ hôi nàng, vừa ẩm vừa nóng, từng giọt một đều được hắn hít sâu vào mũi, nếu như không phải hắn kìm chế thật tốt, thật muốn liếm sạch mồ hôi thơm ngát của nàng. Đối với hắn thì đây chính là thứ báu vật quý giá!

Hai mắt hắn chợt nóng lên, tròng mắt sâu thẳm nhìn từng giọt mồ hôi sau cổ nàng chảy xuống, hít lại hít! Vẫn không đủ!

Hắn hít một hơi thật sâu, cảm giác chỉ ngửi thế này vẫn không đủ, hắn muốn tự mình liếm láp sạch hết. Nhưng lý trí không cho hắn làm như vậy!

Không nói đến nàng mà biết nhất định sẽ rất tức giận, hơn nữa hắn cũng không phải là chó, liếm cái gì mà liếm!

Vị Vương gia nào đó hết sức khinh bỉ bản thân, nếu như có thể hắn thật sự muốn tát cho mình vài cái!

Tôn Ngọc Nhi còn đang mải mê tập trung nhìn xuống phía dưới, hoàn toàn không phát hiện ra vẻ kì lạ của người sau lưng. Cũng may chỗ nấp này có chỗ để nhìn xuống phía dưới, nên nàng có thể thấy rõ được động tĩnh đang diễn ra.

“Các vị tiểu thư hãy nghe ta đây đọc tên đây, sau đó theo thứ tự mà bước vào.”

Lão bà bà kia chính là người đầu tiên bước vào, bà ta đứng trước cửa, tay cầm một cuốn sách, lật ra trang đầu. Từ từ điểm danh:

“Hoa Lan Chi.”

“Bạch Liên Vy.”

“Cầm Thanh Thiềm.”

“Phó Anh Vũ.”

“Tôn Hiểu Thanh.”

“...”

Từng cái tên một đều được đọc ra, rồi từng người bước vào. Đầu là những vị thiên kim yếu điệu xinh đẹp, khí chất thanh cao. Mỗi người một vẻ khác nhau, đua hương khoe sắc, rực rỡ đủ màu.

Tôn Ngọc Nhi nhìn từng người bước vào, y phục đủ loại màu sắc sỡ, nhìn mà muốn choáng váng cả mắt. Chỉ là khi nàng nghe đến cái tên Tôn Hiểu Thanh vừa mới được đọc lên, không khỏi kinh ngạc.

Sao lại có tên Tôn Hiểu Thanh ở đây cơ chứ? Hay là trùng tên?

Trong lúc nàng còn đang chưa chắc chắn suy đoán của mình, thì bóng hình quen thuộc xuất hiện ở cửa đã đánh tan đi sự nghi ngờ của nàng.

Y phục màu tím rực rỡ, vải bông gấm xinh đẹp lấp lánh. Đứng chung với đám thiên kim xinh đẹp kia đúng là rất nổi bật! Quan trọng nhất là gương mặt đối phương đối với Tôn Ngọc Nhi không thể nào không quen hơn được nữa.

Mặt trái xoan, hai mắt nhỏ linh động, dù hôm nay cách ăn mặc hoàn toàn khác xa thường ngày, xinh đẹp hơn, cao quý hơn. Nhưng vẫn không thể thay đổi được đối phương chính là Tôn Hiểu Thanh!

Tôn Ngọc Nhi không dám tin vào mắt mình, mắt mở to nhìn Tôn Hiểu Thanh không chớp mắt. Cả người khản trương, chỉ hận không thể bay xuống để hỏi Tôn Hiểu Thanh cho rõ ràng.

Nam Cung Hàn cảm nhận được vẻ mặt nàng chợt thay đổi, hần cau mày, đưa mắt nhìn xuống bên dưới, khi ánh mắt chạm phải Tôn Hiểu Thanh. Ngay cả chính hắn cũng kinh ngạc không kém.

Hắn vạn lần tính cũng không ngờ Tôn Sử Bình lại đưa Tôn Hiểu Thanh ra, hơn nữa còn là thay thế Ngọc Nhi...

Thủ đoạn của Tôn Sử Bình đúng là cao tay! Không thể lợi dụng con gái của mình, liền chuyển sang cháu gái.

Cả gương mặt Nam Cung Hàn lạnh đi vài phần.

Địa vị Tôn Hiểu Thanh ở Tôn gia chẳng khác nào Tôn Ngọc Nhi, cho nên những kì thi danh giá thế này, làm sao đến lượt nàng ấy? Đây đúng là chuyện lạ!

Tôn gia có rất nhiều thiên kim tài hoa, lựa ra một người cũng xuất sắc hơn Tôn Hiểu Thanh rất nhiều!

Tình hình trong phòng vẫn còn loay hoay việc sắp xếp chỗ ngồi. Các nha hoàn làm việc tiến tới, chỉ từng chỗ một cho từng vị tiểu thư. Đợi khi ai cũng đều vào chỗ ngồi của mình, đúng lúc này lão bà bà khi nãy mới lên tiếng: “Các vị tiểu thư hãy đợi thêm nữa canh giờ nữa, đến lúc đó bắt đầu dự thi trình lượt. Lão nô sẽ ra ngoài thông báo cho ban giám thị chấm bài. Trong lúc ta rời khỏi, mong các tiểu thư sẽ ngoan ngoãn ở yên trong phòng đến khi lão nô trở lại.”

Khi bà ta nói xong tất cả mọi người đều đồng thời im lặng, ai nấy cũng đều lưng thẳng, mắt nhìn về một hướng, nghiêm túc lắng nghe.

Đúng là bộ dáng của tiểu thư gia giáo được dạy dỗ nề nếp. Lão bà bà híp hai mắt lại, tương đối hài lòng, rồi quay lưng đi ra khỏi phòng, tiếp theo một nhóm nha hoàn cũng đi theo sau bà đi khỏi. Cả một căn phòng rộng lớn giờ chỉ còn mấy vị tiểu thư ngồi ngẩn ngáp.

Bầu không khí cứ thế yên tĩnh đến lạ thường, bất chợt một vị tiểu thư ngồi đầu bàn đứng dậy, nàng ta vừa nhấc chân lên đi về phía trước vài bước thì đã làm vô ánh mắt dõi theo. Nàng ta mặc trên người bộ đồ y sáng chói, tay áo bó sát lấy cánh tay trắng nõn của nàng ta. Cả thân hình xinh đẹp được bao bọc bằng màu đỏ xinh đẹp.

Làn váy dài chảy dài xuống đất, từng cánh hoa trắng may dính trên thân vải y phục, tựa như đóa hoa mẫu đơn tuyệt sắc đang bay lượn trong gió, vẻ đẹp ấy làm người khác không khỏi mê hoặc.

Tuổi tác cô gái này không lớn, chỉ tầm cỡ mười lăm, nhưng trên gương mặt đã gọt dũa hoàn mỹ đến không tí vết. Làn da trắng trẻo, mũi ngọc thon dài, đôi mắt nhỏ cao ngạo, đôi môi đỏ hồng nhếch lên.

Toàn thân không chỗ nào là không hiện vẻ cao quý uy nghiêm. Tôn Ngọc Nhi âm thầm hít hà, cái bộ dáng kiêu căng này cực kì quen thuộc, không phải là người nàng mới gặp khi nãy thì còn ai?

Nàng khó chịu nhíu mày, bĩu môi xem thường. Cái cô công chúa này đi đâu thì luôn làm người khác khó chịu!

Nam Cung Hàn liếc mắt nhìn Nam Cung Liễu Anh đứng bên dưới, chỉ vừa nhìn thấy y phục đỏ chót của đối phương đã khiến hắn giật mình, nếu như không phải người này có gương mặt của Nam Cung Liễu Anh. Hắn thật sự sẽ nhầm tưởng thành người khác...

Cố gắng ép bản thân không được nhìn bộ đồ đỏ chói kia nữa, hắn rời tầm mắt, nhìn lên gương mặt xinh đẹp của Nam Cung Liễu Anh. Trên gương mặt

đó, có vẻ kiều ngạo cùng lạnh lùng, nhất là hai hàng lông mày thanh tú, vừa nhọn vừa cong, chỉ cần nhếch lên đã hiện ra khí thế lạnh lẽo. Quả thật có vài phần tương đồng với hắn.

Nhìn Nam Cung Liễu Anh, trong mắt Nam Cung Hàn thoáng hiện ra xúc cảm phức tạp. Một kiếp sống lại, đối mặt với những người đã chết bỗng nhiên sống ngay trước mắt mình, cảm giác vẫn chưa thể quen hoàn toàn.

Tôn Ngọc Nhi thấy hắn nhìn chăm chú vào Nam Cung Liễu Anh, nàng liền cười hỏi: “Thế nào? Có phải muội muội của ngài rất xinh đẹp hay không?”

Nam Cung Hàn nghe âm thanh vang quanh bên tai, sau một lúc mới phản ứng. Hắn lắc đầu cười: “Xinh đẹp thì có ít gì? Lòng dạ quá xấu thì dù là phương hoàng cũng biến thành bọ cạp.”

Nàng không ngờ hắn lại nói muội muội của mình như vậy, không phải người ta đồn đại Hàn Lăng Vương luôn bao che dung túng cho người muội muội cùng mẫu phi này của hắn sao? Nhưng nghe thái độ này thì thật không giống...

Nhưng đối với lời Nam Cung Hàn nói, nàng tán thành vô cùng. Xinh đẹp thì có, mà lòng dạ lại quá xấu xa, chẳng khác nào loại bọ cạp rắn rết. Gớm ghiếc như vậy, ai mà dám đến gần đây.

Nghĩ tới khi ở trong phòng thay đồ, nàng chỉ không cẩn thận đập trúng váy nàng ta. Nàng đã thành ý xin lỗi rồi, vậy mà vị công chúa này lại hẹp hòi kêu người bắt nàng lại, nói cái gì mà quy lễ hoàng thất không thể làm mất, bắt nàng phải chịu trách nhiệm. Đúng là khốn kiếp! Nàng không nghe theo liền sai người đem nàng nhấc nước, thiếu chút nữa đã chết ngạt. Nếu không phải may mắn có người tới cứu nàng, thì bây giờ nàng đã thẹn hồn ma lưu lạc đến địa phủ rồi!

“Bò cạp thì sao chứ? Đó dù sao cũng là muội muội của ngài.” Trong lòng đang tích tụ một trận tức giận, không chỗ để phát tiết ra, nàng liền quay sang trừng mắt, kích động mắng.

Mắt đối mắt, mũi sập mũi, cảm chỉ cách nhau một khoảng cách gần. Tôn Ngọc Nhi không chớp mắt nhìn vào đôi mắt đối phương, ngây ngốc quên đi luôn việc bản thân đang tức giận.

Nam Cung Hàn khẽ đưa mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn hàng mi dài đen láy của nàng đang run rẩy, lại nhìn xuống cái mũi nhỏ cao dính đầy mồ hôi của nàng. Hắn gần như si mê mà ngắm nhìn.

Tôn Ngọc Nhi khẽ di chuyển toàn thân, có chút khấn trương cúi mặt xuống. Đối mặt nhìn một nam nhân lớn hơn mình đúng là rất áp lực.

Nam Cung Hàn nhìn mái tóc đen tuyền của nàng che khuất đi gương mặt, có chút buồn cười nhếch môi.

Hắn đặt tay lên môi, ngón tay chỉ về hướng sau lưng nàng. Âm chỉ nên nhìn việc bên dưới.

Tôn Ngọc Nhi giật mình nhanh chóng quay mặt lại, ra vẻ tập trung nhìn bên dưới. Âm thầm tự trách, sao nàng lại quên việc chính cơ chứ!

Sau khi Nam Liễu Anh bước ra, rất nhanh cũng có một người khác đi ra cùng. Họ tụ lại một nhóm, nói chuyện vô cùng vui vẻ.

“Đây chính là bức họa ‘Núi Thủy Minh’ nổi tiếng của Đạm Bạc phải không? Thật là đẹp!” Một vị thiên kim chỉ về phía bức tranh được treo trên tường, vừa thưởng thức vừa khen ngợi. Những người xung quanh nghe thế cũng bu lại vây xem.

Trong tranh là vẽ ra kiểu tranh sơn thủy, có núi đen mờ ảo, có núi rừng xanh biếc. Màu sắc nhạt mà hòa hợp vô cùng.

“Đây đúng là tranh của Đạm Bạc rồi, bút vẽ nhẹ nhàng tinh tế, đường nét của màu cũng hòa hợp vô cùng. Đúng là Đạm Bạc vẽ có khác.” Người lên tiếng là một cô gái mười bốn tuổi. Nàng bước lên, ngón tay trắng nõn chỉ về phía góc cây trong tranh, rồi nói: “Ta từng nghe qua tranh ‘Núi Thủy Minh’ của Đạm Bạc được vẽ ra theo phong cảnh Tây Bắc ở Đại Nam quốc. Ý tưởng của tranh nghe nói là danh họa Đạm Bạc đàm thảo cùng với Trạng nguyên danh Đỗ Thành, là một trong những quan văn nổi tiếng ở trong triều Đại Nam quốc. Bài thơ ‘Hoa Lại Y’ trạng nguyên Đỗ Thành là lấy từ bức tranh này mà làm ra.”

Giọng nói cô gái vừa dịu dàng uyển chuyển, mềm mại nhẹ nhàng, khiến người nghe say sưa không thôi. Khi nàng vừa nói xong, mấy người đứng gần kề bên đều hết lời khen: “Vị tiểu thư này học thức thật uyên bác, có thể nói rõ từng chi tiết tranh của Đạm Bạc như thế, có thể nhìn thấy được tiểu thư đây chắc là nghiên cứu tranh họa của các họa sư nổi tiếng.”

Cô gái được khen cũng không ra vẻ xấu hổ, ngược lại biểu hiện hết sức bình thản đối đáp: “Thật ra từ nhỏ Liên Y đã thích học tranh thơ, nên cũng có nghiên cứu một ít. Nhưng không dám nhận là uyên bác hay hiểu sâu gì, chỉ có thể coi như là có chút hiểu biết.”

Lời nói vừa khiêm tốn, thái độ cũng chừng mực không kiêu căng, đúng là mẫu người tinh tế chu đáo. Có một số người có thiện cảm với cô gái này, liền thân thiết bắt chuyện.

Trong đám người có cô gái chợt kêu lên: “Tên là Liên Y? Chẳng lẽ là thiên kim của Tư Mã đại nhân? Tư Mã Liên Y tiểu thư?”

Lúc này mọi người mới giật mình, quay đầu lại nhìn người con gái trước mắt. Chỉ thấy nàng mặc y phục xanh lam như nước, thân áo trước ngực thêu một đóa hoa sen hồng nổi bật. Mái tóc nàng được búi cao trên đỉnh đầu, phần bên tóc cắm những cây trâm ngọc trai lấp lánh. Tóc mái tỉa ngắn ngang trán, sau vai xổ ra phần tóc dài đen nhánh đến eo. Vừa xinh đẹp vừa linh động thướt tha.

Dù là nói chuyện hay mỉm cười đều toát ra sự tao nhã dịu dàng, nếu như đây là thiên kim của quan viên lớn nào đó cũng không phải điều gì lạ.

Nghe thấy người khác nhắc đến mình, Tư Mã Liên Y cũng chỉ cười gượng đáp: “Thân phụ đúng là họ Tư Mã. Tên ta đúng là Tư Mã Liên Y.”

Mọi người nghe thế đều hơi liếc nhìn nhau, mặc dù không chính miệng thừa nhận phụ thân là Tư Mã Nhã Khang, nhưng ở triều đình vị quan văn họ Tư Mã không có người thứ hai. Không phải ông ta thì còn ai?

Tư Mã Liên Y dù là trò chuyện cùng người khác, nhưng vẫn giữ thái độ khiêm nhường, lời nói không khoa trương, rất vừa lòng người nghe.

“Thì ra là Tư Mã tiểu thư? Đúng là xinh đẹp làm người khác phải ganh tị.” Giọng nói lạnh lùng vang lên, tất cả mọi người đều quay người lại, nhìn người con gái mặc đồ đồ đi tới. Sự xinh đẹp chói lòa đâm sâu vào mắt họ, cao quý mà không thiếu phần rực rỡ.

Nam Cung Liễu Anh từng bước đi đến trước mặt Tư Mã Liên Y, nâng cao ngạo nhếch môi, khẽ cười một tiếng: “Nghe Liên Y tiểu thư nói về bức họa của Đạm Bạc thật là diễn tả sâu sắc, đúng là làm người khác mở rộng tầm mắt. Lời nói ý tứ cẩn thận, khí chất thanh cao tri thức, quả thật thiên kim của Tư Mã đại nhân có khác.”

Một cái nhếch môi của nàng ta lại khiến người khác cảm thấy áp bức không thôi, lời nói dù cao ngạo nhưng không giấu được lời khen có ý tứ cẩn thận,

Tư Mã Liên Y không nghĩ tới lại gặp cô gái này, mặc dù không rõ thân phận đối phương nhưng nhìn cách ăn mặc đến cách mở miệng nói chuyện đều toát lên sự cao quý bẩm sinh. Người bình thường có thể làm được sao? Cho nên nàng càng biểu hiện cẩn thận hơn.

“Không dám nhận lời khen của tiểu thư.”

Nam Cung Liễu Anh đối với sự lễ phép khách sáo của Tư Mã Liên Y dường như cảm thấy không có gì thú vị, liền chỉ liếc một cái rồi quay lưng đi mất.

Tôn Ngọc Nhi im lặng nhìn bọn họ, chán ngắt ngáp vài cái. Những vị tiểu thư này đúng là ngoại trừ thơ với tranh ra thì chẳng còn gì, đúng là chán muốn chết!

Thân phận không phải là thứ để khoe khoang, nhất là ở Tiêu gia trang này có rất nhiều người cao thấp khác nhau, mỗi người một suy nghĩ, chẳng ai lại rảnh rỗi nói khắp nơi mình là công chúa điện hạ! Còn bày ra thế lực để người khác kính sợ. Đây chính là sự khác biệt giữa những người thâm trầm tâm cơ như là hoàng thất!

“Lúc này ta nghe Lý tổng quản điểm danh tên nàng ta, hình như là họ Nam Cung thì phải?” Có người chợt lên tiếng hỏi, chỉ một câu nói mà đã làm mọi người ngẩn người.

Họ Nam Cung ở triều đình không nhiều, không phải người trong hoàng thất thì còn ai? Nếu không thì cũng liên quan đến họ hàng của Nam Cung hoàng triều.

“Vậy có khi nào là quận chúa của Vương gia nào không?” Lúc này có người phán đoán, dù sao quận chúa mang họ Nam Cung có rất nhiều, cũng chẳng ai nhớ rõ là có bao nhiêu quận chúa ở hoàng triều đây.

“Quận chúa cũng được, hay thiên kim hầu gia gì đó, cũng chưa đến lượt chúng ta tùy tiện thảo luận.” Tư Mã Liên Y thản nhiên liếc nhìn bóng lưng Nam Cung Liễu Anh, trong lòng trở nên phức tạp. Nghe bọn họ cứ thảo luận bên tai, nàng không có hứng thú tham gia, nhưng đến khi nghe đến họ lại tự nhiên muốn tìm hiểu thân phận đối phương là ai, thì nàng không thể không ngăn cản. Nói một câu nhắc nhở bọn họ.

Có một số chuyện không thể tùy tiện nói..

Lần này tham gia trình luật Tiêu gia trang không chỉ có công tử thế gia, mà còn có các quan viên trẻ tuổi, không nói đến còn có vài vị Vương gia hoàng tử cũng tới. Dĩ nhiên cũng không thể thiếu công chúa gì đó cũng sẽ tới, nhưng lại không để ai phát hiện ra, thì đối phương rõ ràng muốn che giấu... Cho nên tuyệt đối không thể bàn tán lung tung, chỉ cần lơ lửng một chút cũng đủ làm bản thân dính dáng đến phiền phức.

Đạo lý này chỉ cần là người thông minh thì tuyệt đối sẽ hiểu rõ ngay, nên ai nấy đều về chỗ của mình, đọc sách thì tiếp tục lật ra xem, xem tranh thì tiếp tục đứng ngắm, mà muốn nói chuyện thì xúm lại nói nhỏ.

Tôn Ngọc Nhi nhìn trái nhìn phải, bên góc nào trong phòng cũng đều có bóng dáng xanh đỏ tím vàng, bắt mắt vô cùng! Nhưng thứ nàng muốn xem không phải ngắm vẻ đẹp của họ! Nàng muốn gặp người kia!

Buồn bức nắm chặt lấy tay áo, Tôn Ngọc Nhi không kiên nhẫn vùng vẫy, bản thân thật muốn thoát khỏi cái nơi chật hẹp này!

“Đừng phát ra tiếng động, nếu không sẽ bị phát hiện.” Thấy nàng không ngừng nhúc nhích cự quậy, Nam Cung Hàn cúi đầu xuống, nhỏ giọng nhắc nhở. “Người ở bên dưới có rất nhiều, người nàng muốn tìm có khi đang ngồi trong một góc nào đó rồi.”

“Ta biết rồi.” Nàng hàm hực nhủ mày, dò xét tìm từng góc bàn, ngoại trừ Tôn Hiểu Thanh đang ngồi một chỗ như khúc gỗ kia thì chẳng thấy người nào là người của Tôn gia hết.

Thật quái dị! Con gái Tôn gia chết hết rồi à! Con gái đẹp như hoa như ngọc của đại bá Tôn Tử Lang đâu rồi? Còn vị tỷ tỷ song sinh tài hoa hơn người nữa. Một lễ hội dành cho công tử thiên kim thế gia như vậy mà họ không đưa bảo bối của họ tới ư? Đây đúng là việc lạ!

Dù Tôn Ngọc Nhi có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra nữ nhi Tôn gia nhiều tới mức nhét vào mấy chục chiếc xe ngựa cũng không chứa hết, sao giờ lại chỉ có mình Tôn Hiểu Thanh thế này?

Theo như tình hình này Tôn Hiểu Thanh tuyệt đối không thể thoát khỏi kiếp nạn.

Hắn lạnh lùng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Tôn Hiểu Thanh, cô gái này là một người đơn thuần, suy nghĩ lại đơn giản, tính tình nhu nhược yếu ớt, khó có thể làm đối thủ của người Tôn gia, đến cuối cùng lại làm con cờ để người ta lợi dụng!

Đối với việc tìm người thế mạng thay nàng đến trình luật, hắn đã từng nghĩ qua, trong đầu cũng tính toán vô số gương mặt nữ nhi của Tôn gia, vốn dĩ chỉ nghĩ đứng bên ngoài để xem mọi chuyện diễn biến. Nhưng giờ...

Hắn liếc nhìn người con gái đang nằm gần mình, hơi thở có chút gấp gáp. Ánh mắt sâu kín che đi sự do dự cùng hoang mang.

Sự quan tâm nàng dành cho Tôn Hiểu Thanh tuyệt đối không nhỏ, trọng lượng vị biểu muội này trong lòng nàng cũng có vị trí rất lớn... nếu như Tôn Hiểu Thanh xảy ra chuyện không may, hoặc là biến thành một người như nàng của kiếp trước...

Nghĩ tới việc này cả người hắn đã lạnh toát, sự lo lắng tựa như thủy triều dâng mãnh đánh vào người hắn, đau đớn đến không còn cảm giác. Đánh sâu vào thần trí của hắn, làn hơi thở của hắn trở nên dồn dập.

Trong đầu bất chợt hiện hình ảnh quen thuộc, vừa xa lạ cũng vừa có cảm giác quen thuộc, làm hai mắt hắn trở nên mờ mịt.

Người con gái mặc toàn đồ đỏ, đôi mắt lạnh lẽo không còn nhìn thấy vẻ trong sáng như trước đây... Cả gương mặt của người con gái ấy chỉ thấy được vẻ tàn nhẫn khát máu. Đôi tay nàng dính đầy máu tươi, máu đỏ từng giọt một chảy ra từ trong tay nàng, thấm ướt cả làn váy đỏ...

Một hình ảnh đáng sợ mà hắn cố chôn vùi đi trong trí nhớ, bây giờ lại nhớ đến lại làm lòng hắn chấn động đau đớn. Theo bản năng hắn nhìn người con gái phía trước, vẫn là gương mặt quen thuộc, nhưng không có vẻ tàn nhẫn chết chóc như trong hình ảnh khi này. Giống như những gì hắn thấy vừa rồi chỉ là ảo giác.

Rõ ràng cùng một khuôn mặt, nhưng lại hoàn toàn đối lập với nhau... Hắn thoáng thờ phào nhẹ nhõm, sự khản trương trong lòng cũng giảm bớt đi. Hắn vươn tay ra, phát hiện trên trán đã đổ đầy mồ hôi. Dùng tay áo lau đi, hắn tự nhủ: Đây chỉ là chuyện của kiếp trước, Ngọc Nhi bây giờ không có liên quan gì đến những người kia, chỉ cần hắn cố gắng ngăn cản bị kịch không cho nó tái diễn thì mọi chuyện sẽ thay đổi.

Đúng thế! Hắn phải thay đổi... không để nàng dính đầy máu tươi nữa!

Tôn Ngọc Nhi chống má, vẫn còn nhìn mãi ở bên dưới, không hề biết được người đằng sau mình vừa mới trải qua một trận sợ hãi đấu tranh gay gắt trong nội tâm.

Nam Cung Hàn nhìn một bên sườn má của nàng, trong lòng nhanh chóng trở lại yên tĩnh không một chút gợn sóng. Chỉ cần nhìn nàng như thế, hắn sẽ không còn thấy bất an nữa, ngược lại khi có nàng bên cạnh, hắn luôn cảm giác được có sự bình an bao bọc lấy hắn.

Không có sợ hãi, không có sự ám ảnh đáng sợ, chỉ có sự bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Biểu tử thật đẹp

Tình hình trong phòng tương đối im lặng, mặc dù đông nhiều người nhưng lại không quá ồn ào. Nam Cung Liễu Anh vẫn là một bộ dáng kiêu ngạo khó gần, lúc nàng ta nói chuyện với người khác chỉ liếc đôi phương bằng nửa con mắt, thái độ hờ hững làm người khác muốn có hảo cảm cũng khó.

Tư Mã Liên Y ngồi yên một chỗ, vẫn là nụ cười nhẹ nhàng trên môi, chỉ là vẫn không bắt chuyện với nhiều người, ngược lại khá im ắng.

Trong lúc những người khác vẫn đang loay hoay làm việc của mình, Tôn Ngọc Nhi nôn nóng nhìn sang Tôn Hiểu Thanh.

Vẫn y như khúc gỗ ngồi một góc, lưng thẳng tắp, mắt nhìn phía trước, hai tay đặt trên đầu gối. Hình tượng ngay ngắn làm người khác muốn bắt bẻ lấy cũng khó.

Sao nàng không biết vị biểu muội này của nàng cũng có hình tượng nghiêm túc thế này nhỉ?

Thời gian đã trôi qua hơn khá lâu rồi, vậy mà vẫn chưa có người tới. Một số người vẫn còn kiên nhẫn ngồi đợi, nhưng cũng có một số người không ngồi yên được, đã bắt đầu rục rịch đứng dậy nhìn ra cửa.

Vốn dĩ chỉ có vài người đi ra, sau đó càng có nhiều người không chịu được mà đứng dậy.

“Đã quá hơn một canh giờ rồi, sao chưa có người tới nữa?” Có người không nhận được quay sang hỏi Tư Mã Liên Y, có thể là do nàng ấy vẫn bình tĩnh ngồi yên như thường, khiến người nhìn có cảm giác cô gái này tương đối chừng chặc.

“Ta không biết, có thể là họ có chuyện nên tới trễ, cũng có thể là có nguyên nhân khác.” Tư Mã Liên Y vuốt nhẹ cổ áo lông chồn màu trắng của mình, mí mắt hơi nâng lên, nhìn cô gái mới lên tiếng hỏi nàng. Lúc này mới đánh giá đối phương.

Tuổi tác chắc cũng chỉ cỡ mười bốn, nhưng nhìn thân thể quá nhỏ lại gầy yếu, cũng không đoán được độ tuổi chính xác. Gương mặt trắng nõn tròn trịa, vốn dĩ xem như là thanh tú đáng yêu, nhưng vì trang điểm đậm lên nhìn không phù hợp với gương mặt, lại thêm trang sức xa hoa trên đầu. Trâm vàng, bông tai vàng, vòng ngọc vàng... lấp lánh đến mức làm người khác vừa nhìn thấy đã chói mắt.

Nhìn tầng tụ tầm thường vô cùng. Nếu không phải trên người mặc y phục làm từ gấm vóc thượng, thì khó mà tin đây là một thiên kim tiểu thư quyền quý.

Tôn Hiểu Thanh vốn đang gấp gáp lo lắng trong lòng, một thân một mình nàng ở đây không quen ai, lại càng không có can đảm bắt chuyện cùng người khác. Nên chỉ dám ngồi một chỗ không dám đi lung tung, nhưng tính tình nàng vốn không an phận chịu ngồi im một chỗ. Khi ở Tôn gia không ai quản nàng quá nghiêm khắc, nên đã quen đi đứng tự do, ăn nói thoải mái. Ngoại trừ đối mặt với người của Tô gia, nàng mới lễ phép khép nép chính mình lại.

Hôm nay được nhị bá đưa đi tham gia Tiêu gia trang, nàng kinh ngạc tới mức không dám tin, vừa mừng vừa lo.

Mừng vì nếu tham gia trình lượt Tiêu gia trang có thể quen biết tiếp xúc với rất nhiều người cao quý, có cơ hội giao tiếp tốt như thế ai mà không thích chứ?

Còn lo là vì không biết liệu bản thân có vượt qua được trình lượt hay không? Nếu như không vượt qua được thì phải ăn nói làm sao với nhị bá đây?

Nên nàng cực kì lo lắng, ngồi trên ghế được lót nệm ấm mà cứ như ngồi trên đồng lửa, nhúc nhích không ngừng.

“Vị tỷ tỷ này, cho muội hỏi, có thể kêu người ra ngoài để tìm người hỏi sao chưa có ai tới không?” Tôn Hiểu Thanh đã lo tới mức mặt mày tái đi, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, liền hỏi ngay Tư Mã Liên Y, thấy đối phương không trả lời mà còn im lặng. Nàng càng nóng nảy hỏi liên tiếp.

Bị hỏi nhiều lần, dù là ai cũng sẽ rất phiền, huống chi là một người đã quen yên tĩnh như Tư Mã Liên Y thì làm sao chịu được?

Cô gái này chẳng lẽ không có đầu óc ư? Sắc mặt Tư Mã Liên Y không được tốt, ẩn nhẫn khó chịu trong lòng, lạnh nhạt cười: “Trước khi đi vị ma ma khi này đã căn dặn không được đi lung tung, để tránh xảy ra chuyện không hay, chúng ta tốt nhất là nên ngoan ngoãn ngồi yên.”

“Nhưng mà... đã chờ lâu lắm rồi.” Nàng còn muốn nói thêm, nhưng bị cái nhìn khó chịu của người xung quanh nhìn đến làm cho giật mình, nhanh chóng ngậm miệng lại.

Tôn Hiểu Thanh vừa rồi khi nói chuyện không kiểm soát được âm thanh khi nói, nên mọi người xung quanh dĩ nhiên là nghe thấy hết.

Dù có người nóng vội thế nào, nhưng cũng còn giữ lấy vẻ bình tĩnh, không để bản thân có biểu hiện gì quá đáng. Thế mà Tôn Hiểu Thanh không biết kìm chế tính khí lại, nóng nảy thì thôi càng gây ra phiền phức cho người khác. Trong các quy tắc của các thiên kim gia giáo khi được dạy dỗ, thì trầm tĩnh lễ độ là điều phải nhớ kĩ nhất.

Thứ này tuyệt đối không thể quên, dù bất kể là tình huống như thế nào thì cũng phải cố gắng giữ lấy vẻ trầm tĩnh suy xét kĩ lưỡng, nhất là những nơi đông người, lại càng phải biểu hiện nghiêm túc không thể lơ là.

Nên Tôn Hiểu Thanh trong mắt mọi người rất nhanh trở thành một người vô giáo dục, không có quy củ. Ánh mắt khi nhìn cũng không có bao nhiêu thiện cảm.

Quả thật ấn tượng Tôn Hiểu Thanh đã giảm sút đến kém vô cùng, ngay cả Tôn Ngọc Nhi khi nghe xong cũng không nhận được nhú mày.

Nha đầu ngọc này sao không suy nghĩ khi nói thế? Người Tiêu gia trang tới trễ hay tới sớm cũng không phải việc một thí sinh như nàng ấy có thể lo. Tại sao không nghĩ tới có thể là do họ có lý do riêng nào đó, nếu như nàng ấy mà thật xông ra ngoài tìm người để hỏi thì không phải sẽ bị người khác nghĩ rằng là người thiếu kiên nhẫn sao?

Ảnh hưởng đến thanh danh ở bên ngoài, ở đây còn là Tiêu gia trang, chỉ cần đi qua đại sảnh cũng gặp không ít người chức cao quyền quý, lỡ mà để họ nghe hoặc nhìn thấy hành động này của Tôn Hiểu Thanh thì không phải là mất mặt lắm sao?

Với bản tính đơn thuần như Tôn Hiểu Thanh thì làm sao có thể tham gia Tiêu Hoa Đình đây? Nàng thật nghi ngờ, Tôn gia rốt cuộc muốn làm gì?

Đưa một người học thức không giỏi, lại khờ khạo trong việc giao tiếp, dù nhìn thế nào cũng không thấy có điểm lợi ích khi cử Tôn Hiểu Thanh tới đây.

Không biết đã đợi bao lâu, đến khi ánh nắng hơi chiếu vào cửa sổ, tạo ra cái bóng đen trải dài trên đất. Lá cây bay xào xạc trong gió, cơn gió bay vào trong phòng, thoáng mát làm người khác cảm thấy thư thái.

Khi nhìn vào tia nắng chói chang bên ngoài cửa sổ, hai mắt Tôn Ngọc Nhi hơi ngẩn ngơ, trong đầu bất ngờ vang lên cuộc đối thoại quen thuộc khi ở quán trọ kia.

Ngài mai không phải là hôm nay sao?

Đột nhiên cánh cửa mở ra, từ bên ngoài đi vào mấy người. Người bước vào đầu tiên chính là vị ma ma khi nãy, theo sau bà ta là một hàng người ăn mặc giống nhau đi vào.

Ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn bà ta, sau đó nhanh chóng ngồi ngay ngắn, một câu cũng không nói, chỉ im lặng nhìn thẳng về phía trước.

Lý ma ma đi tới, quan sát những người ngồi trong phòng. Mọi thứ gần như yên tĩnh, không có tiếng gì ngoài tiếng hít thở của từng người. Lý ma ma đặt vài quyển sách trên bàn, lúc quay mặt lại nhìn mọi người, bà ta kêu một tỷ nữ đứng gần đó, nói nhỏ vài câu bên tai nàng ta, rồi khoát tay kêu tỷ nữ kia đi ra ngoài.

Khi bà ta ngoảnh mặt lại, sắc mặt lạnh nhạt nghiêm túc nhìn mọi người: “Chắc các vị đã đợi lâu, nhưng vì cần một số thứ cần chuẩn bị nên hơi tới trễ. Mong các vị tiểu thư không trách cứ.”

Mặc dù bà ta nói xin lỗi bằng thái độ lạnh nhạt không thành khẩn như người biết sai, nhưng dù gì bà ta cũng là người của Tiêu gia trang, cũng không ai tỏ ra về không vui gì.

Lý ma ma là người không thích nói vòng vo, liền vào chủ đề chính: “Chắc các vị tiểu thư ở đây cũng đã biết được một số quy định cũng như quy tắc khi tham gia trình luật, nhưng vì để tránh phát sinh những vấn đề không hay khi đang thi, nên lão nô sẽ nhắc lại cho các vị nghe lần nữa.”

Mọi người đều tập trung ngồi thẳng, hai tai nghiêm túc lắng nghe.

“Trong quá trình thi trình luật, sẽ có bốn giám thị ở do người trong cung phái tới để giám sát. Và mỗi một đề thi đưa ra đều sẽ là ngẫu nhiên không trùng lặp để tránh xảy ra việc gian lận.”

Lý ma ma nói tới đây liền đảo mắt nhìn từng người ở đây, ý cảnh cáo rõ rệt hiện trong lời nói, bất kể là ai chỉ cần có đầu óc là sẽ đoán ra.

Lý ma ma vừa nói xong, từ bên ngoài liền đi vào bốn cô gái. Bốn người này mặc y phục khác nhau, tuổi tác thì cùng lúc tầm cỡ mười bảy trở lên.

“Được rồi, bây giờ chính thức tham gia thi trình luật. Vòng đầu tiên, thi viết thư pháp tứ thư.”

Bốn cô gái bước tới, thành lễ với Lý ma ma, sau đó quay sang thành lễ với những vị tiểu thư khác, động tác cùng lúc đều thuần thục quy củ. Mỗi cô chia ra, đi đến từng bàn phát giấy trắng. Sau đó cách ít phút liền đi vòng từng bàn một đề kiểm tra.

Mỗi một tờ giấy trắng đều có vẽ một đóa hoa màu sắc khác nhau, kích cỡ không nhỏ, vừa đủ chiếm một phần tờ giấy.

Mỗi thí sinh liền cầm bút lông, bắt đầu viết chữ trên giấy.

Thư pháp tứ thư là một bộ sách chữ cổ của thời nhà triều Âu Lạc, nội dung là liên quan đến những nét chữ cổ ghép vào lại để làm thơ, khác xa hoàn toàn với thư pháp của Đại Tần, bút pháp của Đại Tần không giới hạn bao nhiêu đường nét, nhưng thư pháp của nhà triều Âu Lạc lại chỉ được quy định viết bốn nét. Có thể nói là vô cùng khó, nên mới gọi là thư pháp tứ thư.

Mà lần này đưa ra đề thi này mặc dù nhìn giống như là viết thư pháp tự do, nhưng thật ra là viết theo đề được nhận.

Viết thư pháp tứ thư mặc dù khó, nhưng đối với những tiểu thư danh giá từ nhỏ đã đọc quen những quyển sách thơ từ nổi tiếng, thì chỉ cần tập trung suy nghĩ sẽ rất dễ tìm ra cách viết bốn nét chữ cổ. Nhưng nếu bắt viết theo đề được đưa ra thì không dễ như vậy.

Trên mỗi tờ giấy đều có vẽ đóa hoa, đây không phải là không có nguyên nhân. Cũng như Lý ma ma đã nói, đề thi được đưa ra tuyệt đối không được trùng lặp, cho nên viết thư pháp không phải là đề thi chính mà chỉ là một tấm nền che đi đề thi thật sự mà thôi.

Đề thi chính là những đóa hoa trên giấy, mỗi đóa hoa tượng trưng cho những cái tên khác nhau, nên họ phải tìm ra chữ bốn nét phù hợp với đóa hoa trên giấy, đây mới chính là đề thi thật sự!

Không phải là thi viết thư pháp đẹp hay không đẹp, mà thi trình độ hiểu biết của thí sinh.

Lý ma ma ngay từ đầu không nói rõ đề thi này phải làm như thế nào, mục đích chính là để các thí sinh tự mình tìm ra. Vòng thi này mặc dù chỉ thi có một thứ, cũng không vẽ viết quá nhiều, nhưng lại ẩn chứa những điều thâm sâu không dễ phát hiện.

Thứ nhất, có thể thông qua đề thi này xem sự tỉ mỉ của từng người ở đây, xem họ rốt cuộc có hiểu được dụng ý khi nhìn thấy đóa hoa trên giấy không? Đề có thể hiểu rõ chính xác về đề thi này thì nhất định phải là người thông minh, có khả năng quan sát nhạy bén, nếu như có thể tìm ra được chữ cổ bốn nét, thì càng chứng minh người này không những thông minh xuất sắc, mà còn học vấn hiểu sâu. Hoàn toàn xứng đáng vượt qua vòng này.

Thứ hai, để có thể tìm hiểu sâu về học vấn của các thí sinh, người đưa ra đề thi đã cẩn thận chọn từng bông hoa mà vẽ ra. Mỗi một bông hoa đều ẩn giấu chữ cổ bốn nét, nhưng cách tìm ra lại phải dùng rất nhiều cách, nên người làm ra đề thi này chính là muốn thử nghiệm học thức của thí sinh.

Chỉ là một vòng thi viết thư pháp nhưng lại che giấu rất nhiều dụng ý làm người khác khó mà tin được.

Cho nên vòng đầu tiên của trình luật, nhìn thì dễ, thật chất lại khó vô cùng!

Tôn Hiểu Thanh nhìn đóa hoa màu vàng trên tờ giấy, nghĩ mãi cũng không ra rớt cuộc chữ cổ bốn nét viết như thế nào? Còn đóa hoa được vẽ trên giấy thì có liên quan gì đến đề thi?

Nàng từ nhỏ đã không giỏi về việc học sách làm thơ, ngoại trừ sống an nhàn trong phủ không làm gì ra, thì cũng chẳng biết làm gì khác. Bây giờ lại phải thi thơ từ ca phú, đây đúng là làm khó nàng.

Nàng nhìn mọi người xung quanh, ai cũng cầm bút viết, chỉ có nàng là ngẩn người vẫn chưa viết được chữ nào. Nàng thờ dãi, bắt đầu cảm thấy hối hận khi nhận lời đồng ý tới đây với Nhị bá, bây giờ thì tốt rồi, một chữ cũng không thể viết ra, đúng là tự làm mình mất mặt!

Trong khi nàng còn đang rối rắm không biết làm sao, thì người ngồi bên cạnh là Tư Mã Liên Y đã đặt bút xuống, đem tờ giấy đưa cho một trong những giám thị trong cung.

Mọi người không khỏi kinh ngạc, chỉ chưa đầy mấy phút mà đã hoàn thành xong đề thi, đây quả thật là quá nhanh rồi! Ngay cả Lý ma ma cũng liếc nhìn Tư Mã Liên Y vài lần, trong mắt có vài phần tán thưởng cùng suy ngẫm.

Người tiếp theo là Nam Cung Liễu Anh, tờ giấy của nàng ta được giám thị cầm lên đặt trên bàn Lý ma ma.

Sau đó tiếp tục có vài người hoàn thành xong đề thi, bây giờ chỉ còn ba người vẫn còn đang cầm cúi cầm bút. Từng giây từng phút trôi qua vô cùng áp lực, vốn dĩ thời gian quy định đã không còn nhiều, còn có sự giám thị nhìn chằm chằm vào họ, thí sinh còn lại đã căng thẳng tới mức trán thấm đầy mồ hôi.

Lý ma ma nhìn cây nhang cắm trên lọ, nén nhang chỉ còn phân nửa, khi nhang cháy hết thì cũng là lúc vòng thi kết thúc. Bà ta nhìn những thí sinh còn lại, sắc mặt ba người họ đều căng thẳng lo lắng, cầm bút lâu như vậy mà vẫn không thể viết ra được một chữ. Xem ra họ là những người yếu thế nhất.

Tôn Ngọc Nhi từ ở trên nhìn xuống, ở góc độ này nàng không nhìn thấy rõ Tôn Hiểu Thanh viết cái gì, nhưng nàng ấy ngồi yên, cũng không nấp giấy lên, thì rõ ràng nha đầu này vẫn chưa làm xong, nàng lại nhìn nén nhang, sắp tàn rồi, cứ thế thì sẽ bị loại mất!

Nam Cung Hàn thấy sự khản trương trên mặt nàng, biết nàng đang lo cho Tôn Hiểu Thanh, nhưng theo tình hình trước mắt đúng là rất bất lợi cho Tôn Hiểu Thanh.

Hắn giương mắt nhìn bóng lưng gầy yếu của Tôn Hiểu Thanh, bất giác hắn lại nhớ đến kiếp trước phải chăng nàng cũng đang lo sợ như Tôn Hiểu Thanh bây giờ?

Hắn biết nàng không giỏi về viết chữ, nói đúng hơn cầm kì thi họa nàng không biết cái nào hết. Thế mà vẫn phải nghe theo lời Tôn Sứ Bình mà tới Tiêu gia trang để tham gia trình luật, nàng đã phải sợ hãi như thế nào trong tình cảnh không lấy một người quen ở bên cạnh để giúp đỡ?

Phải tự mình cố gắng giữa đám người tạp nham này để sống sót. Hắn thật sự không dám nghĩ tới, chỉ vừa nghĩ đến khi nàng bước vào căn phòng này, phải chịu được căng thẳng để có vượt qua trình luật... tim hắn đau đớn như bị người khác bóp nghẹt.

Nếu như không phải hắn đưa nàng ra khỏi Tôn gia sớm, thì bây giờ người ngồi ở đây chịu tra tấn không phải là Tôn Hiểu Thanh mà là nàng!

Nam Cung Hàn thừa nhận bản thân không phải là người tốt, thậm chí hắn còn có ý nghĩ nếu có thể để Tôn Hiểu Thanh thay thế nàng gặp mấy người kia, để nàng ta gánh lấy những việc Ngọc Nhi đã chịu của kiếp trước... dù biết như vậy là ích kỷ nhưng hắn thà hy sinh người khác để chết thay, cũng không muốn nàng gặp nguy hiểm.

Hai mắt vốn nhắm lại chợt mở ra, sát khí tàn nhẫn từ trong mắt như ẩn hiện. Dù gì trên người hắn đã mang quá nhiều tội lỗi, giờ thêm một tội nữa cũng chẳng sao, chỉ cần có thể bảo vệ nàng bình yên dù bất hấn hai tay phải nhuộm máu tươi lần nữa, hắn vẫn bằng lòng.

Tôn Hiểu Thanh nghĩ mãi một lúc mới hạ quyết tâm chấm mực đen, viết lên tờ giấy trắng một chữ có bốn nét. Bút lông chấm mạnh ở nét cuối cùng hơi mạnh, khiến nét chữ bị đậm quá mức, còn lem ra chút mực. Giật mình phát hiện nàng đã dùng sức quá mạnh, khiến chữ viết trở nên bị lem đi. Hoàng hốt đem bút bông đặt bên cạnh, nàng do dự một lúc mới đem tờ giấy đưa sang cho giám thị. Cũng đúng lúc này hai người ngồi đằng sau cũng vừa mới hoàn thành đề thi xong.

Lý ma ma nhìn sấp giấy của các thí sinh ở trên bàn, sau đó bà ta đứng dậy khỏi ghế, phất tay một cái, tỳ nữ đứng bên cạnh như hiểu ý, chậm rãi bước tới, cầm lên lọ cắm cây nhang, rồi lui ra ngoài.

Lý ma ma đứng ở giữ bậc thềm, nói với mọi người: “Vòng thi đầu tiên đã kết thúc, kết quả sẽ được công bố vào ngày sau, còn vòng thi thứ hai sẽ được thông báo khi có kẻ quả vòng một.”

Hôm nay là ngày lễ hội hoa đăng Tiêu Hoa Đình, buổi trưa sẽ tổ chức tiệc lớn.

Còn cuộc thi Tiêu Hoa Đình sẽ chính thức thi vào đầu tháng mười hai, chính là ngày lễ khai quốc bốn mươi năm của Đại Tàn quốc.

“Được rồi, chắc các vị tiểu thư sau khi thi xong chắc cũng đã mệt lắm rồi. Tiêu gia trang đã chuẩn bị phòng nghỉ cho các vị, cùng với điểm tâm và trà để các vị thưởng thức.” Lý ma ma nói xong, liền dẫn đường cho những người đằng sau. Những người khác nghe thế liền đứng dậy theo sau Lý ma ma.

Chắc chắn mọi người đã đi ra ngoài hết, cửa đã đóng chặt, Tôn Ngọc Nhi liền quay sang nói với Nam Cung Hàn: “Họ đi rồi, ngài mau dẫn ta xuống đi.”

Nàng nằm cái tư thế này từ hồi này tới giờ, lưng cũng sắp gãy rồi, nếu còn không xuống thì nàng sẽ chết vì đau mắt.

Nam Cung Hàn cũng xác định chính xác là căn phòng này không còn ai, mới yên tâm gật đầu. Hắn ngồi dậy, ôm lấy nàng vào lòng, nhảy xuống phía dưới.

Tôn Ngọc Nhi được tự do liền nhảy ra từ trong lòng Nam Cung Hàn, giữ một khoảng cách với hắn: “Ở đây không có người ta cần tìm, ta muốn tự đi một mình, ngài không cần đi cùng.”

Nàng đã nhìn hết gương mặt của những người khi nãy, ngoại trừ Tôn Hiểu Thanh ra, nàng không nhìn thấy người cần tìm. Uống công nàng nằm trên đó lâu như vậy, đúng là uống phí thời gian.

Làm sao nàng biết được Tôn Sử Bình đến đây mà không mang theo người đó, mà lại mang Tôn Hiểu Thanh đến chứ? Ở Tôn gia so về học vấn thì ai bằng người kia? Thật không hiểu sao ông ta lại làm thế! Chẳng lẽ là vì đại bá Tôn Tử Lang? Nàng bắt đầu đoán mò, không tìm ra được đáp án, bản thân bắt đầu khó chịu.

Nam Cung Hàn sao không nhìn ra vẻ thất vọng của nàng chứ, lại nghe đến nàng muốn tự đi một mình, muốn bỏ hắn ở đằng sau, sắc mặt liền tối sầm lại: “Nàng muốn đi một mình? Ở đây lớn như vậy, nàng có thể tự đi được sao?”

“Ta sẽ tự hỏi đường, không cần ngài lo, còn nữa, ta muốn rời khỏi đây.” Dứt khoát nói xong, Tôn Ngọc Nhi cảm thấy thoải mái không ít. Hừ, hắn là Vương gia thì sao chứ! Cũng không thể ép người khác làm theo ý hắn được! Dù sao ở Đại Tần còn có luật pháp nghiêm trị đó!

Hắn vốn còn đang không vui khi nghe nàng muốn đi một mình, giờ lại nghe nàng muốn rời khỏi Tiêu gia trang, vẻ hăm hực trên mặt nhanh chóng tan đi, còn cong môi cười: “Nàng muốn đi thì ta sẽ dẫn nàng đi, đường lối ở bên ngoài Tiêu gia trang rất phức tạp, không cẩn thận thì sẽ đi lạc mất. Có ta dẫn nàng đi thì không sợ bị lạc.” Muốn tìm một cái cớ để theo nàng không phải chuyện khó, dù gì da mặt của hắn đủ dày để chịu đựng được nàng.

Nàng mà đồng ý thì đúng là đồ ngốc. “Không cần Vương gia nhọc lòng dẫn đường, ta có thể tự mình đi.” Nàng khoát tay, cự tuyệt ngay lập tức, chỉ cần nhìn bản mặt của hắn thôi, nàng thật không chịu được.

Biết rõ bản tính cố chấp của nàng, Nam Cung Hàn cũng không vội cưỡng ép. “Nếu vậy ta không ngăn nàng nữa, nàng muốn đi thì cứ đi.” Giọng nói lạnh nhạt giống như thật không để ý đến, ngay cả biểu cảm trên mặt cũng hờ hững như không hề quan tâm đến việc nàng thật sự có muốn đi hay không.

Thấy hắn thật buông tha nàng, Tôn Ngọc Nhi vui vẻ cười rộ lên: “Vây ta đi đây. Tạm biệt!” Trước khi đi nàng còn gơ tay chào hắn, người này dù nàng không có thiện cảm gì nhiều, nhưng không thể không thừa nhận hắn đã giúp nàng không ít, nàng cũng rất biết ơn hắn, nhưng dù sao nàng cũng không muốn thân cận hắn quá mức. Nàng quay lưng lại, đi về hướng cửa chính. Chỉ mong sao khi bước ra khỏi đây nàng sẽ không cần phải gặp hắn nữa, cũng sẽ không dính lấy chuyện phiền toái nào khác.

Nam Cung Hàn từ đằng sau nhìn bóng lưng của nàng, cũng không bước tới đi theo, chỉ đứng đó, im lặng nhìn nàng, cho tới khi bóng dáng nàng biến mất sau cánh cửa lớn thì mới thu hồi lại tầm mắt.

Hắn đứng ngăn người ở đó, đáy mắt thoáng hiện vẻ đậm bạc ưu thương, khóe môi khẽ nhếch lên, nụ cười giễu cợt cùng chua xót: “Muốn ta không đi theo nàng ư? Ta thật không làm được...” Hắn tự thì thầm một mình, như muốn nói cho bản thân nghe, hoặc muốn nói cho chính nàng nghe thấy...

Trước đây là nàng đuổi theo hắn, bây giờ hãy để hắn đuổi theo lại nàng một lần...

Hắn thờ dài một tiếng, không nghĩ tới muốn gần nàng lại khiến nàng thấy ác cảm, xem ra là hắn đã quá nóng vội... Lúc lơ đãng ngoảnh mặt lại, tầm mắt hắn chú ý tới bức tranh treo trên tường.

Hắn đối với tranh họa xưa nay vốn không có hứng thú, nhưng hôm nay khi nhìn bức tranh này lại hỗn tạp nhiều cảm xúc không nói thành lời.

Đây là tranh sơn thủy, lấy núi làm điểm nhấn, lấy rừng làm nền, người vẽ ra cũng như tranh, gọi là Đạm Bạc.

Kiếp trước hắn cũng như bức tranh này, đã từng dừng mãi một đời, oai phong trên chiến trường, ngồi trên chiến mã, khát máu vô tình giết người. Hai tay hắn không biết đã dính biết bao nhiêu là máu tươi kẻ địch, cũng đã làm nhiều người nhà tan cửa nát. Tội nghiệp đã chôn chôn chất nhiều vô số kẻ...

Hắn nhớ chính mình đã từng đứng trên đỉnh núi cao nhất, nhìn xuống thế gian, xem thiên hạ là hạt cát dưới đất mà muốn giẫm đạp. Ước nguyện cả một đời là chính là thành gành lấy giang sơn này, không chế hết mọi thứ, bắt những người đã nợ hắn, bắt họ phải trả giá đắt! Bởi vì hắn muốn báo thù! Tuổi thơ của hắn mang đầy bất hạnh, không biết cái gì gọi là vui vẻ, lại càng không biết hạnh phúc là như thế nào... Hắn còn không biết cười thật lòng là gì, cái gọi là tình thân, tình yêu, tất cả chỉ là công cụ để hắn lợi dụng!

Hắn tiếp tục sống sót là nhờ vào nỗi hận trong lòng, cùng thù báo luôn tồn giữ trong tiềm thức.

Cứ tưởng cả đời chỉ sống vì trả thù, nhưng hắn lại không ngờ sự xuất hiện của nàng đã đảo lộn hết mọi thứ...

Nàng hoạt bát, nàng vô tư. Nụ cười của nàng tươi sáng như ánh nắng mặt trời, chiếu sâu thẳm vào lòng hắn, rửa sạch đi máu tanh trên người hắn, khiến hắn cảm nhận được hơi ấm khi có người quan tâm mình, cũng chẳng biết khi nào chính hắn đã trầm luân không thể thoát ra.

Bởi vì quá sợ hãi cảm giác kì lạ ấy, hắn sợ bản thân sẽ không cách nào thoát ra, nên mới tìm cách phá hủy nó, muốn đẩy nàng ra xa!

Chính tay hắn đã đẩy nàng vào địa ngục, cũng chính tay hắn đã đánh mất tuổi thanh xuân của nàng.

Nàng gặp hắn khi mới mười ba tuổi, mười lăm tuổi đã lấy hắn, nàng dùng sáu năm để yêu hắn, dùng sáu năm âm thầm chờ đợi hắn... Thế mà sáu năm hắn đã cho nàng những gì? Giết người thân của nàng, lợi dụng tình cảm chân thành của nàng, đẩy nàng đến đầu nhon của sóng gió, bắt nàng đấu, ép nàng tranh. Đến cuối cùng nàng cũng chết tâm với hắn, từ từ rời xa hắn...

Năm nàng hai mươi một tuổi bị chính hắn sắp xếp thành Vương phi của Nam Cung Ly Thiên... ngay cả đứa con của hắn thà rằng gọi Nam Cung Ly Thiên là phụ thân, cũng không nguyện nhận hắn.

Kiếp trước hắn sống quá thất bại...

Tôn Ngọc Nhi dọc theo con đường ở sau chính viện mà đi, bước được vài bước thì nàng dừng lại, xung quanh nơi này toàn cây với lá, cũng có vài cánh cửa lớn, nhưng nàng không dám tùy tiện đi vào, lỡ như bị bắt gặp thì nàng biết giải thích thế nào đây? Cho nên nàng mới chọn những đường vắng không có người mà đi.

Cho nên nàng không dám tới đại sảnh, sợ sẽ gặp người quen, nên nàng mới đi vòng sau sân, tìm cửa sau chuẩn đi.

Chỉ là nàng không nghĩ tới sân sau lại lớn như vậy, so với sân trước của Tiêu gia trang còn lớn hơn. Nàng nhìn mà không khỏi hít hà, cái tòa viện Tiêu gia trang này đúng là xa xỉ! Có cái sân mà cũng lớn thế này!

Nàng nhìn khắp nơi, xem thử có chỗ nào dẫn ra ngoài hay không, đáng tiếc sân quá rộng, có quá nhiều con hẻm quẹo, chẳng khác nào một cái mê cung, muốn tìm đường ra đúng là không phải chuyện dễ!

Nàng đi được một lúc thì hai chân đã mệt đến nhừ ra, sức lực để đi cũng không còn. Nàng đi tới gần tảng đá lớn rồi ngồi xuống, dùng tay xoa bóp bắt đầu đau nhức. Lúc vươn tay lau trán, mới phát hiện cả gương mặt toàn mồ hôi.

Giờ này là buổi trưa, trời nắng nực như muốn thiêu đốt người khác, nàng lại đứng ở giữa trời nắng thế này, làm sao tránh khỏi việc say nắng, nàng vừa đứng dậy đã thấy hai mắt choáng váng, cũng may nàng dựng tay chống đỡ trên đá, mới không để bản thân té ngã.

Thân thể này đúng là quá yếu ớt, chỉ hứng nắng một lúc mà đã không chịu đựng nổi. Nàng khẽ lắc đầu, cố gắng bước đi. Bây giờ nàng phải tìm đường ra khỏi Tiêu gia trang, nhất định phải nhìn! Không tìm được người cần tìm, thì nàng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa, phải nhanh chóng ra khỏi đây, nàng mới cảm thấy an toàn.

“Ngọc Nhi Tiểu thư! Nó tỳ cuối cùng cũng tìm được ngài rồi.” Một cô gái chạy tới về phía Tôn Ngọc Nhi, hưng phấn kéo tay nàng. Tôn Ngọc Nhi bất ngờ bị kéo lại về phía sau, cũng may hai chân nàng đứng vững, không bị té ngã ra.

Nàng quay mặt lại, cổ vùng vẫy thoát tay ra, nàng thiếu chút nữa đã bị dọa cho giật mình rồi. Lúc giương mắt lên, nhìn rõ cô gái trước mắt, nàng không khỏi kinh ngạc: “A Tranh?” Nàng xác nhận đối phương chính là A Tranh, vui tới mức cười khép cả hai mắt lại. Thật tốt quá! Cuối cùng cũng tìm được người cần tìm.

“Ngài đã đi đâu vậy? Ngài làm tiểu thư rất lo lắng đó. Tiểu thư còn lên sai hạ nhân đi tìm ngài, nhưng vẫn chưa có tin tức gì, không nghĩ tới lại gặp ngài ở đây.” A Tranh vừa gặp Tôn Ngọc Nhi, đã xúc động nói không ngừng, còn lo lắng nhìn Tôn Ngọc Nhi từ trên xuống dưới, thấy Tôn Ngọc Nhi không bị thương tích gì mới thoáng yên tâm.

“Ta không sao, việc này nói ra rất dài.” Bị vẻ mặt kích động của A Tranh làm cho chọc cười, Tôn Ngọc Nhi còn muốn an ủi nàng thêm, chợt lại nhớ tới có việc cần làm ngay, liền vội nói: “Bây giờ không nên nói nhiều nữa, mau dẫn ta đi gặp tỷ tỷ đi.” Nơi đây là sân sau của Tiêu gia trang, không tiện để nói chuyện, nếu để người ta nghe được thì không hay.

“Vậy nô tỳ đưa người đi gặp tiểu thư, chắc giờ tiểu thư cũng đang đợi ngài đó.” A Tranh thấy vẻ sốt sột của Tôn Ngọc Nhi, cũng không dám chậm trễ liền dẫn đường ngay.

A Tranh cùng với Tôn Ngọc Nhi vòng qua các lối đi vắng người, khi hai người họ đi cũng không hề gặp bất cứ ai, nên cũng không lo lắng bị người khác nhìn thấy.

Nơi A Tranh dẫn Tôn Ngọc Nhi đi, chính là tiến vào hậu viện nhỏ ở sân lớn phía Tây, theo lời A Tranh nói thì nơi này đã được Tôn Tử Lang bao trọn. Nàng vừa nghe từ A Tranh nói Tôn Tử Lang cũng ở Tiêu gia trang, cũng không tỏ ra ngạc nhiên gì nhiều. Tiêu Hoa Đình vừa là lễ hội lớn, cũng là cuộc thi được tổ chức long trọng. Tôn Sư Bình tới thì dĩ nhiên Tôn Tử Lang cũng sẽ không chịu ngồi yên ở nhà để chịu thiệt.

Tôn Sư Bình đưa con gái tới để thi, Tôn Tử Lang làm sao có thể chịu thua, cho nên ông ta cũng sẽ đưa nhi nữ tài giỏi của mình để tới. Chỉ là tại sao khi nàng trốn ở trong phòng của mấy thí sinh thì trình duyệt lại không thấy nhi nữ của Tôn Tử Lang? Lại càng không thấy tỷ tỷ!

Lúc đi trên hàng lang dài, nàng quay sang hỏi A Tranh: “Tại sao tỷ tỷ không ở chung với Hiểu Thanh?”

A Tranh khẽ nhún mày, cảm thấy khó hiểu tại sao Ngọc Nhi tiểu thư lại biết Hiểu Thanh tiểu thư cũng ở đây? Dù rất thắc mắc, nàng vẫn trả lời: “Vòng đầu của trình duyệt được chia ra hai phòng để thí sinh ở, một là ở hậu viện phía Nam, nơi còn lại là phía Tây. Tiểu thư được sắp xếp ở phía Tây, còn Hiểu Thanh tiểu thư thì ở phía Nam, nên không cùng ở chung một chỗ.” A Tranh đáp, rồi nàng nhìn Tôn Ngọc Nhi: “Nhưng sao tiểu thư hỏi thế? Ngài đã gặp Hiểu Thanh tiểu thư ư? Mà tiểu thư sao lại ở Tiêu gia trang?” Nàng nhớ khi này có hỏi câu này, nhưng tiểu thư chưa trả lời.

Phải trả lời thế nào nhỉ? Tôn Ngọc Nhi nghĩ một lúc mới nói: “Ta vô tình thấy Hiểu Thanh đi chung với một hàng với những cô gái khác, nghĩ là họ tới để tham gia trình luật. Ta nghĩ cũng có tỷ tỷ trong ấy, nhưng nhìn kỹ bọn họ, lại không thấy tỷ tỷ đâu hết. Ta còn tưởng là tỷ tỷ không tham gia thi Tiêu Hoa Đình nữa chứ!” Nàng tìm đại lý do nói ra, che đi việc nàng ở cùng với Nam Cung Hàn, làm sao có thể nói rằng là nàng trốn ở trong phòng nhìn lên họ thi trình luật nên mới biết Tôn Hiểu Thanh cũng tới.

Còn câu hỏi cuối của A Tranh, nàng cũng không biết phải nói như thế nào, nàng cũng không thể nói là nàng được Nam Cung Hàn đưa nàng tới đây được, nên chỉ biết tìm có lẽ tránh.

A Tranh nghe xong cũng không tỏ vẻ nghi ngờ gì, cũng không thắc mắc hay hỏi gì thêm, có thể nàng ấy cũng nhanh ý thức được Tôn Ngọc Nhi không muốn trả lời câu hỏi của nàng, nên mới im lặng không hỏi nữa.

Hai người đều trầm mặc bước đi, tức khắc đã đi tới trước căn phòng sau dãy hành lang bên trái. A Tranh đi tới, gõ lên cánh cửa.

“Tiểu thư! Là A Tranh đây!” A Tranh lớn tiếng kêu lên.

Tôn Ngọc Nhi đứng phía sau A Tranh, mắt quan sát xung quanh.

Hành lang rất yên tĩnh, ngay cả một bóng người đi qua cũng không thấy. Lúc nàng đã xem xong chỉ vừa quay mặt lại đã thấy cửa mở ra, người đi ra là một cô gái cao gầy, mặt thon gọn, ánh mắt cân trọng nhìn trái nhìn phải. Tôn Ngọc Nhi nhận ra người này, đó Tiểu Thu, tỷ nữ bên cạnh tỷ tỷ.

“Ngọc Nhi tiểu thư, cuối cùng cũng tìm thấy ngài! Tiểu thư mau vào đi.” Tiểu Thu khi nhìn thấy Tôn Ngọc Nhi thì rất vui vẻ, nàng hơi dịch người sang một bên để Tôn Ngọc Nhi cùng A Tranh đi vào.

Vừa mới bước vào phòng, mùi hương của tinh dầu đã xông vào mũi, Tôn Ngọc Nhi hít thật sâu ngửi lấy mùi hương, toàn thân nàng như được thư giãn, thoải mái ra không ít.

A Tranh cầm cái khay đặt ở trên bàn lên, rồi nói với Tôn Ngọc Nhi: “Nô tỳ đi lấy trà và điểm tâm, ngài ở đây đợi một chút.” Dứt lời xong, nàng kêu Tiểu Thu: “Người mau vào phòng trong gọi tiểu thư ra.” Đây là tiểu thư dặn nàng, nếu gặp được Ngọc Nhi tiểu thư thì phải kêu người gọi tiểu thư ra, nếu không nàng làm sao có gan lớn kêu người khác làm phiền tiểu thư chứ.

Trong phòng có ngăn cách một gian phòng nhỏ bằng một tấm màn, hơn nữa gian phòng có cách âm rất tốt, nên người bên ngoài nói gì thì người bên trong cũng sẽ không nghe thấy. Tiểu Thu làm theo lời A Tranh, vén màn lên, rồi đi vào trong phòng.

A Tranh cũng đã đi ra ngoài, Tôn Ngọc Nhi nhìn khắp phòng một lúc rồi mới ngồi xuống ghế. Trên bàn trái một tấm khăn lớn màu đỏ tươi, còn có một bình hoa hồng được đặt lên, cánh hoa hồng xinh đẹp còn dính chút nước, trông đẹp vô cùng!

Nàng chống tay dưới cằm, hơi thất thần ngắm mấy đóa hoa hồng trong bình. Bỗng bên trong gian phòng có tiếng bước chân, sau đó tấm màn được người ta vén lên.

Nghe có tiếng động sau lưng, Tôn Ngọc Nhi còn đang ngẩn người chợt giật mình, nàng theo bản năng ngoảnh mặt lại.

Nhìn đôi giày đỏ thêu cành mai vàng, rồi theo tầm mắt di chuyển nhìn lên tà váy đỏ rực, tiếp tục nhìn lên, chính là vạt áo mỏng tanh trên ngực, để lộ cả dây yếm màu trắng trên cổ áo.

Không những quyến rũ mà còn nóng bỏng kêu gọi, đây đúng là muốn làm máu mũi muốn phun ra mà!

Nàng khó khăn nuốt nước bọt một cái, lại giương mắt lên nhìn gương mặt kia.

Kiểu điểm rực rỡ, đây là bốn chữ duy nhất để hình dung đối phương.

Tôn Bảo Cầm bước tới gần, tà váy dài theo bước chân của nàng mà bay bổng, như cánh hoa bay tán loạn trong gió, ngay cả A Tranh ở đằng sau cũng nhìn đến ngây người.

Tôn Ngọc Nhi vẫn còn bị thứ trước ngực của Tôn Bảo Cầm làm cho quên đi việc muốn nói gì, chỉ chăm chú nhìn cái yếm trắng ẩn hiện bên trong vạt áo mỏng.

“Biểu tỷ, thật đẹp!” Liếm đôi môi khô khốc, Tôn Ngọc Nhi trầm trồ khen một câu, mắt vẫn không khỏi thứ lòi ra trước ngực Tôn Bảo Cầm, luyến tiếc hâm mộ: “Biểu tỷ có thân hình thật đẹp!”

“Vậy sao?” Tôn Bảo Cầm kéo dài giọng điệu, uyển chuyển như khúc nhạc êm ái. Nàng tiến tới sát bên người Tôn Ngọc Nhi, vươn mấy ngón thon thon dài ra, nâng cằm Tôn Ngọc Nhi lên. Mấy kẻ nhướng lên, cười quỷ dị nhìn Tôn Ngọc Nhi. “Biểu muội cảm thấy ta rất đẹp sao? Nhưng muội biết không? Từ ngày hôm qua khi muội tự nhiên biến mất. Ta đã gầy hơn trước, còn mắt ngủ nghiêm trọng, ăn uống không ngon. Muội nói thử xem ta thật sự đẹp ư? Muội không nhận ra vẻ ốm yếu của ta hay sao?”

“A...” Về mặt người trước mắt dù là cười, nhưng theo nàng thấy thì đây chính là dấu hiệu của yên bình khi cơn bão sắp nổi lên.

“Ha ha... muội thấy tỷ vẫn rất tốt mà!” Tôn Ngọc Nhi cười gượng vài tiếng, gỡ lấy ngón tay đang đặt trên cằm ra. Xem ra biểu tỷ thật sự rất giận, lần này

không biết sẽ xử nằng thế nào.

Tôn Bảo Cầm khinh bỉ liếc Tôn Ngọc Nhi một cái, cũng không dài vòng nữa, nằng ngồi xuống ghế, nhàn nhạt nói thẳng: “Bây giờ mau giải thích cho ta biết tại sao lại bỏ đi?”

Câu này dĩ nhiên là hỏi Tôn Ngọc Nhi về việc bỏ đi khỏi Tôn gia.

“Chắc tỷ ở Tôn gia cũng nghe người khác kể sơ qua rồi, cần gì muội kể lại?” Nằng uể oải nghiêng đầu nằm sấp trên bàn, ngón tay trắng nõn khẽ duỗi ra, sờ lên cánh hoa hồng trong bình. Bữu môi nói: “Vừa thấy muội, tỷ chẳng hỏi coi muội có bị gì không? Lại còn oán trách muội, thật là làm người ta tổn thương mà!”

Hai mắt nhỏ ửng hồng, cái mũi cao khẽ nhăn lại, biểu hiện y như cô gái nhỏ bị ức hiếp. Tôn Bảo Cầm xem như không thấy bộ dáng đáng thương của đôi phượng, tự nhiên một tay chống má, tay khác gõ nhẹ trên mặt bàn. Mái tóc dài đen tuyền theo động tác chống tay của nằng mà buông thả xuống bờ vai, để lộ cái cổ trắng ngần, chỉ là một cái động tác tùy ý, nhưng lại đẹp đến mê người.

“Thôi đi, lời của người Tôn gia đáng tin ư? Nếu tỷ biết chi tiết, thì cần phải hỏi muội sao?” Tôn Bảo Cầm cao giọng lên, ánh mắt vốn dịu dàng tức khắc lại nổi lên vẻ tức giận: “Tỷ thấy muội sống rất tốt, còn ăn mặc xinh đẹp thế kia, có chỗ nào khổ sở chứ!” Liếc nhìn bộ đồ gấm xanh ngọc trên người Tôn Ngọc Nhi, sâu trong đáy mắt khẽ hiện lên vẻ trầm tư.

Tôn Ngọc Nhi ngồi bật dậy, hai mắt đáng thương chớp chớp: “Được rồi, tỷ đừng giận nữa. Giờ tỷ hỏi cái gì muội cũng sẽ trả lời, vậy đã được chưa?”

“Xem như muội biết điều.” Tôn Bảo Cầm thấp giọng nói một câu, rồi đưa mắt sang nhìn A Tranh: “Người ra ngoài hậu viện canh gác, ai tới đều phải thông báo với ta một tiếng.”

A Tranh thành lễ lèn lui ra ngoài, lúc cánh cửa đóng lại, Tôn Ngọc Nhi mới thoải mái thở nhẹ ra, khi ngẩng đầu nhìn Tôn Bảo Cầm đầy vẻ biết ơn: “Biểu tỷ thật hiểu muội.”

“Nhưng tỷ thấy bản thân đối với muội vẫn chưa hiểu hết hoàn toàn.” Tôn Bảo Cầm hờ hững thốt ra một câu nói thâm ý.

Tôn Ngọc Nhi hơi giật mình, mắt khẽ đảo quanh: “Biểu tỷ thật biết nói đùa, bản tính của muội như thế nào, tỷ không phải rõ hơn bất cứ ai sao?”

Lúc Tôn Ngọc Nhi vừa thấy Tôn Bảo Cầm không hề nhắc về việc bỏ đi hôm ấy, còn có ý nói vòng vo chuyện khác, ý tứ rõ ràng là không muốn nhắc đến. Vừa rồi khi nói chuyện, Tôn Ngọc Nhi lơ đãng sẽ liếc trộm A Tranh vài lần, hành động này của nằng chính là muốn để Tôn Bảo Cầm thấy, đối với một người thông minh như Tôn Bảo Cầm sao lại không nhận ra hàm ý của Tôn Ngọc Nhi chứ, nên nằng mới kêu A Tranh lui ra ngoài, còn ra lệnh để nằng ấy đi tới ngoài hậu viện, chính là để phòng để tránh A Tranh đứng ngoài cửa vô ý nghe được.

“không cần phải nói nhiều, mau nói về việc chính đi.” Vừa nhắc đến việc này, sắc mặt Tôn Bảo Cầm trở nên nghiêm trọng: “Đêm hôm qua muội rời khỏi cùng Hàn Lăng vương đã khiến cả Tôn gia xáo động, hỗn loạn một trận không phải nhỏ. Phụ thân cùng ta lúc nửa đêm trở về phủ đã ngay lập tức bị tổ mẫu tức giận kể lể cho một trận. Ngài nói muội không giữ ý tứ, không biết thân biết phận, dám cả gan bỏ nhà đi cùng với Hàn Lăng vương, đem mặt mũi Tôn gia bôi xấu ra ngoài, còn làm ảnh hưởng đến danh dự của hoàng thất. Phụ thân khi nghe xong rất tức giận, nhanh chóng phái hạ nhân trong phủ ra ngoài để tìm muội, còn nói nếu bắt người về sẽ dùng gia pháp xử phạt.”

Tôn Ngọc Nhi bình tĩnh nghe Tôn Bảo Cầm kể, nằng sớm biết người của Tôn gia sẽ không để yên cho nằng, việc phái người đi bắt nằng cũng là việc sớm muộn. Giờ khi nghe xong, trong lòng ngoại trừ khó chịu ra cũng không tức giận gì nhiều, ngược lại nằng lại thấy phiền muộn.

Nếu Tôn gia phái người tìm nằng, thì nhất định sẽ lục soát cả khắp nơi trong kinh thành. Lúc đó nằng phải trốn ở đâu đây?

“Nếu như lúc đó tỷ không theo phụ thân tới chùa cầu phúc, thì có thể ở nhà ngăn cản muội giờ trò tùy hứng rồi.” Tôn Bảo Cầm vừa nghĩ đến cục diện rối rắm hiện giờ ở Tôn gia, không khỏi đau đầu vuốt trán.

Đêm hôm đó đúng là không nhìn thấy Tôn Bảo Cầm cùng với Tôn Tử Lang, nếu không với bản tính thâm sâu khó đoán của Tôn Tử Lang, thì nhất định sẽ không dễ dàng để Tôn Ngọc Nhi bỏ nhà đi như thế. Ông ta so với Tôn Sử Bình có gan lớn hơn nhiều, làm quan trong triều nhiều năm như thế đương nhiên kinh nghiệm đối phó với người khác dĩ nhiên cao thâm hơn Tôn Sử Bình. Đối mặt trực tiếp với Nam Cung Hàn, ông ta có đủ bản lĩnh để ứng phó. Đáng tiếc, khi ấy ông ta không có mặt ở đó.

Tôn Ngọc Nhi không vui nhún mày: “Mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, giờ cũng không thay đổi được gì.” Nằng rầu rĩ than thở: “Nên tỷ nghĩ xem có cách nào giải quyết chuyện này không?”

Tôn Bảo Cầm lắc đầu, giọng nói hơi do dự vang lên: “Hiện giờ tỷ vẫn chưa nghĩ ra cách nào.” Nằng nâng mắt lên, chăm chú quan sát Tôn Ngọc Nhi: “Rốt cuộc tại sao Hàn Lăng vương lại dẫn muội đi? Còn nữa, muội với ngài ấy đã đi đâu? Có quan hệ như thế nào? Câu cuối cùng là tại sao muội lại ở Tiêu gia trang?”

Liên tiếp mấy câu hỏi dồn ép Tôn Ngọc Nhi trở nên hoang mang né tránh, dù là câu nào nằng cũng không thể trả lời thành thật được: “Thật ra muội với Hàn Lăng vương không có bất cứ quan hệ gì hết, có thể là ngài ấy thấy muội sắp bị phạt nặng nên mới rù lòng thương xót đem muội rời khỏi. Sau khi ngài ấy đem muội ra khỏi phủ thì ngài ấy để muội ở đó ngoài đường một mình, rồi cho muội ít bạc, rồi đi mất. Muội cảm bạc rồi đi lang trong kinh thành, thấy có quán trọ nên tới đó để ở qua đêm.”

Thấy ánh mắt dò xét của Tôn Bảo Cầm luôn nhìn nằng, Tôn Ngọc Nhi vờ trấn tĩnh kể tiếp: “Sáng hôm sau lúc muội đi trên đường vô tình bắt gặp một vị

công tử bị người khác trộm tiền, muội kêu lên ngăn cản nhắc nhở người ta, tên ăn trộm đó trong lúc sắp lấy được túi tiền liền bị phát hiện rồi nhanh chóng bị bắt được. Vị công tử kia rất biết ơn muội, liền hỏi thăm gia đình ở đâu để tới cảm tạ. Lúc đó muội không dám nói gì nhiều, chỉ nói mình họ Tôn. Tỷ biết đó, ở kinh thành người họ Tôn có rất nhiều, nên muội không sợ bị người khác nhận ra thân phận. Nhưng ai biết được mọi chuyện không suôn sẻ như muội nghĩ.”

Nàng nói tới đây lại thở dài: “Không ngờ vị công tử đó lại nói hình như trông muội rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó rồi. Khi đó muội vô cùng sợ hãi, nghĩ người này có khi từng gặp muội ở đâu đó nên nhận ra muội là tiểu thư của Tôn gia hay không? Trong lúc muội định quay lưng bỏ chạy, thì vị công tử đó bất ngờ nắm tay muội, nói tên muội chính là Tôn Thanh Vũ! Hắn kể rằng đã từng gặp qua Tôn Thanh Vũ ở bữa tiệc đầy tháng của tiểu công tử phủ Trịnh quốc công vào ba ngày trước. Cho nên muội nghĩ chắc hẳn đã nhầm muội là tỷ tỷ Tôn Thanh Vũ, mà muội lúc đó không tiện giải thích, gương mặt muội giống với tỷ tỷ như vậy, nếu giải thích thì chẳng phải sẽ nói muội là muội muội song sinh của Tôn Thanh Vũ ư?”

“Đến lúc đó hẳn ta tất nhiên sẽ biết muội là ai, lỡ như hẳn tới Tôn gia nói tung tích của muội thì sao đây? Nên muội tương kế tựu kế, không dám thừa nhận mình là Tôn Thanh Vũ, mà chỉ nói có việc phải đi trước phải cáo từ. Trong lúc muội sắp đi thì vô tình nghe thấy hạ nhân bên cạnh hẳn ta nói thời gian không còn sớm nữa, phải nhanh đến ghi danh Tiêu Hoa Đình.”

“Muội nghe xong liền nghĩ, Tiêu Hoa Đình là cuộc thi lớn, phụ thân và đại bá tuyệt đối sẽ không bỏ qua, mà trong các tiểu thư ở Tôn gia thì tỷ là người có học vấn giỏi ngang bằng với Tôn Thanh Vũ, đại bá làm sao không dẫn tỷ đi cùng, nếu như muội có thể tới chỗ ghi danh Tiêu Hoa Đình, biết đâu có thể gặp tỷ? Nên muội mới nói với vị công tử kia rằng muội cũng đang định đi ghi danh thi Tiêu Hoa Đình, nên muốn ngồi xe ngựa của hẳn để đi nhờ.”

“Bản tính của người này cũng coi như tốt bụng, liền đồng ý ngay. Sau khi muội tới Tiêu gia trang liền tìm cơ hội rời khỏi hẳn, muội tranh thủ đi khắp nơi trong Tiêu gia trang chỉ mong sớm có thể tìm được tỷ. Muội đi loay quanh một hồi lại không ngờ gặp được A Tranh, chuyện tiếp tiếp theo không cần nói, tỷ cũng biết rồi đó.”

Tôn Ngọc Nhi nói xong một hơi dài, cổ họng cũng khô khốc, nàng không dám biểu hiện quá khản trương, chỉ sợ sẽ bị nhìn ra điểm khác thường, nàng vội nhẹ trước ngực, trấn an chính mình.

Tôn Bảo Cầm nghe xong liền trầm mặc suy nghĩ, ngoài trừ việc Hàn Lăng vương tự nhiên dẫn Tôn Ngọc Nhi đi, việc này có vài phần nghi vấn rất lớn. Ai đòi một Vương gia cao quý lại xen vào việc quan thần dạy dỗ nữ nhi? Còn tùy tiện đem nhi nữ của người ta đi mất mà không có lý do? Đây là chỗ khó hiểu mà Tôn Bảo Cầm nghĩ mãi không ra.

Còn những điểm khác trong câu chuyện của Tôn Ngọc Nhi kể đều không có chỗ nào sơ hở không ổn. Đúng là vào ba ngày trước nhị thúc Tôn Sử Bình có dẫn Tôn Thanh Vũ tới tham dự lễ đầy tháng con trai của phủ Trịnh quốc công, hôm ấy khi nhị thúc trở về còn vui vẻ nói bữa tiệc rất náo nhiệt, Trịnh quốc công còn mời rất nhiều công tử thế gia giàu có tham dự. Nhị thúc còn nói quen không ít công tử ưu tú hơn người, còn cười nói sẽ làm mai hôn sự cho những nhi nữ khác của ông ta.

Nếu không tin câu chuyện này thì thật không tìm ra lý do gì Tôn Ngọc Nhi có thể tới Tiêu gia trang, còn Hàn Lăng vương là nhân vật như thế nào trong kinh thành không ai không biết, làm sao có thể quên biết Tôn Ngọc Nhi đây? Thà tin câu chuyện này còn hơn tin Hàn Lăng vương có dính dáng đến Tôn Ngọc Nhi.

Hơn nữa câu chuyện hết sức hợp tình hợp lý, không chỗ tìm ra chỗ không ổn. Tôn Ngọc Nhi lại là nha đầu khờ khạo, ở Tôn gia bao lâu năm qua chưa từng bịa chuyện gây thị phi, lời nói dĩ nhiên có phần tin cậy.

Tôn Bảo Cầm suy xét một lúc đều thấy ổn, hai hàng lông mày vốn còn nhíu lại giờ đã nhướng cao lên, khóe môi bất giác cong lên cười nhạt: “Nếu vậy Hàn Lăng vương trước khi đi có nói gì với muội không? Ví dụ như là ngài có nói lý do tại sao lại dẫn muội đi khỏi Tôn gia?”

Phản ứng Tôn Bảo Cầm không giống như là đang nghi ngờ, cũng không truy hỏi điều gì, Tôn Ngọc Nhi thoáng yên tâm, lúc này biểu hiện ra vẻ nhàn nhai, bùi bùi không vui: “Không có, ngài ấy rất lạnh lùng, lúc ra khỏi phủ không bao lâu, ngài ấy liền quăng muội ở giữa đường đêm khuya, không nói câu nào liền đi khỏi. Giờ nghĩ lại muội còn thấy sợ vô cùng, người ta nói không sai tí nào, Hàn Lăng vương đúng là tính khí khó lường, hành động thì lại khó hiểu, cũng chẳng biết ngài ấy đang nghĩ cái gì nữa.” Nàng càng biểu hiện vẻ bất mãn buồn bực ra ngoài, càng làm tăng thêm độ tin cậy của lời nói.

Quả nhiên khi Tôn Bảo Cầm nghe xong, lại nhìn vẻ khó chịu trên mặt Tôn Ngọc Nhi, sự nghi ngờ chút ít trong lòng nàng hoàn toàn biến mất. Đúng là lời đồn bên ngoài về bản tính của Hàn Lăng vương rất thất thường, là người có tính tình khí nắm bắt nhất trong các vị Vương gia, nên theo lời kể của Tôn Ngọc Nhi quả thật có vài phần giống thật.

Tôn Ngọc Nhi âm thầm cụp mắt xuống, cũng thật may đầu óc nàng nhanh trí, mới bịa ra chuyện để đối phó biểu tỷ, nếu không cứ bị tra hỏi như thế sớm muộn gì cũng bị bại lộ.

Nàng thấy còn tiếp tục về đề tài này chắc chắn mọi chuyện sẽ càng rối, nên khéo léo nói sang chuyện khác: “Đúng rồi biểu tỷ, Quần Mặc có đi theo tỷ tới không?” Nàng e dè hỏi Tôn Bảo Cầm, đây là một trong những nguyên nhân nàng muốn gặp Tôn Bảo Cầm.

“Nếu không dẫn hẳn theo, muội nghĩ khi hẳn trở về phủ mà không thấy muội thì sẽ bình tĩnh được à? Có khi đã phát điên quậy phá khắp nơi rồi.” Tôn Bảo Cầm chán ghét nhăn mặt: “Cái tên đó đúng là khó đối phó, muốn dụ hẳn ngoan ngoãn đi theo tỷ quả thật tốn không ít thời gian.”

“Hắn là thị vệ của muội, dĩ nhiên là trung thành với muội rồi, đâu có thể dễ dàng bị tỷ mua chuộc như thế!” Tôn Ngọc Nhi vừa nghĩ tới thị vệ theo bên mình, không khỏi kiêu ngạo cười thành tiếng.

Quần Mặc là thị vệ được đại cửu Hạ gia phái tới để bảo vệ Tôn Ngọc Nhi, hẳn cũng đã đi theo Tôn Ngọc Nhi được bốn năm rồi. Võ công có thể nói là lợi hại vô cùng! Chỉ tiếc...

“Trung thành thì có ít lợi gì? Đầu óc không bình thường, có khi lại nổi cơn điên. Hạ gia phái hấn tới bảo vệ muội hay là hại muội đây?” Tôn Bảo Cầm khinh thường hừ lạnh: “Cửu cửu của muội phái hai thị vệ đến bảo vệ muội và Tôn Thanh Vũ, nhưng hai tên thị vệ đó đúng là khác biệt. Thị vệ của Tôn Hiểu Thanh thì thông minh cẩn thận, còn thị vệ của muội thì sao? Chính là có đầu óc có bệnh, lại mắc chứng hoang tưởng nghiêm trọng, suốt ngày cứ nói mình là sát thủ, cần đi thi hành theo dõi mục tiêu gì đó. Tỷ thấy bệnh của hấn còn nặng hơn người điên.”

Nghĩ tới căn bệnh của thị vệ thân cận nhà nàng, Tôn Ngọc Nhi đúng là rất ảo não: “Mặc dù suy nghĩ hấn không được bình thường lắm... nhưng hấn đối với muội rất nghe lời, có hấn bên cạnh, muội thấy rất an toàn.”

Tôn Bảo Cầm chỉ cần nhìn vẻ mặt này của Tôn Ngọc Nhi, cũng biết biểu muội này không nghe lọt tai nàng nói, chỉ biết lắc đầu: “Tỷ thấy ở bên cạnh hấn, muội cũng sắp không bình thường rồi, ai đời lại giữ người điên ở bên người chứ!” Như nghĩ tới điều gì, nàng ngược mắt lên nhìn Tôn Ngọc Nhi: “Mà tỷ nhớ hấn luôn bảo vệ muội không rời mà? Nhưng hôm qua khi tỷ lên tới phòng muội lại thấy hấn ngậy người đứng trong phòng muội. Cũng may tỷ nhanh chóng kéo hấn rời khỏi đó, tìm cách dụ hấn, nói chỉ cần đi theo tỷ thì sẽ kiếm được muội. Tên đầu óc bả đầu đó liên tin ta, chỉ là hấn cũng thật cố chấp, mặc dù tin tỷ, nhưng cứ cách mấy phút là xuất hiện hỏi muội ở đâu. Thật phiền phức mà!”

Hai tay chống bên hai bên má, nàng mệt mỏi than dài: “Tỷ cũng biết hấn mắc chứng hoang tưởng rồi đó, lâu lâu sẽ nói mình là sát thủ, rồi bắt muội ra mệnh lệnh cho hấn đi theo dõi ai đó, nếu không hấn sẽ làm phiền bám chặt không tha. Nên hôm qua khi ra khỏi phủ đi dạo, muội định sẽ chỉ đại một người qua đường, để hấn có thể theo dõi cho thỏa mãn, không nghĩ tới lại khiến khi về phủ lại xảy ra chuyện.”

Tôn Ngọc Nhi buồn rầu nói một hồi, lại nhớ đến chuyện gặp mỹ nhân ngoài phố, cảm thấy kể chuyện này không có gì không ổn, nên liền phần chấn kể việc nàng cứu mỹ nhân ra sao cho Tôn Bảo Cầm nghe.

Nghe xong, phản ứng đầu tiên của Tôn Bảo Cầm là nhăn mày lại: “Trên đời này có người tốt như vậy sao? Vì muốn cảm tạ muội mà mời muội đi ăn? Còn chu đáo trả tiền... đây cũng thật là quá nhiệt tình rồi.”

Quan trọng là ngay từ xuất hiện, cô gái đó đã tiếp cận Tôn Ngọc Nhi...

Tôn Ngọc Nhi thấy lời Tôn Bảo Cầm hoàn toàn đúng, còn tán thành gật đầu: “Mới đầu muội cũng không nghi ngờ gì, nhưng lúc ăn cơm thì cô ta cứ ăn cần quá mức, giống như là hai người quen biết nhau rất lâu vậy, lúc đó muội đã bắt đầu nghi cô ta có mục đích không tốt.”

Nàng vừa nói xong thì trên mái nhà phát ra âm thanh lạt cắt khó hiểu, Tôn Ngọc Nhi sững sốt, nghi hoặc nhìn lên trên: “Lúc này là tiếng gì thế?”

Tôn Bảo Cầm cũng nghe thấy, nhưng không để tâm: “Chắc là con chuột bò trên mái nhà, muội đừng để ý, mau nói tiếp chuyện của muội đi.”

Nghĩ biểu tỷ nói đúng, chắc chỉ là tiếng con chuột chạy trên nóc nhà, nên nàng không nhìn lên trên nữa, tiếp tục nói: “Tỷ không biết đâu, cô gái đó đúng là rất xinh đẹp, lại còn rất quý phái cao quý, vậy mà lại phóng khoáng mời muội đi ăn, còn nói sẽ rất nhiều lời hỏi thăm chăm sóc ân cần, đúng là rất kì lạ đó!”

“Vậy càng có vấn đề!” Tôn Bảo Cầm cười lạnh: “Một cô gái sau khi được người tốt cứu ra khỏi người xấu, thì đa số cô gái sẽ đa tạ bằng lời nói rồi về nhà, một số cô gái khác thì dùng tiền để báo đáp. Nếu người cứu họ là nam thì các cô gái dù có nhiệt tình mời đi ăn hay ân cần hỏi thăm thì cũng không phải chuyện gì lạ. Nhưng lần này muội chỉ là một cô bé, cô ta hành động như thế cũng quá quái dị, chỉ sợ là có mục đích tiếp cận muội.”

Lần này trên mái nhà tiếp tục vang lên âm thanh kì lạ, như là có thứ gì bị bẻ đi vậy, Tôn Ngọc Nhi dù nghe cũng không thêm để ý nữa, vẫn hăng say nói tiếp: “Nên muội mới nghĩ nếu cô gái này có mục đích tiếp cận muội, nên nhất định sẽ xuất hiện trước mặt muội, hiện giờ muội đang chờ cô ta xuất hiện, để khẳng định sự nghi ngờ trong lòng muội.”

“Nếu cô ta thật sự xuất hiện lần nữa, thì chắc chắn có vấn đề.” Tôn Bảo Cầm nhếch môi, lạnh nhạt cười mỉa mai: “Việc này làm tỷ nhớ đến chuyện của Vân phu nhân. Nhớ trước đây khi Tôn Tiết Nhu đi ra khỏi phủ, vô tình gặp mấy tên ăn mày bên ngoài, bọn chúng xông tới định ăn cướp, không ngờ lại xuất hiện một cô gái đứng cảm động ra bảo vệ Tôn Tiết Nhu. Mẫu thân của Tôn Tiết Nhu sau khi biết liền thu cô gái đó làm nô tỳ trong phủ, cho một vị trí an nhàn mà là việc, mà cô ta cũng coi như có thủ đoạn, vào phủ được hai tháng đã được nhị thúc nhìn trúng, trở thành phu nhân trong phủ.”

Tôn Ngọc Nhi cũng đã nghe về chuyện Vân phu nhân, giờ nghe xong, trong đầu nàng hiện lên một ý nghĩ: “Muội đang nghĩ Hàn Nương tiếp cận muội chính là muốn vào Tôn phủ, có thể cô ta biết muội là ai, nên mới lợi dụng việc muội cứu cô ta để làm quen muội. Sau đó kiếm cơ mời cơm để rồi đổi xử thân thiết với muội, rồi sẽ tìm cơ hội liên tiếp xuất hiện nói chuyện với muội. Nếu cô ta có thành công thì sẽ bịa ra lý do cần tiền nuôi sống mình gì đó nên cần công việc, nếu muội bị mua chuộc thành công thì sẽ thương hại cô ta, rồi tìm cách đưa cô ta về làm nha hoàn. Sau khi cô ta tiến vào phủ, sẽ tìm cách quyến rũ phụ thân hay đại bá, nếu một trong hai người nhìn trúng cô ta thì sẽ nạp cô ta làm thiếp, đến lúc đó cô ta sẽ một bước lên mây rồi!”

Dù đây chỉ là suy đoán mò của nàng, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Lúc này trên mái nhà cũng vang lên âm thanh thật lớn, so với tiếng vừa rồi còn lớn hơn, khiến hai người ngồi trong phòng không muốn chú ý cũng khó.

Tiếng động không nhỏ, vang khắp cả căn phòng, cũng vào lúc này hai cánh cửa sổ khẽ lay động, gió lạnh bên ngoài như cố tình bay vào, muốn thêm sự ớn lạnh vào thời điểm này.

Tôn Ngọc Nhi cùng Tôn Bảo Cầm đồng thời nhích lại gần nhau, bốn con mắt cùng lúc nhìn lên, trên trần nhà không biết từ khi nào có lỗ hổng to bằng một bàn tay, âm thanh lớn vừa rồi cũng im bặt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ân mạng (1)

Tôn Bảo Cầm nhìn lỗ hồng trên trần nhà, về mặt nhấn lại: “Không nghĩ tới hậu viện của Tiêu gia trang lại cũ kỹ như thế, chỉ có mái nhà cũng dễ bị hư hỏng. Uống phí phụ thân tỷ bỏ hai mươi lượng bạc lớn để thuê chỗ này cho tỷ nghỉ ngơi.”

“Chắc là họ quên sửa chữa lại, lát nữa ra ngoài, tỷ kêu người sửa lại là được thôi.” Tôn Ngọc Nhi nhìn lỗ hồng ở trên, cũng không để ý gì nhiều, tùy tiện nói sang chuyện khác: “Mà biểu tỷ lần này đi tới Tiêu gia trang, có mang theo Quần Mặc không?”

“Muội nghĩ tỷ có thể dẫn hần theo trước mắt mọi người được à?” Tôn Bảo Cầm liếc Tôn Ngọc Nhi một cái, cười mỉa mai nói: “Tên Quần Mặc đó lúc điên lúc tỉnh, cũng chẳng biết khi nào hần lên con. Tỷ cũng đâu có khờ mà tùy tiện dẫn hần đi cùng được.”

Mỗi lần nhắc đến thị vệ Quần Mặc, Tôn Bảo Cầm luôn biểu lộ vẻ khinh thường ra bên ngoài, không phải là nàng có thành kiến với tên kia, chỉ là đối với những kẻ vô dụng, xưa nay nàng luôn nhìn không vừa mắt.

Khẽ vuốt mái tóc dài trước ngực, Tôn Bảo Cầm thấy vẻ thất vọng trên mặt Tôn Ngọc Nhi, nàng cũng không đành lòng, liền an ủi: “Thế này đi, để tỷ sắp xếp cho muội chỗ ở tốt. Sau đó đợi mọi chuyện êm xuôi xong, tỷ sẽ sai người đưa Quần Mặc tới chỗ của muội.”

Tôn Ngọc Nhi suy nghĩ một lúc, thấy chỉ có cách này là tốt nhất, liền gật đầu đồng ý. Tôn Bảo Cầm thấy thế thì hài lòng mỉm cười: “Thôi được rồi, muội đừng lo lắng quá nhiều. Mọi chuyện cứ từ từ mà nghĩ cách, bây giờ chỉ có cách này là tốt nhất cho muội thôi.”

Đúng lúc này Tiểu Thu đẩy cửa bước vào, nàng ấy đi tới gần bàn, trên tay cầm một cái đĩa lớn. Nàng đặt hai cái chén bằng ngọc thạch có màu xanh biếc lên trên bàn, trong chén là vài cái bánh bột đủ màu sắc, được xếp tỉ mỉ thành sáu cánh hoa quanh chén. Tiếp nữa là đặt lên một bình trà nhỏ làm từ bằng sứ trắng, phía trên nắp trà được đính một cánh hoa mai trắng tinh bằng sợi dây vải màu đỏ được cột quanh cánh hoa với ấm trà. Nhụy hoa vàng nhỏ, bốn cánh hoa mềm mại nhẹ lay động, tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng phieu phưởng khắp phòng.

Làn khói trắng bốc ra từ ấm trà bay ra bên ngoài, có thể nhìn thấy ấm trà này chỉ vừa mới pha xong.

Tôn Bảo Cầm đẩy cái chén đến về phía Tôn Ngọc Nhi, rồi nói: “Muội ở bên ngoài đã một đêm rồi, chắc không ăn uống gì được nhiều, tranh thủ thời gian mà ăn một chút điểm tâm cho đỡ đói.”

Tiểu Thu đứng một bên đang rót trà vào hai ly sứ nhỏ, đặt một ly trước mặt Tôn Bảo Cầm, cầm một ly khác đưa đến cho Tôn Ngọc Nhi. Nàng cung kính nói: “Ngọc Nhi tiểu thư mời dùng trà.”

Nhận lấy ly trà từ Tiểu Thu, nàng cầm trong tay nhưng vẫn không có ý định muốn uống, không phải là không khát, chỉ là nàng không biết uống trà, nhất là loại trà nóng này. Nàng cầm ly kê bên môi, trong như là đang uống, nhưng thật ra chỉ là để môi kê mép ly mà thôi.

Lúc nàng đặt ly xuống, quay sang nhìn Tiểu Thu, khách sáo nói: “Cảm ơn Tiểu Thu tỷ tỷ.”

Tiểu Thu dường như đã quen với thái độ lễ phép này của Tôn Ngọc Nhi, chỉ mỉm cười cười gật đầu. Sau đó lui ra bên ngoài, để lại không gian yên tĩnh cho cả hai.

Tôn Bảo Cầm thoáng liếc ly trà của Tôn Ngọc Nhi trên bàn, khoé môi bất giác nhếch lên, không nói lời nào, chỉ cầm ly lên, từ từ nhấp nhấp trà. Trong lòng không khỏi khen ngợi.

Tiểu nha đầu này càng ngày càng biết ứng xử khéo léo...

Tiểu Thu mặc dù chỉ là một nha hoàn trong phủ, nhưng địa vị cao hơn so với những tỷ nữ khác, hơn nữa còn là người được đích thân đại lão gia Tôn Từ Lang tuyển chọn, dù là con gái của Tôn Sử Bình cũng không dám trực tiếp sai bảo như những nha hoàn thông thường khác.

Biết cách không làm mất lòng đối phương, mà vẫn không bị ai nhận ra, Tôn Ngọc Nhi đứng là trưởng thành lên không ít...

Tôn Bảo Cầm lấy từ trong chén ra một cái bánh tròn màu vàng, miếng bánh không lớn, kích cỡ cũng vừa đủ với cái chén ngọc.

Trên bánh được thợ làm vẽ ra thành cánh hoa màu đỏ, sắc sỡ nổi bật, khiến người khác dù không muốn ăn, cũng muốn ngắm nhìn.

Đem bánh để vào cái đĩa sứ trắng kê bên, Tôn Bảo Cầm đẩy về phía đối diện Tôn Ngọc Nhi.

“Đây là bánh đậu xanh nhân hạt dẻ, muội ăn thử xem có vừa miệng hay không?”

Tôn Ngọc Nhi cầm miếng bánh đậu xanh lên, đưa lên miệng cắn một miếng lớn. Vị đậu xanh thơm lan tràn khắp miệng, khi cắn vào thì nhân bên trong tan ra, vừa ngọt cũng vừa ngán, còn vỏ bánh làm từ bột, dính vào răng, hơi khó chịu.

Tôn Ngọc Nhi dù không thích đồ ngọt, nhưng vẫn gắng ăn hết miếng bánh còn lại.

Nhưng Tôn Bảo Cầm lại thích đồ ngọt, trong khi Tôn Ngọc Nhi đang gắng sức ăn hết nửa miếng bánh còn lại, thì Tôn Bảo Cầm đã giải quyết gần hết bánh trong cái chén. Tốc độ ăn như thế cũng quá nhanh rồi, ngay cả Tôn Ngọc Nhi khi nhìn cũng không thể ngán ngẩm thầm nghĩ: Vị biểu tỳ này đúng là người đam mê ăn đồ ngọt, ăn nhiều như thế cũng không thấy ngán.

Sau khi ăn xong Tôn Bảo Cầm phui bột dính trên mấy đầu ngón tay, rồi cân nhắc hỏi Tôn Ngọc Nhi: “Bây giờ muối muốn tỳ kêu người đưa lên đưa muối đi khỏi đây, hay là muốn tỳ đưa muối đi?”

Tôn Ngọc Nhi nghĩ một lúc, không trả lời liền, chỉ hỏi ngược lại: “A Tranh và Tiểu Thu có chắc chắn sẽ không xảy ra sơ suất chứ?” Không phải là nàng nghi ngờ không tin hai người kia, họ là nha hoàn thân tín của Tôn Bảo Cầm, có thể trung thành với vị biểu tỳ này, nhưng đối với nàng không thân cũng chẳng quen biết gì nhiều, nếu lỡ như bị người khác phát hiện, khó có thể đảm bảo họ sẽ còn tận tâm muốn giúp nàng.

“Đó là người của tỳ, tuyệt đối sẽ không có vấn đề.” Dù Tôn Bảo Cầm nói rất chắc chắn, nhưng cũng bị lời Tôn Ngọc Nhi ảnh hưởng không ít. Nàng cũng hơi do dự nhũn mày: “Nếu không yên tâm thì thế này đi, tỳ có cách này. Muối cứ giả thành A Tranh rồi bịt mặt lại đi theo sau tỳ, lúc đó chỉ cần không lên tiếng, không biểu hiện gì bất thường, thì sẽ không có ai nghi ngờ.”

Tuổi tác A Tranh và Tôn Ngọc Nhi có thể nói là ngang nhau, chiều cao cũng không chênh lệch gì nhiều, chỉ cần thay đổi y phục, lấy khăn che mặt lại, thì sẽ không có ai nhận ra Tôn Ngọc Nhi, hơn nữa ở Tiêu gia trang này cũng chẳng ai rảnh rỗi đi để ý đến một nha hoàn cả. Cho nên để Tôn Ngọc Nhi giả thành A Tranh là sáng kiến tốt nhất.

“Được. Vậy cứ quyết định vậy đi.” Tôn Ngọc Nhi gật đầu đồng ý. Hiện giờ nàng chỉ mong sao có thể rời khỏi Tiêu gia trang, tìm một nơi nào đó thật an toàn để ở, để tránh xa sóng gió bên ngoài, đợi khi gặp được Quân Mặc, có hẳn bên cạnh thì sự an toàn của nàng sẽ được bảo đảm hơn.

Tôn Bảo Cầm nhanh chóng kêu Tiểu Thu gọi A Tranh vào, lúc A Tranh vào phòng, Tôn Bảo Cầm ngắn gọn kể sơ qua kế hoạch của nàng, rồi căn dặn A Tranh ở yên trong phòng, đợi khi đưa Tôn Ngọc Nhi ra khỏi Tiêu gia trang thì sẽ lấy cơ là quên đồ, nên quay về đây tìm, lúc đó sẽ đem A Tranh ra ngoài.

Lúc cả hai thay đổi y phục, Tôn Bảo Cầm lấy từ hộp hành trang ra một miếng vải trắng, che lại gương mặt Tôn Ngọc Nhi.

“Ta sẽ lấy cơ là A Tranh bị cảm phong hàn, sợ bị lây bệnh cho ta, nên mới lấy khăn che mặt lại. Nói như thế sẽ không có ai nghi ngờ việc A Tranh che mặt lại, còn là vì nói bị cảm phong hàn, thì sẽ không có ai dám đến gần muối, sẽ tránh được tiếp xúc với người khác mà bị phát hiện.”

Tôn Ngọc Nhi cẩn thận nghe lời Tôn Bảo Cầm dặn, A Tranh đứng bên cạnh cầm y phục Tôn Ngọc Nhi vừa mới thay xong, nhìn bộ y phục trong tay, nàng không khỏi suýt so sở mớ.

Đây là vải gấm thượng hạng quý hiếm đó, thật không biết Ngọc Nhi tiểu thư làm gì mà được mặc y phục cao quý như thế này?

Sau khi thay đồ xong, chỉnh sửa lại búi tóc cho giống A Tranh, Tôn Ngọc Nhi nhìn bản thân trong gương một lần nữa mới yên tâm.

Đúng như Tôn Bảo Cầm nói, khi nàng sửa soạn lại trông khá giống A Tranh, lại thêm lấy khăn che lại, nên càng giống như đúc.

Tôn Bảo Cầm dặn A Tranh ở yên sau gian phòng, không được tùy tiện đi lung tung. Nơi này đã được phụ thân Tôn Tử Lang của nàng mua lại, không có lệnh của nàng sẽ không ai dám bước vào, nên tạm thời có thể yên tâm không sợ bị ai phát hiện A Tranh trốn ở đây.

Tôn Ngọc Nhi vừa mang đôi giày của A Tranh vào chân, vừa hỏi: “À mà đúng rồi, sao tỳ biết được muối ở chỗ nào mà kêu A Tranh tới tìm muối thế?”

Nghĩ lại cũng thật trùng hợp, khi nàng đi tới chỗ sân sau hẻo lánh ấy, một người cũng không thấy, vậy mà A Tranh lại tự nhiên xuất hiện, còn kêu lên đã tìm được nàng, đây đúng là chỗ khó hiểu, quan trọng là làm sao biết được nàng ở Tiêu gia trang chứ? Dù vô tình nhìn thấy được nàng, vì sao không lên tiếng? Mà phải đợi đến khi nàng đi đến sân sau không có ai thì mới kêu nàng?

“Ta đương nhiên là không biết muối ở đâu, A Tranh cũng không phải thần tiên mà biết được.” Tôn Bảo Cầm lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy trắng được gấp lại gọn gàng thành hình vuông nhỏ. Sau đó nàng ấy đưa cho Tôn Ngọc Nhi: “Ta vô tình thấy được tờ giấy này ở trước cửa, cũng chẳng biết là ai mang tới. Chỉ thấy trong giấy có ghi tên muối.”

Tôn Ngọc Nhi sững sờ, nhận lấy tờ giấy, do dự một lúc mới mở ra xem. Bên trên giấy ghi rất rõ mấy dòng chữ: “Tôn Ngọc Nhi ở phía tây hậu viện Tiêu gia trang.”

Nàng nhìn từng nét chữ mực đen đang đọc, trong đầu hỗn loạn nhiều cảm xúc. Đây là ý gì đây? Rốt cuộc là ai đã giúp nàng?

Vòng dĩ nàng không thân thiết với ai ở đây, Tôn Hiểu Thanh dù có nhìn thấy nàng cũng sẽ trực tiếp nói thẳng ra với Tôn Bảo Cầm, dùng cách vòng vo khéo léo thế này... một người khờ khạo như Tôn Hiểu Thanh làm sao nghĩ ra?

“Vậy muối có thể giữ tờ giấy này không?”

Tôn Bảo Cầm cũng chưa từng liếc nhìn lại tờ giấy đã gật đầu đồng ý: “Được. Nếu muối muốn thì cứ việc giữ lại.”

Tôn Ngọc Nhi vội nhét tờ giấy vào trong vạt áo, dù nàng không biết là ai đã giúp nàng, nhưng nàng thật biết ơn người đó.

Vừa nhét xong tờ giấy, nàng bác gác ngẩng đầu lên nhìn Tôn Bảo Cầm, ánh mắt nghi hoặc cùng hoang mang suy nghĩ. Khi nàng mới vừa bước vào đây, tỷ ấy có rất nhiều cơ hội để nói chuyện này ra, nhưng tỷ ấy lại không nói gì hết... nếu như không phải nàng lên tiếng hỏi thì tỷ sẽ im lặng một chữ cũng không nhắc đến chuyện này.

Vị biểu tỷ này với Tôn Ngọc Nhi thật sự có quan hệ thân thiết đến mức độ nào, nàng cũng không nắm rõ, chỉ biết nàng ấy đối sự với Tôn Ngọc Nhi rất đặc biệt không giống với những người khác.

Lúc nàng tỉnh dậy khi biết mình xuyên không tới đây, đã náo loạn một trận không nhỏ ở Tôn gia. Có lần Tôn lão thái bà tức giận ra lệnh đem nhốt nàng trong phòng, không cho phép ăn uống trong vòng hai ngày. Khi bị nhốt nàng vừa đói vừa khát, vậy mà chẳng ai quan tâm, chỉ có mình nàng cô đơn ở một mình trong phòng.

Ngay vào lúc nàng sắp nghĩ bản thân sẽ chết đói thì có người mở khóa cửa bước vào, còn cầm rất nhiều đồ ăn cho nàng. Đó là lần đầu tiên nàng gặp Tôn Bảo Cầm, một cô gái lạnh lùng cao quý...

Nàng không dám lên tiếng, sợ sẽ khiến người khác nghi ngờ nàng không phải Tôn Ngọc Nhi, nàng cũng chẳng biết người trước mắt là ai, không biết nên phải xưng hô thế nào, nên chỉ im lặng nhìn đối phương.

Tôn Bảo Cầm vừa cầm bát cơm cho nàng, cũng vừa lấy thuốc hoa lên vết thương bầm tím của nàng, nói đúng hơn chính là vết thương trên người của cái khối cơ thể Tôn Ngọc Nhi, cũng chẳng biết Tôn Ngọc Nhi thật đã làm gì đắc tội với ai, mà lại bị người ta đánh đập đầy thương tích thế này.

Sau đó Tôn Bảo Cầm không hề nói câu nào thì đã rời khỏi, nhưng cứ vào buổi tối là nàng ấy sai Tiểu Thu đem bữa tối lại cho nàng, còn đưa cho nàng một ít bạc để dùng.

Theo như lời bàn tán của người làm trong phủ, nàng mới biết đó là biểu tỷ của Tôn Ngọc Nhi, tên là Tôn Bảo Cầm.

Bản tính lạnh nhạt xa cách, lại là người khó hầu hạ nhất phủ, nhưng địa vị đứng trong các hàng vị tiểu thư ở Tôn gia thì lại là người lớn nhất.

Nàng có lần muốn tới tìm Tôn Bảo Cầm để trò chuyện, vậy mà người này lại dùng vẻ mặt xa cách hờ hững để nhìn nàng, không đợi nàng nói hết một câu thì đã bỏ đi mất.

Từ đó nàng mới hiểu Tôn Bảo Cầm trước mặt người khác thì không bao giờ tỏ vẻ thân thiết với nàng, chỉ khi đến tối nàng ấy mới qua thăm nàng, biểu hiện ra rằng hai người thật có quen biết. Có lần nàng đã muốn từ trong lời nói của Tôn Bảo Cầm, để xem quan hệ của nàng ấy và Tôn Ngọc Nhi thân đến mức nào.

Đáng tiếc, mỗi lần nói chuyện với nàng, Tôn Bảo Cầm chưa từng nhắc đến việc liên quan đến Tôn gia hay quan hệ trước đây của nàng ấy và Tôn Ngọc Nhi. Cho nên đến bây giờ nàng vẫn không hiểu được Tôn Bảo Cầm thật sự xem quan hệ của hai người họ là như thế nào, nhưng không thể không thừa nhận mỗi khi nàng gặp chuyện khó khăn, Tôn Bảo Cầm luôn là người giúp nàng, nên phần ân tình này nàng cực kì cảm kích.

“Biểu tỷ, đa tạ.” Tôn Ngọc Nhi thành thật cảm ơn Tôn Bảo Cầm, mặc dù không biết tại sao biểu tỷ lại che giấu lấy việc tờ giấy, nhưng khi nàng hỏi, tỷ ấy vẫn nói ra, có thể thấy được vị biểu tỷ này ngoại trừ có tính tình khó hiểu một chút, còn những mặt khác thì rất tốt.

Động tác cầm cây lược gỗ của Tôn Bảo Cầm thoáng ngừng lại, nàng ngược nhìn cô gái đối diện, khẽ nhếch môi lên, dùng giọng điệu kiêu ngạo nói chuyện: “Đừng có ở đó mà giờ trò nịnh nọt với ta, còn không mau làm nhanh lên, nếu như bị người khác phát hiện, đừng có trách ta không bảo vệ được muội.”

“Được rồi, tỷ không thấy muội đang cố gắng ư.” Tôn Ngọc Nhi bĩu môi, tiếp tục xoay người chỉnh sửa lại phần tóc rối.

Tôn Bảo Cầm bước đến sau lưng Tôn Ngọc Nhi, cầm lược gỗ chải nhẹ lên mái tóc dài sau lưng Tôn Ngọc Nhi vài lần, kế tiếp nàng dùng một sợi dây nhỏ cột lại đuôi tóc, rồi búi lên cao đỉnh đầu thành hình tròn, dùng một cây trâm bạc cắm vào phía dưới búi tóc.

Tôn Bảo Cầm nhìn thành quả của mình, vừa lòng gật đầu một cái: “Đúng là giờ rất giống với A Tranh, người khác tuyệt đối sẽ không dễ nhận ra muội.”

“Tỷ đúng là suy nghĩ cẩn thận.” Nhờ người khác giúp đỡ, nàng cũng không quên đạo lý lấy lòng ân nhân.

“Không cần nhiều lời, chừng nào ra khỏi đây thì tìm cách báo đáp ta cũng không muộn.” Vươn tay捏 lấy má Tôn Ngọc Nhi, Tôn Bảo Cầm thích thú nháy mắt.

Lúc hai người đi ra khỏi phòng thì đã thấy Tiểu Thu đứng ngay đó chờ, Tôn Bảo Cầm ra hiệu để Tôn Ngọc Nhi lui lại phía sau lưng nàng, rồi mới cất bước đi khỏi hậu viện.

Lúc bóng dáng cả hai đã đi xa, thì từ trên mái nhà nhảy xuống một bóng hình màu đen. Hắn đáp nhẹ xuống dưới đất, áo choàng đen khẽ bay, tà áo đen tuyền lay động theo động tác nhảy xuống của hắn.

Nam Cung Hàn nhìn hai bóng dáng đã đi khuất mắt, lúc này mới rời tầm mắt nhìn cánh cửa sau lưng.

Kiếp trước Tôn Bảo Cầm đúng là có lên giúp nàng ra khỏi Tiêu gia trang, lý do chính là sau khi nàng thi trình luật xong xảy ra một số chuyện... vì muốn

trốn khỏi đây nên nhờ Tôn Bảo Cầm giúp. Sau đó họ cũng dùng cách này, nhưng lại không thành công..

Hắn nho mắt lại, làn khí u ám từ trong mắt tỏ ra. Hắn còn nhớ rõ kết cục hai người bọn họ, Tôn Bảo Cầm ít ra không bị tổn hại gì nhiều, nhưng nàng thì lại...

Sự việc trốn đi khỏi Tôn gia đúng là đã từng xuất hiện ở kiếp trước, chỉ khác biệt là lúc đó nàng bị gia pháp của Tôn gia đánh cho bị thương, nguyên nhân cũng chẳng khác gì kiếp này, nhưng hai lần trốn đi ở kiếp trước vẫn không thành.

Sau khi bị đánh, nàng sinh ra oán khí, nửa đêm tìm cách bỏ trốn, nhưng vẫn bị người khác phát hiện, bị bắt trở về.

Sự việc cũng tiến triển khác xa với kiếp trước, quán trọ kì lạ... người thi trình luật không phải nàng mà là Tôn Hiểu Thanh, mà những biến hóa không đúng này đều do có sự xuất hiện của hắn mà ra, như thế có phải chứng minh những bi kịch của kiếp trước có thể thay đổi?

Càng nghĩ hắn càng thêm có thêm nhiều hi vọng, cho tới khi ánh mắt hắn nhìn lên cánh cửa, nụ cười trên môi hoàn toàn biến mất.

Nhưng trước hết hắn phải giải quyết một số trở ngại cái đã.

Hắn dùng lực đẩy cửa ra, tiếng kêu kẹt chói tai vang lên, bước chân của hắn chậm rãi bước vào trong phòng. Tay áo khẽ giờ lên, cánh cửa đằng sau như bị đôi tay vô hình đung vô, từ từ khép lại.

Trong phòng rất vắng người, bởi vì các cửa sổ đã đóng chặt nên bên trong hơi tối. Như vô tình hoặc cố ý tiếng bước chân của hắn càng ngày càng vang lên thật rõ ràng. Rất nhanh người bên trong cũng có tiếng động.

“Tiểu thư, là người sao?”

Nam Cung Hàn đứng bất động, bên tai lắng nghe tiếng nói vừa phát ra, là từ phía bên trong gian phòng sát vách.

Tầm mắt sáng quắc của hắn quét qua tầm màn che gian phòng, sát khí máu tanh vốn dĩ đã ngủ yên suốt nửa đời người của hắn lại nổi lên một lần nữa.

Tầm màn bị vén lên, A Tranh nhìn ngó xung quanh, lúc nhìn thấy một nam nhân xa lạ có mặt ở trong phòng, nàng ta liền kinh hãi.

“Người là ai? Sao dám tùy tiện bước vào trong phòng của người khác!” Nàng ta chỉ vừa bước ra, thì bóng người màu đen trước mắt như một con lốc bấy tới, đứng chặn ngang ngay trước mắt.

Nàng ta hoảng hốt, lùi lại phía sau, đến khi lưng chạm vào vách tường lạnh lẽo, mới run rẩy sợ hãi, vẻ mạnh mẽ quật nạt vừa rồi cũng biến mất không thấy.

Nam Cung Hàn không cho nàng ta cơ hội nói thêm lời nào, hắn giờ cánh tay ra, chuẩn xác nhắm ngay cổ đối phương. Sắc mặt A Tranh trắng bệch, nàng ta hoảng sợ vội né tránh, nhưng cánh tay kia lại chuẩn xác bắt lấy cái cổ của nàng ta, dù giây giây kịch liệt như thế nào vẫn không thoát được.

Hô hấp càng ngày trở nên yếu ớt, hai mắt cũng mờ màng không nhìn rõ, hai tay vốn đang nắm lấy vạt áo người trước mặt cũng dần dần buông lỏng ra.

Nam Cung Hàn không dùng sức bóp mạnh cổ của ả ta, nhưng với sức của một cô gái yếu ớt thì chỉ cần như vậy cũng đủ lấy mạng họ. Trong khi ấy Nam Cung Hàn còn cố ý nhấn mạnh vào gân cổ đối phương, khiến nàng ta đau đớn đến rơi nước mắt, nhưng vẫn không có sức lực để kêu lên. Nàng ta chỉ còn một chút hơi thở mỏng manh để cố gắng nhìn rõ người muốn đưa nàng ta vào chỗ chết.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, sự chết chóc như muốn nhấn chìm nàng ta.

A Tranh giờ không chỉ sợ hãi mà còn tuyệt vọng.

Nam Cung Hàn nhìn kẻ đang từ từ nhắm mắt lại trong tay hắn, cánh tay chợt bóp chặt lại, chỉ cần hắn dùng sức thì ả ta sẽ chết ngay lập tức.

Bất chợt trong đầu hắn vang vọng lên giọng nói quen thuộc.

“Nam Cung Hàn, ta không thích ngài nạp nữ nhân khác làm thiếp.”

“Được. Ta sẽ không nạp bất cứ nữ nhân làm thiếp nào vào phủ.”

“Ngài không yêu ta, nhưng cũng không được yêu nữ nhân khác.”

“Được. Ta sẽ không yêu bất cứ ai.”

“Cả đời này của ngài chỉ có thể có một Vương phi duy nhất là ta.”

“Được. Nàng là Vương phi duy nhất của ta, sẽ không có nữ nhân thứ hai ngồi ngó vào vị trí của nàng.”

“Ngài là nam nhân duy nhất của ta, ta cũng phải là nữ nhân duy nhất của ngài.”

“Được. Nàng là nữ nhân duy nhất của ta.”

“Ta không cần biết ngài muốn đẩy ta vào cuộc tranh đấu như thế nào, nhưng ngài không được để tay ta dính đầy máu tanh.”

“Được. Ta hứa.”

“Nam Cung Hàn, sau khi ngài lên làm Hoàng Đế thì đừng giết người nữa có được không?”

“Được. Ta hứa với nàng, cả đời này sẽ không giết bất cứ ai nữa.”

“Ta cái gì cũng sẽ cho nàng, nàng muốn gì ta cũng thực hiện, ngoại trừ không thể cho nàng trái tim của ta, những thứ khác ta đều sẽ làm cho nàng.”

“Ngươi đã hứa sẽ không để tay ta dính máu tanh, nhưng ngươi vẫn không làm được! Ta vẫn phải trở thành một kẻ giống như ngươi!”

“Nam Cung Hàn, ngươi không giữ lời hứa, ngươi đã hứa sẽ bảo vệ con ta, nhưng ngươi không làm được. Cả cuộc đời con của ta đều vì ngươi mà bị phá hủy!”

Từng giọng nói của nàng hiện lên trong đầu hắn, từng biểu cảm vui vẻ của nàng đến từng vẻ mặt thống khổ oán hận của nàng. Những hình ảnh ấy nhanh chóng làm thức tỉnh hắn, hắn hoảng loạn buông tay ra, toàn thân cứng ngắc lại.

Sao hắn lại quên những gì hắn đã hứa với nàng chứ... dù đã sống lại một kiếp, hắn cũng không thể thất hứa với nàng..

Không! Hắn không thể giết người!

Cả đời này của hắn điều gì cũng đều thực hiện cho nàng, chỉ có ba việc là không cách nào có thể làm được... nên giờ hắn không muốn bản thân phải phạm vào sai lầm như trước đây nữa.

Nam Cung Hàn nhanh chóng bình tĩnh lại, hai mắt vốn đầy sát khí cũng biến mất đi. Hắn nhìn nữ nhân ngất xỉu nằm dài trên đất, dù giờ hắn không thể giết ả ta, nhưng vẫn không cam lòng để ả ta sống sót.

Chuyện kiếp trước Tôn Bảo Cầm dẫn Tôn Ngọc Nhi ra khỏi Tiêu gia trang bị người Tôn gia phát hiện, không phải chỉ là ngẫu nhiên trùng hợp, mà là có người đằng sau thông báo.

Tôn Bảo Cầm dù thông minh đến mấy cũng chỉ là một cô gái mười lăm tuổi, làm sao có thể đấu lại lão thái bà chẳng khác nào mù hồ ly cáo già của Tôn gia kia?

Đưa người của bà ta vào trong đám nữ nhi của Tôn gia, có ai mà không bị bà ta nắm rõ mọi chuyện trong tay.

Nhưng trở ngại hắn nghĩ khi này chính là những điều này.

Bình ổn lại suy nghĩ trong đầu, hắn quay lưng lại đi ra khỏi phòng.

Hắn có thể không giết người, nhưng không có nghĩa là không dùng cách khác để tra tấn đối phương.

Kiếp trước thủ đoạn tra tấn người khác của hắn, không ai có thể chịu nổi.

Hắn sống nửa đời người, không có bất cứ người nào là không bị hắn dùng thủ đoạn làm cho sống không bằng chết.

Chỉ có mình nàng là hắn không nở ra tay, không đành lòng đẩy nàng vào vũng máu tươi, thà để nàng một con cò cũng muốn giữ lại sự ngây thơ vô tư của nàng, nhưng đến cuối cùng hắn vẫn không bảo vệ được nàng, vẫn để hai tay nàng nhuộm đầy máu tanh...

Trong cuộc chơi của kiếp trước, hắn vốn dĩ ngay từ đầu đã thua rồi...

...

Tôn Từ Lang đi được vài đoạn trên hành lang, khi nhìn thấy Tôn Bảo Cầm, ông ta vui vẻ đi đến: “Bảo Cầm, phụ thân đã đợi con khá lâu rồi.”

Giọng điệu không giống như trách cứ, ngược lại có vài phần yêu chiều.

“Là nữ nhi không đúng, đã làm phụ thân đứng chờ con lâu như thế.” Tôn Bảo Cầm cúi người hành lễ, lúc nàng ngẩng đầu lên, cười khúc khích nói: “Là vì con vừa mới thi trình luật xong, cảm thấy rất áp lực mệt mỏi nên mới nghỉ ngơi ở hậu viện phụ thân đã thuê cho con. Không ngờ lại ngủ say tới mấy canh giờ, nếu như không phải Tiểu Thu đánh thức con thì tới giờ con vẫn còn ngủ say đó chứ.”

“Vậy ư, ta biết chắc con mệt mỏi nên mới tới trễ, nên cũng không kêu người tới quấy rầy con nghỉ ngơi.” Đối với con gái xưa nay Tôn Từ Lang đều yêu thương chiều chuộng. Ông ta không có nhiều con gái như đệ đệ Tôn Sử Bình, ngược lại chỉ có bốn đứa con gái, cộng thêm một nghĩa nữ là Tôn Hiểu Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Án mạng (2)

“Phụ thân ở đây vậy còn nhị thúc?”

Đang vui vẻ nói chuyện với con gái, lại nghe thấy cái tên Tôn Sử Bình, sắc mặt liền không vui hẳn lại: “Đang yên lành nhắc đến vị nhị thúc kia của con làm gì?”

Cầm khăn tay nhẹ che miệng lại, Tôn Bảo Cầm khẽ nhếch môi cười: “Không có gì, không thấy bá ấ ý nên con mới hỏi vậy thôi.”

Tôn Từ Lang xưa nay không thích vị đệ đệ kia của hắn, mỗi lần nhắc đến cũng làm ra vẻ khó chịu.

Cái bản tính kiêu ngạo này của hai cha con đúng là di truyền.

“Là Bảo Cầm vô ý, phụ thân đừng giận.” Dù là nói thế, nhưng trong mắt Tôn Bảo Cầm cũng không có bao nhiêu cảm xúc khi nhắc đến Tôn Sử Bình.

Tôn Ngọc Nhi vừa quan sát hai người kia, cũng tranh thủ nhìn thử xung quanh. Khi Tôn Từ Lang tới đây không có mang theo thị vệ hay nô bộc để hầu cận.

Nhắc đến mới nhớ... hình như khi nàng gặp Tôn Sử Bình, thì lúc ấy ông ta cũng không dắt theo thị vệ nào đi bên cạnh khác.

Nàng cúi thấp đầu, trong đầu bắt đầu nghĩ những tình huống nghi hoặc đã bỏ quên.

Không chỉ có mình Tôn Sử Bình, mà tất cả những người khác đều một mình tới đại sảnh. Hay là họ đã cho thị vệ hoặc tỳ nữ nào đó lui ra? Nhưng nàng nhớ khi cùng Nam Cung Hàn ra khỏi đại sảnh, thì không thấy bất cứ ai cả... nên khả năng này hoàn toàn bị loại trừ. Làm gì có thị vệ nào mà bỏ chủ nhân của mình mà đi canh giữ chỗ khác chứ? Hơn nữa cũng không có người nào lại tùy tiện đem người bảo vệ mình đuổi ra xa, an toàn của chính mình chẳng lẽ không quan tâm?

Nơi này có quá nhiều người, đa số đều là những quan thần trong triều, tính thêm vài vị Vương gia cũng đủ làm người khác kinh sợ rồi. Mà tới những nơi như thế tuyệt đối không thể không có người bảo vệ!

Cho tới khi nàng suy xét thật kỹ vấn đề, bên tai vừa nghe thấy lời Tôn Bảo Cầm: “Vòng thi trình luật đã qua lâu rồi, chúng ta đã có thể về được chưa thưa phụ thân?”

“Không vội, cứ ở đây thêm một chút nữa đi.”

“Nhưng con cảm thấy rất mệt, muốn nhanh chóng trở về phủ để nghỉ ngơi.” Vuốt nhẹ bên trán, vẻ mặt Tôn Bảo Cầm trông có vẻ mệt mỏi. Tôn Từ Lang nhíu mày trầm mặc một lúc, tựa như đang đưa ra một quyết định khó khăn. Đây cũng quá kì lạ rồi... Tôn Ngọc Nhi híp mắt lại, âm thầm nghĩ:

Với trình độ yêu thương con gái của Tôn Từ Lang, sao có thể để Tôn Bảo Cầm mệt mỏi ở bên ngoài được chứ. Dù sao vòng thi trình luật gì đó cũng thi rồi mà! Thế ông ta còn lo ngại cái gì?

“Phụ thân!” Nhìn phản ứng chần chừ của Tôn Từ Lang so với thường ngày thì hoàn toàn khác. Tôn Bảo Cầm thấy hơi lạ, bèn nói thêm: “Không lẽ con không thể về trước được sao? Con thật sự thấy trong người không được khỏe.”

“Không phải là không được, chỉ là.” Tôn Từ Lang trông có vẻ còn muốn nói gì thêm, nhưng lúc nhìn thần thái mệt mỏi của con gái, vẫn là không đành lòng. “Thế này đi, con tạm thời nghỉ ngơi ở tòa viện trong trang mà ta đã thuê. Đợi chừng nào ta giải quyết một số việc xong thì sẽ cùng con về phủ.”

Đến cuối cùng ông ta vẫn không để Tôn Bảo Cầm về phủ, dù trong lòng nhất thời thất vọng, Tôn Ngọc Nhi vẫn cố gắng không để lộ ra quá nhiều cảm xúc. Nàng giương mắt lên, vẻ mặt Tôn Bảo Cầm vẫn mỉm cười nói chuyện như thường, cũng không biết tí ấ đang nghĩ gì.

Tôn Từ Lang nói được vài câu với Tôn Bảo Cầm, thì đột ngột nhìn lên sắc trời, bộ dáng không nói lời nào chỉ im lặng. Tôn Bảo Cầm thấy thế vội hành lễ: “Bảo Cầm cũng không làm phiền phụ thân nữa, con xin phép trở về phòng.”

“Được. Chút nữa ta sẽ tới thăm con.”

Hai cha con bọn họ mỗi lần nói chuyện cũng đều lựa những lời khách sáo để nói, mỗi câu nói ra đều cẩn thận như đang chơi một bàn cờ. Chỉ cần sơ ý thốt ra một chữ không đúng, không chỉ thua trong ván cờ, mà còn thua rất nhiều thứ.

Đây chính là tình cha con ở cổ đại sao? Tôn Ngọc Nhi không thích coi cảnh cha con kính nhau như khách, vừa giả tạo khiến người khác xem thường, còn thực tế tới mức như muốn nói rằng, người một nhà xem nhau cũng như người lạ mà thôi.

Tôn Bảo Cầm xoay người lại, lơ đãng liếc sang Tôn Ngọc Nhi bên cạnh đang cúi thấp người, nàng không nói lời nào bước đi. Tôn Ngọc Nhi hiện giờ đóng giả làm nô tỳ, chủ tử đã đi, phận nô tỳ dĩ nhiên cũng phải nối gót theo sau.

Từ lúc đứng nhìn Tôn Từ Lang, ông ta chưa từng liếc mắt để ý tới nàng, có thể ông ta không có hứng thú hỏi việc của một nha hoàn sao lại che mặt. Cũng có thể là do ông ta nghĩ không nhất thiết phải hỏi, bởi vì ông ta tin tưởng Tôn Bảo Cầm, tin chắc rằng con gái ông ấy sẽ không làm điều gì sai sau lưng.

Chỉ có điều ông ta không ngờ rằng... Đây là lần đầu tiên Tôn Ngọc Nhi thấy bản thân nàng là một thứ phiền toái, hại Tôn Bảo Cầm phải trái ý giấu giếm phụ thân của mình, giờ còn phải mạo hiểm đưa nàng ra khỏi đây... Một vài suy nghĩ cứ hiện trong đầu nàng, nhưng những cảm giác bất lực ấy khiến nàng thanh tỉnh lại không ít. Cảm thấy có lỗi thì thế nào? Với tình hình hiện tại thì có thể làm được gì chứ. Nàng không thể xông ra nói mình là Tôn Ngọc Nhi được, không những hại chính mình, mà còn hại Tôn Bảo Cầm. Nàng không ngu ngốc hồ đồ đến mức đó, tự rước lấy phiền toái cho bản thân. Còn về phân ân nghĩa của Tôn Bảo Cầm, nếu có cơ hội nàng nhất định sẽ đền đáp.

Đi được vài đoạn, khi xung quanh không còn ai nữa, Tôn Bảo Cầm mới quay sang nói: “Tính kĩ như thế mà vẫn không thành công. Ta không ngờ phụ thân lại nhất quyết muốn ở lại Tiêu gia trang, cũng không biết ông ấy muốn ở lại đến chừng nào.”

“Chắc là đại bá có chuyện cần giải quyết, nếu như giờ kiên quyết rời đi, sẽ làm người khác nghi ngờ.” Đây dù sai cũng chỉ là mấy lời an ủi, so về lo lắng bây giờ thì nàng không kém Tôn Bảo Cầm.

“Phụ thân đòi ở lại, chỉ sợ trong trang có tiết mục gì đó đặc sắc, mới khiến ông ấy không muốn về.” Nhìn nụ cười khó hiểu trên môi Tôn Bảo Cầm, Tôn Ngọc Nhi dù khó hiểu nhưng cũng không hỏi.

“Bây giờ chúng ta về phòng trước, đợi khi ra khỏi đây thì mọi người được an toàn.” Lời trấn an của Tôn Bảo Cầm bây giờ là liều thuốc an thần tốt nhất cho nàng. Ngoài ra nàng cũng chẳng biết làm gì bây giờ cả.

Lúc cả hai về lại hậu viện, trong lòng Tôn Ngọc Nhi không khỏi rầu rĩ, vốn khi nãy còn mang theo tâm trạng hưng phấn đi ra, mà giờ lại ủ rũ trở về. Đúng là không phải thứ gì cũng có thể tính toán theo ý mình được.

“Tiểu thư! Tiểu thư!”

Âm thanh kêu la vang lên, Tôn Ngọc Nhi và Tôn Bảo Cầm chỉ vừa đặt chân vào trong sân thì đã nghe thấy tiếng động lớn. Từ trong phòng lao ra một bóng người, nhanh nhẹn chạy về phía này. Tôn Ngọc Nhi nhất thời không ngăn cản kịp, khi nhìn rõ bóng dáng ấy thì ra là A Tranh.

Tôn Bảo Cầm bất ngờ bị níu chân, ngay cả phản ứng cũng quên mất, đến khi nhìn gương mặt khóc bù loà của A Tranh, sắc mặt liền khó coi. “Người khóc cái gì! Im ngay cho ta!”

“Tiểu thư...” A Tranh vội lao đảo đứng dậy, hoảng hốt nói năng lộn xộn: “Ồ đây có quý, có quý đó tiểu thư!”

Tôn Bảo Cầm khó hiểu nhíu mày, ngay cả Tôn Ngọc Nhi cũng đầy nghi vấn nhìn A Tranh.

Tức giận quát: “Nói năng hàm hồ! Giữa ban ngày ban mặt làm gì có ma quỷ. Người đang nói lung tung gì thế!” Tôn Bảo Cầm nghe mấy lời không đầu không đuôi của A Tranh, tâm trạng vốn đang khó chịu giờ lại bộc phát ra. “

Sắc mặt A Tranh trở nên tái nhợt: “Nô tỳ không có nói lung tung, ở đây thật có quý! Khi nãy trong phòng, nô tỳ thiếu chút nữa là đã bị quý giết mất!”

“Người nói cái gì?” Tôn Bảo Cầm ngờ vực nhìn A Tranh, nhìn vẻ mặt này của nàng ta không giống như là nói dối. “Người mau kể rõ mọi chuyện lại cho ta.”

Tôn Ngọc Nhi đứng một bên, lắng nghe hết từ đầu. Sự sợ hãi của A Tranh không giống như là giả, chỉ là thật sự có quý sao? Lúc hai người kia không chú ý tới, nàng di chuyển bước chân, đứng gần trước cửa, mắt khẽ đảo có chút tò mò nhìn vào bên trong.

A Tranh nói là gặp quỷ trong phòng, nàng ngược cao đầu lên. Bên trong không có người nào, mọi thứ vẫn rất bình thường.

Nàng buồn bực xoay người lại, bước về chỗ cũ đứng chung với Tôn Bảo Cầm. A Tranh này không phải là bị mộng du nên sinh ra ảo giác chứ!

“Những gì nô tỳ nói đều là sự thật! Tiểu thư, người phải tin nô tỳ!” Thái độ van tin thành khẩn của A Tranh nhìn rất thật lòng, Tôn Bảo Cầm lúc này đã tin hơn phân nửa, nghĩ lại A Tranh cũng chẳng có lý do gì mà bịa chuyện gạt nàng, việc này chẳng có lợi ích gì với nàng ta cả.

“Cứ coi như là người nói thật, nhưng trên đời này làm gì có quý ma, theo ta thấy chắc là một ai đó xông vô phòng muốn gây bất lợi cho người. Vì quá kinh hoàng, nên người mới nghĩ là có quý xuất hiện.”

Phán đoán này của Tôn Bảo Cầm nếu suy xét kĩ thì sẽ thấy hoàn toàn hợp lý, Tôn Ngọc Nhi cũng rất tán thành: “Biểu tỳ nói đúng, chắc người đã tưởng tượng quá nhiều rồi.”

“Nhưng, nhưng mà, rõ ràng... nô tỳ thấy...” Lời Tôn Bảo Cầm nghe rất có lý, thế nhưng A Tranh vẫn khó tin, chính mắt nàng nhìn thấy con quỷ kia kia mà! Chỉ là su đó nàng ngất đi, nên không biết con quỷ kia đã đi đâu, nhưng cảm giác đau đớn ở trên cổ vẫn còn nguyên, điều này chính mình nàng không phải là nàng nằm mơ mà sinh ra ảo giác.

“Chuyện này chút nữa sẽ bàn sao, dám có người lên xông vào chỗ ta nghỉ ngơi, gan của kẻ đó cũng quá lớn! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.” Tôn Bảo Cầm xưa nay ghét nhất là những kẻ mạo phạm nơi của nàng, dù là một nha hoàn bên cạnh cũng không được phép cho những kẻ kia đụng vào.

A Tranh mấp mé môi, ánh mắt cảm kích nhìn về phía Tôn Bảo Cầm: “Đa tạ tiểu thư đã làm chủ cho nô tỳ!” Gương mặt thanh tú A Tranh còn vương chút nước mắt vừa rồi, xinh đẹp yếu ớt, đúng là đã động đến lòng thương xót của người khác.

“Đúng rồi, thế A Tranh tỳ có nhớ hình dáng của kẻ đó không?” A Tranh gật đầu, hướng về phía Tôn Ngọc Nhi trả lời: “Nô tỳ không nhìn rõ, chỉ thoáng thấy được kẻ đó là một gã nam nhân, khi ấy ở trong phòng hơi tối nên nô tỳ cũng không nhìn thấy được mặt hắn ta, nhưng trông hắn không giống người bình thường, nhất là vẻ u ám của hắn, rất là đáng sợ!”

“Không nhìn rõ mặt mũi ư?” Tôn Ngọc Nhi tháo khăn che mặt xuống, vẫn còn một số việc không đúng lắm. “Tỳ nói hắn ta muốn giết tỳ, vậy sao hắn lại tha tỳ rồi bỏ đi? Nô tỳ ở Tiêu gia trang cũng không phải chỉ là trưng bày cho đẹp mắt! Hắn cả gan chạy tới đây, lại nữa chừng bỏ đi. Đây cũng quá kì lạ rồi.”

Tôn Bảo Cầm nhanh chóng suy xét lại, đúng là như lời Tôn Ngọc Nhi nói, quả thật có rất nhiều điểm đáng nghi! Tiêu gia trang là nơi như thế nào, người bình thường có thể tùy tiện xông vô ư? Huống hồ chẳng có kẻ xấu nào làm việc xấu nữa chừng rồi bỏ đi!

“Cái này... cái này...” Về áp a áp ứng của A Tranh càng làm Tôn Bảo Cầm nghi ngờ thêm.

Tôn Bảo Cầm nàng ghét nhất là những kẻ nói dối mình, nhất là người thân cận. “A Tranh, những điều ngươi mới nói đều là thật chứ?”

Về lạnh lùng nghiêm nghị của Tôn Bảo Cầm làm A Tranh càng thêm hoảng loạn, chính nàng cũng không biết bộ dạng này của bản thân vào trong mắt Tôn Bảo Cầm lại càng tăng thêm sự nghi ngờ.

“Không phải ngươi mới ba qua rất nhiều lời ư? Sao giờ lại im lặng thế!” Cái nhìn sắc lạnh chiếu thẳng vào A Tranh, Tôn Bảo Cầm phát hiện, nàng có đôi khi quá tin tưởng mấy nha hoàn này, dung túng cho bọn họ muốn làm gì thì làm, ngay cả nàng cũng dám trêu chọc.

“Không phải, thật sự không phải như thế!” Phản ứng A Tranh quá kích động, ngay cả cách nói chuyện cũng lớn tiếng hơn. Sự vô ý này của nàng lại làm Tôn Bảo Cầm càng thêm tức giận. “Thật hay, từ lúc nào một nô tỳ như ngươi khi nói chuyện với ta cũng không thêm xưng hô nô tỳ thế? Hay ngươi cảm thấy xưng nô tỳ là rất oan ức cho ngươi?”

“Nô tỳ không có ý đó, nô tỳ thật sự không dám dối gạt tiểu thư, người nhất định phải tin nô tỳ!”

A Tranh quỳ gối xuống đất, không ngừng dập đầu. Tôn Bảo Cầm nhìn càng không vừa mắt: “Mau ra sau sân quỳ cho ta, lần này ta tha cho ngươi một lần, nếu còn tái phạm ta sẽ thẳng tay đuổi ngươi đi!”

“Dạ!” Lúc này A Tranh mới yên tâm đứng lên: “A Tranh biết sai rồi, sau này không dám làm tiểu thư giận nữa.” Vừa nghĩ tới tiểu thư không tin những gì nàng nói, A Tranh không khỏi khó chịu: “Nhưng mà những lời nô tỳ nói vừa rồi hoàn toàn là sự thật! Nô tỳ có thể ở đây thề với trời đất.”

Như muốn khẳng định lời nói của mình, A Tranh giơ tay hướng lên trời thề thốt. Tôn Ngọc Nhi có chút hứng thú xem động tác của A Tranh, khoe môi hơi nhếch lên. Lo lắng liếc Tôn Ngọc Nhi một cái, hai hàng lông mày thanh tú của Tôn Bảo Cầm nhíu lại.

A Tranh không để ý tới ánh mắt thâm ý của Tôn Bảo Cầm khi nhìn Tôn Ngọc Nhi, nàng ta chỉ thấy Tôn Bảo Cầm nhíu mày, nghĩ rằng là bản thân chọc chủ tử không vui, liền hốt hoảng quỳ gối, âm thanh bụp của đầu gối va chạm trên đất vang lên. Tôn Ngọc Nhi lắc đầu ngán ngẩm, đập mạnh như thế, nàng thật thấy đau hay cho A Tranh tỳ...

Về mặt A Tranh có thể nói là giờ rất thống khổ, mới khi nãy do quá khẩn trương nên không cẩn thận, dùng sức quỳ một cái thật mạnh, nên giờ hai đầu gối đều sưng to lên, đau đến mức hai mắt nàng đều chảy nước mắt.

Tôn Bảo Cầm đang nghĩ tới việc khác, còn hơi đầu mà để ý tới tỳ nữ A Tranh kia. Giờ lại nhìn gương mặt trắng bệch của nàng ta, cảm thấy đúng là quá phiền phức.

Bực mình phát tay áo một cái, lạnh nhạt nhưn mày: “Ngươi không nghe hiểu lời ta nói sao? Còn không mau đi!”

Dù là nàng ta nói dối hay nói thật, nhưng điều có chung một điểm là mang đến xui xẻo!

Nếu như là thật thì giữ bên cạnh không phải sẽ mang điềm không lành ư? Cũng chẳng biết bên ngoài nàng ta đã gây thù với ai, mới bị tập kích ở Tiêu gia trang! Lỡ như một ngày nào đó việc này tái lập lại người gặp nguy hiểm không chỉ có mình A Tranh, mà còn có nàng!

Tôn Bảo Cầm đối với việc này bắt đầu tính lại, A Tranh không hề biết bản thân không những bị Tôn Bảo Cầm nghi ngờ, mà còn mất đi sự tin nhiệm của chủ nhân. Bây giờ nàng ta vẫn trừng mắt Tôn Ngọc Nhi, trong mắt mang đầy oán hận, nếu không phải là tại nha đầu này nói mấy lời ly gián kia, thì nàng sẽ không bị tiểu thư trách mắng như thế! Nên mọi oán giận ảm ức nàng ta đều đổ lỗi cho Tôn Ngọc Nhi.

Có thể cái nhìn của A Tranh quá oán hận, Tôn Ngọc Nhi rất nhanh liền cảm nhận được, lúc nàng quay lại nhìn, A Tranh hốt hoảng xoay người lại đi mất.

Nhìn bóng lưng A Tranh đã đi xa, mặc dù vừa rồi khi nàng quay đầu lại nhìn thì A Tranh đã đi mất, nhưng ánh mắt kia của nàng ta, nàng vẫn kịp nhìn thấy.

Xem ra A Tranh rất không vui! Tôn Ngọc Nhi ngoảnh mặt lại nhìn Tôn Bảo Cầm, khoé môi nhếch lên. Hiệu quả vừa rồi cũng không tệ!

Nàng không biết Tôn Bảo Cầm tin tưởng A Tranh đến mức độ nào, nhưng nàng thì lại không tin.

Đối với Tôn Hiểu Thanh cũng thế, mà cả Tôn Bảo Cầm..

Đối với biểu muội có quan hệ họ hàng rắc rối như Tôn Hiểu Thanh, thì là thương hại, có chút đồng cảm, nhưng không có sự tin tưởng thân thiết.

Còn đối với Tôn Bảo Cầm thì là biết ơn, cảm kích, mặc dù quan hệ hai người vẫn chưa được miêu tả sự chính xác là như thế nào, nhưng so với sự thân thiết với Tôn Hiểu Thanh, thì nàng cảm thấy gần gũi với Tôn Bảo Cầm nhiều hơn. Đó chính là sự an toàn yên bình, thứ cảm giác rất khó tìm ra được ở người của Tôn gia, nên nàng mới giao sự an toàn của bản thân cho Tôn Bảo Cầm. Đây có phải gọi là tin tưởng hay không thì nàng không rõ, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần.

“Biểu tỷ, chắc A Tranh không phải cố ý, tỷ đừng tức giận nữa.” Nàng dù không muốn nói giúp A Tranh, nhưng nghĩ lại lý do khiến Tôn Bảo Cầm trách phạt A Tranh là vì nàng, nếu không nói vài ba câu vào, chỉ sợ với bản tính đa nghi của vị biểu tỷ này, nhất định sẽ nghi ngờ sang nàng.

Việc mất mặt này lại để Tôn Ngọc Nhi thấy, Tôn Bảo Cầm thấy chính mình bị bề mặt, nhất thời xấu hổ: “Đã khiến muội chê cười rồi.”

Tôn Ngọc Nhi cũng không muốn nói đến chuyện này nữa, nàng khéo léo đổi đề tài: “Đúng rồi biểu tỷ, bây giờ chúng ta phải đợi đến khi nào nữa? Muội chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây thôi.”

Trong giọng điệu mang theo vài phần làm nũng, bộ dạng ngây thơ vô cùng, Tôn Bảo Cầm buồn cười lắc đầu: “Đừng nóng vội, muội gắng đợi một chút nữa đi.”

Sau góc cây lớn, thân hình màu đen như ẩn hiện ở đằng sau thân cây. Ánh mắt Nam Cung Hàn nhìn vào vóc người nhỏ bé của Tôn Ngọc Nhi, nở nụ cười nhếch.

Nàng vẫn luôn tinh quái như thế... Hắn thẳng tắp đứng ở đó, trong mắt đều là hình bóng của nàng... Trước mắt hiện lên những chuyện xưa...

...

Kiếp trước.

“Nhất bá thiên địa!”

“Nhị bá cao đường!”

“Phu thê giao bá!”

Tiếng gõ trống vang lớn trước cửa phủ, bên trong đại sảnh, đôi tân lang tân nương vừa thực hiện những quy lễ xong. Tiếng vỗ tay chúc mừng vang lên, khách khứa đến tham dự đều vui mừng hướng về phía vị tân lang, cung kính chúc: “Hàn Lăng vương, chúc mừng ngài cưới được hiền thê!”

Sắc mặt Nam Cung Hàn vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ có khoé môi là hơi nhếch lên, đối với những lời chúc mừng nọt của những người xung quanh, hắn có lẽ đáp lại vài câu: “Ý tốt của mọi người, bổn vương xin nhận. Hôm nay là ngày đại hỷ của bổn vương, mọi người cứ việc tự nhiên tham gia tiệc, không cần câu nệ quy cũ.”

Nếu đích thân Hàn Lăng vương đã nói thế, họ cũng không cần phải nói thêm gì nhiều, liền cùng nhau bắt đầu vào tiệc.

Nam Cung Hàn lặng lẽ đưa mắt nhìn sang tân nương bên cạnh, đuôi lông mày chợt nhíu lại, nhỏ giọng ra lệnh: “Lý ma ma, người dẫn Vương phi về phòng đi.”

Lý ma ma phụ trách việc quản lý trong phủ cung kính tuân mệnh: “Nô tỳ đã biết.”

Đưa tay cẩn thận nắm lấy tay áo tân nương, Lý ma ma dịu dàng mở miệng: “Vương phi. Đã làm xong các lễ quy rồi, để nô tỳ dẫn người về phòng nghỉ ngơi.”

Vị tân nương áo đỏ hơi nghiêng đầu, vì đang che khăn đỏ nên không nhìn thấy được biểu cảm của nàng. Lý ma ma cũng không nói gì thêm, ra hiệu cho hai nha hoàn bên cạnh, cùng lúc kẻ hai bên tân nương, đi về hướng tân phòng.

Nam Cung Hàn nhìn bóng dáng của Vương phi của hắn đã biến mất trước cửa, khoé môi nhếch lên, cười lạnh một tiếng.

Tân phòng ở Nguyệt Di Các.

“Vương phi, người hãy ở đây đợi Vương gia, chút nữa sẽ thực hiện vài lễ nghi nữa là xong.” Lý ma ma trước khi đi còn không quên căn dặn thật kỹ cho vị Vương phi mới đón vào cửa này. Bà còn như chưa được yên tâm, lên tiếng nói vài câu với mấy nha hoàn trong phủ.

“Các người nhớ phải hầu hạ Vương phi cho thật kỹ, không được làm việc sơ xuất có hiểu chưa!”

“Vâng!”

Lý ma ma nhú mảy, trong lòng vẫn thấy không yên tâm, còn đang định nhắc nhở cho mấy nha hoàn thêm nữa, thì cửa phòng chợt bị đẩy ra, vị Hàn Lăng vương từ từ bước vào, hỷ phục đồ rực rỡ dù nhìn rất đẹp mắt, đáng tiếc, mặc trên người của kẻ toàn thân đều đầy sát khí, trông nhìn như thế nào cũng đều không phù hợp.

“Vương gia!” Lý ma ma hơi giật mình cúi thấp người, vị tân nương ngồi trên ghế cũng cựa quậy, rất nhanh liền ngồi yên lại.

Nam Cung Hàn từ lúc bước vào phòng, cái nhìn chưa từng đặt ở trên người tân nương, chỉ lơ đãng nhìn vào hư không, đến khi hần nhìn lại Lý ma ma, bèn phát tay áo: “Ra ngoài hết đi.”

“Nhưng còn chưa làm xong bước đầu thắt dây long phụng.” Lý ma ma khản trương nói. Ở Đại Tàn quốc có vài quy cũ khi thành hôn là đôi tân lang tân nương trước khi động phòng phải cầm dây đỏ cột vào tay đối phương, đây là chuyện không có người thành hôn nào mà không làm.

“Không cần.” Đối với mấy thứ tục lễ này Nan Cung Hàn chán ghét không có hứng thú: “Bỏn vương nói là các người mau ra ngoài!”

Lý ma ma hoảng sợ không dám nói thêm tiếng nào nữa, vội vàng kéo mấy nha hoàn còn đang ngây người ra khỏi phòng.

Cánh cửa đóng lại, Nam Cung Hàn bước đến trước mặt tân nương, vươn tay gỡ khăn trùm đầu ra. Khi lớp khăn đỏ được mở ra, gương mặt trắng nõn được tô phấn dày dần dần hiện ra, đôi lông mày được vẽ đậm như cành cây khô, so với mực đen chẳng khác gì là mày, kế tiếp chính là đôi môi nhỏ phủ lớp tô son đỏ chót, nhìn tổng thể cả gương mặt, đánh giá chính là khủng khiếp!

Mấy ngón tay của Nam Cung Hàn run rẩy, khoe môi co quắp không thốt ra được lời nào, sắc mặt rơi vào trạng thái cứng ngắc.

Hắn biết Tôn gia không chú trọng vào đứa con gái này, nhưng cũng phải xem thể diện của hắn chứ! Trang điểm thành cái dạng này đây là muốn dọa唬 hấn ư!

“Vương gia!” Âm thanh nữ nị vang lên, bước chân Nam Cung Hàn hơi lảo đảo, lúc ngược mắt lên nhìn, hần thấy tân nương của hần đứng bật dậy từ trên ghế, mà tại sao lại không chịu xuống, đơn giản là vì thân hình của vị tân nương còn nhỏ hơn cái ghế, hai cái chân không đạp tới đất được, chỉ biết quơ quơ, vươn hai tay hướng về phía hần: “Ngài mau bế ta xuống!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Ân mạng (3)

Nam Cung Hàn hít một hơi thật sâu, chần chờ một lúc vẫn đành vươn tay ra, ôm lấy thân hình bé nhỏ của nàng đặt xuống đất.

“Vương gia thật tốt!” Tân nương từ e thẹn nhìn Nam Cung Hàn, đôi mắt chớp chớp, nhẹ nhàng đưa tình.

“...” Nam Cung Hàn giật mình thu tay về, cả người lùi lại phía sau, hần quan sát thật kĩ Tôn Ngọc Nhi, nhìn từ đầu đến chân, nhìn đến khi hai cặp lông mày bản thân nhú lại.

Tôn Ngọc Nhi lảo đảo bước tới, trên gương mặt đỏ hồng rực rỡ hiện lên lúm đồng tiền, đôi môi đỏ chót nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng bóc.

“Vương gia, để ta hầu hạ người thay đồ.”

Nói là làm ngay, Tôn Ngọc Nhi bước tới gần, không đợi đối phương trả lời thì đã giơ hai tay ra, nắm lấy thắt lưng rồi kéo.

“...” Khóe mắt Nam Cung Hàn hơi giật giật, hần cuối xuống nhìn tiểu nha đầu còn chưa cao tới lưng hần, vậy mà đòi giúp hần thay áo.

Nam Cung Hàn hìn cánh tay nhỏ nhắn đang nắm lấy y phục của hần, chét ghét hất tay đối phương ra. “Không cần, bỏn vương tự làm.”

Tôn Ngọc Nhi bất ngờ bị đẩy ra, cả người thụt lùi về phía sau, nàng ngơ ngác nhìn Nam Cung Hàn. Hai mắt đỏ hoe, không nói không rằng tiếng nào đã oa một tiếng khóc lớn.

“Oa...”

“... Nín đi.” Mỗ vương gia mắt kiên nhẫn gắng giọng.

“Oa!” Tiếng khóc càng lớn hơn.

“Im đi!”

Oa!” Tiếng khóc không những không ngừng lại, còn tăng thêm âm lượng không nhỏ.

“Mau im miệng lại!” Rầm một tiếng, vị Vương gia nào đó đập tay lên bàn, tức giận quát lớn.

“Oa!”

“Chết tiệt! Người còn khóc nữa ta bóp cổ người!” Nam Cung Hàn giờ chân lên, đập cái ghế bên cạnh, hai mắt tròn trừng lên, hung hăng gầm lên một tiếng! Sức chịu đựng của hắn đã đến giới hạn rồi, nếu còn chịu nữa, hắn thật không phải Nam Cung Hàn.

Tôn Ngọc Nhi nhanh chóng nín thin, dù hai mắt vẫn ướt nhèm, nhưng vẫn gắng không để nước mắt rơi ra.

Nàng hít hà vài cái, liếc nhìn Nam Cung Hàn, sau đó đi vòng qua hắn, đẩy cửa lớn ra, Nam Cung Hàn nghi hoặc nhìn hành động của nàng, khó hiểu nhăn mặt lại.

Tôn Ngọc Nhi thò đầu ra ngoài, nhìn xung quanh một một lúc, sau đó ngược lên, gào thật lớn: “Vương gia muốn giết người! Có án mạng, mau tới cứu người! Vương phi tương lai của các người sắp bị giết chết rồi!”

“...”

Tiếng gào sau khi truyền đi, rất nhanh đã có hiệu lực. Từ phía ngoài cửa viện đã xông ra mấy người mặc y phục nha hoàn. Trong đó người dẫn đầu là vị Lý ma ma.

Bà ta chạy tới trước cửa phòng, ngay cả nhìn Tôn Ngọc Nhi cũng không có, bà đã quỳ xuống, đập đầu liên tiếp: “, Vương gia, lão nô xin ngài đừng làm chuyện hồ đồ, ngài không nghĩ tới cho mình cũng phải nghĩ tới cho tấm lòng của Vu phi nương nương, vì nương nương xin ngài hãy bình tĩnh lại!”

Nam Cung Hàn: “...”

Tôn Ngọc Nhi: “...”

Xem thái độ của bà Lý ma ma này, xem ra vị Hàn Lăng vương này không phải là lần đầu lên con đòi bóp cổ người khác!

Tôn Ngọc Nhi âm thầm lắc đầu, vị ma ma này đập đầu liên tục như thế, cái trán cũng đã sưng lên rồi!

Nàng lại quay sang nhìn Nam Cung Hàn, hắn vẫn bất động đứng ở đó, đối với việc Lý ma ma quỳ ở đó, hắn không lên tiếng cũng không tỏ ra thái độ, đây là ý muốn mặc kệ sao?

Nàng chớp chớp mắt, mở miệng nói: “Sao các người lại cùng nhau kéo tới đông thế này? Có chuyện gì sao? Nhưng dù là chuyện gì cũng không nên quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi chứ!”

Lý ma ma giật giật lông mày, hai mắt mở to, ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó tin nhìn Tôn Ngọc Nhi. Cả đám người quỳ phía sau cũng đầy vẻ mặt khó hiểu nhìn Tôn Ngọc Nhi.

Rõ ràng là Vương phi la lên kêu cứu mạng mà? Sao giờ lại làm ra vẻ vô tội không biết gì thế kia?

Nam Cung Hàn nắm chặt tay, bờ môi mím chặt, cả gương mặt âm trầm lạnh lẽo âm u.

“Nhưng mà vừa rồi Vương phi la lên, nói là Vương gia...muốn muốn.” Lý ma ma khàn giọng mở miệng, ánh mắt của bà lên nhìn Nam Cung Hàn, thấy toàn thân hắn tỏ ra sát khí đáng sợ, câu cuối cùng muốn nói ra cũng vì quá sợ hãi mà không nói thành lời được.

Tôn Ngọc Nhi lúc này mới a một tiếng, cười nói: “Là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.” Nàng nhìn một đám người đang nhìn mình chằm chằm, lại như lo lắng liếc sang Nam Cung Hàn, khóe môi của nàng nhếch lên, nụ cười tươi tắn mang vẻ hiền lành: “Là như thế này, thật ra đây là cách ta bày tỏ tình cảm của mình với Vương gia, là hành động chứng minh tình yêu nồng cháy ngọt ngào của mình!”

“...” Cả đám người ngờ ngác nhìn nhau, không dám tin nhìn Tôn Ngọc Nhi.

Cái hành động Vương phi la lên nói Vương gia muốn giết người là vì Vương phi muốn chứng minh tình cảm của mình với Vương gia ư?

Lại còn là tình yêu nồng cháy?

Có cách biểu hiện tình cảm như thế này sao?

Đầu óc bọn họ đều choáng hết rồi!

Nam Cung Hàn híp hai mắt lại, bất ngờ cười thành tiếng: “Ha ha... Đúng thế, Vương phi là đang bày tỏ tình cảm với bản vương.” Hắn dịu dàng nhìn Tôn Ngọc Nhi, cung chiêu nói: “Vương phi của bản vương thật đáng yêu, còn cố ý chuẩn bị màn bày tỏ này với bản vương, thật khiến bản vương kinh hỷ!”

Tôn Ngọc Nhi kinh ngạc nhìn Nam Cung Hàn, thấy hắn thật vui vẻ cười ra tiếng, một chút tức giận cũng không có. Hắn ta đây là đang giả vờ? Hay thật

sự không tức giận?

Lý ma ma ngơ ngác nhìn Nam Cung Hàn rồi lại nhìn sang Tôn Ngọc Nhi, rất muốn biết lời nói của hai người có bao nhiêu là thật.

Nam Cung Hàn thu về nghi ngờ của Lý ma ma vào trong mắt, hần cười như không cười nhìn Tôn Ngọc Nhi: “Ngọc Nhi, bốn vương muốn xem lại món quà nàng mới chuẩn bị khi này.”

Tôn Ngọc Nhi giật mình, không nghĩ tới hần lại kêu tên nàng bằng giọng điệu dịu dàng như thế... nhưng rất nhanh nàng liền phản ứng lại. Nàng cười đáp lại hần, sau đó trước mắt bao nhiêu người, nàng thét lên một tiếng, gào khóc: “Vương gia! Ngài đừng bóp cổ ta, sao ta không dán nữa.”

Nói khóc là khóc ngay, thật giỏi diễn! Nam Cung Hàn cười lạnh, âm thầm siết chặt nắm đấm lại.

Tôn Ngọc Nhi quỳ xuống đất, ôm lấy chân Nam Cung Hàn, nước mắt chảy không ngừng. Thân ảnh nhỏ bé của nàng trong đêm, run rẩy liên tục, miệng thì nức nở khóc, hình ảnh này bất cứ ai nhìn cũng phải thấy thương cảm.

Lý ma ma co quắp khóe miệng, đối với tình cảnh này một câu không thốt ra được lời nào. Đây rốt cục là chuyện gì? Nửa đêm tân hôn mà cả hai người này định bày trò gì đây!

Dù muốn làm gì cũng không nên lấy tim của lão đây mà dọa cho rớt ra ngoài chứ!

Những người quý đẳng kia cũng nhất thời sững sốt, chỉ cảm thấy có chung một ý nghĩ. Vị Vương phi này rất không bình thường, mà Vương gia của bọn họ lại càng không bình thường hơn!

Nam Cung Hàn không tiếng động, xách cổ áo Tôn Ngọc Nhi lên, tựa như xách một con gà lên, dọa mọi người kinh hãi một phen.

Tôn Ngọc Nhi bất ngờ bị nâng lên, hai chân liên tiếp cựa quậy, hoảng loạn kêu lên: “Buông ra!”

Dù đang dùng hành động thô lỗ với Tôn Ngọc Nhi, nhưng giọng điệu của hần lại hết sức tình tứ: “Đã tối rồi, để bốn vương tiếp tục cùng Vương phi bàn luận về võ học.”

Dứt lời, hần liền quay người, dùng chân đá cánh cửa mở cái, khiến cánh cửa đóng lại một tiếng.

Lý ma ma há hốc mồm, lời muốn nói cứ như bị nghẹn ở họng, không thốt ra được chữ nào.

Bà lão đảo đứng dậy, tay vịn ở cửa, dán tai mà nghe trộm. Vương gia vừa nói là muốn cùng Vương phi bàn luận về võ học, đây không phải là muốn cùng Vương phi động tay động chân gì chứ!

Bà càng nghĩ càng thấy sợ, trong lòng dâng lên nỗi bất an kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kiếp trước I

Nam Cung Hàn thô lỗ đem Tôn Ngọc Nhi quăng lên giường, một chút thương xót cũng không hề có.

“Ngươi muốn làm bốn vương mất mặt?”

Hần nhếch môi, lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt khinh thường liếc Tôn Ngọc Nhi đang nằm trên giường.

Tôn Ngọc Nhi bò dậy, đối với ánh mắt khinh bỉ của đối phương nàng xem như không thấy.

“Ta là Vương phi ngài cưới hồi đang hoàng về, Vương gia dù không thích ta cũng không nên dùng thái độ đó nói chuyện với ta chứ?”

Nàng cười dịu dàng, ánh mắt chăm chú nhìn Nam Cung Hàn.

Nam Cung Hàn im lặng nhìn nàng, như nghĩ tới điều gì, hai mắt thâm y đầy ý cười: “Ý nàng là muốn bốn vương nên tôn trọng vị Vương phi như nàng?”

Hần bước tới gần giường, Tôn Ngọc Nhi thấy thế liền lùi lại trong góc giường, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hần.

Nam Cung Hàn lạnh nhạt cúi xuống nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Tôn Ngọc Nhi, trầm thấp cười: “Nữ nhân còn trinh tiết thì đáng được trọng phu tôn trọng, nhưng nàng thì còn trinh tiết sao?”

Từng câu từng chữ hắn nói đều rất chậm rãi, nhất là câu cuối cùng, hắn nhấn mạnh đầy về thâm ý.

Cả người Tôn Ngọc Nhi cứng đờ, hai mắt ngây dại nhìn Nam Cung Hàn. Từ trong mắt của nàng có sự oán hận đè nén, sự tức giận không cam lòng. Tất cả cảm xúc của nàng, Nam Cung Hàn đều thấy rõ, hắn nhướn mày, bật ra tiếng cười thật lớn.

Tôn Ngọc Nhi dùng hai tay bịt lỗ tai lại, toàn thân nàng không ngừng run rẩy, nụ cười của hắn như là lời châm chọc dành cho nàng, tất cả như đang lên án sỉ nhục nàng, hắn là đang xem thường nàng!

Nàng nhắm mắt lại, cố đè nén cảm xúc muốn khóc vào trong lòng.

Đến khi tiếng cười dừng lại, Tôn Ngọc Nhi mới buông hai tay ra, nàng ngước mắt lên, ngây ngô cười: “Vương gia nói gì ta không hiểu, trí nhớ của ta không tốt, có một chuyện đã quên mất rồi. Vương gia sẽ không vì vậy mà trách ta chứ?”

Nam Cung Hàn nhìn nàng giả vờ chơi trò đăng trí, hắn cũng không tức giận. Nếu như nàng muốn chơi thì hắn sẽ chơi với nàng.

“Thì ra Vương phi đã quên mất rồi sao?” Hắn như cố tình hiện ra vẻ bất ngờ, cả người hắn tiến tới gần Tôn Ngọc Nhi, thấy nàng vội lẩn tránh sang một bên, hắn mỉm cười lạnh: “Vào cái ngày ở Tiêu gia trang, chắc Vương phi vẫn còn nhớ chứ?”

Tôn Ngọc Nhi cắn chặt môi, trước mắt của nàng trở nên mờ hồ, những gì hắn nói tựa như một con ác mộng ngày đêm tra tấn nàng, phải rất khó khăn nàng mới có thể không nghĩ tới nó nữa, phải rất khó khăn nàng mới xem như chuyện đó chưa từng xảy ra. Nhưng hôm nay, một câu nói của hắn lại đem tất cả cố gắng của nàng biến thành uổng phí.

Nàng không khóc, cũng không tức giận, chỉ ngồi im lặng giống như một khúc gỗ, thái độ này của nàng làm Nam Cung Hàn có chút bất ngờ ngoài ý muốn.

Hắn nghĩ bất cứ nữ nhân nào khi bị người khác đem việc này mà nói ra, dù là ai cũng sẽ xấu hổ tới mức muốn tự sát, nhưng biểu hiện này của nàng...

Lúc này Tôn Ngọc Nhi từ từ ngẩng đầu lên, nàng bình thản nở nụ cười: “Vương gia biết hết rồi sao? Là ai nói cho ngài biết? Có phải là Tôn Sư Bình hay không?”

Giọng nói của nàng rất thản nhiên, không kích động cũng không chứa sự phẫn nộ, tất cả chỉ có sự bình tĩnh.

Nam Cung Hàn chợt ngây người trong chốc lát, hắn vốn dĩ có thể trả lời, không có ai nói cho hắn biết cả, bởi vì chính hắn đã chứng kiến hết mọi thứ. Nhưng không hiểu sao hắn lại không muốn nói ra.

Bình ổn lại cảm xúc của chính mình, Nam Cung Hàn mới bình tĩnh lại. Nếu như hắn nói ra, Tôn Ngọc Nhi nhất định sẽ hận hắn tại sao lúc đó lại không chịu cứu nàng. Nếu để Tôn Ngọc Nhi đối với hắn có thù oán sâu nặng, nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn. Mà hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Suy nghĩ cặn kẽ một hồi, hắn mới trả lời: “Là bốn vương kêu người điều tra, đối với vị Vương phi mà bốn vương phải cưới, tất nhiên bốn vương phải điều tra kỹ càng. Chỉ là không ngờ, lại phát hiện ra một chuyện kinh tởm như thế.”

Tôn Ngọc Nhi thờ dài, sớm biết như thế nàng cần gì phải bày trò. Nếu như hắn đã biết, nàng cũng không cần phải nói gì nhieh, dù gì bây giờ nàng đã không còn gì phải giấu giếm nữa rồi.

“Nếu như Vương gia đã biết ta đã không còn trong sạch khi gả cho ngài, thì Vương gia cần gì phải lấy ta?” Nàng không nghĩ một nam nhân có thể chấp nhận việc này, nhất là một vị Vương gia cao quý như hắn lại càng không thể... nếu như hắn đã biết hết, thì lại càng không có khả năng chấp nhận lấy nàng, trừ khi có nguyên nhân khác.

Nam Cung Hàn nâng cằm nàng lên, khóe mắt liếc nhìn hai bên má được tô đỏ chót của nàng, hắn thật muốn biết ẩn giấu phía sau lớp phấn này, rốt cuộc là diện mạo chân thật như thế nào?

Là một Tôn Thanh Vũ xinh đẹp cao quý?

Hay là như những nữ nhân khác của Tôn gia?

Lòng dạ thâm sâu, tham vọng muốn trèo cao, hay là còn hơn thế nữa?

Tôn Ngọc Nhi không biết hắn đang nghĩ gì, nhưng nàng vẫn lên tiếng nhắc nhở: “Vương gia còn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Nam Cung Hàn không vội trả lời, ngược lại đặt câu hỏi: “Nếu như ngươi đã biết chính mình rất dơ bẩn, không hề xứng đáng với bốn vương, tại sao còn muốn gả cho bốn vương, ngươi hy vọng là muốn qua mặt hoàng thất, tham vọng muốn ngồi lên vị trí Vương phi này?”

Tôn Ngọc Nhi liếc bàn tay đang nắm lấy cằm nàng, không vui hất tay hắn ra. Nam Cung Hàn nhướn mày, vẻ mặt hiện lên vẻ âm u, hắn còn chưa lên tiếng thì nàng đã trả lời.

Chỉ ngắn gọn có bảy chữ: “Bởi vì ta muốn tiếp tục sống.”

Nam Cung Hàn chột cứng đờ không nhúc nhích, nàng nói muốn tiếp tục sống... ánh mắt của nàng bây giờ tràn đầy vẻ quật cường, không lộ ra một chút yếu đuối.

Chỉ là dù nàng có cố gắng tỏ ra kiên cường như thế nào, sự thật vẫn không thể thay đổi. Bị người khác cưỡng bức đó là việc không cách nào có thể chối cãi.

Nam Cung Hàn dù đối với câu trả lời của Tôn Ngọc Nhi không thấy hài lòng, nhưng hắn vẫn trả lời lại: “Bổn vương lấy người đơn giản là vì ta cần một vị Vương phi trên danh nghĩa.”

Còn tại sao lại là nàng, hắn không nói rõ, nhưng Tôn Ngọc Nhi cũng không cần muốn biết nữa.

Bởi vì cả hai người bọn họ đều giống như, cũng chỉ vì lợi ích của đối phương mà thôi.

Tôn Ngọc Nhi siết chặt nắm tay, trong lòng tràn đầy vẻ oán hận với Tôn Sử Bình.

Ông ta là nguyên nhân của nỗi bất hạnh hôm nay của nàng!

Cái ngày ở Tiêu gia trang ấy, ông ta đánh đập nàng đến mức phải nằm bất động trên giường. Đêm hôm ấy, nàng một mình nằm trong phòng, không thể cử động không thể nhúc nhích, lại không ngủ được, tất cả chỉ là do ông ta sắp đặt.

Đêm hôm đó là nỗi kinh hoàng luôn bám chặt lấy nàng, không giờ phút nào nàng không nhớ đến sự nhục nhã của ngày hôm ấy.

Tất cả bọn họ vậy mà dám đối với nàng...

Tôn Ngọc Nhi cắn môi, nước mắt sắp rơi ra bị nàng cưỡng ép nuốt vào trong, nàng tuyệt đối sẽ không trước mặt nam nhân này khóc.

Nàng đã mất đi thứ quý giá nhất của mình, không thể ngay cả lòng tự trọng cũng mất đi được!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Kiếp trước: Một kiểu tóc dẫn đến phong ba

Đêm tân phòng được bày trí long lẫy xa hoa, vậy mà Tôn Ngọc Nhi cứ thấy lạnh lẽo như đang ở trong một căn nhà hoang vắng, không ánh sáng, không người nào bên cạnh, cũng không thể bước ra khỏi nơi này. Nàng cảm thấy bản thân như đang bị nhốt lại trong một căn phòng giam, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Nàng ngồi gượng người trên chiếc giường may hình long phụng đỏ rực, hai mắt vô hồn nhìn về một hướng. Ánh nến đỏ trên bàn đã bắt đầu tan, trong căn phòng rộng lớn, chỉ có duy nhất cây nến đỏ là thấp lên được ánh sáng trong phòng.

Tôn Ngọc Nhi nhớ vừa rồi, khi Nam Cung Hàn rời khỏi đây, hắn đã nói muốn nàng ở im trong phòng, không cho phép rời khỏi. Nàng hiểu rõ đây là mệnh lệnh của hắn, Nam Cung Hàn chính là muốn từ hôm nay kiểm soát nàng.

Nàng có thể phản kháng sao?

Tôn Ngọc Nhi chưa xót cười một tiếng, nếu như có thể phản kháng, thì nàng đã không cần gả cho hắn.

Bởi vì không thể phản kháng, nên nàng chỉ có thể lấy hắn.

Tất cả cũng chỉ vì nàng muốn tiếp tục sống...

Vì sự sống, nàng chỉ có thể nhẫn, nàng nhất định phải nhẫn.

Nàng nhắm mắt lại, nước mắt từ từ tràn ra.

...

“Vương phi, người đã thức chưa?”

Mới sáng sớm Lý ma ma cùng với nha hoàn trong phủ đến Nguyệt Di Các, bà đứng trước cửa gõ vài cái. Nô tỳ Xuân Hoa đi đến bên cạnh Lý ma ma, nói với bà:

“Hay là Vương phi còn chưa dậy? Lỡ như Vương phi còn ngủ mà chúng ta tới làm phiền, Vương phi có khi nào sẽ giận hay không?”

Lý ma ma nghiêm túc trả lời: “Hôm nay là ngày đầu tiên Vương phi chính thức nhận lấy công việc quản lý vương phủ, dĩ nhiên phải thức dậy sớm để chuẩn bị mọi thứ cho thật tốt, như thế thì mới được Vương gia xem trọng. Đối với Vương phi mà nói thì đây là một việc có lợi! Chúng ta là đang giúp Vương phi, dù làm phiền ngài ấy thì cũng là có lòng tốt. Ta tin Vương phi sẽ hiểu lý lẽ sẽ không trách chúng ta.”

Xuân Hoa thở dài cũng không nói gì thêm nữa. Lý ma ma đang muốn gõ cửa tiếp, thì bên trong vang lên tiếng trả lời: “Các người vào đi.”

Lý ma ma cùng với đám nha hoàn bước vào, ánh mắt bọn họ đều nhìn thẳng về phía trước, không dám nhìn ngó lung tung trong phòng. Nha hoàn trong vương phủ được huấn luyện rất nghiêm khắc, dù là độ tuổi nào cũng đều mang vẻ mặt cẩn thận chu đáo khi làm việc.

Tôn Ngọc Nhi ngồi trên giường, nàng đã thức dậy từ rất sớm, nhưng lại lười biếng không chịu ngồi dậy, nếu như không phải có người tới gõ cửa để gọi nàng, có khi bây giờ nàng vẫn nằm ngáy người ở trên giường.

“Vương phi, người mau rửa mặt rồi thay y phục. Buổi sáng của ngài đã chuẩn bị sẵn ở chính phòng rồi.”

Lý ma ma đem chậu nước ấm đặt trên ghế tròn, rồi lấy khăn ấm ngâm trong nước, từng động tác đều lưu loát nhanh nhẹn, khi bà đã vắt khô khăn xong, liền đem khăn dăng lên cho Tôn Ngọc Nhi.

Nhìn tấm khăn trắng được Lý ma ma xếp gọn thành hình vuông ngăn nắp, Tôn Ngọc Nhi cầm lấy, lau mặt của mình. Sau đó có nha hoàn đem nước súc miệng tới cho nàng, rồi cầm một ít cành liễu chà răng.

Tiếp đến là được hầu hạ tắm trong bồn nước ấm, từng cánh hoa hồng thơm ngát được thả trong nước. Lý ma ma cầm rổ chứa đầy hoa hồng, bà bước đến, hỏi: “Vương phi thấy những cành hoa này thế nào? Ngài có muốn thêm những cành hoa khác hay không?”

Tôn Ngọc Nhi lắc đầu: “Không cần, như vậy đủ rồi.”

Ngâm trong nước ấm một lúc, Tôn Ngọc Nhi liền đứng dậy thay y phục. Bởi vì không có thói quen để người khác hầu hạ, nên nàng tự mình mặc đồ, ngay cả việc chải tóc cũng tự mình làm.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, phía sau là hai nha hoàn do Lý ma ma sắp xếp tới để hầu hạ nàng.

Tôn Ngọc Nhi nhìn bản thân trong gương đồng, phản chiếu là hình ảnh mơ hồ của một cô gái. Gương mặt thanh tú xinh đẹp, làn da trắng nõn, chỉ là đôi mắt lại quá u buồn, khiến cả gương mặt trở nên không có sức sống.

“Vương phi, thời gian cũng không còn sớm, hay để nô tỳ búi tóc cho ngài?” Một nha hoàn đứng ở phía sau lưng Tôn Ngọc Nhi, thấy nàng vẫn ngồi im một chỗ, mái tóc đen dài đã được xõa dài ra, nhưng vẫn không búi lên. Thân là nha hoàn hầu hạ cho Vương phi, nàng không nhận được phải lên tiếng nhắc nhở.

Tôn Ngọc Nhi nhìn mái tóc của mình, nghĩ tóc của nàng khi búi lên sẽ có hình dạng thế nào? Nàng vẫn vờ đuôi tóc, trong đầu lại nhớ đến Nam Cung Hân. Hôm qua hẳn không những si nhục còn đem việc kia ra mà châm chọc nàng.

Nàng càng nghĩ càng thấy giận, dù nàng không còn trong sạch thì sao? Cũng chưa đến lượt hân xem thường nàng.

Nàng đảo mắt mấy lần, trên gương mặt vốn lạnh nhạt giờ lại hiện chút vẻ tinh quái.

“Ta muốn búi kiểu Đồng Vân Kê.”

Sắc mặt hai hoàn chợt trắng bệch, đều không dám tin nhìn Tôn Ngọc Nhi.

Vương phi muốn búi kiểu tóc Đồng Vân Kê?

Ở Đại Tàn quốc, kiểu búi tóc Đồng Vân Kê chỉ có những phu nhân mất phu quân mới có thể búi, vì để thù tiết cũng như tôn thờ bài vị của phu quân, dù là người nghèo hay các vị phu nhân quyền quý, chỉ cần phu quân trong nhà mất, bọn họ đều phải búi kiểu tóc Đồng Vân Kê này.

Nhưng mà Vương gia còn sống, Vương phi sao lại muốn búi tóc kiểu Đồng Vân Kê?

Chẳng lẽ Vương phi muốn Vương gia chết sớm sao?

Tôn Ngọc Nhi thấy bọn nha hoàn chần chừ không chịu búi tóc cho nàng, sắc mặt liền không vui: “Các người không muốn búi tóc cho ta?”

Một cái liếc mắt của nàng mang theo vẻ bất mãn, hai nha hoàn sợ tới mức toàn thân đều run lên, cả hai vội vàng quỳ xuống đất, đều thấp thòm cầu xin:

“Bọn nô tỳ không dám làm trái ý của Vương phi, nhưng kiểu búi tóc Đồng Vân Kê này, bọn nô tỳ thật không dám búi!”

Nếu như bọn họ thật sự búi kiểu tóc này cho Vương phi, đây chẳng khác nào phạm vào trọng tội, nếu như Vương gia tức giận, dù có phạt Vương phi nhưng cũng sẽ không lấy mạng tân nương mới rước vào cửa, nhưng bọn họ thì lại khác, thân là nha hoàn hầu hạ Vương phi, nếu Vương phi làm cái gì không đúng, bọn họ cũng tuyệt đối tránh không thoát vạ lây, có khi còn phải làm vật hy sinh nhận tội hay chủ tử.

Bọn họ sao dám lấy mạng của bản thân ra mà đùa chứ!

Tôn Ngọc Nhi không nghĩ tới hai người này lại phản ứng kịch liệt như thế, nàng không nghĩ là bọn họ sợ nàng, mà điều họ sợ là vì không dám đắc tội với Nam Cung Hàn. Họ sợ sẽ vì nàng mà mất mạng, nên thà chống lại lời của nàng cũng không muốn làm theo.

Lúc này Tôn Ngọc Nhi mới ý thức được một việc, tất cả những người ở đây, họ đều là người của Nam Cung Hàn.

Dù bây giờ nàng là Vương phi của hắn, trên danh nghĩa là người quản lý hết mọi việc trong vương phủ, là chủ nhân của tất cả tùy tùng trong phủ, nhưng thật ra người chân chính nắm quyền kiểm soát bọn họ lại là Nam Cung Hàn!

Mà nàng chỉ là Vương phi trên danh nghĩa, một chút thực quyền cũng không có.

Trong lúc này nàng lại nhớ đến những lời hắn nói hôm qua.

Thật sự hắn chỉ đơn giản cần một vị Vương phi trên danh nghĩa thôi ư?

Nàng cảm thấy lược nhẹ nhàng chải tóc, mà hai hoàn kia vẫn đang quỳ trên đất. Nàng liếc bọn họ, lạnh nhạt nói: “Các người đứng lên đi.”

Hai nha hoàn lo lắng quan sát sắc mặt Vương phi, thấy nàng không có tức giận thì mới dám đứng lên. Lần này bọn họ cẩn thận hơn, chỉ đứng bên cạnh, không dám lộn xộn mở miệng muốn đi hầu hạ gì đó nữa.

Tôn Ngọc Nhi cảm vài cây trâm, rồi tùy tiện cắm vài chỗ trên đỉnh búi tóc.

Hai nha hoàn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Tôn Ngọc Nhi, thấy tóc của nàng được búi cao thành hình tròn đơn giản, lúc này họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may Vương phi không tiếp tục đòi búi kiểu Đồng Vân Kê nữa, bọn họ cũng nhờ vậy mà thoát nạn.

Chỉ là họ còn chưa vui mừng được bao lâu, thì hành động tiếp theo của Vương phi lại làm bọn họ giật mình.

Phân tóc mái ngang trán của Tôn Ngọc Nhi lúc này đã được vén cao lên cài bằng một cây trâm nhỏ, cũng vì thế mà để lộ cái trán trơn bóng.

Điều làm hai nha hoàn sợ chính là cái này.

Kiểu búi tóc Đồng Vân Kê có sự đặc biệt riêng là không búi ở đỉnh đầu, mà búi ở phần tóc mái, chỉ cần đem tóc mái vén lên, búi thành vòng nhỏ rồi dùng trâm cài cố định lại là đã xong phần búi tóc Đồng Vân Kê.

Nữ tử ở Đại Tàn ngay từ lúc còn nhỏ đã nuôi dài tóc mái, nguyên nhân không chỉ vì để làm đẹp mà còn là vì nếu sau này phụ quân mất, với thân phận là thê tử, thì phần tóc mái này sẽ búi thành kiểu Đồng Vân Kê.

Bọn họ vậy mà không nghĩ Vương phi thể mà muốn quyết tâm búi kiểu tóc này!

Cả hai đều nóng nảy muốn nhanh chóng tới ngăn cản, Tôn Ngọc Nhi bởi vì nhìn từ trong gương đồng nên có thấy được hết hành động của họ. Nàng hơi rũ mắt xuống, bình thần đặt cây lược lên bàn, đợi đến khi bọn họ muốn mở miệng, nàng liền cắt ngang:

“Các người không búi cho ta, thì để ta tự búi.”

Bọn nha hoàn còn muốn lên tiếng khuyên bảo, nhưng vừa nhìn đến sự kiên quyết trên mặt Tôn Ngọc Nhi, liền do dự không dám tiến đến gần.

Vương phi ngày đầu mới vào cửa vương phủ mà đã náo loạn thế này, bọn họ đã có thể tưởng tượng được cuộc sống sau này sẽ có bao nhiêu là gian nan!

Tôn Ngọc Nhi thấy không còn ai ngăn nàng nữa thì yên tâm, nàng vẫn tiếp tục công việc trang điểm.

Nàng muốn trực tiếp đấu thắng Nam Cung Hàn là không khả năng, nàng hiểu rõ thực lực cũng như tình thế hiện tại của bản thân.

Nhưng nếu muốn có con đường sống ở vương phủ này, nàng không thể không liều lĩnh một phen.

Nàng không biết bản thân đem lại được lợi ích gì cho Nam Cung Hàn, mà có thể khiến hắn giữ nàng bên cạnh. Nhưng bây giờ nàng biết rõ một chuyện, đó là quân cờ như nàng đối với Nam Cung Hàn rất có giá trị.

Mà nàng không muốn làm một quân cờ cho người khác không công, nàng cũng cần lợi ích cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Kiếp trước: Một kiểu tóc dẫn đến phong ba (2)

“Vương phi, đã sắp tới giờ đến đại sảnh thỉnh an Vương gia rồi.” Lý ma ma từ bên ngoài bước vào, ánh mắt hơi nhìn thoáng qua hai nha hoàn trong phòng. Về mặt bà ta mơ hồ nhận ra điều gì đó không ổn, liền quay sang nhìn Tôn Ngọc Nhi.

“Vương phi, tóc của ngài...” Lý ma ma giơ ngón tay lên, miệng muốn nói gì nhưng mãi vẫn không thốt ra được lời nào.

“Thấy thế nào? Ta búi tóc có đẹp không?” Tôn Ngọc Nhi xem như không thấy vẻ khiếp sợ trên mặt Lý ma ma, nàng còn khoe mái tóc mới vừa được búi của mình với bà ta.

“Vương phi, việc này không ổn, làm sao ngài có thể...” Lý ma ma luôn bình tĩnh trước mọi chuyện khó khăn, nhưng lần đầu tiên bà ta cảm thấy sợ hãi như thế.

Vương phi đây là muốn trực tiếp đối nghịch với Vương gia sao?

Tôn Ngọc Nhi đứng dậy, trên người nàng bây giờ mặc xiêm y trắng tinh, làn váy kéo dài trên đất, lúc nàng bước đi làn váy cũng lay động theo.

“Mau chuẩn bị y phục cho ta.” Lý ma ma còn đang muốn khuyên nhủ lại bị Tôn Ngọc Nhi ngắt lời: “Ta muốn thay y phục.”

Lần thứ hai nàng nhắc lại, trong giọng nói tràn ngập vẻ bất mãn. Lý ma ma đã có kinh nghiệm hầu hạ chủ tử trong cung, nhìn mặt mà đoán ý tứ đôi phương đã là thói quen của bà, nên bà ta cũng hiểu rõ bây giờ không thể ép buộc vị Vương phi này.

“Vương phi, để lão nô thay y phục cho người.”

Tôn Ngọc Nhi liếc Lý ma ma, gật đầu xem như đồng ý. Đúng lúc này nha hoàn bưng một cái khay bước vào phòng, trên khay là một bộ y phục màu đỏ rực.

Tôn Ngọc Nhi vừa nhìn đã nhíu mày lại: “Tại sao lại là màu đỏ?”

Lý ma ma nghi hoặc nhìn Tôn Ngọc Nhi: “Màu đỏ tượng trưng cho địa vị chính thất cao quý, nên Vương phi phải mặc để thỉnh an Vương gia, đây vốn là việc hợp lý, sao người lại hỏi thế?”

“Ta không thích màu đỏ.” Tôn Ngọc Nhi lạnh nhạt nói: “Ta muốn màu y phục màu đen.” Mặc đồ màu gì đối với nàng vốn không quan trọng, nhưng hôm nay nàng muốn ngoại lệ...

“Sao cơ?” Lý ma ma lão đạo bước chân, thiếu chút nữa đã té ngã. Những nha hoàn đang đứng trong phòng cũng đồng thời gật mình, kinh ngạc nhìn Tôn Ngọc Nhi.

Mặc đồ đen là điều cấm kị của một tân nương mới bước vào cửa nhà chồng, không chỉ là việc làm nhà chồng mất mặt, mà còn là trù ẻo phu quân của mình, chỉ cần là những người muốn sống, tuyệt đối sẽ không ai dám mặc đồ đen để thỉnh an phu quân của mình. Huống chi đây lại là con dâu trong hoàng thất?

Lý ma ma quỳ xuống, bưng khay dâng đến trước mặt Tôn Ngọc Nhi: “Vương phi, xin ngài hãy để lão nô thay y phục cho ngài.”

Bà ta đây là đang trực tiếp muốn bác bỏ mệnh lệnh của nàng, Tôn Ngọc Nhi nhếch khóe miệng lên, hỏi một câu khiến Lý ma ma ngẩn người: “Vương gia thích màu gì?”

Lý ma ma sững sốt, khó hiểu nhìn Tôn Ngọc Nhi. Sao trong lúc này Vương phi lại hỏi Vương gia thích màu gì? Dù trong lòng cảm thấy thắc mắc nhưng bà ta vẫn trả lời: “Lão nô không biết màu của Vương gia là màu gì, mong Vương phi thứ lỗi cho lão nô không thể trả lời.”

Không phải bà ta không muốn trả lời, mà là thật sự không biết phải trả lời như thế nào... Ngay từ khi còn nhỏ Hàn Lăng vương đã có tâm tư rất kín đáo, đối với việc cá nhân của bản thân, ngài ấy luôn rất bảo mật, từ thói quen đến việc sinh hoạt, tất cả đều tự mình làm lấy, không để bất cứ ai tiếp xúc qua thân cận với ngài ấy. Cho nên dù bà ta là ma ma trong phủ cũng không thể nào biết rõ sở thích của Nam Cung Hàn... chỉ sợ ngay cả Hoàng thượng cũng không biết...

Nghe vậy Tôn Ngọc Nhi cũng trầm tư suy nghĩ những lời Lý ma ma nói, theo nàng quan sát bà ta không giống như đang nói dối, vậy thì những gì bà ta nói có thể là thật, nhưng cũng có thể là nói cho có lệ, nên nàng lựa chọn không tin...

Thà không tin còn hơn là tin tưởng quá mức, bởi vì chỉ có không tin một người mới có thể bảo vệ được chính mình, còn nếu quá tin tưởng một người, một ngày nào đó chính sự tin tưởng ấy sẽ hại lại chính thân, đây là bài học nàng đã tự mình trải nghiệm qua...

Nàng giương mắt lên nhìn Lý ma ma, về mặt bà ta hiện giờ vẫn giữ được vẻ bình tĩnh đối đáp, một chút cũng không hề để lộ ra vẻ yếu thế, đúng là rất có khí thế của một lão ma ma trải qua nhiều việc đời.

Bà ta dù vẫn còn đang quỳ dưới đất, nhưng lưng vẫn thẳng tắp, đầu vẫn ngẩng cao, ánh mắt nghiêm nghị nhìn nàng, không hề có sự tức giận nhưng mà tràn đầy sự uy nghiêm.

Nàng chớp chớp mắt, đối với khí thế không sợ chết này của bà ta, trong lòng cũng có vài phần thương thức. Nàng cảm thấy trò chuyện như thế chắc cũng đủ rồi, nếu như làm quá mức sẽ không tốt lắm.

“Ờ Lý ma ma đứng dậy.” Một câu nói của nàng vừa mới vang lên, hai nha hoàn đang đứng đằng sau lưng vội vàng bước đến đỡ Lý ma ma đứng lên.

Lý ma ma cũng không cự tuyệt, bà ta nghĩ nếu Vương phi đã cho bà ta đứng dậy, thì chắc đã thông suốt lời bà ta nói, chỉ có điều suy nghĩ của bà ta quá là đơn giản, bởi khi bà ta chỉ vừa mới đứng lên, Tôn Ngọc Nhi đã không hề khách khí nói tiếp:

“Ta đã nói là muốn mặc y phục màu đen, sao các người còn chưa đi lấy.” Một lời này của nàng hoàn toàn dập tắt đi sự mong đợi của Lý ma ma, khiến bà ta kinh sợ không hề nhỏ, lần này bà ta đã có thể xác định vị Vương phi này không phải đang kiểm soát gây sự với nha hoàn trong phủ, mà người thật sự muốn trực tiếp gây chuyện với Vương gia!

“Vương phi, không được, tuyệt đối không được.” Lý ma ma không ngừng nói không được, bỗng chốc hơi thở của bà ta chộp kịch liệt dồn dập, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hai mắt to lại trợn trừng lên. Bộ dạng đáng sợ này của bà ta dọa những nha hoàn bên cạnh sợ đến hết hồn.

Tất cả đều đồng thời quỳ xuống, dập đầu cùng lúc ngay cả lời nói ra khỏi miệng cũng lặp lại y chang nhau.

Tôn Ngọc Nhi nhìn bộ dạng chật vật của Lý ma ma đang nằm dài trên đất, nàng đoán chắc tuổi tác của bà ta đã quá cao, nên không chịu được việc bị đá kích nên mới như thế. Trong lòng nàng dù thương hại, nhưng giờ phút này nàng không muốn tỏ ra yếu thế.

“Đưa Lý ma ma về phòng đi, sau đó tìm đại phu đến khám cho bà ấy.”

Hai nha hoàn đi theo Lý ma ma vốn đang lo lắng sợ hãi, bọn họ muốn đưa Lý ma ma đi để thoát khỏi tình trạng bị Vương phi tra tấn thế này, nhưng bọn họ không dám tự mình quyết định.

Trải qua việc vừa rồi, bọn họ đã sâu sắc hiểu rõ vị Vương phi này chính là một người đáng sợ ra sao, hai ba lần luôn tìm cách gây khó dễ cho nha hoàn thì không nói gì, nhưng càng đáng sợ hơn là người mà Vương phi nhắm vào lại là Vương gia!

Vương gia là người như thế nào chứ! Chỉ có hai chữ để hình dung, đó là “Tàn bạo”, một người so với Vương phi còn đáng sợ gấp trăm lần. Bọn họ dù sợ hãi Vương phi, nhưng càng e sợ Vương gia hơn!

Nếu lần này bọn họ thật sự để Vương phi dùng bộ dạng này ra thình an Vương gia, chắc chắn Vương gia sẽ rất tức giận, một khi ngài ấy đã giận lên thì những nha hoàn nhỏ bé như bọn họ đây sẽ phải dùng mạng để chuộc tội, ai bảo bọn họ hầu hạ Vương phi nhưng lại không ngăn cản ý đồ điên rồ của Vương phi chứ! Nên bọn họ chính là như kẻ tiếp tay thay cho Vương phi, nên dù Vương phi có bị Vương gia trách tội hay không thì những nha hoàn hậu bên cạnh Vương phi cũng tránh không được tội vạ lây.

Tôn Ngọc Nhi nhìn từng vẻ mặt sợ hãi của bọn họ, khóe môi nhẹ nhếch lên...

...

Tại đại sảnh của Vương phủ, Nam Cung Hàn đang ngồi yên vị trên ghế. Hai mắt hắn nhắm nghiền lại, vẻ mặt như đang thư giãn cũng có thể là hắn đang chờ ai đó.

Lúc này chợt bên ngoài truyền đến tiếng bước chân đi về phía đại sảnh.

Nam Cung Hàn chợt mở mắt ra, đôi mắt hổ phách âm trầm nhìn về phía cửa lớn.

...

Ta đối với vị việc thành thân vốn không có xem trọng, bởi vì những việc như lấy vợ sinh con nói dối, những việc ấy có cùng được mà không có cũng chẳng sao. Ta cũng chưa từng để tâm đến.

Nhưng bản thân ta không thích bị người khác áp đặt vào những thứ mà mình không thích. Nếu như lấy một người mà ta không hứng thú thì thà rằng ta tự mình lựa chọn một người để lấy về. Dù gì vị trí Vương phi này chỉ là một con bù nhìn để trang trí, ta cũng không muốn vì một vật để trang trí mà tổn quá nhiều sự để tâm. Nên ta quyết định lựa chọn một người mà bản thân có thể nắm giữ trong lòng bàn tay hoàn toàn tự mình điều khiển lấy.

Khi ta quyết định chọn Tôn Ngọc Nhi, bản thân ta chưa từng hối hận. Bởi vì ấn tượng đầu tiên khi ta gặp cô gái này chính là một người nhu nhược, khi bị tỷ muội chung nhà ức hiếp, mà nàng chỉ biết cúi đầu chịu đựng, không biết phản kháng cũng không biết cách bảo vệ bản thân, người như thế rất dễ dàng bị người khác bắt lấy nhược điểm.

Ta luôn nghĩ kế hoạch đã tỉ mỉ mà mình đã sắp xếp sẽ tiến triển theo đúng như trình tự đã dự định sẵn, nhưng không ngờ vào đêm tân hôn ấy. Ta đã nhìn thấy một người hoàn toàn khác với Tôn Ngọc Nhi mà ta đã biết.

Bướng binh ngang tàng, còn có gan lớn dám khiêu khích ta!

Đây chính là kẻ nhu nhược dễ dàng bị bắt nạt trước đây sao? Thế những gì trước đây ta thấy được chỉ là giả? Tất cả phải chăng đều là một sự nguy trang?

Ta đã suy nghĩ việc này suốt cả một đêm, cuối cùng đưa ra một kết luận. Nữ nhân này rất biết cách giả vờ!

Nhưng vào buổi sáng hôm nay, khi nhìn Vương phi mới rước vào cửa tới thỉnh an, ta còn kết luận thêm một điều nữa. Nữ nhân này rất thích bị ăn đòn!

Búi tóc kiểu góa phụ, toàn thân chỉ mặc y phục màu đen, còn gương mặt thì bôi toàn phấn trắng.

Dù nhìn theo góc độ nào cũng chỉ thấy hết sức quái dị!

Đây là lần đầu tiên ta cảm thấy tức giận đến mức không chế như thế, có cảm giác phát điên chỉ muốn lao tới đánh bay nữ nhân này!

Chết tiệt! Rốt cuộc ta đã cưới loại người nào vào cửa thế này!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Một kiếp sai lầm ai gỡ hộ?

“Kiểu tóc với y phục này là như thế nào?”

Ta dù tức giận nhưng vẫn gắng nhịn xuống, ta không tin nữ nhân này dám to gan muốn đấu với ta.

Ta cứ nghĩ sau khi nghe giọng điệu truy hỏi của ta, nàng ta sẽ phải sợ hãi giải thích với ta, nhưng ta lại không ngờ nàng sẽ có phản ứng hoàn toàn khác so với những gì ta nghĩ.

Nàng cười đáp lại: “Thiếp thấy mặc như vậy rất hợp, chẳng lẽ Vương gia không thấy thế?”

“Hợp sao?” Ta giận đến mức bật cười lên, bây giờ ta mới rõ một điều, nữ nhân này chính là thích đấu khẩu với ta, hơn nữa còn muốn đối đầu với ta trực diện!

Nàng không những không nhận sai còn phụ họa gật đầu nói theo: “Đúng thế, rất hợp.”

Ta hít một hơi thật sâu, cảm xúc phập phồng khó chịu hiện rõ trên mặt. “Tôn Ngọc Nhi! Ngươi đừng quá quắt!” Ta gọi cả tên lẫn họ của nàng, nếu là người bình thường khi nhìn thấy thì sẽ biết Nam Cung Hân ta đang rất tức giận! Nhưng nữ nhân này một chút cũng không hề ý thức được!

“Vương gia có sao lại tức giận?” Nàng bước tới gần, vẫn là một bộ dạng vô tội nhìn ta: “Vương gia thích mặc y phục màu đen, thiếp muốn được Vương gia để ý nên cũng mặc giống giống thế, chẳng lẽ không được?”

“...” Muốn ta để ý tới? Nàng nghĩ hân là đồ ngốc sao! Muốn ta chú ý tới cũng có rất nhiều cách, sao phải chọn cách đem bản thân ăn mặc thành cái dạng này chứ?

Ta thấy là nàng muốn chọc tức ta thì đúng hơn!

Cho nên ta tuyệt đối càng không thể bỏ qua cho kẻ dám khiêu khích ta thế này!

“Có nữ nhân nào mà lại ăn mặc như ngươi để gây sự chú ý cho phu quân của mình chứ? Tôn Ngọc Nhi, ngươi tốt nhất đừng chọc tức ta!” Cười lạnh một tiếng, ta đáp lại từng câu.

Ánh mắt sắc bén nhìn người con gái trước mắt, ta thật muốn biết nữ nhân này sẽ trả lời hân ra sao?

Nàng không sợ hãi, vẫn bình tĩnh cười nói: “Thế không phải bây giờ Vương gia đang chú ý tới thiếp đấy sao?”

“...”

Những nha hoàn đứng trong đại sảnh nghe thế đều ngây người ra, sau đó đều a một tiếng, về mặt thông suốt hiểu ra.

Thì ra Vương phi muốn Vương gia chú tới tới mình nên mới ăn mặc thành cái dạng kì lạ này! Đây là chiêu thức thu thập trái tim của Vương gia nhà bọn họ! Mặc dù cái cách này không được bình thường cho lắm, nhưng mà công hiệu cũng rất tốt! Nhìn đi, không phải Vương gia đang nhìn chăm chăm vào Vương phi đấy thôi.

Dù thái độ của Vương gia không được tốt lắm, nhưng mà đây cũng coi như là một bước tiến triển rất tốt!

“... Thế còn kiểu tóc này là sao?” Ta bắt đầu lĩnh giáo được công phu miệng lưỡi của nữ nhân này rồi! Hừ. Nhưng ta không tin không thể làm nàng ta câm nín được.

“Kiểu tóc góa phụ này là vì người mà búi lên.” Nói mà mặt không đỏ, mắt không chớp, thái độ rất thành khẩn thật thà.

“... Bồn vương chưa chết!” Một tiếng gầm lên, lớn tới mức làm những nha hoàn xung quanh phải che lỗ tai lại.

“Ta vẫn còn sống, vẫn còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt. Người búi kiểu góa phụ này là muốn trù ẻo ta chết sớm!” Ngay cả xưng hô bồn vương cũng quên nói, có thể thấy vị Vương gia nào đó bị kích thích rất lớn.

“Vương gia phải nghe thiệp giải thích trước chứ.” Tôn Ngọc Nhi cũng không sợ hãi, cũng không quan tâm liệu đối phương có chịu đồng ý để nàng giải thích hay không, đã giành lời nói trước: “Vương gia là một chiến sĩ chiến đấu oai phong trên chiến trường, những lúc mà ngã ra trận, sinh mạng lúc nào cũng có thể bị uy hiếp, bất cứ lúc nào cũng sẽ rời trần thế. Ta là Vương phi của chàng, cả đời phải thủ tiết vì chàng, mà việc đó là đương nhiên, nhưng như thế chưa thể thể hiện hết được tâm ý của thiệp, nên thiệp quyết định cả đời sẽ búi tóc kiểu góa phụ, vì Vương gia bằng lòng thủ táng cho ngài cả đời.”

“...” Tại sao càng nghe ta càng cảm thấy mấy câu này vẫn là ám chỉ ta vẫn phải chết. Trọng điểm nữa là nữ nhân này muốn búi kiểu tóc này cả đời, đây là muốn trù ẻo hần mau xuống hoàng tuyền siêu thoát!

Chết tiết!

Rõ ràng nữ nhân này ám chỉ rất rõ ràng, nhưng lại không thể chỉ ra điểm sai trong lời nói của nàng ta. Lúc này ta chợt ngộ ra một điều. Mỗi câu nàng ta nói ra đều muốn chọc tức ta, nhưng lại khéo léo không để người khác bắt ra được điểm sai trong lời nàng ta nói.

Ta chợt bình tĩnh lại, ánh mắt thâm trầm nhìn nữ nhân trước mặt, vừa lúc Tôn Ngọc Nhi cũng ngẩng lên nhìn hần, bốn mắt nhìn nhau... thâm ý nhìn đối phương.

...

Thời gian ở chung với nữ nhân này thật sự chỉ có thể dùng hai chữ để miêu tả : Thảm hại!

Cực kì thảm hại! Vô cùng thảm hại!

Nữ nhân này tính tình không chỉ ngang bướng còn có những hành động không giống người bình thường. Hí vụ như là: Tùy tiện treo cây, nửa đêm bắt cầu thang treo lên mái nhà, vừa hát vừa la, người không biết còn tưởng trong phủ của ta có nuôi sói!

Hơn nữa nữ nhân chết tiết này còn nhận một con heo làm con nuôi! Là một con heo nữa đấy!

Nghĩ đến ta có một đứa con nuôi mà còn là một con heo nái mập ú, tâm trạng cực kì tồi tệ. Hại ta mỗi lần ăn thịt heo sẽ bị nữ nhân kia ngồi kế bên cắn nhả: “Vương gia, sao ngài có thể ăn đồng loại của con trai ngài chứ? Như thế sẽ bị đầy xuống muốn chín tảng địa ngục ấy!”

“...” Đôi đũa cầm trong tay rớt xuống đất...

Khoảng thời gian sống chung với nữ nhân kia, đối với ta mà nói chẳng khác dẫn binh đi đánh trận, mỗi ngày phải chịu áp lực không hề nhỏ!

Nhưng ta không phải là người dễ dàng chịu thua như thế, ta còn rất nhiều cách để trừng trị nữ nhân này!

Đầu tiên ta dẫn nàng vào cung, để nàng tiếp xúc rất nhiều nữ nhân trong cung, từng người như bọn họ đều là những kẻ điêu luyện đã thành tinh trong cung.

Tôn Ngọc Nhi ở cùng với bọn họ chẳng khác nào con gà lạc vào bầy sói! Dù nữ nhân này có thông minh giỏi ăn nói bao nhiêu, nhưng đối mặt với những nữ nhân có tâm kế xảo trá thế kia, thì nàng cũng chỉ là một kẻ bất lực phải chịu thua.

Nhất là những người ta để nàng tiếp xúc, đa số đều nhất là những người thuộc phe chống đối ta!

Địa vị của ta quá lớn, những nữ nhân đó đương nhiên sẽ không dám ra tay với ta, nhưng Tôn Ngọc Nhi thì lại khác, nàng dù là Vương phi của ta, nhưng không thực lực thật sự, nhà mẹ đẻ lại không phải thuộc quyền quý trong triều. Nên nếu những nữ nhân kia muốn âm thầm giở trò với nàng là việc rất dễ dàng!

Huống chi ta cũng muốn để nàng học một ít bài học, để sau này không còn dám chống đối với ta nữa. Còn một lý do nữa là ta muốn nàng trở nên mạnh mẽ có thủ đoạn hơn, nàng dù lanh lợi gan dạ, nhưng lại thiếu thủ đoạn bảo vệ bản thân, bởi vì không biết cảnh tỉnh kẻ nên nàng mới dễ dàng bị người Tôn gia gài bẫy...

Mà ta thì lại không muốn giữ một người vô dụng bên cạnh, ta muốn lợi dụng nàng, nhưng cũng không muốn con cờ của mình chỉ biết trưng bày, mà còn muốn nó phải biết cách nuốt chửng những quân cờ khác, bởi chỉ có như thế quân cờ như nàng mới không bị người khác giết chết...

Theo từng thời gian trôi qua, nàng tự mình lĩnh giáo ra từng việc bị tính kế, cũng tự mình phải đứng dậy để đối phó. Không biết từ lúc nào nàng cũng đã trở nên trưởng thành hơn.

Chỉ là ta không ngờ dù nàng bị hãm hại ra sao, nàng vẫn quật cường không chịu đến cầu xin ta giúp đỡ.

Ta tức giận, thật sự rất giận!

Ta cho phép những người kia bắt nạt nàng, nhưng không phải là kiểu bắt nạt nguy hiểm đến tính mạng!

Lúc nhìn toàn thân nàng toàn là máu, vết thương chồng chất với nhau, trong lòng ta chột lạnh đi.

Ta còn nhớ rõ ánh mắt của nàng khi ấy nhìn ta.

Lạnh lùng cùng vẻ trào phúng xem thường. Ta biết nàng nghĩ rằng tất cả là do ta an bài sắp xếp, khi ấy ta rất muốn nói, ta không bao có giờ ý định để nàng bị thương.

Ta chỉ muốn nàng trở nên thủ đoạn hơn, muốn nàng... tất cả những lời muốn nói hoàn toàn nghẹn cứng trong cổ họng, ta biết dù nói gì nàng cũng sẽ không tin ta...

Ta đã từng thử giả vờ đối xử dịu dàng với nàng, lúc ấy nàng ra vẻ rất vui vẻ, cũng rất phối hợp với ta.

Ta còn nghĩ nàng ấy có phải hay không đã thích ta? Trong lòng có chút vui sướng, nhưng những lúc ta nhìn lại, sẽ bắt gặp đôi mắt lạnh nhạt của nàng, dù cảm xúc trong mắt nàng khi ấy sẽ biến mất rất nhanh, nhưng ta vẫn thấy rõ.

Thật ra là ta tự mình suy nghĩ quá nhiều...

Ba năm rồi còn gì...

Thì ra ta và nàng đã thành thân sống chung với nhau cũng đã gần ba năm rồi, không biết từ lúc nào cả hai đã rất ăn ý trong từng hành động, ta chỉ cần một cái nhìn thâm ý, nàng sẽ hiểu ta muốn làm gì, còn ta cũng chỉ cần liếc một lần về phía nàng, cũng sẽ biết nàng đang nghĩ gì.

Đến một ngày ta hỏi nàng một câu: “Tôn Ngọc Nhi, điều nàng mong muốn nhất là gì?”

Tôn Ngọc Nhi ngẩn người, lúc nàng ngẩng đầu lên nhìn ta, ta thấy được nụ cười yếu ớt của nàng.

“Ta nói ra điều mình mong muốn, ngài sẽ giúp ta thực hiện sao?”

Nàng không trả lời câu hỏi của ta, mà ngược lại đặt cho một câu hỏi khác. Lúc này ta mới hiểu rõ, không phải nàng không muốn trả lời mà là nàng biết chắc rằng dù nàng có nói ra, ta cũng sẽ không thể giúp nàng thực hiện...

Một cảm xúc mang tên bất lực dâng lên trong lòng, thì ra ba năm qua chưa đủ để nàng hoàn toàn tin ta, chưa đủ... nếu thế thì cứ tiếp tục chờ thêm nhiều năm nữa, ta tin chắc rằng một ngày nào đó nàng sẽ nói cho ta biết.

Ta không hỏi nàng thêm bất cứ điều gì khác, chỉ đứng đó nhìn nàng một lúc rồi rời khỏi.

Qua ngày hôm sau nàng vẫn hoạt bát như trước, vẫn nở nụ cười tươi tắn với ta, vẫn hoạt bát vây quanh ta gọi Nam Cung Hàn.

Không biết từ lúc nào ta đã có thói quen nghe nàng gọi tên của ta, trước đây mỗi lần nghe ta đều sẽ tức giận, lớn tiếng ngăn cấm không cho nàng gọi. Nhưng nàng vẫn kiên quyết không nghe, bướng bỉnh một cách cố chấp.

“Ta thích gọi ngài như thế!”

Cứ thế mà trong ba năm qua nàng vẫn luôn giữ thói quen kêu thẳng tên của ta, còn ta không biết từ lúc nào cũng đã tự tạo ra một thói quen cho mình, đó là hàng ngày muốn nghe thấy nàng kêu tên của ta.

Cuộc sống của ta và nàng trôi qua rất yên ắng, tựa như những đôi phu thê khác, yên bình mà nương tựa lẫn nhau. Ba năm chưa đủ kéo khoảng cách của ta và nàng lại nhưng lại tạo ra sự ăn ý của cả hai.

Nàng nói nàng không biết đọc chữ, cũng không biết viết chữ. Ta chính tay mỗi ngày dạy nàng đọc chữ, dạy nàng cầm bút, chỉ nàng cách viết từng nét chữ.

Thời gian của ta đã phần dành cho việc vào triều, còn nửa thời gian còn lại đều sẽ dành cho nàng. Không phải dạy nàng viết chữ thì cũng là ngồi nhìn nàng vẽ tranh, nếu không thì là nàng mài mực cho ta viết sổ sách.

Cứ thế ta đã dần tạo ra một thói quen đó là những lúc ta rảnh rỗi đều sẽ ở bên cạnh nàng.

Một thói quen một khi đã hình lập lên thì sẽ rất khó mà bỏ được...

Vào mỗi buổi sáng lúc ta thức dậy, sẽ luôn có một tách trà lạnh đặt trên bàn, cứ khi ta cầm lên uống, mùi vị ngọt ngào của trà sẽ thấm vào tận đầu lưỡi, khiến ta mê mẩn không cách nào có thể dứt ra được. Mùi vị trà không phải là thứ đặc biệt gì, điều làm ta vui vẻ khi uống tách trà này phải chăng là vì người pha trà?

Cảm giác quá mơ hồ, dù đã bao nhiêu lần uống trà để bản thân mình tỉnh táo, ta vẫn không thể nào bình tĩnh để tìm ra thứ tình cảm kì lạ ấy trong lòng.

...

“Nam Cung Hàn, ngài hứa với ta ba chuyện có được không?”

Đó là lần đầu tiên nàng yêu cầu muốn ta làm một điều gì đó, dù ta không để lộ ra cảm xúc gì trên mặt, nhưng nàng có lẽ không biết rằng ta vui tới mức nào, ta thật sự rất vui.

Một cảm giác vui sướng ta chưa từng cảm nhận được, không ngờ rằng chỉ đơn giản một câu nói của nàng lại làm ta vui đến thế.

Lúc ta gật đầu đồng ý, trong lòng có chút hồi hộp, không biết nàng sẽ muốn ta làm gì?

Ta bắt đầu không nhìn được mà suy đoán, nàng không thích Tôn gia, phải chăng là nàng muốn ta giúp nàng đối phó với bọn họ, thế thì ta phải dùng thủ đoạn ra sao với bọn người kia đây?

Diệt cả gia tộc hay là tiêu diệt cả dòng họ?

Hay là nàng muốn ta giúp nàng trả thù mấy người trong cung kia, nếu đúng thế thì ngày mai ta phải bắt đầu từ ai trước đây?

Ta bắt đầu suy đoán lung tung, ngay cả kế hoạch trả thù từng người kia ta cũng đã vạch ra sẵn, chỉ cần đợi một câu của nàng mà thôi.

Lúc ta đang còn mải mê suy nghĩ thì lại nghe thấy giọng nói của nàng.

“Nam Cung Hàn, ta không thích ngài nạp nữ nhân khác làm thiếp.”

“Được. Ta sẽ không nạp bất cứ nữ nhân làm thiếp nào vào phủ.”

“Ngài không yêu ta, nhưng cũng không được yêu nữ nhân khác.”

“Được. Ta sẽ không yêu bất cứ ai.”

“Cả đời này của ngài chỉ có thể có một Vương phi duy nhất là ta.”

“Được. Nàng là Vương phi duy nhất của ta, sẽ không có nữ nhân thứ hai ngồi ngôi vào vị trí của nàng.”

“Ngài là nam nhân duy nhất của ta, ta cũng phải là nữ nhân duy nhất của ngài.”

“Được. Nàng là nữ nhân duy nhất của ta.”

“Ta không cần biết ngài muốn đẩy ta vào cuộc tranh đấu như thế nào, nhưng ngài không được để tay ta dính đầy máu tanh.”

“Được. Ta hứa.”

“Nam Cung Hàn, sau khi ngài lên làm Hoàng Đế thì đừng giết người nữa có được không?”

“Được. Ta hứa với nàng, cả đời này sẽ không giết bất cứ ai nữa.”

Mỗi câu nàng hỏi, hay mỗi câu nàng nói, ta đều gật đầu đồng ý.

Ngay cả suy nghĩ lại ta cũng chưa từng có, hoàn toàn đồng ý vô điều kiện với nàng.

Ngay cả chính ta cũng không hiểu bản thân mình đang làm gì nhưng chắc chắn một điều rằng, những lời ta hứa với nàng vào ngày hôm nay, ta sẽ không hối hận...

...

“Vương gia, ngài quên mục đích của mình rồi sao?”

Một câu nói của thị vệ thân cận khiến ta bừng tỉnh trong cảm giác mơ hồ.

Đúng thế, ta còn tham vọng vẫn chưa thực hiện, sao ta có thể quên?

Ba năm qua Tôn Ngọc Nhi làm ta chìm đắm vào trong thứ tình cảm kì lạ khiến ta không thể nào thoát ra, chẳng lẽ ta phải cả đời mơ hồ như thế?

Không, tuyệt đối không thể...

Ta hít một hơi thật sâu, cố gắng tìm lại sự uy nghiêm bình tĩnh của trước đây. “Bỏ vương chưa từng quên.”

“Hiện giờ Vương phi đang rất thân cận với người của Bằng gia, Vương gia có lợi dụng điểm này để một lần bắt chọn lấy Bằng thái sư.”

Quan hệ của nàng và người Bằng gia ra sao, ta là người hiểu rõ nhất. Nếu nói nàng và Tôn gia như nước với lửa, tràn ngập thù hận với nhau, thì đối với Bằng gia, thì họ chính là người nhà của nàng.

Ta phải làm hại người nhà của nàng sao? Liệu nàng khi biết được liệu có hận ta hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Kiếp trước: Một kiếp sai lầm ai gỡ hộ? (2)

Ta đã từng nghĩ bản thân mình luôn nắm rõ mọi thứ trong lòng bàn tay của mình, nhưng đến khi thật sự đối mặt với mọi chuyện thì ta mới hiểu rõ, một con người bình thường thì không thể tùy ý thay đổi số phận của mình, dù bất kể đó là ai đi chăng nữa cũng không thể làm chủ định mệnh của mình. Đến bây giờ khi ta đã nhận ra thì có lẽ đã quá trễ, muốn thay đổi lại bất lực, muốn một lần nữa bù đắp sai lầm cũng không còn cơ hội, nếu như có thể quay ngược lại dòng thời gian để trở về thời điểm đó thì ta sẽ không lựa chọn quyết định sai lầm ấy... Sự lựa chọn lầm lỡ đã làm ta phải ân hận suốt đời.

...

Cả đời của Nam Cung Hàn ta một đời kiêu ngạo, chưa từng vì ai mà đau lòng, cũng không vì bất cứ người nào mà rơi lệ...

Tôn Ngọc Nhi... người con gái duy nhất chiếm chọn trái tim của ta, cũng là người duy nhất làm ta phải thừa nhận rằng bản thân đã thua... thua dưới tay của nàng...

...

Năm thứ bốn mươi của Đại Tần quốc, Bằng thái sư dâng tấu chương lên cho Hoàng Đế, với nội dung cáo buộc tội Hàn Lăng Vương bởi những tội chứng như sau. Âm thầm chiêu hai ngàn vệ binh sĩ ở Tế Châu về Kinh Thành, tự ý triệu bốn vạn binh sĩ ở biên cương điều về Nam Châu. Vận chuyển ba ngàn kho lương thảo ở Bắc Châu đến Đại Đô, đóng quân trại ở Tế Hàn gần biên cương gây nên sự hiểu lầm với Đại Chu, làm hai nước hiện giờ đang xích mích ở ngoài biên ải.

Trong tấu chương của Bằng thái sư còn viết rõ, Hàn Lăng Vương ý vào thân phận của mình mà dụng hình với bốn vị tướng quân trong triều, làm hai người chết, ba người bị tàn phế nằm trong ngục.

Không những thế Hàn Lăng Vương còn tự ý đem binh quyền sử dụng gây bất lợi cho các Vương gia, như là việc Thái tử bị chết bất kì từ trên chiến trường là do có người lén ám sát, theo như điều tra thì là thị vệ thân cận của Nam Cung Hàn gây ra, không chỉ có Thái tử mà ngay cả mười bảy vị Vương gia khác cũng không tránh khỏi việc bị thương, mà tất cả chuyện đều do Hàn Lăng Vương chủ mưu!

Bằng thái sư không chỉ vạch tội Nam Cung Hàn trên tấu chương mà còn trực tiếp đưa ra bằng chứng, dâng lên nhân chứng đều có đầy đủ. Trong vòng một ngày tất cả những thứ cáo buộc này đều chèn ép Hàn Lăng Vương đến mức không đứng dậy biện hộ nổi.

Hoàng đế sau khi xem xong vô cùng tức giận, nhanh chóng ra lệnh thu hồi lại binh quyền cùng chức vụ chủ soái của Nam Cung Hàn ở biên cương, tiếp đến thanh tẩy một lượt những thân tín trong triều thuộc phe của Nam Cung Hàn, những quan viên có quan hệ qua lại với Nam Cung Hàn đều bị trở thành mục tiêu bị đối phó trong triều, trong đó có người của Tôn gia là bị nhắm trúng nhiều nhất, không những bị Hoàng đế cách chức mà còn liên lụy đến cả dòng họ. Tôn phi trong cung bị một thánh chi hạ lệnh nhốt vào lãnh cung, nữ nhi của Tôn Sư Bình đều lần lượt bị người khác đem kìa, những thiên kim của Tôn gia đều thế thảm tới mức không ai敢 được ra ngoài. Chưa đến hai tháng Tôn gia ở kinh thành đã xuống dốc thành thường dân không còn thế lực như trước đây.

Người duy nhất bình an ở Tôn gia không ai khác ngoài Hàn Lăng vương phi, ngoại trừ việc bị cấm túc trong phủ thì không hề bị trách phạt, coi như đã tránh thoát được một đại nạn lớn, nhưng từ đó trong cung khi có yến tiệc thì không còn gửi thiệp mời đến hai phu thê Hàn Lăng Vương tham dự nữa.

Ta bước vào phòng, nhìn nàng ngồi đối diện cửa sổ nhìn chăm chú vào bên ngoài, ta lại bất giác thở dài, không biết từ lúc nào nàng đã có thói quen ngồi một chỗ rồi ngẩng người nhìn ra ngoài cửa sổ như thế. Ta nhớ trước đây nàng hoạt bát thích đi lòng vòng trong phủ, nàng thích nhất là đến phòng của ta, rồi từ mò sờ mó đồ vật khắp nơi, nếu nàng thấy thích thứ gì sẽ tự ý đem về phòng của mình, bất kể là ta có đồng ý hay không. Có lần ta không cho phép nàng đem đi thì nàng sẽ kịch liệt cãi lại ta, kết quả khi cãi nhau là ta thắng nhưng đến cuối cùng nàng vẫn giành phần thắng về phía mình. Nguyên nhân là vì nửa đêm khi ta đang ngủ nàng sẽ lén mò vào phòng, đến sáng sớm hôm sau khi ta thức dậy đã thấy mấy món đồ vật đáng giá trong phòng đều biến mất.

Ta đương nhiên là ai lấy nhưng lại lười vạch trần, cũng không biết nguyên nhân là vì sao ta lại không tức giận, có thể là vì mỗi lần nhìn thấy nàng khi lấy được nhiều đồ vật quý giá từ chỗ của ta thì nàng luôn nở nụ cười rất vui vẻ, lúc ta nhìn thấy lại thấy lòng mình ảm áp đến kì lạ, phải chăng là lý do này... nên ta mới không thể đành lòng dập tắt nụ cười ấy của nàng, cứ thế mà ba năm qua việc này gần như đã trở thành thói quen...

“Hôm nay nàng muốn làm gì?” Không biết từ lúc nào ta cứ thích hỏi câu ấy với nàng, muốn biết ngày hôm nay nàng sẽ làm gì.

“Ta định lát nữa sẽ uống trà nghe tiên sinh kể chuyện.”

Tiên sinh kể chuyện mà nàng nói chính là người chuyên kể những câu chuyện hay ở những tư lầu lớn nhỏ trong kinh thành. Trước đây có một lần nàng nói muốn ra ngoài du ngoạn nhưng ta không cho phép, thế là nàng nói với ta là chỉ cần kiếm một người tới để mỗi ngày kể chuyện cho nàng nghe thì nàng sẽ không đòi đi ra ngoài nữa, thế là ta đã kiếm một tên được người khác gọi là tiên sinh kể chuyện rồi bắt ông ta đem về đây.

Nhưng cứ nghĩ đến hơn phân nửa thời gian của nàng là dành cho việc nghe tên tiên sinh kia là ta cảm thấy rất không thoải mái.

Chỉ vừa nghe đến việc này là ta lại không vui: “Suốt ngày nghe một ông lão kể mấy câu chuyện nhảm nhí ấy thì có gì vui chứ? Thà nàng tới thư phòng cùng ta đọc sách còn thú vị hơn nhiều.”

Nàng quay đầu lại nhìn ta, trả lời: “Nhưng ta muốn nghe những câu chuyện do ông ấy kể, rất là hay.”

Ta rõ ràng muốn mở miệng châm chọc nàng, thế nhưng lời nói ra khỏi miệng lại hoàn toàn khác: “Dù sao hôm nay ta cũng rảnh, để ta cùng nàng nghe tiên sinh kể chuyện.”

Ta có chút ngượng ngùng quay mặt đi, lúc vô ý liếc nhìn, ta thấy ánh mắt của nàng đang nhìn về phía ta, bất giác ta lại cảm thấy chột dạ: “Thật ra ta chỉ là muốn nghe thử, xem rốt cục tên tiên sinh đó kể chuyện có hay như nàng nói không, chứ ta không có hứng thú con nít như nàng.”

Ta không biết liệu nàng có tin hay không, nhưng ta thấy được trong ánh mắt của nàng hiện lên ý cười. Không biết tại sao ta lại thấy mất tự nhiên trước mặt nàng, đây không phải là lần đầu tiên, đã có rất nhiều lần trước đây khi ta cố ý muốn thân cận với nàng thì lúc nói chuyện ta sẽ có biểu hiện ngượng ngịu giống thế này, có đôi khi ta còn cảm thấy bản thân rất kì lạ, mỗi lần đối diện với nàng thì ta luôn trong trạng thái thấp thỏm lo lắng, dù đã qua nhiều năm nhưng cảm giác này vẫn không hề thay đổi.

Nàng từ trên ghế đứng dậy, đi về hướng ta đang đứng.

“Không phải ngài nói muốn cùng ta nghe tiên sinh kể chuyện sao? Bây giờ ta muốn đi qua đó để gặp ông ấy, ngài có muốn đi cùng không?” Giọng nói của nàng luôn nhẹ nhàng hoạt bát như thế, dù là đang ở đâu, mỗi khi đứng trước mặt ta, nàng sẽ luôn dùng giọng điệu ngọt ngào ấy để nói chuyện với ta.

Ta còn không suy nghĩ thì đã nhanh chóng gật đầu: “Đương nhiên là ta sẽ đi với nàng, dù sao nguyên ngày hôm nay ta cũng không bận chuyện gì.”

Lúc ta với nàng tới chỗ của vị tiên sinh kia thì đúng lúc ông ta cũng từ vừa mới trong phòng đi ra, lúc nhìn thấy ta, phản ứng của ông ta khá là kinh ngạc. Ta nhú mày, trầm tư suy nghĩ.

Một lúc sau ta và nàng ngồi xuống, còn vị tiên sinh kia thì đang cầm một quyển sách, nhẹ nhàng kể chuyện.

Những câu chuyện ông ta kể, đều là xoay quanh về chủ đề chuyện lạ ở nhân gian, nào là có cặp phu thê thích làm việc thiện khắp nơi thế nhưng lại không sinh được con, sau đó vô tình đi trên đường gặp một đứa bé đáng thương, họ liền nôi lên lòng thương xót, rồi quyết định nhận nuôi đứa bé.

Chuyện tiếp đến chính theo kiểu vớ vẩn như đứa con nhận nuôi ấy sau khi trưởng thành trở thành một vị quan có tương lai rộng mở, còn rất là hiếu thảo với cha mẹ, trở thành kẻ được nhiều người tôn kính. Từ ngữ trong câu chuyện đều rất văn thơ, nếu đối với những người đọc sách thì có lẽ đây là một câu chuyện hay cảm động đầy nhân văn triết lý, đáng tiếc lại không thích hợp với loại người như ta.

Ta nghe một lúc đã thấy nhức đầu khó chịu, ta quay lại nhìn nàng, thấy nàng đang chống tay lên má, vẻ mặt say mê lắng nghe. Ta càng nhìn lại càng không hiểu, nàng không phải là loại tiểu thư khuê các thích đọc những loại truyện ướat át kiểu thế này, vậy tại sao nàng lại biểu hiện ra vẻ thích thú thế kia chứ?

Bên tai nghe mấy lời thơ văn của vị tiên sinh kia, ta bắt đầu không kiên nhẫn được nên liền hỏi: “Chuyện này có chỗ nào hay mà nhìn nàng khi nghe trông có vẻ say mê đến thế?”

Nàng quay mặt lại nhìn ta, ngạc nhiên nói: “Ngài không thấy chuyện này nghe rất hay sao? Có vài chỗ rất thú vị đấy.”

Thú vị ư? Ta chỉ thấy vô cùng nhàm chán thì đúng hơn, có điểm nào thú vị như nàng nói chứ. Ta nhìn sang vị tiên sinh kia, thấy ông trông khá là vui vẻ khi nghe thấy lời nàng nói vừa rồi, ông ta còn vuốt chòm râu bạc của mình, híp mắt lại cười, tiếp tục hăng say kể tiếp.

Ta dăm ra tò mò nên tiếp tục hỏi nàng: “Chỗ nào thú vị, nàng kể ta nghe thử.”

“Chính là đoạn kể đến khi hai cặp phu thê già ấy nhận nuôi đứa trẻ đó, khúc ấy rất là buồn cười.”

Vị tiên sinh kia nhú mày, khó hiểu hỏi một câu: “Lão phu thỉnh giáo vương phi, rốt cuộc là đoạn kể ấy có điểm nào buồn cười?”

Ngay cả ta cũng tò mò muốn nghe câu trả lời của nàng.

“Một cặp phu thê rất giàu có, lại có tấm lòng lương thiện thích giúp đỡ người khác, nhưng cả hai đều đã có tuổi trung niên mà vẫn chưa con, đây chính là điểm đáng cười nhất. Ta thấy thật buồn cười, nếu họ muốn có một đứa con tại sao vị phu nhân đó không nạp thêm thiếp cho vị lão gia ấy?”

Mỗi câu nàng nói đều khiến ta có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn, quả thật như lời nàng nói, câu chuyện này vô lý đến mức rất là buồn cười.

Vị tiên sinh nghe thế, lắc đầu cười ha hả vài tiếng: “Bởi vì tình cảm phu thê của họ vô cùng tốt, làm sao có thể để người thứ ba chen vào?”

“Nếu tình cảm họ tốt thì có gì phải nhận con nuôi? Vị lão gia đó luôn miệng nói dù cả đời không có con cũng chẳng sao, chỉ cần hai phu thê sống nương tựa vào nhau là đủ hạnh phúc rồi. Lời ngon tiếng ngọt ấy ai mà chẳng nói được, thay vì chỉ biết ba hoa chích choè mấy câu nhỉnh nọt ấy, thế tại sao ông ta lại không hành động chứng minh lời nói của mình. Khi vừa nhìn thấy đứa trẻ xa lạ nằm trên đường, người đầu tiên trong hai người họ lên tiếng muốn nhận đứa bé ấy lại là vị lão gia ấy, thế không phải ông ta rất là hai mặt sao?”

“Lúc trước nói không có con cũng chẳng sao, thế mà vừa quay đầu trông thấy một đứa con bé trai là ngay lập tức đã muốn đem về nuôi. Nếu ông ta nói lòng thương hại đối với đứa bé ấy thì chỉ cần bỏ một ít tiền ra kiếm một cặp vợ chồng nông thôn thật thà chất phác rồi gửi gắm đứa bé cho họ nuôi nấng là được, sau đó thì mỗi năm gửi chút bạc chu cấp cho đứa bé, thế không phải sẽ tốt hơn sao?”

“Trong câu chuyện này diễn tả vị lão gia ấy là một người thông minh, ngay từ khi còn trẻ đã là một người có đầu óc kinh doanh nhạy bén, chưa đến ba mươi thì đã là một thương nhân có danh tiếng ở Kinh Thành, nếu thế thì càng vô lý hơn. Một người thông minh đáng lý ra nên biết khi làm việc gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận từng chút một, vậy mà ông ta còn chưa điều tra lai lịch của đứa bé mà đã tùy tiện muốn đem về nuôi, thế không phải ngu ngốc thì là gì?”

“Ông ta có bao giờ nghĩ tới có khả năng cha mẹ của đứa trẻ ấy cũng đang đi tìm con của mình, có khi đứa trẻ bị người khác bắt cóc, rồi bị thất lạc với người thân chẳng hạn... rồi còn nhiều nguyên nhân khác nữa, mà ông ta cũng chưa từng suy nghĩ qua những vấn đề này thì đã đem con người khác về nhà rồi. Ta thấy ông ta không chỉ ngu ngốc còn ăn nói hai lòng, tính tình ích kỷ chỉ biết nghĩ đến lòng tham của mình, hoàn toàn mặc kệ cảm nghĩ cha mẹ của đứa bé, mà còn người vợ kia của ông ta lại càng ngu dốt, một chút quyết đoán cũng không có, suốt ngày chỉ biết nói một câu: “Phu quân nói đúng, lời của chàng thật hay, tất cả đều cứ làm theo ý chàng.” Ngoài những câu như thế chẳng biết nói được câu nào khác, cứ như là khúc gỗ mặc người khác muốn khiêng đi đâu cũng được vậy.”

“Ta thật hiếu kỳ, với bản tính như thế thì lúc còn trẻ sao ông ta có thể giữ được cơ nghiệp của mình chứ? Có khả năng là ông ta quá may mắn, ít khi gặp mấy người lừa gạt, hoặc là những kẻ lừa đảo kia quá ngu ngốc, còn ngu hơn so với ông ta nên không thể làm được việc xấu gì lớn. “

“Này...” Vị tiên sinh kia há mồm, như muốn nói gì đó nhưng mãi một lúc cũng không thể nói được câu nào hoàn chỉnh. Về mặt ông ta bây giờ thay đổi qua rất nhiều trạng thái, kinh ngạc, hốt hoảng, rồi chuyển sang vẻ trầm tư, cuối cùng là về mặt trở nên ngây dại.

Không chỉ riêng ông ta có biểu hiện kì lạ như thế, ngay cả ta cũng rơi vào trạng thái còn chưa hết kinh ngạc. Nàng ngồi ở đây nghe kể chuyện còn chưa đến một canh giờ vậy mà đã phân tích ra nhiều vấn đề như thế, từng câu nàng nói ra đều ẩn chứa sự thâm ý, hơn hết chính là tất cả những điều nàng nói đều vô cùng hợp lý. Không thể không thừa nhận khi nghe nàng kể ra, ta cảm thấy câu chuyện này đúng là rất thú vị, mà điểm thú vị chính là những chỗ vô lý của câu chuyện.

Hèn gì trông nàng lại biểu hiện ra vẻ thích thú đến thế, nếu ta cũng có những suy nghĩ giống nàng thì cũng sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú với câu chuyện này.

Thật ra có những lúc trông nàng rất khờ khờ ngốc nghếch, nhưng cũng có những lúc ta lại cảm thấy nàng có những suy nghĩ thông minh hơn những người khác. Nói đúng hơn ta cảm thấy nàng đang giả ngốc...

“Nhưng vị lão gia đó cũng không nạp thiếp mà, nhìn từ góc độ khác thì ông ta cũng không bằng là người xấu.” Vị lão tiên sinh vẫn còn cố chấp muốn bào chữa vài câu. Ta nghe thế thì không vui nhu này, còn nàng lại bình thản đáp:

“Đúng là ông ta không nạp thiếp thật, nhưng cũng chưa chắc là vì người vợ của mình, biết đâu là vì danh tiếng của bản thân? Mọi người đều biết ông ta là một vị lão gia giàu có lại thích làm việc thiện, mà những người như thế tuyệt đối không ít ở bên ngoài, với những điều đó thì vẫn chưa đủ để ông ta trở thành vị được nhiều người tôn kính, thế tại sao ông ta lại được nhiều người kính trọng chứ? Chính là vì ông ta chung thủy với vợ mình, mà những người thủy chung như thế vô cùng hiếm có. Dù trong nhà có tiền cũng không nạp thêm thiếp thất nào cả, thử hỏi người như thế sao không được người dân nể phục chứ? Chỉ cần việc này thôi cũng đã hơn những việc phát gạo phát bạc miễn phí này nọ của ông ta rồi.”

“Nghe vương phi nói thế, lão phu cũng rất tò mò, kính xin vương phi chỉ giáo.” Thái độ của ông ta xem ra rất thành khẩn, có thể ông ta cũng đã bắt đầu thay đổi cách suy nghĩ bên vực vị lão gia tốt bụng trong lời nói của mình vừa rồi.

“Giàu có thích làm việc thiện nói dễ nghe là giúp đỡ dân làng, mà nói khó nghe thì chính là đánh bóng tên tuổi của mình, mục đích là để cao bản thân mình trong mắt người dân. Người thật lòng thích làm việc thiện thì họ sẽ không khoa trương tới mức đi đâu cũng rêu rao là già mình phát gạo phát bạc miễn phí, còn vị lão gia này thì sao? Kêu người thông báo khắp nơi, ngay cả quan huyện một vùng còn biết đến để tới chỗ ông ta giúp đỡ. Thế rốt cục ông ta muốn làm từ thiện hay là muốn để quan huyện nghe thấy, sau đó có ấn tượng tốt với ông ta, rồi cứ thế ông ta sẽ có thể kết thân với quan huyện, không phải là đã có chỗ dựa vững chắc cho ông ta sau này rồi không phải sao?”

“Còn nữa, ông ta đã hơn bốn mươi mà vẫn không có con, nếu như nạp thiếp thì đương nhiên không thể chọn những cô gái ba mươi hoặc bốn mươi già như vợ của ông ta rồi, muốn chọn thì cũng phải chọn những cô gái xinh đẹp mười tám mười chín để dễ sinh con hơn. Nhưng tình thế lại không cho phép ông ta làm như thế, nguyên nhân chính là một ông già năm mươi lại cưới một cô gái nhỏ hơn mình đến tận hai mươi mấy tuổi, không phải sẽ trở thành trò cười cho mọi người bàn tán ư?”

“Nếu người hôm nay nạp thiếp là một vị ngang ngược xấu tính thì dù đối phương là lão già bảy mươi tám mươi tuổi muốn cưới tiểu thiếp mười sáu mười bảy tuổi thì cũng không phải việc gì lạ, dù bị bàn tán cũng chẳng ai để việc này trong lòng. Nhưng ông ta lại không giống như thế, trong mắt mọi người thì ông ta chính là một người lương thiện, còn là một người chung thủy với vợ mình, nếu như ông ta dám nạp thiếp, tất cả danh tiếng mà ông ta cố gắng

xây dựng bấy lâu nay đều sẽ thành vô ích, đối với ông ta mà nói thì đây là việc sẽ gây bất lợi cho mình, đương nhiên là sẽ không làm rồi.”

“Tiên sinh đừng quên ông ta là một thương nhân, mà những người kinh doanh như ông muốn có chỗ đứng vững vàng ở Kinh Thành phồn hoa phức tạp này thì phải có danh tiếng tốt để thu hút nhiều người, hơn nữa còn phải có số lượng khách lớn cố định quen thuộc mua hàng của ông ta, để ông ta có thể tăng cao lợi nhuận cao cho sự nghiệp của mình, mà để có những điều đó thì trước hết ông ta phải giao thiệp tạo ra mối quan hệ thân thiết với người dân. Đối với một thương nhân mà nói không còn điều gì quan trọng hơn so với lợi ích kinh doanh của mình chứ?”

“Còn việc nạp thiếp thì cũng có vài lý do khiến ông ta chần chừ không làm, đó là lẽ như ông ta thật sự nạp thiếp lại phát hiện vấn đề không thể sinh con không phải phát sinh trên người vợ của mình, mà là vì ông ta có vấn đề, đến lúc đó dù ông ta có nạp cả trăm vị thiếp về nhà cũng chẳng thể giúp ông ta sinh con, thế không phải mọi chuyện sẽ trở nên vô ích với ông ta sao? Cho nên nhận con nuôi là quyết định sáng suốt nhất, vừa có con trai còn được mang danh hiệu người tốt bụng trên người, đối với ông ta mà nói thì chính là vẹn cả đôi đường.”

Từng câu từng chữ đều phân tích rất rõ ràng, quan trọng là những gì nàng nói đều có căn cứ rất thực tế, muốn người khác không tin cũng khó.

Đến lúc này vị tiên sinh kia đã thật lòng khâm phục: “Lão phu đúng là già rồi nên kiến thức hiểu biết chẳng còn tinh thông như trước, đã làm vương phi chê cười rồi.”

“Thật ra những gì ta nói vừa rồi chỉ là suy đoán cho vui thôi, mong tiên sinh sẽ không cho là thật.” Nàng chống má, nháy mắt một cái với vị tiên sinh. Ta thấy thế cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Vương phi của ta đúng là rất thú vị! So với câu chuyện vừa rồi còn thú vị hơn gấp ngàn lần!

...

Qua ngày hôm sau lúc ta còn đang ngồi trong thư phòng đọc sách, thì nàng đi vào. Ta ngẩng đầu lên nhìn, thấy trong tay của nàng cầm một tách trà lạnh. Mỗi khi nàng đem trà tới cho ta thì đều là trà pha chút đường ngọt rồi bỏ thêm chút đá bào nhỏ, theo thói quen mấy năm nay ta luôn uống trà do nàng pha, dù đã rất nhiều lần muốn bỏ thói quen này, nhưng mỗi lần thử ta đều thất bại, dần dần ta cũng từ bỏ việc thay đổi, dù sao cả đời này nàng cũng sẽ ở bên cạnh ta, ngày nào cũng sẽ được uống trà do nàng pha, thế ta cần gì phải thay đổi.

“Uống trà xong rồi hãy đọc sách tiếp.” Nàng đặt tách trà trên bàn, rồi quay sang giặt cuốn sách ta đang cầm trong tay.

Ta đã quen với hành động này của nàng, cho nên cũng không nói gì, cầm lấy tách trà lên từ từ uống. Nàng ngồi xuống một cái ghế bên cạnh, chăm chú giúp ta mài mực đen.

Những lúc như thế này nàng rất ít nói chuyện, mà ta cũng không biết nói những gì, cho nên bầu không khí hiện tại vô cùng yên tĩnh.

Lúc ta đang định đặt tách trà xuống, thì chợt nghe nàng nói: “Hôm nay có lễ hội hoa rất náo nhiệt, ta muốn đi ra ngoài xem thử, ngài thấy thế nào?”

Động tác cầm tách trà của ta chợt khựng lại, sau đó mới nhìn nàng, ta thấy ánh mắt mong đợi cùng với vẻ mặt chờ mong của nàng, bất giác lời nói muốn từ chối của ta lại không cách nào có thể nói ra được.

Do dự một lát, ta không tình nguyện gật đầu đồng ý với nàng. Nói thật ta không thích để nàng đi ra ngoài, bất kể là nơi nào ta cũng đều không thích. Mấy năm trước ta còn để nàng đi vào trong cung, nhưng gần đây ta lại không muốn để nàng tiếp xúc với những người ngoài khác nữa cho nên ngay cả việc tham dự yến tiệc này ta cũng không để nàng tham gia. Nhưng hôm nay lại thấy nàng mong đợi như thế nhìn ta, không hiểu sao ta lại không đành lòng từ chối yêu cầu của nàng.

“Nàng có thể đi, nhưng không thể đi quá lâu.” Ta đương nhiên sẽ không để nàng một mình đi ra ngoài, ta nghĩ một lát nữa sẽ thu xếp một ít thị vệ đi cùng nàng, như thế thì ta sẽ yên tâm hơn.

Chỉ là ta không ngờ tới, chỉ là bản thân nhất thời mềm lòng để nàng đi ra ngoài một chuyến thì thiếu chút nữa ta đã đánh mất đi nàng.

“Vương gia, vương phi muốn bỏ trốn!”

Ta đứng đối diện trước cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm nhìn ra bên ngoài sân. Trước đây ta luôn thấy nàng ngậy người nhìn ra ngoài cửa sổ giống thế này, ta không biết bên ngoài có gì thú vị mà nàng lại thường xuyên ngắm nhìn như thế, có thể bây giờ ta đã hiểu rõ rồi.

Nàng không phải ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, mà là muốn ngắm nhìn thế giới bên ngoài kia. Nói chính xác hơn thì chính là muốn được thoát khỏi đây đi tới những nơi mà nàng thích, đây mới thật sự là mục đích của nàng!

Nàng muốn thoát khỏi ta!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Một kiếp sai lầm ai gỡ hộ? (3)

Lúc ta bước vào trong phòng, nhìn người con gái ngồi hờ hờ gần đó, ta lại cảm thấy vô cùng tức giận. Lúc ta biết nàng tìm mọi thủ đoạn để gạt những thị vệ bên cạnh chỉ để trốn đi, khi ấy ta ngoại trừ giận dữ ra còn có thất vọng đối với nàng. Ta thật không hiểu, sao nàng lại muốn rời khỏi ta? Ta cho nàng những thứ tốt nhất, còn cố gắng thực hiện những yêu cầu theo mong muốn của nàng, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ sao, chưa đủ để nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ta ư?

Ta muốn chất vấn hỏi nàng nguyên nhân là vì sao lại phải trốn đi, nhưng nhìn thái độ bình thản của nàng, ta lại mất không chề, không kim hãm được sự tức giận trong lòng.

“Nàng không muốn giải thích với ta sao?” Ta không biết liệu khi nàng nghe thấy tiếng rống lên giận dữ này của ta thì sẽ có thái độ thế nào, nhưng ta biết bản thân hiện giờ giống như một kẻ điên vậy, nếu nàng còn giữ thái độ không nể không ngại thế này, ta sợ chính mình sẽ làm điều gì đó ngu xuẩn.

“Không phải ngài đã biết hết rồi sao, cần gì phải hỏi lại ta.” Nàng bình tĩnh nói, ánh mắt cũng chưa từng nhìn ta, dù chỉ là một lần.

Quả nhiên như ta dự đoán, câu trả lời của nàng chính là muốn chọc tức ta: “Điều ta muốn biết là lý do nàng muốn trốn đi.”

Thật ra ta muốn hỏi sao nàng muốn rời khỏi ta, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ, nhưng ta nghĩ dù sao ý nghĩa của câu nói cũng tương tự nhau, cho nên ta cũng không muốn sửa lại.

Ta thấy nàng nở nụ cười mỉa mai, sau đó nàng lại quay sang nhìn ta: “Ta muốn tự do.”

Bốn chữ ngắn gọn, nàng nói rất dứt khoát, còn có cả sự kiên định trong mắt của nàng, tất cả những điều này đều làm ta ngẩn người. Nàng nói muốn được tự do, cái gọi là tự do ấy là như thế nào chứ? Ta không hiểu rõ, cũng không biết tự do mà nàng nói rốt cuộc là làm sao để có được.

“Tự do?” Ta lặp lại hai chữ này, bất giác lại bật cười thành tiếng, chế giễu nói: “Nàng nên biết ngay từ đầu khi nàng gả cho ta, thì hai chữ tự do này vốn đã không còn tồn tại cùng với nàng.”

Nhưng đến khi ta nhìn thấy vẻ vô cảm trong mắt của nàng, ta lại cười không nổi nữa. Đôi mắt trước kia của nàng lúc nào cũng tràn đầy sự hoạt bát vui vẻ, nhưng không biết từ lúc nào ánh mắt ấy của nàng đã không còn như trước nữa, bây giờ đối diện với ta chỉ là một đôi mắt chứa đầy sự vô cảm thờ ơ và lạnh nhạt. Dù không muốn thừa nhận, thế nhưng ta thật sự rất sợ khi nhìn thẳng vào nàng giống như bây giờ, sợ sẽ phải cả đời luôn phải đối mặt với sự lạnh nhạt này của nàng, ta cũng sợ bản thân sẽ trở nên yếu đuối khi nhìn thấy vẻ bất lực của nàng hiện giờ.

“Nam Cung Hàn, ngài biết không...” Nàng gọi tên ta, đã rất lâu rồi ta chưa nghe thấy nàng cất tiếng kêu tên của ta, những lúc nói chuyện, nàng luôn dùng từ ngài để xưng hô, không biết từ lúc nào cả hai đã trở nên xa lạ như thế. Bây giờ lại nghe thấy nàng như trước đây một lần nữa lại gọi tên của ta, sự tức giận trong lòng của ta cũng đã giảm đi phần nào.

Nàng chỉ nói giữa chừng, ta muốn biết nàng sẽ nói gì tiếp theo nữa.

“Ngài không biết cách giữ một người ở bên cạnh mình, ngài cũng không biết yêu là gì, một kẻ vô tâm như ngài sẽ biết đến cảm nhận của ta sao?”

Ta sùng sốt, nhất thời những ảo tưởng vui vẻ ta sẽ tha thứ cho nàng, rồi nàng sẽ tiếp tục ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, tiếp tục làm tốt chức vị của một thê tử, nhưng tất cả những vọng tưởng này chỉ vì mấy lời nàng nói ra mà hoàn toàn biến mất.

Nàng nói ta không biết yêu là gì sao? Không biết yêu thì đã sao, ta vốn không cần biết, từ khi còn nhỏ những người xung quanh ta luôn nói yêu thương đa diết với ta, nhưng đến cuối cùng thì sao chứ? Tất cả đều chỉ là những kẻ giả tạo ghê tởm, cho nên ta không cần biết yêu là gì, bởi vì đối với ta, tình cảm là thứ dễ dàng bị phản bội nhất, là thứ dễ bị tổn thương nhất trên đời này.

Ta không muốn bị phản bội giống như mẫu phi của mình, cho nên ta tuyệt đối sẽ không để mình hãm vào cái hố sâu gọi là tình yêu kia.

Nếu thế tình cảm mà ta dành cho nàng là gì? Là yêu sao? Không, dù là yêu thì thế nào, đến một ngày nào đó lỡ như nàng phản bội ta, thì ta phải làm sao, ta không thể đem cuộc đời của mình ra mà cá cược được, dù ta không biết tình cảm kì lạ mà ta dành cho nàng là như thế nào, nhưng ta biết rõ một điều, ta không thể để nàng thành nhược điểm của mình, không thể để nàng trở thành thứ gây hại đến với ta!

Ta nắm chặt lấy tay nàng, nhanh chóng kéo nàng ra khỏi phòng, nàng phía sau ta không ngừng la hét, nhưng ta không nghe lọt được bất cứ câu nói nào của nàng nữa.

Nhìn cánh cửa ngục lao trước mắt, ta nói với nàng: “Ta dẫn nàng đi xem một người.”

Nàng lắc đầu, cự tuyệt muốn rút tay về: “Ta không muốn vào bên trong.”

“Không muốn cũng phải vào.” Ta cứng rắn kéo nàng vào bên trong, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, ta cũng không hề quan tâm.

Ta dẫn nàng tới chỗ giam phạm nhân, chỉ tay về phía một lão già đang bị nhốt trong ngục.

“Nàng thấy ông ta có quen mắt hay không?” Ta nhìn chăm chú vào nàng, thấy hai mắt của nàng dần tròn trĩnh lên, ta nhìn gương mặt tái mét của nàng, trong lòng lại dâng lên sự vui vẻ.

Nếu ta đã khổ sở vì nàng thì ta muốn nàng cũng phải chịu đựng đau khổ giống ta!

“Thế nào, nàng có nhận ra ông ta không?” Ta kéo nàng đến gần ông lão kia, tiếp tục nói: “Nàng có tò mò muốn biết tại sao ông ta lại bị nhốt không? Có muốn biết nguyên nhân mà ta tra tấn ông ta thế nào đến mức này không? Nàng nhìn đi, hai mắt của ông ta bị ta kêu người móc ra, ngay cả lưỡi cũng bị chính tay ta cắt đứt, không chỉ thế, ta còn ra lệnh kêu người khác đem gân chân gân tay của ông ta cắt thành từng khúc! Nàng không biết khi đó ông ta kêu la như thế nào đâu, trông ông ta lúc ấy rất là đau khổ, ta nhìn cũng cảm thấy không nổi, vậy còn nàng thì sao? Nàng có cảm thấy đau lòng vì ông ta không?”

“Đừng nói nữa, đừng có nói nữa mà!” Ta nhìn nàng lùi lại từng bước, nhìn nàng cách xa ta như đang trốn tránh một con dã thú tàn bạo, ta thấy thật buồn cười, ta làm như thế để được gì chứ? Rõ ràng ta biết rõ ta càng làm như vậy thì nàng càng sẽ cách xa ta, nhưng đó không phải là những gì mà ta muốn sao? Ta muốn đẩy nàng ra khỏi trái tim nàng, xua đuổi nàng rời khỏi tâm trí của ta, để không còn phải vì nàng mà làm bản thân trở nên điên loạn như bây giờ!

“Nàng đang sợ sao? Tôn Ngọc Nhi thế mà cũng biết sợ sao? Đừng là việc khó tin!” Ta cưỡng ép kéo nàng về phía mình, bức ép nàng mở mắt ra nhìn ông lão đang bị dây xích trói lại trong ngục.

“Nàng nhìn kĩ đi, đầu chính là vị tiên sinh kể chuyện mà nàng rất kính trọng, là vị tiên sinh chuyên kể những câu chuyện thật hay cho nàng nghe. Thế nhưng bây giờ nàng phải nhìn ông ta sống không bằng chết như hiện tại, có phải hay không cảm thấy rất đau đớn trong lòng? Nói đi, sao nàng không nói!”

Nàng rõ ràng đang rất khổ sở, thế mà vẫn không chịu đáp lại ta, nàng quả nhiên là loại người cố chấp!

“Xem ra ông lão kia vẫn chưa đủ làm nàng đau đớn nhỉ? Cũng đúng thôi, nàng là loại người vô tâm, làm sao mà biết đau chứ?” Ta bắt nàng nhìn thẳng vào mắt mình, không kim chế được nói ra những lời châm chọc. Ta muốn nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt của nàng, hoặc chỉ là một chút tức giận từ nàng thôi cũng được, nhưng dù ta quan sát kĩ càng ra sao, thì trong mắt của nàng vẫn chỉ là sự lạnh nhạt vô cảm.

Ta tức giận bóp chặt lấy cằm của nàng: “Tôn Ngọc Nhi! Nàng đừng ép ta!”

Xin nàng đừng ép ta phải dùng biện pháp nặng với nàng, ta sợ bản thân sẽ mất khống chế mà làm tổn thương nàng mất!

Ta nghĩ nàng sẽ giữ mãi sự im lặng như thế, thì đột nhiên nàng lại lên tiếng: “Là ngài ép ta.”

Vẫn như cũ là bốn chữ, ngày hôm nay những câu nàng nói với ta đều là bốn chữ, mà những câu nói ấy giống như một con dao nhọn hoắt đâm vào tim ta!

Nàng nói là ta ép nàng sao? Rốt cuộc là hai người bọn họ là ai ép ai chứ!

“Ngài bức ép ta phải bên cạnh ngài như là một con rối, không biết khóc cũng không biết cười, cả ngày như một vật trang trí vô tri vô giác! Ngài ép ta tranh đấu với những người trong cung, nhưng ta không muốn, mỗi ngày phải sống trong sự tính kế lẫn nhau, ta rất mệt mỏi! Ngài ép ta phải giả vờ nở nụ cười với ngài, ép ta giả tạo như không có việc gì mà phải tiếp tục sống chung với ngài! Nam Cung Hân! Là chính ngài muốn lợi dụng ta để đối phó với Bằng gia! Là ngài muốn biến ta thành một quân cờ cho ngài. Tất cả những gì ngài đang làm, không phải là bức ép ta thì là gì!”

Từng câu nàng nói, tất cả đều đúng như nàng nói. Là ta cưỡng ép những điều đó! Thế nhưng nàng đã nói sai một điều rồi!

“Nàng nói đều do ta ép nàng đúng không? Nhưng Tôn Ngọc Nhi, nàng hãy nhớ kĩ đi, những lúc nàng buồn là ai tìm đủ mọi cách để nàng vui vẻ, ra lệnh chuẩn bị tuồng diễn hài cho nàng xem, là ai đã kiếm thật nhiều sách hay cho nàng đọc khi nàng cảm thấy buồn chán? Còn nữa, những lúc nàng bị những nữ nhân trong cung làm cho thương tích đầy mình, là ai đã thay nàng báo thù, những nữ nhân kia có người nào mà không bị ta tra tấn đến chết, mà những vì ta làm cũng chỉ vì nàng! Nàng nói ta bức ép nàng phải sống giả tạo với ta, thế nàng có bao giờ nghĩ đến chưa, ta có bao giờ để người khác ức hiếp nàng hay không? Nàng sống trong vương phủ dù không có quyền lực quản lý hết mọi việc, nhưng lựa là giám sát, châu báu trang sức, có thứ nào mà nàng không có chứ!”

“Ta thừa nhận trước đây ta đúng là có ý định muốn lợi dụng nàng, nhưng nàng có bao giờ thấy ta đẩy nàng vào hố lửa nguy hiểm hay không? Dem so sánh với những kẻ từng bị ta lợi dụng, bọn họ có kẻ nào mà không bị ta hại đến mất mạng? Nàng so với họ thì đã sống tốt hơn rất nhiều, thế nàng còn muốn gì nữa! Ta và Bằng thái sư đúng là có ân oán, ta muốn lật đổ ông ta, nhưng tuyệt đối sẽ không làm hại nàng! Ta dù làm hại bất cứ ai cũng sẽ không làm hại nàng!”

Ta nghĩ khi ta đã nói hết những gì mà mình đã nghĩ, nàng sẽ hiểu rõ, sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng ta đã quá ảo tưởng, nàng vẫn cố chấp muốn đối đầu với ta!

“Ta không cần những thứ đó, điều ta cần là một cuộc sống yên bình, không tranh không đấu, không có ai phải chết! Ta không muốn ngài tiếp tục tranh lấy hoàng vị nữa, không muốn ngài phải giết thêm một ai nữa, nguyện vọng của ta chỉ đơn giản thế mà thôi, nhưng ngài lại không cách nào có thể thực hiện những gì ta muốn, nếu thế tại sao ngài lại không thể buông tha ta? Không thể cho những điều ta muốn, vậy ngài hãy thả ta ra đi, để ta không cần phải ở lại đây để mỗi ngày phải chứng kiến cảnh tượng từng người xung quanh ta đều bị ngài giết chết!”

Ta có thể buông bỏ hết mọi thứ để sống một đời bình yên với nàng sao? Ta luôn sống trong sự tính toán phân chia trong hoàng thất, đối với ta mà nói cái gọi là sự bình yên không có chết chóc, những điều đó quá xa vời với ta! Ta không dám nghĩ tới bản thân sẽ có được những điều đó, lại càng không dám mơ tưởng!

Yêu cầu mong muốn này của nàng, ta đúng là không thể nào thực hiện được, cả đời này cũng không cách nào có thể thực hiện được.

“Ồ Tôn gia không ai thương ta, chỉ có nhị ca đại ca là xem ta là muội muội của mình, họ yêu thương ta che chở ta. Nhưng ngài đã đối phó họ như thế nào, đem nhị ca đánh chết, treo bên ngoài cổng thành, cả thể xác đều bị thối nát thành tro tàn! Còn đại ca thì sao? Huynh ấy chỉ vì bên phe của Bằng thái sư mà ngài nhẫn tâm đem Nguyệt Dao, người con gái mà huynh ấy yêu thương nhất phải chịu tội, ngài kêu binh lính của ngài cưỡng bức Nguyệt Dao ngay trước mắt huynh ấy, khiến Nguyệt Dao tự sát mà mất mạng, còn đại ca vì quá đau thương mà học máu mà chết tại chỗ!”

“Nam Cung Hàn! Ngài quá tàn nhẫn! Ngài còn nhớ Tôn Bảo Cầm hay không? Tỷ ấy vô tội, tỷ ấy chỉ muốn giúp ta thoát khỏi một người đáng sợ như ngài, nên mới tìm cách đưa ta trốn khỏi nơi này, nhưng khi ta bị ngài bắt về, ngài lại hạ lệnh đem tỷ ấy bắt lại đây đi biên cương, còn muốn tỷ ấy làm quân kí hầu hạ binh lính của ngài!”

“Một kẻ tàn bạo không tim không phổi như ngài vốn dĩ không thể nào hiểu được nỗi đau của ta! Ngài có biết tại sao ta kêu ngài kiếm một người kể chuyện cho ta nghe hay không? Bởi vì ta sợ nếu bản thân còn tiếp tục nhớ tới những gì ngài đã làm thì ta nhất định sẽ phát điên, cho nên ta để bản thân mình sống trong sự mơ hồ giả tạo, cố gắng xem như không có việc gì, mỗi ngày cười cười nói nói với người khác, nhưng thật ra tất cả chỉ là giả dối!”

Nhìn nàng kích động gào khóc lên, ta chỉ đứng ngây người tại chỗ, không nói thêm bất cứ câu nào nữa.

Tại sao ta phải giết chết hai huynh đệ kia chứ, tất cả cũng chỉ vì nàng. Ta biết hai kẻ kia rất yêu thương nàng, nhưng đối với ta lại rất có thành kiến, cho nên bọn họ mới về phe của Bằng thái sư để đối phó với ta, dù thế ta vẫn không có ý định đối phó với bọn họ, bởi vì bọn họ là ca ca của nàng, cho nên ta nhịn! Nhưng bọn họ vậy mà dám lên kế hoạch muốn bắt nàng rời khỏi ta! Chỉ cần nghĩ đến việc nàng sẽ rời khỏi ta là ta lại phát điên lên, nên những kẻ muốn đem nàng đi mất, từng kẻ một ta cũng sẽ không tha! Nhưng ta không nghĩ tới nàng lại vì việc này mà tự đẩy họa mình như thế, ta thật không hiểu những kẻ đó đã chết thì nàng cần gì phải đau lòng?

Nàng chỉ cần có ta thôi là đủ rồi! Không cần ca ca, cũng không cần phải có tỷ tỷ hay muội muội gì đó, nàng chỉ được nghĩ đến một mình ta thôi!

Chuyện tiếp theo ta mơ hồ không nhớ rõ, chỉ biết là khi đó ta mắt không nhắm, đem nàng kéo vào trong phòng, thô lỗ đẩy nàng lên giường, mạnh mẽ hôn lên đôi môi của nàng.

Nàng chống cự cản ta, đã đập lung tung, ta vẫn kìm chặt lấy nàng, cưỡng ép chiếm đoạt lấy nàng!

Bên tai nghe thấy tiếng khóc của nàng, ta đau lòng nhưng lại không muốn dừng lại, cứ thế đem nàng chiếm đoạt suốt cả một đêm, đến khi nàng ngất đi thì ta mới buông tha nàng.

Nhìn người con gái ngất đi trong lòng mình, ta rất muốn nói điều gì đó với nàng, nhưng lại không cách nào thốt ra khỏi miệng được.

Ta lặng lẽ ngắm nhìn nàng, bất đắc dĩ chưa xót cười.

Ta không muốn yêu nàng, thế nhưng lại không muốn để nàng rời xa ta, thế thì rốt cuộc ta muốn gì đây!

Ta phát hiện bản thân giống như một kẻ điên, chỉ cần là việc liên quan đến nàng, ta đều sẽ mất đi sự bình tĩnh, chỉ còn lại là sự điên cuồng mất tự chủ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Độc Sủng Kiều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.